

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\McCaffrey\_Anne-Kateni\_1-Hranice\_volnosti.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Hranice volnosti  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 26.5.2007  
Modification Date: 26.5.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Anne McCaffrey  
Hranice volnosti

## KAPITOLA PRVNÍ

Kristin Bjornsenová uvažovala, jestli by léto na planetě Barevi případně nemohlo být jediným ročním obdobím. Za těch devět měsíců, které uplynuly od jejího příchodu, byly teplotní rozdíly nepatrné. Jako otrokyně strávila čtyři měsíce v obrovském městě, kde se pravděpodobně soustředil veškerý civilizovaný život této planety, a teď si už pět měsíců užívala relativní svobody - i když to bylo živoření z ruky do úst - tady v džungli, poté, co z města uprchlá ve vlastnoručně ukradeném poletoni.

Její jednoduchá tunika bez rukávů se sice zatím tvářila docela nezničitelně, ale v chladnějším počasí by nebyla k ničemu. Kulatý výstřih byl vybraný okázale hluboko a sukně jí sahala sotva do půli dlouhých stehen. V podstatě se to celé velmi podobalo jejím vlastním přiléhavým šatům, které si oblékla onoho jarního rána, když katenské lodě přistály v Denveru, jednom z padesáti měst po celé Zemi, která si dobyvatelé vybrali za názorný příklad. V jedné chvíli byla na cestě do školy a v další patřila k tisícům ušasých a vyděšených Denveňanů, hnáných silobíči vzhůru po rampě vesmírného plavidla, vedle něhož by Titanic vypadal jako dětská hračka do vany. Sotva stanuli v temném chřtánu lodi, všichni jako mávnutím proutku podlehli omamným účinkům jakéhosi plynu bez zápachu. Když se Kris a její spoluvězňové probrali, byli v otrokářské ohradě na Barevi, kde čekali, až je prodají.

Mrštila peckou ze snědené goruhrušky, která si velikostí nezadala s avokádem, doprostřed blízké houštiny tmokeřů s nachově zbarvenými větvemi. Rostlina bleskově zareagovala sprškou drobných šipek, vystřelených do všech směrů. Kris se zasmála. Mohla se vsadit, že tak mladému keři nezabere přezbrojení ani pět minut. A nemýlila se. Těm větším to dalo víc práce, jak už měla tu čest zjistit. Roztržitě sáhla nad hlavu pro další goruhrušku. Nic ze staré dobré Země se jim chutí nemohlo rovnat. Vděčně se zakousla do načervenalé dužniny a sladká šťáva jí skápla na opálená prsa. Potáhla za ramínko tuniky, aby ji setřela pryč. Tenhle obleček se náramně hodil k opalování, ale co když opravdu přijde zima? Neměla by vážně začít sbírat ořechy a sušit goruhrušky na skalách u řeky? Svrátila nos nad zbytkem plodu. Chutnaly báječně, ale jako strohá dieta se přejí všechno a Kris už hladověla po čemkoli jiném. Pozorně sledovala život džungle, a tak byla schopna odhadnout, co je asi jedlé. Vzpomínka na kurz přežití jí vnukla nápad na kožní zkoušku. To, co pozemní obyvatelé džungle hltali v celých hromádách, jí dvakrát po sobě vyvolalo na kůži divoké reakce, ale létavci ji dovedli k jiným potravinám. Kurz přípravy jídla u jejího 'pána' jí dal poznat další suroviny, ačkoli jen pár z nich rostlo divoce v džungli. A v řece objevila malé rybky se žlutými šupinami, díky kterým měla dostatek nejen bílkovin, ale i rozcvíček. Hluboký bzukot ji zvedl na nohy. Opatrně balancovala vysoko v koruně stromu a rozhrnovala větve, aby vyhlédla ven. Nad západním obzorem stály na jasné obloze dva z nespočtených barevských měsíců. Pod nimi se třepotaly body, zářící odrazem slunečního světla.

Pánové se vypravili na hon, pomyslela si a ještě stále s úsměvem se opřela o kmen, aby měla lepší výhled. V džungli se dalo najít pár pěkných obrovitých divokých oblud. Úspěšně se jim vyhýbala životem v korunách stromů. Pár užitečných nástrojů z poletoně a lopotná dřina vedly ke vzniku liánové stezky, vedoucí k jejím oblíbeným 'pastviskům' a k řece. Také všechny její únikové cesty vedly vzduchem. Ještě než se beze stopy vytratila z města, zvládla Kris mnohem víc než jen základní lekce požitelnosti věcí. Pochytila slušný kousek barevštiny, polyglotní řeči, slepené ze šesti nebo sedmi jazyků, jimiž mluvili otroci, a používané 'pány', pokud se bavili se svými oblíbenci. Také se dozvěděla víc o svých únosech, Katenech. Především to, že nepocházeli z této planety, ale z oběžnice s daleko vyšší gravitací kdesi blízko středu galaxie. Vlastně to byla námezdní průzkumná rasa, jedna z mnoha, které sdružovala mohutná federace. Barevi kolonizovali teprve nedávno, protože se jim hodila jako čistírna kořisti z důvěřivých a tudíž snadno vyrabovaných nefederálních planet, a současně sloužila jako zotavovna posádkám jejich obrovitých lodí. Po letech bloumání vesmírem a života na planetách s nízkou gravitací se mnozí nedokázali vrátit do svého skutečného, ale těžkého, depresivního domova. Kris ve městě často slýchala Kateny chlubit se, že nikdy neumírají doma. A jejich drsné hrátky se životem ji jen ujíšťovaly, že umírali velmi mladí a daleko od Kateny.

Po pláních a džunglích Barevi se potulovali obrovští predátoři a Katenové považovali za báječný sport postavit se nosorožcovité obludě s pouhopouhým oštěpem. Tedy - Kris se hořce usmála - pokud se zrovna nervali mezi sebou kvůli nějakým vykonstruovaným urážkám a pomluvám. Dva otroci, její přátelé, už takhle skončili rozdraceni masivními těly Katenů během zběsilé rvačky.

Za tu dobu, co žila tady v údolí, viděla již několik nosorožčích zápasů. Katenové, stavění pro daleko vyšší přitažlivost,

než měla Barevi, dokázali svou kořist před zabitím hravě utahat neuvěřitelnými manévry. Ta ubohá stvoření měla menší šance než španělští býci a za všechny ty souboje Kris viděla jen jediné lehké škrábnutí, způsobené samotnému Katenovi.

Jak se poletoně přibližovaly, postupně si uvědomovala, že tentokrát nepůjde o hon. Alespoň ne o hon na nosorožce. Jinak by přece jedna z těch teček nebyla tak daleko před ostatními. A ze zadních by, proboha, nešlehalý záblesky výstřelů na toho v čele.

To už se lovený a lovci dostali až k ústí údolí. Náhle se z vnitřku pronásledovaného letounu vyvalil černý dým. Stroj se ve vzduchu vzepjal, okamžik neochotně balancoval a pak se střemhlav zřítíl do skalního sesuvu podél okraje řeky, nedaleko dívčina úkrytu. Kris se až zajíkla, když spatřila postavu, která napůl vyskakovala, napůl vrávorala ven z troske rozdrčeného poletoně. Nechtělo se jí věřit, že i odolný Katen by mohl přežít takový náraz. Rozšířenýma očima pozorovala, jak zápasí, aby se dostal na nohy, a potom klopýtá od balvanu k balvanu ve snaze vzdálit se od doutnajícího vraku. Poleton explodoval úžasným oslnivým plamenem. Úlomky zasvištěly v porostu daleko do svahu - až k jejímu útulku - a hloupé trnokeře, které nedávno probrala k životu, rozprskly své maličké šipky s jedovatými hroty. Kouř z hořícího poletoně jí teď zastínil výhled a Kris ztratila muže z dohledu. Ostatní stroje se zatím dostaly až k vraku, poletovaly nad ním jako hrozen přerostlých rozběsněných včel a vrhaly se střemhlav dolů do kotoučů temného dýmu. Závan větru rozvřel černé mraky a Kris zahlédla muže potácejícího se dál a dál od místa havárie. Viděla, jak zakopl a pak upadl a zůstal bezvládně ležet. Roj poletonů nahoře kroužil a bzučel, jako by i samotné stroje ožily nenávistí a touhou najít tělo oběti.

Katenové se přece neloví navzájem, přemýšlela úporně, aby zahнала pocit údivu a překvapení, když sama sebe přistihla vpůli cesty dolů ze svého posedu. Bojují jako lvi, to bezpochyby, ale pronásledovat někoho z Města až sem? Co jen mohl udělat?

Kris nedokázala na takovou dálku rozeznat mužovy rysy ani postavu. Mohl by to být uprchlý otrok jako ona. Nemusel to ovšem být zrovna pozemšťan, vždyť na Barevi žije několik porobených ras. Ten, kdo si dovolil drze ukrást poleton, si nezasloužil ani zemřít pod katenskými biči.

Sestupovala dolů, spěšně, ale opatrně; svah byl zarostlý trnokeři, které ve zdejších lesích bezkonkurenčně převládaly. Nedávno ji pobavila vlastní úvaha, že trnokeře jsou strážci a ochraniteli goruhrušek, tak nerozdílně rostly tyto dva druhy vždy vedle sebe.

Na vrcholu strmé skalní stěny nad vodopádem měla připevněnou liánu pro rychlý sestup. Sjela na břeh řeky a pustila se po suchých deskovitých skalách až k místu, kde proud vody vytvořil širokou tůň. Pod ní se řeka dala přeskákat po balvanech, vyčnívajících z vody. Dolů úzkou úžlabinou, přes další paseku plnou trnohouští - a byla přímo nad místem, kde naposledy zahlédla uprchlíka.

Maskovaná vlastní opálenou pleť, téměř splývající s hnědávým odstínem skal v pozadí, překonala zbývající vzdálenost. Málem na něho šlápla, když vítr odfoukl černý kouř dolů mezi skály.

„Katen!“ vykřikla rozezněně, jakmile se shýbla, aby si prohlédla bezvědomého muže, a rozeznala šedou a žlutou uniformu i přesto, jak byla potrhána a začouzená.

Opovržlivě vsunula nohu pod jeho rameno, chtěla ho obrátit. Nešlo to. To tělo mohlo být stejně dobře z olova. Jeho břidlicově šedá kštic neměla s věkem nic společného - katenské vlasy prostě jinou barvu nemají. Klekla si, uchopila jeho hřívu a trhnutím mu obrátila hlavu. Snad je mrtvý?

Ale neměla takové štěstí. Dýchal. Modřina na spánku jen vysvětlovala jeho bezvědomí. Na Katenu vypadal překvapivě dobře. Většinou měli brutální, drsné rysy, ale tvář, na kterou se dívka dívala, se vyznačovala rovným, téměř patricijským nosem, i když co do velikosti by se za něj ani slon nemusel stydět, a širokými, ale pěkně tvarovanými ústy. Kris se otřásla při vzpomínce na tlusté, masité rty těch, kteří ji koupili. Věděla, že u Katenů se postupně vyvíjejí sexuální choutky na pozemské ženy.

Za ní se ozvalo syčivé třesnutí, až se ulekaně podívala po hořícím vraku. Ti zpropadení blázni do něj stříleli! Pohlédla zpátky na bezvědomého muže. Nechápala, co jen mohl provést, že v nich vyvolal tak nevraživou pečlivost. Chtěli ho mít mrtvého na dvě stě procent.

Střelba zlikvidovala poslední zbytky vraku, takže ani požár už neměl co stravovat. Vítr, plný hrubého prachu, odtud přinášel čpavý zápach. Muž se pohnul a chabě se pokoušel zvednout. Vzápětí se zasténáním klesl zpět na zem. Kris sledovala poletoně snášející se k přistání na pláni pod vrakem.

Jdou si omrknout místo činu, co?

Nemá to logiku, říkala si Kris, pomáhat Katenovi jen proto, že tu byli další z jeho rasy, aby ho dostali. Ale... vrátila se kousek zpátky, jen pro případ, že zanechal pro pronásledovatele nějaké stopy. Šla co nejdál po holé skále. Tam, kde začínala hlína, se usadil v silné vrstvě popel a zahladil veškeré známky něčí přítomnosti. Koneckonců Katenové by tu o ni mohli přímo zapoknout, kdyby zkoumali okolí havárie v obavě, že jejich oběť unikla z vraku živá.

Už byl na nohou, když se k němu vrátila, otupělý, těžké paže svěšené podél boků, a marně se snažil zaostřit oči. Zkusila ho vést, ale bylo to jako snažit se přimět k pohybu horu.

„Tak pojď, ty hromotluku,“ pobízela ho měkce. Jen hezky šlapec jako hodný chlapecek k řece a já tě do ní ponořím. Studená voda tě snad přivede k sobě.“

Vzdálená změt' ostrých hlasů ji znervóznila. Bože, ti ostatní Katenové překonali skalní stěnu příliš rychle. Zapomněla, že planeta s nízkou gravitací jim umožňuje kousky, podobné kouzlu z pohádky o sedmimílových botách.

„Blíží se sem. Pojď za mnou,“ řekla v jazyce Barevi.

Znovu zasténal a zatřásl hlavou, aby si vyčistil smysly. Obrátil se k ní, velké žluté oči stále otupělé šokem. Nikdy si nedokázala zvyknout na ty máslově zbarvené panenky s černými duhovkami.

„Tudy! Rychle!“ Naléhavě ho tahala za sebou. Kdyby nepohnul svými sloupovitými nohama, nechala by ho být.

Dobrym samaritánům na Barevi se nevyplácelo nechat se chytit Kateny.

Zatáhla ho za paži a zdálo se, že se rozhodl. Zapotácel se kupředu a zachytil se o její rameno tlapou, která by si na Zemi nezdala se svérákem. Dostali se k řece, ještě stále v předstihu před pronásledovateli. Ale Kris tiše zaúpěla, když si uvědomila, že napůl omráčený Katen nemá šanci dostat se po balvanech na druhou stranu.

Podle výkřiků poznala, že ostatní vytvářejí rojnici, aby prozkoumali skály. Popadla ho za prsty velké ruky a vedla ho k vodopádu.

„Jestli se neudržíš na vodě, tak jsme v pěkné bryndě,“ řekla hoře. Pustila jeho ruku, ukročila zpět a potom ho vši silou strčila do řeky.

Sama skočila přímo vedle něj, a když se nepřestával potápět, chňapla ho za husté vlasy. Naštěstí voda Katena nadnášela, takže Kris s vypětím veškerého svého plaveckého umění dostala jeho hlavu nad vodu a dokázala ji udržet vzpřímenou.

Čirou šťastnou náhodou se vynořili v prostoru mezi obloukem vodopádu a útesem, kde je záclona vody částečně skryla před zraky pronásledovatelů. Jak začal Katen bojovat s jejím sevřením, náhle zahlédla mezi proudy vody pět lovců přímo na pasece u tůně. 'Hromotluk' byl rázem při smyslech a namísto boje začal šlapat vodu vedle ní.

Katenové se teď hádali mezi sebou a navzájem si udělovali rozporuplné příkazy.

Hromotluk se vyprostil z jejího sevření a nespouštěl žluté oči ze skupiny na břehu. Sledovali je oba a snažili se dělat rukama co nejmenší pohyby, ačkoli ve vírech padající vody se to jistě nedalo zpozorovat.

Přesto Kris strnula úžasem, když se po žhavé debatě jeden z Katenů bez rozběhu jediným plavným skokem přenesl přes širokou nádrž. Spolu s dalším z jeho druhů se vydali po proudu a pečlivě prohledávali oba břehy. Přeléztl balvany, které připomínaly námořní flotilu rozházenou tajfunem po souši, jim nečinilo zvláštní obtíže. Ostatní tři spěchali cestou, kterou přišli, a ještě pořád se hádali.

Po chvíli, která se Kris zdála nekonečná, protože ledová voda ji mrazila až do morku kostí, se uprchlík dotkl jejího ramene a kývl hlavou směrem ke břehu. Ale když si uvědomila, že má v úmyslu vrátit se zpět, důrazně potřásla hlavou a ukazovala na druhou stranu.

„Tudy to bude bezpečné!“ křikla na něj v rachotu vodopádu. Zamračil se. „Můžeme se schovat v mém poletoni.“

Ukázala prstem ve směru svého ukrytého dopravního prostředku. Vzápětí si uvědomila, co právě řekla, a zůstala na Katena strnule zírat. „Ó Bože!“

Údivem zdvihl obočí a ona na jeden dlouhý okamžik doufala, že neporozuměl, co řekla. Ale samozřejmě se mylila a jeho žluté oči se na ni v přítomnosti zahleděly s trochu jiným druhem zájmu.

Je jako velký lev, pomyslela si Kris a málem se zalkla strachem.

„Pomohla jsi Katenovi,“ řekl hlubokým hřmotným hlasem v jazyce Barevi. „Nebudeš za to trpět!“

Kris si tím nebyla tak docela jistá, když se pokoušela dostat své zimou strnulé a téměř bezvládné tělo z řeky. Zato on na břeh vykročil docela snadno. Chvilku sledoval její marný zápas a netrpělivě se mračil. Potom bez viditelného úsilí zachytil dlouhými prsty její paži a jednoduše ji vytáhl z vody a podpíral ji, dokud nezískala rovnováhu.

Chvějíc se chladem, pohlédla vzhůru na něj. Bože, byl velký; největší Katen, jakého kdy viděla. Kris zdědila výšku po svém švédském otci a naboso měřila skoro 180 centimetrů. Byla tedy o pěkných pár čísel vyšší než většina Katenů, se kterými se kdy setkala, ale on musel sklonit hlavu, aby se na ni podíval. A ramena měl široká jako lžice buldozeru.

„Kde je ten poletón?“ domáhal se stroze.

Ukázala tím směrem, rozzlobená, že ho poslechla tak rychle a že nedokázala ovládnout své drkotající zuby a zimomřivý třas těla. Popadl ji za ruku, ale trochu uvolnil své sevření, když nedobrovolně vyjekla bolestí.

Řekni si „ruce do vysoké gravitace“, a ne „špinavé pazoury“, napomínala se, jak se snažila neklesat na duchu, a pokročila před něho.

„Budeme muset projít tím houštím,“ řekla. „Nebo snad trnokeře katenské kůži nevadí?“ dodala drze.

K jejímu překvapení se na ni pobaveně ušklíbl.

„Máš asi náramné štěstí, že vadí.“

Obrátila se a uvědomila si, že nikdy předtím neviděla Katena usmát se. Také si všimla, jak ji pečlivě následoval a držel se v jejích stopách. Alespoň nedával trnokeřům s jejich malými záluďnými háčky více šanci zaútočit.

Byli vpůli cesty k ukrytému poletoni, když z pravé strany údolí zaslechli hlučné staccato katenských hlasů. Hromotluk se zastavil, přikrčil se, instinktivně nakláníje tělo tak, aby se nedotkl blízko rostoucí vegetace, a naslouchal. Slova byla pro Kris příliš nezřetelná, ale on evidentně rozuměl. Po tváři mu přelétl zlý úsměv a oči se mu zaleskly světlem, z něhož Kris naskočila husí kůže.

„Uviděli tady pohyb. Mizíme, rychle!“ řekl hlubokým hlasem.

Kris vyrazila lehkým klusem; krouťící se cesta znemožňovala rychlejší běh. Když vpadli do zarostlého údolíčka, zastavila se před vzrostlou houštinou.

„Tak kudy? Zabloudila jsi?“ zeptal se.

„Skrz ty keře. Dávej pozor. Až řeknu 'ted!' musíš vyrazit!“

Skepticky se zamračil, když zvedla hrst kamínků. S lehkostí a přesným odhadem, který svědčil o dlouhodobé praxi, rozhodla oblázky širokým obloukem vlevo i vpravo. Přitom počítala trnové spršky, aby se ubezpečila, že odpálila každý keř. Pak pro jistotu nabrala ještě jednu hrst oblázků a hodila ji v ještě širším oblouku. Žádné další trny se však neobjevily.

„Ted!“ Jeho reakce byla o tolik rychlejší než její, že byl vpůli cesty, než dořekla „d“. Prodrala se před něho.

„Máme pět minut, než se stihnou přezbrojit.“

Přes obličej mu náhle přeletěl výraz uctivého respektu. Netrpělivě ho zatahala za rukáv a začala se proplétat svou dobře známou stezkou mezi keři. Když naposledy zabočila a před nimi se vynořil poletón s nosem zabořeným do těžké spleti

trnovětví, vydal zvuk, který Kris v duchu označila za katenské uchechtnutí. S královským gestem otevřela dveře a kynula mu, aby vstoupil. Zamířil rovnou k řídicímu panelu a zkoušel zaktivovat hlavní spínač.

„Půl nádrže paliva,“ mumlal a letmo zkontroloval ostatní ukazatele. Pohlédl vzhůru na průhlednou střechnu, maskovanou propletenými listnatými větvemi, na postel, kterou si vyrobila na palubě, na upravené nástroje z náhradních dílů.

„Tak to jsi byla ty, kdo ukradl velitelův osobní poletůň,“ řekl s pohledem upřeným na její tvář.

Kris vysunula bradu.

„Aspoň jsem ho dostala na zem vcelku,“ odsekla.

Kratičce se tomu zasmál.

„Tím, žeš ho zahrabala do takovéhle houštiny?“

„To bylo schválně!“

„Ty patříš k některému z těch nových druhů?“

„Jsem pozemšťanka,“ řekla hrdě, ale její pózu trochu kazilo chvění ve svalech.

„To jsou ti s tenkou kůží,“ podotkl. Zadíval se na její prsa, která se ostře rýsovala pod lehkým oděvem, jak dívka těžce oddechovala po nedávném vypětí. Začal ji pomalu hladit prstem po rameni. Jeho dotek byl překvapivě jemný. „Měkcí na dotek,“ pokračoval nepřítomně. „Pozemšťanku jsem ještě neměl...“

„A ani mít nebudeš! Rozhodně ne tuhle,“ přerušila ho a odskočila jak nejdál to v těsné kabině bylo možné.

Jeho výraz přešel z ohromení v otrávenost.

„Budu, jestli se rozhodnu.“

„Zachránila jsem ti život!“

„No a proto tě chci patřičně odměnit...“

„Tím, že mě znásilníš?“

Nahmátla jakousi těžkou kovovou tyč. Ne, že by mu takové 'párátko' dokázalo nějak zvlášť ublížit, ale chtěla se alespoň pokusit. Katen nezapadal právě nejlépe do jejich představ o ideálním milenci.

„Znásilním?“ Jeho údiv zněl směšně.

„To si myslíš, že žena ze Země omdlí blahem, když po ní skočí někdo jako ty?“ řekla výhružně a pevněji stiskla chladný kov.

„Žádná si ještě nestěžovala...“ Zmlkl a klesl bleskově do podřepu, neboť zvenčí sem dolehly drsné kletby. V příštím okamžiku měla ústa zakrytá obrovitou dlaní a přimáčknutá pevně k jeho tělu si připadala jako moucha na mucholapce. Kovová tyč se jí nepotřebně houpala v ruce. Nezavřeli dveře, když vešli dovnitř, a teď bylo venku jasně slyšet drnčivé zvuky, jak trnokeře odpalovaly své střely. Vzápětí se začaly ozývat další nadávky a výkřiky plné znechucení. Dívka stočila oči stranou a zahlédla Katenovu tvář a jeho levé oko, blýskající se zlomyslnou radostí.

Nějaký autoritativní hlas vyštěkl drsný příkaz a dokonce i Kris porozuměla, že to mělo znamenat něco jako: „Padáme odsud, ksakru. Touhle cestou nic nešlo.“

Hromotluk ji kousek odstrčil a sundal dlaně z jejích úst. To gesto se dalo chápat jako výzva k výkřiku. Podívala se na něj. Byla si absolutně jistá, že by ztratila mnohem víc, kdyby to udělala.

Ani se nepohnuli, dokud se zvenčí nezačaly opět ozývat běžné zvuky džungle. Potom ji Katen postavil na nohy a znovu se rozhlédl.

„Tahle věcička se ztratila před pěti měsíci. Proč jsi tu sama tak dlouho? Nebo jsou někde poblíž další?“ Vyhlédl ven vypouklou prosklenou částí kabiny, z níž bylo vidět víc než jen větve.

„Jen já.“ Stále ještě v ruce svírala železnou tyč a přemýšlela, jestli by ho dokázala udeřit dostatečně silně, aby ho omráčila. „Proč se ti ostatní Katenové tak zoufale snažili tě chytit?“

„No,“ pokrčil nedbale rameny, „to byla taktická chyba. Byl jsem nucen zabít velitele jejich hlídky. Napadl bratra Emassiho,“ a dívka kupodivu zachytila slabiky toho podivného slova. „Neměl jsem žádné spojence, a tak jsem se stáhl.“

„Ten, kdo se pere a uteče, přežije až k jiné rvačce, že?“

„K další,“ opravil ji nepřítomně.

„K další!“

Jistě. To je katenský Zákon, že hádka musí skončit do stejné hodiny následujícího dne.“ Usmál se na ni. „Tak se jen musím ukrýt do zítřejšího poledne a pak se vrátím.“

„To na tebe nebudou čekat?“

Rozhodně potřásl hlavou. „To je proti Zákonu. Jinak bychom se my Katenové navzájem rychle zlikvidovali.“

„Ty mi vážně chceš říct, že jestli tě nenajdou před zítřejším polednem, budou to muset vzdát?“

Přikývl.

„Přestože jsi zabil jejich velitele?“

Zatvářil se překvapeně. „Byl to čestný boj!“

„Netušila jsem, že Katenové bojují čestně.“

„Samozřejmě,“ naježil se proti jejímu obvinění, ale potom se mu tvář vyjasnila a on nakrčil nos. „Ty myslíš, že to nebylo fér, když jsme převzali vládu nad vaší planetou?“

„Přesně.“

Usadil se obkročmo na křeslo pilota a položil si svalnatá předloktí na opěradlo, výborně pobavený jejím rozhořčením.

„Vaše planeta neměla vůbec žádnou obranu. Bylo to dojemně snadné, porobit si ji.“

„Takže to děláte často?“

„Vynáší to hodně, to ti povím. Mimochodem, co tady jíš?“ zeptal se a dívka uslyšela neuvěřitelný zvuk, který ji ujistil, že katenské žaludky dokážou kručet hladem docela stejně jako lidské. A také dost legračně na to, aby muž ztratil na své



hrozivosti.

„V lese je toho spousta jedlého a navíc v řece lovím ryby.“

„Vážně?“

„Já jsem z důmyslného rodu,“ odpověděla. „Neměla jsem žádné problémy s hladověním.“

S respektem nachýlil hlavu. „Máš tu nějaké zásoby?“

Nechtěla se k němu přiblížit, aby ji nemohl chňapnout, a tak jen kývla směrem ke koši na řídicím panelu za jeho zády.

„Goruhrušky a kořeny bílé rostliny, které se mi zdají docela jedlé.“ Všimla si, jak se utrápeně zatvářil a vzdychl. „Určitě to není vhodná strava pro Katenu, jako jsi ty, zvyklého na nejlepší pochoutky z celé galaxie, ale uvědom si, že tvůj žaludek nás může docela klidně prozradit.“

Nezhltl celou hrušku naráz, jak to vídala u jiných Katenů. Vzal si také jeden z nasládlých kořenů, ne nepodobných mrkvi, přehazoval si jej z ruky do ruky a slušně ukusoval jednotlivá sousta. Když dojedl první hrušku, obrátil se k dívce a zdvihl obočí ve zdvořilém gestu.

„Ne, díky. Právě jsem se najedla, než začal ten psí souboj.“

„Psí souboj?“

„To je náš výraz pro vzdušný souboj válečných letadel.“

„Válečných letadel?“

„Už jsme zvládli i kosmické lety,“ dodala, a zatímco hrdost ji přiměla mluvit nahlas, v duchu přemítala, jestli lidstvo vůbec vypustilo jedinou jednotku strategické vesmírné obrany, když Katenové pronikli do blízkosti Země.

„Aha, takže jste to zvládli. Primitivní obrana, ale zato stateční bojovníci.“

Srdce jí pokleslo. Příliš často v poslední době slyšela odpovědi, které slyšet nechtěla. Jeden z otroků jménem Bili z chicagské skupiny říkal, že na katenské lodě byly vypáleny rakety země-vzduch. Pozemské vlády nezaújaly obranné pozice dost rychle, protože nevěděly, kdo nebo co proniklo tak daleko do atmosféry. Vyčkávaly příliš dlouho, než aby dokázaly ovlivnit běh událostí. Bili měl u sebe walkman, a tak poslouchal zprávy až do chvíle, kdy ho silobičem vehnali do katenské lodi. Když si zajatci navzájem řekli, co kdo věděl, vyšlo najevo, že přepadení a drancování se netýkalo všech velkých měst, ale jen tolika, aby celá Země pochopila převahu útočníků. Pro unesené lidi to nebyla velká útěcha, nicméně stačila k tomu, aby si uchovali trochu hrdosti.

„Většinu jsme odzbrojili,“ pokračoval Hromotluk realistickým hlasem bez emocí, „a vzdušné lodě jsme donutili přistát. Nemotorné, ale jevíly známky nadcházejícího vývoje.“

„Díky.“

Tázavě zvedl obočí. „Za co?“

„Taková chvála pro primitivní divochy!“

Zvrátil hlavu dozadu a vyprskl smíchy.

„Psst, uslyší tě! Hýkáš jako osel!“

„A ty se vyjadřuješ jako Katenka!“

„To má být kompliment?“

„Když myslíš,“ naklonil hlavu směrem k ní. Smysl pro humor rozehrál jeho žluté oči světlé, jak to u žádného jiného Katena nikdy neviděla.

„Nejsi jako ostatní.“

„Kteří ostatní?“

„Všichni ostatní Katenové, které jsem kdy poznala a pozorovala.“

„Jistěže nejsem. Já jsem Emassi,“ řekl s tichou pýchou v hlase a položil si velkou ruku šikmo přes hrud', což si Kris mohla vyložit jako výraz hrdosti.

„Ať to znamená cokoli.“

„Vysokou hodnot,“ řekl. Panovačně luskl prsty ulepenými gorušťávou směrem k Městu, odkud utekla, a tím definoval místní Kateny jako podřízené. „Já poručím. Oni poslouchají,“ dodal, aby jednoznačně porozuměla.

„A ti, co se tě pokoušeli zabít? Ti taky poslouchali?“

„Přesně to byla poslední slova jejich vůdce,“ zašklebil se, „aby se ujistil, že za jeho smrt zaplatím.“ Náhle se zachmuřil a sklonil zrak k zemi, jako by znovu zvažoval význam svých slov. „To je jedno. Zítřka po poledni bude všechno jako dřív. Ted,“ začal se zvedat z křesla s průhledně dychtivým výrazem ve tváři, ale Kris už neváhala.

Skokem jako vystřiženým z karate filmů se na něj vrhla, svírajíc oběma rukama ocelovou tyč, a udeřila ho vší silou do hlavy. Se záupněm se sesul k zemi.

Zabila jsem ho? Zděsila se pomyšlením, že by mohla mít na svědomí život, byť i arogantního Katena. Spatřila pramínek krve, který mu vytékal zpod vlasů, a tak poklekla a dotkla se jeho hrdla. Jestliže krvácel, musel mít i tepny, a protože se na pohled nelišil od většiny humanoidů, měl by mít na hrdle ztelný pulz, známku pohybu krve do mozku. Do toho mozku, který se právě pokusila rozbít na kaši. Žil. Dívka nahnátla slabý, ale stálý tep, a prsty měla náhle ulepené krví z jeho zranění.

Takhle to nepůjde, řekla si. Ti odporní malí bodavci, kterých tu žijí mraky, ucítí krev a přijdou hledat zdroj. V poletoni bude k nevydržení. Ovázala ránu kusem svého materiálu, který našla ve skřínce. Pak mu důkladně očistila zbytky krve z tváře a potřela obnaženou našedlou kůži gorušťávou, neutralizující pach krve; tento šikovný trik proti všemu, co štípalo a bodalo, objevila už dřív šťastnou náhodou.

Hromotluk se jednou masivní nohou zachytil o křeslo, když upadl. Vypadalo to velmi nepohodlně a látka u kalhot se mu zadírala do genitálií, přičemž zdůraznila jejich velikost tak, že to dívku uvedlo místo něho do rozpaků. A zvláště se jí to dotklo. Řekla si ale, že není žádný důvod napadat důstojnost jiné živé bytosti, jestliže si bránila svoji. Měla silně vyvinutý smysl pro fér hru. Mohla ho zneškodnit, aby chránila sama sebe, ale pak pocítila povinnost postarat se, aby

zbytečně netrpěl. Jak dlouho mu po takovém úderu vydrží bezvědomí? A jak se zachová, až se probere? No, možná by stačilo citovat mu Katenský Zákon! Jenže ten asi platil jen pro čistokrevné kateny, a ne pro příslušníky cizích ras, navíc v postavení otroků. Prohledala znovu skříňky. Našla jen kus lana, ale žádné řetězy, které by mohly posloužit jako přiměřená pouta.

Usadila se do pilotova křesla a ještě jednou si v duchu probírala svou situaci. Byl to únavný den. Zvlášť k večeru. Co kdyby Hromotluka zkusila vrátit, odkud přišel? S padajícím soumrakem se bude spousta obyvatel města vracet domů, takže jeden ukradený poletůň se nepozná, zvlášť když ho ukradla už před pěti měsíci. Jak dlouho že Katenové hledají psance? Čtyřicet hodin? To se ale týká Emassi Katenů, ne zběhlých otroků, pokud si ovšem někdo vůbec všimne jejich zmizení. Zapnula řídicí panel a ujistila se, že je palivová nádrž opravdu do poloviny plná. Nepamatovala si přesně, kolik kontrolka ukazovala, když prchala z města, ale tohle letadélko by mělo být ekonomické, soudě podle toho, jaká spousta se jich používala pro nejběžnější účely.

Kris znala souřadnice Města, byly to odsud dobré dvě hodiny letu, ale palivo by určitě mělo stačit i na cestu zpět. Ať je to jak chce, musela se Hromotluka nějak zbavit. Hodlala ho dopravit na předměstí, kde bezvládné tělo nebude tak nápadné. Možná to nebyl nejlepší nápad, na předměstí žijí většinou otroci a vyvrhelové. Ale ještě jsou tam všechna ta shromaždiště, kde Katenové pořádají svá cvičení a shromáždění. Kris tam párkrát byla s kuchařem, protože jemu se taková představení zdála výborná k utužení disciplíny. Jeden pohled na kacíře ubíchaného k smrti na ni zapůsobil tak, až se zařekla, že se takové lekci vyhne stůj co stůj.

Jakmile motory naskočily, zvedla poletůň z houštiny. S přistáním měla tenkrát řádný kus štěstí, vůbec to nebylo v plánu, jak tvrdila Hromotlukovi. Prostě jen nesledovala výškoměr, ani si nevšimla, že rovinaté pláně, obklopující Město, se začaly měnit v kopcovitou krajinu. A potom ucítila, jak něco škráblo o břicho letounu, zpanikařila a ocitla se uprostřed houštiny, obalená háčky vzteklých trnů dřív, než mohla chybu napravit. A dopadlo to dobře. Kris měla pevnou a neutuchající víru v to, že věci dopadnou dobře - pokud člověk stihne žít dostatečně dlouho.

Zamířila na jihovýchod a značila si přitom souřadnice pro zpáteční cestu. Věděla, že se bude muset vrátit za denního světla, jinak by už houštinu nikdy nenašla. Pružné větve se narovnaly do původní polohy, jakmile jim to stoupající poletůň umožnil.

Světla Města ji vedla daleko líp než navigační zařízení. Pouze měnící se poloha ručičky na jednom z ukazatelů jí prozradila, že jde o kompas. Také předpokládala, že tu musí být autopilot, jen netušila, jak ho zapnout. Vše, co o létání věděla, pocházelo z jejích cest na trh, kam doprovázela kuchaře pro čerstvé potraviny a měla tak každodenní možnost něco odpozorovat. Později, když viděla velitelský poletůň, nemohla odolat příležitosti, kterou nabízel. A také neodolala. Jako z Oskara Wilda: dokázala odolat všemu kromě pokušení. Co jí teď byla platná anglická literatura; náhle právě ty věci, které se dříve zdály být jen zábavou, orientace v terénu, kurz umění přežít (tento výraz její matku kdysi dokonce rozesmál), karate výcvik, to všechno teď mělo životně důležitý význam. Například ke zneškodnění rodáků z planet s vysokou gravitací. Pohlédla na Hromotluka, ale ten zatím nehnu ani svalem. A krvácení zjevně ustalo.

Rozzářené Město vypadá celkem hezky, říkala si, ačkoli osvětlené byly zrovna ty nejprapodivnější architektonické výtvořky. Třeba právě obrovitá budova katenského hlavního stanu, nořící se nezřetelně přímo z centra Města Barevi, by asi těžko obstála v soutěži o nejkrásnější stavbu. Zdálo se, že ve Městě je mnoho světla, ale mohlo to být nadsledem, který jen zkrášloval to, co znala z pobytu ve Městě samém. Předměstí byla o poznání tmavší, všimla si Kris, jak se přibližovala. Hledala jedno z těch velkých shromaždišť, obkroužených příkrčenými stromovitými rostlinami, které tu byly vysázeny, aby poskytovaly stín divákům při katenských obřadech. Bylo to pro ni vzhledem k jejím chabým zkušenostem ideální místo k přistání. Kupodivu neviděla mnoho poletůň, přilétajících k Městu z jejího směru. Pravda, její směr znamenal divoká džungle. Zato se obloha jen hemžila většími vojenskými typy, které se nořily z prostor kolem centrálního velitelství.

Něco se děje, uvědomila si, když otevřela dveře svého poletoně. Byl tu jakýsi nezvyklý hluk a zněl trochu hrozivě. Samozřejmě, takový vzdálený hlas se vždycky zdá hrozivější, než jaký ve skutečnosti je. Když si pospíší, bude odsud za malou chvíli pryč, na cestě do svého úkrytu.

Vzala lano, které předtím našla v jedné ze skříňek, a uvázala je pevně kolem Hromotlukových nohou. Pak druhý konec přehodila okolo kmene stromu a zase dovnitř, odkud začala těžké tělo vytahovat jako přes kladku. Podařilo se jí dostat ven skoro celé nohy, ale zadek se mu zachytil o spodní rám dveří. Tolik se snažila vyprostit ho, že si vůbec nevšimla, jak se zvuky přiblížily. A světla také, dokonce i tohle otevřené prostranství bylo teď jasnější. V uličkách ústících na shromaždiště zahlédla světélka. Svítily? Hřmot naháněl strach. Co se to probíhá děje?

Hluk ji přiměl zdvojnásobit úsilí, se kterým se snažila vytáhnout Hromotluka z poletoně. Jeho tělo muselo vážit aspoň půl tuny, nedokázala s ním už hnout ani o milimetr. Zvuky evidentně směřovaly sem a vojenské poletoně rovněž. Překročila bezvládné tělo a pokusila se je nadzvednout a vystrčit ze dveří. Padal by jen pár centimetrů a s takovou tvrdou hlavou mu to nemohlo nijak zvlášť ublížit. Sténala námahou, napínala svaly a s nohama zapřenými o sloupek pilotního křesla se marně pokoušela Hromotlukem pohnout.

Hluk a světlo pronikly na vzdálenější konec prostranství. Snad by ho měla raději vtáhnout zpátky a zmizet! Přeskočila jej, rozvázala lano a snažila se mu vstříc nohy nazpět do poletoně, když vtom uslyšela těžký hřmot velkého letadla a ucítila nad sebou tlakovou vlnu. Zadýchaná fyzickou námahou neměla ani čas zakrýt si ústa a nos, když příliš dobře známý nasládlý puch zaplnil vzduch kolem ní. Zhroutila se přes nohy své oběti a s posledním zábleskem vědomí si vyčetla hloupost, se kterou riskovala vlastní svobodu kvůli nějakému katenskému náčelníkovi.

## KAPITOLA DRUHÁ

Nepopsatelný zápach mnoha vyděšených stvoření v těsném vězení a neomylné syčivé prasknutí silobiče, následované bolestným výkřikem, připomnělo Kris její opakovanou noční můru. Byla vmáčknutá mezi dvěma teplými zpotenými

těly, s tváří přitisknutou na čemsi tvrdém a studeném a s koleny pod bradou, v nepříjemné a nepohodlné pozici. Ráda by věděla, jak dlouho byla v bezvědomí. Možná si jenom nechtěla připustit, že je znovu v katenském žaláři. Panovala tady tma, i když ne taková jako tenkrát v cele přepravní lodi. Ani nevěděla, jestli je to tak lépe nebo ne.

Opatrně se pohnula, celé tělo ji bolelo a cítila četné modřiny a škrábance na obnažených rukou, nohou i na obličejí. Chladivý dotek stěny na rozbolavělé tváři byl příjemný.

Jak se jí oči přizpůsobovaly pološeru, uvědomila si pohyb. Byla v nízké místnosti, schopné pojmut celý dav lidí; jen stěží dohlédla na protější stěnu. Nebylo tu k hnutí, ale dívka si po chvíli všimla dvou dveřních otvorů, kterými byla těla vystrkována kamsi ven, do světlejšího prostoru.

Katenské silobiče znovu zasvětlily a všichni okolo ní se rychle snažili postavit na nohy podle příkladu těch vpředu.

Bože, to je ale puch, pomyslela si a dýchala tak mělce, jak jen mohla, aby vdechovala co nejméně vzduchu.

Musela se opřít o zeď, aby vůbec dokázala vstát. Po její pravici se ozvalo bolestné záupění. Byla to žena, jedna z rodu Deski, stvoření tak útlé, že se Kris docela vážně obávala, aby jí nezlomila nějakou kost, když jí pomáhala na nohy.

Musejí být daleko houževnatější, než jak vypadají, myslela si, jinak by nemohli přežít obvyklou bezcitnost, s níž Katenové zacházejí se všemi druhy bez rozdílu.

Svist silobiče se ozval nebezpečně blízko a dívka se přikrčila. Její vysoká postava jí teď poněkud překážela, ale přece se jí podařilo dostat Deski na nohy a podepřít potácející se tělo. Automatické reflexy 'dobré samaritánky' jsou taky spíš nevýhoda, říkala si. Nemůžu pomoci všem. Tak aspoň pomoz těm, kterým můžeš. Položila obě ruce Deski na tenoučká ramena, aby ji udržela vzpřímenou, a vydaly se ode zdi směrem, kterým je Katenové poháněli - ke dveřím.

Takže je - i s Hromotlukem - chytili při katenské všeobecné kontrole davu. Tedy, pokud se jeho týče, určitě už je z toho venku. Katenové přece museli poznat, že nepatří k té lůze, kterou museli zkrotit omamným plynem. Kris si to zkrátka zase jednou načasovala naprosto bezchybně: dostala se právě tam, kde začala. Ne docela přesně, ale zrovna dost na to, aby si nemohla jen tak lehce říct 'nevadí'. I když fakt, že jednou už se jí utěct podařilo, znamenal, že by se to mohlo povést znovu. Potřebovala se nějak utěšit.

Mezitím se obě dostaly ke dveřím tak blízko, že už viděly do vedlejší místnosti, plné stříkající vody. Byla to jedna z hromadných sprch, které Katenové používali k očištění zajatců. U dveří docházelo ke krátkým zastávkám, protože tam jeden ze strážců sundával oblečení. Dívka začala zuby. Tahle procedura měla podtón, který se jí nezamlouval, ale už si to vytrpěla dříve, v ohradách pro otrocky, a vyšla z toho živá na druhou stranu, kde byl aspoň čerstvý vzduch. Cokoli bylo lepší než zápach tam vzadu.

Svlékání bylo jednoduché. Katen prostě přejel řezačem odshora dolů po přední části její tuniky, vzadu zatáhl a nahou ji postrčil do horké sprchy. Bylo to příjemné, jak jí voda jemně bušila do kůže shora, zespodu a ze všech stran. Pach byl trochu snesitelnější než v první kobce, dezinfekční prostředek byl nepochybně moudrým a uváženým přídatkem.

Kráčela, jak nejrychleji mohla, oči upřené vpřed a záměrně rozostřené, aby nic nespátřila. Horká voda tvořila dostatečné množství páry, takže naštěstí nebylo vidět o mnoho víc než jen pohybující se těla, zelená, šedá a ve spoustě dalších bledých odstínů. Dostali se do sušárny, kde na ně nesčetné trysky vypouštěly proudy vzduchu, až příliš horkého pro kůži, citlivou po dezinfekci, ale Kris byla suchá, než se dostala na druhý konec místnosti. Po krátké pauze u východu dostala do ruky ranec a rázným gestem byla pobídnuta vpřed. V oblékámě bylo dost místa a dívka pohodlně vklouzla do kombinézy. Jak odhadli její velikost, to nevěděla, ale sedělo to dobře. Podivné boule, které u Katenů zastupovaly obuv, se jí obepnuly kolem nohou a okamžitě se přizpůsobily i tvarem. Nebyl to špatný nápad, jak obout stovky nejrůznějších velikostí a tvarů nohou. V ranci byla také tenká termální pokrývka, kterou dívka srolovala a připevnila provázky v rozích přes levé rameno.

Takto oděná a vybavená se připojila k řadě, směřující k dalšímu vchodu, kde obdržela hrnek a balíček velký jako dlaň a asi osm centimetrů silný. Tak jako ostatní, zasunula jej za příkrývku. Někdo ji postrčil k místu, kde vlasatí a skvrnití Rugarové nalévali do hrnků nějakou kouřící tekutinu a pak už se konečně dostala na čerstvý vzduch, na obrovské prostranství, obehnané silovým polem. Po ochozu nahoře chodili Katenové a švihali silobiči sem a tam do různých směrů, aby tak připomínali vězňům, že jsou tady a sledují. Všimla si, že okolo zdí po krajích prostranství postávají ti, kteří přišli první, a tak se snažila dostat hlouběji do středu, kde byla více v bezpečí před biči. A začala srkat polévku. Byla horká a byla to tekutina a za obě tyto vlastnosti byl její žaludek neskonale vděčný. Zároveň to však bylo syté jídlo bez chuti a zápachu, tak typické pro veškerou vězeňskou stravu. Také si všimla, že někteří lidé otevřeli své balíčky, obsahující tyčinky přidělové stravy, které Kris znala z otrockých čtvrtí. Rychlost, s jakou tyčinky mizely v ústech, prozrazovala, že mnozí už dlouho strádali hladem. Ale pokud dostali přiděly už teď, měla by si svůj raději šetřit. Katenové nerozdávali nic jen z pouhé lásky k bližnímu. Ve všem byl nějaký účel.

Nad ztichlým zástupem se rozlehly kovové rány, když se zavřely dveře, jimiž je sem nahnali. Kris byla zvědavá, co se bude dít dál. Už sám fakt, že se cítila čistá a sytá, byl jaksi povzbuzující. Mluvení se na takových shromážděních nikdy nepodporovalo, a tak nebylo divu, že ji zatím nikdo neoslovil, ačkoli se nacházela ve skupince pozemšťanů a v dalších okolostojících rozpoznávala zástupce všech ras, které kdy viděla ve Městě Barevi. Všichni se navzájem vyhýbali i očima.

Ozvala se další série kovových úderů a praskání silobičů. Tentokrát je hnali k osmi otvorům, které, jak uviděla, když se dostala k nejbližšímu z nich, byly přístupem na rampu. Už takovou rampu jednou viděla a okamžitě se rozechvěla neblahou předtuchou. Kam je odvázejí tentokrát?

Mumlání vystrašených hlasů a tu a tam i výkřiky úzkosti se ozývaly z davu, který už krácel vzhůru po rampě, ale nikdo se nemohl obrátit a utíkat zpět; rampa byla příliš úzká a ohrazená. Objevili se Katenové s krátkými siloholemi, jimiž donutili vězně pokračovat v chůzi. Zásah siloholí byl ještě bolestivější než rána silobičem, oboje mohlo být i smrtelné. Jak byla tlakem těl za sebou postrkována k rampě, umožnila jí její výška rozhled přes hlavy okolních spoluvězňů a dál do temného prostoru. Čím blíž se dostávala, tím jasněji cítila směsici pachů kovu a paliva a uvědomila si, že je právě

nakládají do nějakého dopravního prostředku, přistaveného ke shromaždišti.

Musela uznat, že Katenové znali moc dobře způsob, jak přinutit zajatce jít a dostat vzpouzející se dav tam, kam si přáli. Tohle věru nebyla žádná scénka z disneyovky!

Náhle se před ní objevila katenská silohůl a zatarasila jí cestu. Kris se křečovitě prohnula, jen aby se jí nedotkla. Vpředu se zavřel jakýsi otvor. Rampa, která směřovala k jedné z nižších úrovní, se teď s měkkým zavrčením posunula a srovnala se s tou částí, na které dívka stála. Jiný vstup se klouzavě otevřel, silohůl se zvedla a Kris se vnořila do nitra lodi.

Spolu s ostatními, kteří se sem hrnuli ze zbylých sedmi vstupních otvorů, se rychle přesouvala prostorem s nízkým stropem k protějším konci. Když se posadila, aby si vyhradila své místo, konečně se rozhlédla po okolních příchozích. Až se zajíkla úžasem, když náhle spatřila typickou Hromotlukovu postavu; právě sehnutý vcházel nízkými dveřmi.

Neměla ale ani dost času být překvapená, natož aby si udělala pohodlí, a zasunula přidělový balíček hlouběji za oděv, aby o něj nepřišla. Vůbec měla najednou co dělat, aby udržela oči otevřené, a v končetinách se jí rozlila podivná malátnost. Když se rozhlédla kolem, viděla, že podobný problém mají všichni. Takže ta polévka byla 'okořeněná' nějakou drogou. Jak to, že ji to ani nepřekvapilo?

Někteří zajatci se hroutili, jakmile se dostali dovnitř, a museli být odsunuti stranou, aby nepřekáželi dalším příchozím. Jiní se dokázali ještě pár kroků odplazit, aby se natáhli na volnějším kousku podlahy. „Tak zase jedem“ byla dívčina poslední myšlenka.

Kris se probudila s pocitem, že má každický sval vykroucený ze své normální pozice a každý kousek kůže plný modřin. Hlava jí třeštila, měla sucho v ústech a žaludek tak prázdný, že se jí dělalo zle. A zase na sobě cítila tlak teplých těl. Ale okolní vzduch byl svěží, bez zápachu a její plíce to přivítaly s povděkem. Oči měla slepené a musela chvilku zápasit s brvami, aby je vůbec otevřela. To, co uviděla, ji však přimělo bleskově je zase zavřít a přísně si přikázat, aby se vzpamatovala z šoku. Ležela uprostřed pláně plné těl; byla před ní, za ní, napravo, nalevo, všude okolo. A levandulově zbarvená obloha určitě nepatřila planetě Barevi.

Kdesi po její pravici se rozpoutala hádka; přinejmenším byl slyšet nějaké podivné hlasité zvuky, podobné chrochtání a frkání, a mužské hlasy. Také sem ze všech stran doléhaly vzdechy a sténání. Kris nebyla sama, komu se po té zpropadené polévce pořádně točila hlava.

Přinutila se k pohybu, zvedla se na lokti a snažila se nevnímat ostrou bolest v utýraném těle a ztuhlost svalů.

Zamrkala, aby rozlepila oči, a opatrně obrátila hlavu po směru hádky. Skupina příslušníků mužského pohlaví se tam dohadovala, kdo má větší nárok na jakési bedny, srovnané do dlouhé řady. Několik z nich stálo přímo na bednách a záře slunce se odrážela na ostřích jejich nožů. Ti na zemi byli povětšinou mimozemšťané: přikrčení skřetovití Turové, s nimiž jednat nebyla nikdy žádná legrace, protože místo artikulované řeči spíš jen nevrle vrčeli, také pár zarostlých Rugarů a Ilginců zelené pleti.

Nože se určitě před cestou nerozdávaly, uvažovala. Proč tedy byly k dispozici tady? Aby se věžňové mohli mezi sebou likvidovat, takže na vítěze by zbylo víc? Tohle nějak nezapadá do katenského stylu. Pokud tu ovšem někde nejsou i Kateni.

Přiměla se posadit a viděla další, kteří už byli sice při vědomí, nicméně naprosto nejistí, co dělat dál. Žádné Kateny nablízku neviděla. Dokonce ani Hromotluka, který by tu někde přece být měl, když ho předtím viděla na palubě.

„Ty máš jenom dvě ruce,“ dolehla k ní věta, opakovaná v jazyce Barevi. Jednoznačné gesto zdůraznilo další slova. „Už máš tři nože. Běž. Vypadni odsud. Zmiz. Padej. Jdi pryč!“ To poslední bylo řečeno anglicky.

Američané! Usmála se, přihloupě pyšná na své krajany. Sledovala je, dokud se tlupa cizinců konečně nepohnula.

Vydali se vzhůru po svahu a brzy zmizeli z dohledu. Kris to přivedlo k dalšímu objevu: nejen že obloha měla nesprávnou barvu, ale také stromy, rostoucí po okrajích pole, vypadaly velmi podivně. Místo listů, pokud dobře viděla, měly jakési nazelenalé střapce, podobné kartáčům na čištění lahví.

Sucho v ústech a hrdle se už nedalo dál ignorovat, zvlášť když se jí do zorného pole dostala hrstka lidí, klečících u něčeho, co muselo být potokem. Viděla jasně, jak ponořují hrníčky a potom pijí. Když se předtím probrala z bezvědomí, měla v prstech křeč, jak úporně svírala svůj pohárek, na němž ještě bylo vidět stopy zaschlé drogové polévky.

Umyje ho velmi pečlivě, než se napije. A neměla by vypít napoprvé mnoho, vybavily se jí znalosti z kurzu přežití.

Sledovala pozorně ty, kteří už pili, ale nezdálo se, že by někdo měl nějaké problémy. A jenom se dívat už bylo nesnesitelné. Musela svlažit hrdlo. S hrnkem stále pevně sevřeným v ruce se donutila vstát a okamžitě se zapotácela. Málem upadla přes další osobu, ležící hned vedle. Zbránila pádu na poslední chvíli volnou rukou, kterou se opřela o to kostnaté tělo pod sebou.

„Pardon,“ vyjelo z ní automaticky, ale bytost se ani nehnula.

Na dotek se zdála studená a ztuhlá. Kris vyděšeně pohlédla do vyzáblého, zvláště stavěného obličeje - Deski s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima - další oběti katenské masové produkce otroků.

„Ubohé stvoření,“ zamumlala a křečovitě se rozechvěla. Na další pokus se jí podařilo vstát. Jen aby už byla co nejdál od mrtvol a u vody, to teď bylo nejdůležitější.

Zamířila nejprve nejkratší cestou k potoku, ale pak si všimla, co někteří těsně u vody i v ní provádějí, a honem odbočila do kopce proti proudu. Jak se blížila, viděla, že strouha vytváří hranici pole, jak přitéká odněkud zpoza oné podivné vysoké vegetace a v malých kaskádách spadá dolů po svahu a za stromy na dolním okraji pole. Zvuk zurčící vody ji přiměl zrychlit krok. Musela se sebou úporně bojovat, aby nepodlehla pokušení vrhnout se na břicho a ponořit obličej do proudu. Voda v kamenitém korytě byla průzračně čistá. Takové podloží muselo přefiltrovat všechny nečistoty. A kromě toho, jestliže je Katenové vysadili v blízkosti vody, pak ji zřejmě předtím otestovali. Všichni dole po proudu se stále zdáli být v pořádku, i když způsob, jakým říčku znečišťovali, Kris znechucoval. Ale stejně, voda, do které hleděla tady nahoře, byla čistá. Sedla si na bobek a vymyla hrnek. Sama se přitom trochu ušpinila zbytkem zaschlé polévky. Dovolila si nabrat jenom na dno. Nejprve jen usrkla, aby smočila rozpraskané rty. Pak upila znovu a propláchla si



chladnou, sladkou vodou ústa a dala tak vysušeným tkáním možnost absorbovat důkladně tekutinu. Hrdlo si žádalo totéž. Pomalu polkla, snažila se, aby voda stékala po kapkách. Chladivě dopadaly na dno žaludku a její tělo se domáhalo většího množství. Mezitím její chuťové pohárky ožily natolik, že mohla ocenit chuť vody, daleko lepší, než jakou kdy pila upravenou buď doma ve Philadelphii, nebo v Coloradu. Dobrá, horská pramenitá voda.

Mezi lidmi dole po proudu se rozpoutala nějaká hádka. Ale asi to nebylo nic vážného, protože Kris viděla, jak někdo okolo sebe vychrstl hrnek vody. Několik ostatních poodstoupilo, aby mohli jen přihlížet a pohodlně upíjet ze svých pohárků. I Kris jen sledovala a pila. Nechtěla se vmísit do žádné skupinky, dokud si neujasní pár detailů.

Například, kde to vlastně jsou? A co tady dělají? Jsou tu vůbec nějakí Katenové, kteří je tajně hlídají? Co kromě nožů je ještě v těch krabicích a kdo se toho zmocnil? Kris hodlala získat alespoň jeden nůž. Lepší by byly dva - jeden by ukryla do vysoké boty. Ten všemi vysmívaný kurz přežití obsahoval kromě jiného také lekce broušení, použití a vrhání nožů. A ti, co postávali na bednách, byli humanoidi.

Žížen se pozvolna vytratila a začalo jí kručet v žaludku. Sáhla do kombinézy, vytáhla balíček a začala ho opatrně otevírat. Tak proto dostali jídlo předem. Aby se na tomhle místě mohli najíst, s vodou pěkně po ruce. Jelikož neměla ani potuchy o tom, jak dlouho nejedla nebo nepila, ulomila jen třetinu tyčinky, pečlivě ji po kouskách uždibovala a rozvázně zapíjela každé sousto troškou vody. Než svou porci dojedla, cítila se mnohem lépe.

Zvedla se a rozhlédla se kolem s větším zájmem. Už bylo vidět více těl, pohybujících se mezi těmi, kteří tu leželi jako oběti nějaké strašné katastrofy, vyrovnaní v řadách. Plán musela mít rozlohu několika akrů a byla těly doslova pokrytá. Místy se vytvořily mezery, jak lidé postupně vstávali. Ale Kris se zdálo, že prázdných míst je více než osob, které viděla postávat kolem. Kolik jich už stačili ti chlápkové na bednách odehnat?

Nabrala si ještě jednou hrníček chladné průzračné tekutiny, upíjela z něho cestou a vydala se směrem k bednám. Když se přiblížila natolik, že viděla i na druhou stranu, uvědomila si, že na vzdálenějším konci se shromáždilo poměrně dost lidí, většinou pozemšťanů, z toho několik žen. To ji uklidnilo.

„Co to tu hlídáte, pánové?“ zeptala se, když byla dostatečně blízko, a přátelsky zvedla volnou ruku na pozdrav. Kris byla zvyklá na to, jak muži reagovali na její vytáhlou postavu. Nikdy jí nevadilo být blond a přiměřeně atraktivní. Dokud by muži nezačali překračovat obvyklou míru poznámek a narážek, beze změny se usmívala a usrkávala vodu v bezpečné vzdálenosti od nejbližšího z nich.

„Zjistil už někdo, kde vlastně jsme a co to s námi udělali?“ Směřovala ten dotaz k mužům na bednách. Teď už viděla, že většina kontejnerů byla prolomena při zkoumání obsahu. Byly v nich i jiné věci kromě nožů, kterých však byla drtivá většina.

„Nože, sekery,“ řekl jeden z mužů. Byl to masivní pětáctičátník a z jeho postoje vyzařovalo nepochybné vojenské chování. Dva nože měl zastrčeny za pasem, po jednom v botách, soudě podle boulí na nohavicích okolo kotníků. Teplou bundu měl nacpanou dalšími věcmi k prasknutí. „Pár lékárníček se základními obvazy a s tou oranžovou tekutinou, kterou Kateni polévají všechno, co krvácí.“

„Tak vy jste tady velitel?“

Učinil jednou rukou gesto a jiný pozemšťan seskočil dolů, v ruce nůž, směřující rukojetí k dívce. Vybavený byl stejně jako ten první.

„Mám ti ukázat, jak se s tím zachází, krásko?“ zašklebil se na ni.

„Myslíš takhle?“ hmátla po noži, chvíličku jej potězkávala a bleskovým hodem jej zabodla hluboko do nejbližší bedny.

„A hele!“ Muž poodskočil s rukama nataženými vpřed, aby si od ní udržel odstup. Nad sebou zahlédla záblesk čepele v ruce vojáka. „Nechtěl jsem urazit, sestro.“

„Nejsem uražená,“ řekla lehce. Vytáhla nůž a pohledem se ujistila, že špička není nalomená. „Dobrá ocel.“

„To není ocel,“ odvětil voják a dřepel si, aby jí viděl do očí. Napráhl prázdnou ruku, beze zbraně. „Rád potkávám ženu, která zná cenu nože. Jsem Chuck Mitford.“

„Armáda?“ zeptala se.

„Námořnictvo,“ opravil ji pevným hlasem, jak to námořníci po takové otázce zpravidla dělávají.

„Kris Bjornsenová. Kde vás chytili?“

„Naposledy?“ řekl s hořkostí. „Nebo myslíš ještě na staré dobré Zemi?“

„Obojí,“ usrkla zbytek vody, který zůstal v hrnku poté, co se pochlubila svým vrhačským uměním.

„Nějací zatracení blázni začali demonstrovat na jednom ze shromáždění,“ zavrčel s protáhlým jižanským přízvukem, který v americké armádě docela zdomácněl. Druhý muž zbrunátněl. „No dobře, dobře, pár z těch chudáků, co je bičovali k smrti, byli naši, ale stejně to byla blbost, napadnout Kateny, i když nás ksakru bylo daleko víc než jich.“ Znechuceně si odfrkl.

„Už jsme toho měli dost, seržante,“ odsekl druhý dotčeně. K Mitfordovi se ta hodnota hodí, pomyslela si Kris a řekla si, že to bude dobrý spojenec.

„A vidíš, kam nás to přivedlo,“ štěkl. „Tady Arnie nikdy nebojoval proti přesile. Je přesvědčený, že statečnost je všechno, co k tomu potřebuješ.“ Dál si už Arnioho nevsímal. „Byl jsem zrovna na cestě domů od své jednotky v Lubbocku, v Texasu, když nás přepadli. Vůbec nevím, co se stalo s mou rodinou,“ zaťal zuby.

„Denver,“ řekla Kris jednoduše. „A vy?“

„DC.“

Zatím se nesetkala s nikým z oblasti Philadelphie, takže snad byla celá její rodina doma a v bezpečí. Pokud se ovšem Země pod katenskou nadvládou dala nazývat bezpečným místem.

„Mohla bych dostat něco z těch zdravotnických potřeb, jestli jsou volné?“

„Jistě,“ Mitford vykročil po bednách a ona ho následovala po zemi. Arnie diskrétně zůstal o krok pozadu. „Říkám si, jestli by někdo neměl takovéhle věci hlídat,“ ukázal na bednu nožů pod svými nohama. Na další se zastavil a vytáhl

sekeru, kterou podal dívce. „Tady máš. Taky se ti může hodit. Přidělu jídla tu víc není, takže zkus vystačit s tím, co už máš, dokud nezjistíme, co je na téhle zatracené planetě jedlé.“

„To jsem právě měla v plánu,“ zastrkovala si sekeru za opasek na zádech. Odtrhla kus pokrývky na pouzdro na svou nově nabytou výzbroj. Mitford jí podal úhledný balíček, opatřený širokým pásem, aby se dal nosit přes rameno.

„Moc tu toho není. Kateni léky nepoužívají, zdá se. Ty stvůry snesou snad všechno!“

„Hej, seržante,“ zaslechlí pokřik muže, který se k nim hnal jako šílený a ukazoval zpět přes rameno. „Našli jsme jednoho Katenu! Zrovna se probírá. Měli bychom ho oddělat, než přijde úplně k sobě!“

Mitford byl jedním skokem na zemi a to už v ruce svíral nůž a přikazoval ostatním, aby se přidali.

„Počkejte,“ zastoupila jim Kris cestu a zdvihla ruce.

„Jestli je tady s námi Katen, tak musí být vězeň stejně jako my.“

„No a co? Je to Kat a Katové ať chcípnu,“ odsekl Arnie, jak ji obcházel.

Kris se rozběhla za nimi ve snaze dohonit Mitforda, který tu skutečně plnil úlohu velitele.

„Seržante, jeden Katen byl se mnou ve stejné cele. Není zlý!“

„Dobří Katové nejsou!“ zavrčel Mitford a rukou učinil jednoznačné gesto.

„Jsou,“ její hlas byl najednou stejně zlý.

„A jestli je to ten, kterého myslím, nesmíte ho jen tak zabít!“

„To bys snad chtěla trochu moc, holčičko.“

„Aspoň ne hned. Rozum vám Bůh dal, tak ho zkuste použít, Mitforde,“ rýpla si. „Jestli je to on, bude vědět spoustu věcí, které bychom rádi o tomhle místě věděli. Pokud jste už ovšem nenašli v těch bednách mapy a průvodce...“

Mitford se zastavil tak prudce, že tři z mužů za ním mu málem narazili do zad. Podíval se na ni a oči se mu nebezpečně zúžily.

„A jak je možné, že ho tak znáš, maličká?“

„Protože jsem viděla, jak ho jiní Katenové lovili. Sestřelili ho a zřícený poletůň vyhodili do vzduchu a pak ještě důkladně propátrali okolí, dokud si nebyli stoprocentně jistí, že v něm zůstal.“

„Jak to, že je teda tady a živej?“ divil se Arnie.

„Já jsem si nejdřív myslela, že je to uprchlý otrok jako já a schovala jsem ho pod vodopádem, než lovci odešli. Až potom nás oba chytily,“ zkrátila dívka celou pravdu na nutné minimum. „Když jsem se probudila ve vězení, myslela jsem, že ho pustili. Víte, Katenové nemohou pokračovat ve sporu déle než čtyřicet hodin.“

Mitford stroze přikývl. „Museli ho opravdu hodně nenávidět, když ho strčili k nám. Takže byste vlastně udělali tu špinavou práci místo Katů.“ Mitfordův upřený pohled se trochu změnil a Kris si uvědomila, že to navlékla docela chytře. „Krucinál, člověče, oni přece předpokládají, že ho utratíme jako psa! Tak by snad stálo za to, zjistit nejdřív, co ví. A pak ho můžete zabít.“ Řekla to jakoby nic a v duchu se modlila, aby se Hromotluk ukázal být natolik užitečným, že ho nechají naživu. Sama sobě se divila, jak může takhle smýšlet o Katenovi, ale on byl opravdu jiný než ostatní...

„Pár informací o tomhle místě by se nám určitě hodilo,“ připustil Mitford neochotně a šlehl pohledem po ostatních. Svaly ve tváři mu zacukaly. „Na neobydlený svět to tu vypadá trochu moc učenaně a já bych radši věděl, s čím se můžeme potkat, dřív než to opravdu potkáme jenom s nožem a sekerou v hrsti.“

Vykročil k muži, který Katenu objevil. Ten ukázal rukou směr a potom je následoval. Samozřejmě to byl Hromotluk a Kris se k němu hned sklonila a otočila jeho těžkou hlavu, aby se podívala na ránu, kterou mu sama způsobila. Objevila však jen velkou, ale dobře zahojenou jizvu.

„Ale!“ vyjekla překvapeně.

„Ale co?“ ptal se Mitford. Ostatní obstoupili ležící tělo ze všech stran. Netvářili se ani za mák přátelsky a většina z nich svírala v ruce nože.

Dívka ukázala na jizvu. „Tady jsem ho udeřila. A teď je to zahojené. Cestovali jsme sem pěkně dlouho.“

„Já bych ho zkrouhnu, než se probere,“ vrčel Arnie a užuž se nakláněl a zdvihal nůž.

„Ne“, Mitfordův hlas ho zarazil v půli pohybu. „To děvče má důvod udržet ho naživu a schopného promluvit. Doufám, že mi nechceš říct, že taky umí anglicky?“ V očích se mu náhle zračilo mnohem více respektu a Kris došlo, že ji předtím považoval za Hromotlukovu hračku.

„Mluví barevsky natolik dobře, že se mu dá rozumět.“

Vychrstla poslední zbytek vody na Katenovu tvář. Reakce se dostavila ihned. Zvedl jednu ruku k obličejí a snažil se ztuhlým pohybem obrátit na bok. Dívka viděla, jak strnul, když se nohou dotkl kohosi z okolostojících. Okamžitě ucukl a vzápětí už stál na nohou s rukama mírně od těla, plně při vědomí a připravený bránit se i proti těm nebezpečně vyhlížejícím podivínům s noži.

„Jenom klid,“ Kris vkročila do jeho zorného pole. „Pamatuješ si na mě?“

Střelil po ní pohledem, ale jeho oči se hned stočily zpět k Mitfordovi. Přestože seržant netřímával v ruce nůž jako ostatní, Hromotluk okamžitě odhadl jeho vůdčí pozici a Kris musela ocenit skvělý postřeh.

„Ano. Ty jsi ta, která ukradla velitelův poletůň,“ řekl Katen barevsky.

„Ty!“ zarval Arnie. „Ty bestie!“ skočil k ní tak blízko, že se nosem málem dotýkal její brady. Z jeho dechu se dívka dělalo mdlo, ale držela se zpřímá a nepohnutě na něj shlížela. Znovu se cítila vděčná za těch pár centimetrů navíc, které ji ještě před nedávným zdánlivě dělaly ze života peklo. „Kvůli tobě mě zbičovali!“ Strhl si kombinézu z ramene a ona uviděla rudé pruhy dlouhých jizev.

„A ještě padesát dalších, na shromáždění, co svolali taky kvůli tobě! Je stejná jako on. Bodejť by ho nechtěla ušetřit!“ Oči hledal podporu v okolních tvářích.

„Sklapni, Arnie,“ přerušil ho Mitford, paži připravenou ke karate úderu. „S ní si to můžeme vyřídit později, teď chci zjistit, co ví tenhle darebák.“

Kris cítila sucho v ústech a studený pot na zádech. Ale přece je nemohla nechat Hromotluka jen tak zabít. Byla mu dlužná, i když jen za to, jak ho uvrhla zpět do nebezpečí dřív, než uplynulo jeho čtyřicetihodinové moratorium. Byla si jistá, že to byl důvod, proč ho strčili sem. Neúmyslně řekla Mitfordovi pravdu. Katenové Hromotluka nenáviděli až k smrti.

„Seržante,“ rozlehlo se přes celé pole volání a všichni se otočili. Postupně se probouzelo čím dál více lidí, kteří se vesměs shromažďovali v blízkosti beden. Bylo nezbytné posílit hlídky.

„Pojď,“ kývl Mitford hlavou na Hromotluka, aby se k němu přidal. „Ty taky,“ dodal chladně směrem ke Kris. Dívka malý moment uvažovala, jestli se nemá Arniemu dodatečně omluvit, a vzápětí tuto myšlenku zavrhl.

Nevypadalo to, že odpouštění je Arnieho silnou stránkou, a tak by to mohla celé jenom zhoršit. Hromotluk se ani nepohnul, a když na něj dva z mužů znovu vytasili nože, docela je ignoroval a gestikuloval na Kris, aby šla před ním. Rychle se tedy zařadila mezi něj a Mitforda a vzápětí k ní dolehly uštěpačné poznámky ostatních.

„Hele, jak se dobře znají,“ slyšela za sebou slizký hlas. „Dyť ho praštila, ne?“

„Jo, ale předtím nebo potom, Murphe?“

„Předtím, Murphe,“ odsekla dívka tak řezavě, jak jen uměla. Nebylo to nijak těžké, vzhledem k tomu, jak byla vystrašená.

Dostala se do pěkné šlamastyky. „A praštil každého, kdo má v hlavě podobnou špinavost.“ S pohledem upřeným před sebe pochodovala zpátky k bednám.

Tam Mitford přikázal dvěma mužům vzít Kris a Hromotluka dozadu, než bude hotový s nově příchozími. Vyskočil na bednu, aby měl výhodnější pozici, a zastrčil palce za opasek. Jsem tu proto, aby se tyhle zásoby spravedlivě rozdělily. Tak hezky jeden po druhém.“ Zopakoval to ještě jednou v jazyce Barevi, tak plynule, jak to Kris ani nečekala.

Arnie Mitfordovi pomáhal nahoře, ale několik zvědavců, kteří se potloukali na zemi za bariérou, se šlo podívat na podivnou dvojici zblízka.

„Co bude s tím Katem?“

„Mitford ho bude vyslýchat,“ odpověděl ten vytáhlejší, o dobrou hlavu vyšší než Kris a skoro stejně vysoký jako Hromotluk.

„Dobře, Murphe, pojď pomoci Arniemu s tím rozdáváním zásob,“ seskočil Mitford dolů. „Teď mi prozrad, Kate, proč tě máme nechat naživu.“

„Co potřebujete vědět?“ zeptal se Hromotluk barevsky. Jeho hlas zněl vyrovnaně a diplomaticky.

Kris se nesmírně ulevilo. Díkybohu měl dost rozumu - přestože byl Katen - aby si uvědomil vážnost situace.

„Kde jsme. Kdo tu žije. Jestli jsou tu nějaká nebezpečná zvířata. Co můžeme jíst aniž by nás to otráвило.“ Mitford poklepal na pokrývku, kde měl schované přidělové tyčinky. „Tohle nám dlouho nevydrží.“

Hromotluk si chraptivě odkašlal ve snaze vyčistit si suché hrdlo, aby se mu lépe mluvilo. Kris bylo jasné, že musí mít stejnou žízu jako ostatní, ale neodvážila se požádat o vodu pro něj. Nemohla si dovolit v tomto postavení dát najevo shovívavost, ani mu zjevně pomáhat.

„Podej mi ten hrnek, Bassi,“ Mitford luskl prsty na jednoho z přihlížejících, který právě pil.

„Co? Mám dát napít Katovi?“

„Když mu to pomůže, aby nám řekl, co chceme vědět, tak ano. Dej mi to. Sám hltáš vodu už hodinu.“

„Ale ten hrnek je můj.“ Bass neochotně napřáhl ruku s pohárkem k seržantovi. „Chci ho zpátky.“

Hromotluk nastavil vlastní hrnek a pokývl hlavou směrem k Bassovi; děkoval tak za vodu, kterou mu Mitford nalil. Ustrkl malý doušek, vypláchl si ústa a potom se zhluboka napil.

„Vzpomínám nějaké podrobnosti. Prohlídka této planety. Nečetl všechno.“

„A co jsi četl?“ vyptával se Mitford.

„Delší den, mírné podnebí, nějaké...“ Zamračil se, hledal vhodná slova, „druhy jinde nenajít. Tři druhy smrt'ové.“ Odmlčel se, aby se znovu napil, a pak hrnkem obkroužil pláň. „Lepší jít pryč brzo. Otevřené pole nebezpečí.“

„Tak proč nás tady vysadili?“ vyzvídal Arnie ze své výhodné polohy na krabicích. „Abysme tu všichni zařvali?“

„Ne.“ Hromotluk potřásl hlavou a lítostivě se ušklíbl. „Žít, bojovat s tím, co tady. Tak Katenové krotí planety - ty obtížné.“ Dopil vodu, obrací pohárek důkladně vzhůru nohama, a ještě si jím poklepal po zubech, aby se ujistil, že nezůstala ani kapka. Potom zůstal nepohnutě stát, jen oči mu klouzaly z tváře na tvář a vrátily se zpět k Mitfordovi.

„Jak to, že tě poslali s námi sem?“ ptal se seržant.

Hromotluk se na něj dlouze zadíval a na čele mu naskočily vrásky. „Řekni znovu?“ Překvapil je anglickou otázkou, i když měla silný cizí přízvuk.

„Jsi tady, také,“ zjednodušila větu Kris. „Proč?“

Pokrčil rameny, aniž se na ni podíval. „Zabil jsem. Utekl. Vzali... mě. Den ne celý.“ Znovu se odmlčel.

„Zabil jsi jiného Katenu?“ zeptal se Mitford, a když Hromotluk přisvědčil, pokračoval. „A proto tě deportovali?“

„Den ne celý.“

„To je ten zákon, o kterém jsi mluvila?“ obrátil se Mitford ke Kris a ona přikývla. „Proč jsi zabil Katenu?“

Hromotluk krátce zafuněl a výrazem tváře dával jasně najevo, že mu stejně nebudou věřit. „Urazil Emassi a zabil čtyři silní otroci bez důvodu.“

„Otroky? Jako my?“ Mitford si ukázal palcem na hrud'

Hromotluk kývl.

„Je moc chytřej,“ vrčel Arnie. „Chtěl by se z toho vyhat.“

„Mně se zdá, že nelže,“ řekl Mitford pomalu. „Něco jsem zaslechl ten den, co se semlelo to povstání. Nějací Katové prý honili jiného katenského kapitána, který jim zabil velitele hlídky.“

„Velitele hlídky,“ opakoval Hromotluk, jak rozpoznával známá slova, a přikyvoval. „Já zabil. Ne moudrý. ...“ Rty mu

zacukaly a pak dodal, „Kat.“

Náhle se nad nimi rozlehl zvláštní hluk.

„Dolů. Každý dolů, nehýbat!“ Hromotluk ležel na zemi jak široký tak dlouhý, ještě než dořekl poslední slovo. Napětí v jeho hlase nesneslo odporu.

„Neslyšeli jste?“ Mitford zuřivě gestikuloval na muže na bednách. „Zalehněte, vy pitomci. Nehýbejte se.“

Zvuk sílil a sílil, až málem trhal ušní bubínky. Ti, kteří se právě probírali z bezvědomí a pomalu vstávali, se znovu vrhli na zem a zakrývali si rukama uši. Dva Deskiové, kteří právě dostali nože, začali naříkat a pokoušeli se ukrýt u krabic. Na západě se objevil stín, následovaný čimši obrovským, co letělo ve vzduchu nad polem a náhle se to vrhlo střemhlav dolů. Nesnesitelný pištivý řev na okamžik přehlušil zoufalý křik nešťastné oběti, který zanikal, jak se letící přišera s kořistí vzdalovala. Kris letmo zahlédla kratičký boj končetin a potom tělo zůstalo bezvládně viset v pařátech. Pronikavý zvuk náhle ustal.

„Co ta... co to bylo?“ vyjehtal Arnie.

„Smrt'ový,“ řekl klidně Hromotluk. Ukázal na stromovité útvary na horním konci pole. „Hlídku?“ ptal se a současně navrhoval Mitfordovi. „Poplach zavolá?“

„Je jich tu víc?“ zeptal se Mitford.

„Nevím. Jeden je málo?“ odvětil Hromotluk suše.

„Jo. Jeden stačí. Murphe, vy dva s Taglionem máte silné hlasy, běžte tam nahoru a hlídejte. Viděl někdo, koho to sebralo?“ volal na lidi na druhém konci řady beden, kteří měli lepší rozhled po okolí.

„Nevíme. Vypadal jako jeden z nás.“

„To je možné. Máme na kostech víc masa než Deskiové,“ a Mitford pohlédl na dvě vychrtlé postavy, které ještě pořád tiše nařikaly a křčily se u krabic. „Víte vy, Deskiové, co to bylo zač?“ zeptal se jednoho z nich jazykem Barevi. Oba zavrtěli hlavou a sundali ruce z uší.

„Zvuk bolí uši Deski,“ řekl Hromotluk, jak se zvedal ze země a oprašoval se. „Slyší rychleji. Pošli oni hlídat.“

„Prima nápad, Kate,“ potěšil se Mitford a hned vydal patřičné příkazy. Deskiové se pokoušeli nenápadně vyklouznout, dokud seržant nezavolal zpátky Murpha a Taglioneho, aby je ke stromům odvedli.

Hromotluk na ně spustil přívál zvuků a oni okamžitě poslechli.

„Ty ovládáš jazyk Deski?“ podivil se Mitford.

„Deski, Ilginski, Turski, Rugarski,“ řekl Hromotluk. „Anglízky ne moc slovu,“ dodal anglicky. „Rozumí lepší mluvji pomalí.“

„No to se hezky rozjižďíš,“ protáhl Mitford spokojeně. Rozhlédl se po svých spojencích, pokývl hlavou speciálně na vzpurného a rebelantského Arnieho. „Myslím, že pár mimozemšťanů nepochytilo, co jsem předtím říkal.“

Hromotluk přikývl. „Snadné říct nerozumí... nelíbí rozkazy.“

Mitford vyprskl smíchy. „Tos řekl dobře, Kate. Asi tě necháme naživu o něco dýl.“

„Děkuji,“ uklonil se maličko Hromotluk.

Jméno? Hodnost?“ zeptal se ho seržant, ignoruje přitom mručení, které vyjadřovalo nesouhlas s jeho rozhodnutím.

Když ale námitky sílily, prudce se otočil. „Hele, bohužel jste mě požádali, abych tomu tady velel. Tak nerejte, když o něčem rozhodnu. Někdo to udělat musí. Tvrdím, že tenhle maník je nám užitečnější živý, aspoň dokud nedokáže pravý opak. Už stihl zachránit pár našich krků před tou okřídlenou obludou. Jestli se vám to nelíbí, běžte si po svých. Jasný?“ Protestující hlasy utichly a Kris cítila, jak se jí klepou kolena úlevou. Už měla zase sucho v ústech z toho stresu.

„Tak.“ Mitford se vyčkávavě obrátil zpět k Hromotlukovi. Jméno. Hodnost.“

„Zainal, Emassi,“ řekl Katen, ale dívka věděla, že to neznamená katenský výraz pro kapitána.

„Mitford, seržant. Mám vyšší hodnost,“ dodal a Kris se musela rozkašlat, aby zakryla smích nad tou bezduchou lží.

„Jdu pro vodu,“ řekla Mitfordovi a odcházela, aniž počkala na povolení.

„Voda dobrá,“ poznamenal Hromotluk Zainal klidným tónem.

„Dobře, ale já pak budu mít pro tebe ještě pár otázek, Emassi Zainale.“

„Zainal, jenom teď.“

Kris se nad opravnou větou ušklíbala, ale Zainal pokračoval přímo k potoku.

„Neměli bysme ho nechat jenom tak jít,“ kňučel Arnie na protest.

„Jenom jak? Jde se jen napít. Kam jinam by taky mohl jít? Tak, zpátky do práce. Buď rád, jsem ti nepřikázal, abys mu vodu donesl ty.“ Nevšímal si Arnieho nadávek a pokračoval. „Máme tady další zákazníky. Tak ať to máme z krku dřív, než ty monstra uspořádají další nálet.“

„...bych rád věděl, proč máme věřit povídkám nějakýho Kata...“ syčel Arnie na Mitforda. „A tu potvoru jsi pustil s ním.“

„Drž hubu, Arnie.“

Kris vypila dva hrnky vody, než se vypravila zpátky k bednám. Zainal - zvláštní jméno, říkala si - krácel před ní, ale trochu stranou, směřoval k Mitfordovi, který se rozhlížel po stále ještě nehybných tělech. Poradil si šikovně s nebezpečnou situací a zároveň vytáhl z bryndy i ji. Viděla, jak přelétá zrakem desítky ležících postav. Co chvíli se na moment zastavil, aby prohlédl ty nejbližší. Dívka beze studu natahovala uši ve snaze zaslechnout, co říká Mitfordovi. Při jeho hlubokém zvukném hlase to nebylo nijak zvlášť obtížné.

„Jsou tu mrtví.“

„Počítají Katenové se ztrátami?“

„Stra-ta-mí?“

„S mrtvými.“

„Dlouhá cesta sem.“ Zainal se rukou dotkl své jizvy na hlavě. „Někteří moc slabí. Necítí nic.“



„To bych řekl, že necítili.“

„Nemoudré být tady, blízko mrtvých,“ dodal Zainal. „Nejen létající nebezpečí.“

„Kolik toho o tomhle místě vlastně víš?“ zeptal se Mitford trochu podezřívavě.

Zainal dlouze vzdychl. Kris jasně rozeznala v jeho výrazu lítost; alespoň se nestyděl dát své emoce najevo - to bylo u Katenů, které znala, velmi ojedinělé. Ale samozřejmě to také byl způsob komunikace, když řeč selhávala.

„Ne dost,“ řekl zasmušile, „teď jsem tady, také.“

Mitford se krátce zasmál. „Korouhvička se nám otočila, co?“

„Řekni znovu?“

Mitford mávl rukou. „Takže bychom měli nechat mrtvé tady... Asi bych je měl spočítat, pro jistotu. Většina skřetů praskla do bot a nemůžu říct, že mě to mrzí. Ty zrůdy jsou nebezpečné samy o sobě! Jestli mají Deskiové dobrý sluch, tak bych je bral. K čemu dalšímu se hodí?“

Kris si všimla, jak pozorně Zainal naslouchá Mitfordovi. Přikývl, jako by pochopil podstatu toho, co slyšel.

„Deski dobří pro moc. Říkáš Turové skřeti? Aha! Dobří pro nejvíce těžké práce. Nenávidí všechny, jen ne Tury.“

„To je fakt,“ zatvářil se Mitford kysele. „Rugové aspoň mají snahu,“ ukázal směrem ke skupince Rugarů, popíjejících vodu a žvýkajících své příděly. „Nevadí mi ani Ilginci, ale strašně smrdí.“

„Smrdí?“

Mitford si podržel nos. „To tu máme pěknou směsku. A děcka.“ Ukázal na hrstku drobných postavíček, krčících se za krabicemi. Kris se tak soustředila na dění okolo Zainala, že si jich všimla až teď. „Teď to jen všechno zorganizovat a přimět je hnout se. A kam půjdeme? Ty to víš?“

„Bezpečnější v kopcích,“ Zainal ukázal směrem, který se dal považovat za sever. Zdejší slunce ještě nedostoupilo zenitu.

„Vážně? Ta okřídlená stvůra přiletěla právě odtamtud.“

„Zůstat na skále nejlepší. Tvorové v...“ sklonil se a poklepal na zem, „přijdou potmě. Velmi zlé.“ Potřásl hlavou, aby varování zdůraznil. „Neuvidí?“

„Něco v noci vylézá ze země?“

„Pravda.“ Rukou naznačil klikatý pohyb vzhůru a několikrát sevřel a rozevřel prsty, aby znázornil kousání. „Den dlouhý dost. Najdeme skálu.“

„Máš ponětí, jestli jsou na této planetě jeskyně - bezpečná místa ve skále?“

„Skály správný druh,“ kopl Zainal do kamene, který Kris připadal jako vápenec. „Pomůže mi vzpomenout víc.“ Zatřepal hlavou, jako by tak chtěl uvolnit více informací.

„Stejně bych se raději přesunul na nějaké místo, kde se můžeme bránit,“ uzavřel Mitford debatu a vyhoupl se na vršek nejbližší bedny. „Poslouchejte, vy bando,“ zahřměl Mitford hlasem, který způsobil, že Deskiové se jako jeden skrčili k zemi a ruce jim vylétly k uším. „Tady to nebude v noci bezpečné. Musíme se dostat do hor a najít jeskyně, které nám poslouží jako úkryt.“

„Ty ho bereš za slovo?“ Arnie se rozběhl k seržantovi a popotahoval si nohavice. „Budeš poslouchat nějakýho Kata?“

„Budu poslouchat každého, kdo nemluví z cesty! Ten Kat je jediný, kdo o téhle planetě něco ví, a já nehodlám ignorovat žádnou informaci, kterou nám poskytne, Arnie. Nikdo tě nenutí dělat, co se ti nelíbí. Slyšíš?“

Znovu zvedl hlas. „Nejdřív vy,“ kývl prstem na Basse, Murpha a pár dalších, kteří se povalovali za bednami. „Spočítáte mrtvé. Udělejte skupinu a doneste všechny, co ještě dýchají - říkám všechny - sem; zkusíme je probrat. Nenechal bych ani vlastní tchyni napospas nějakým nočním bestiím. Tak se do toho pusťte. Ty taky, Kris, a toho Kata vezmi s sebou.“

„Kdybychom tak měli nějaké větší nádoby na vodu,“ začala dívka. Zainal poklepal na jednu z prázdných beden. Byly vyrobené z jakéhosi plastu a měly přiměřenou velikost. Obrátil ji dnem vzhůru a vysypal zbytky obalového materiálu.

„Ponesu,“ kývl na Kris, aby ho následovala, a vydal se k potoku.

„Dobrý nápad,“ poznamenal Mitford a přikázal dvěma Deskům vyprázdnit další, ještě zcela plnou bednu. „To se bude hodit.“

„Seržante, co hrnky a příkrývky? Máme je nechat mrtvolám?“ volal Bass.

„Vezměte je. Oni už je potřebovat nebudou. My možná ano.“

Všichni včetně Desků se kupodivu pustili do práce, a tak když se Zainal vrátil s bednou vody - ani se cestou do kopce nezadýchal - sčítání bylo hotovo a na poli zůstala jen mrtvá těla.

Když slunce dosáhlo zenitu, všichni živí už byli při vědomí a dostalo se jim informací o momentální situaci. Došlo také k dalšímu útoku ze vzduchu, ale Deskiové uslyšeli tři letící příšery dlouho předtím, než se objevily na obzoru, a všichni stihli zalehnout a dělat mrtvé. Piščíci dravci tentokrát odlétli s prázdnou.

Bedny na vodu byly opatřeny popruhy, vyrobenými z přebývajících pokrývek, aby se daly lépe nést. Mitford nechtěl na místě zanechat nic, co by se později mohlo hodit. Dokonce přikázal svléknout mrtvým oděv a obuv. Jeho rozhodnutí se nejprve setkal s odporem, ale nakonec byl i tento nepřijemný úkol vykonán a zásoby uloženy.

Když se zástupy připravily k odchodu, Kris už měla vytvořenou značnou dávku respektu vůči Mitfordovi. Zrovna tak byla ráda, že si dala tu práci ušetřit Zainala, protože vlastnil víc než jen slova, čím dokázal usadit rebely. Ukázka jeho síly měla za výsledek, že nikdo by se neodvážil ho napadnout, i když lidé jako Arnie nemohli vystát pomýšlení, že je Katen. Mnozí z těch, kteří se probudili teprve nedávno, byli ještě zesláblí, a tak Mitford určil každému společníka a rozhlásil, že stáhne kůži z toho, kdo by se opovážil 'ztratit' svého druha cestou.

„Kolik jich to schytalo?“ zeptal se Mitford Basse, který měl na starost součty. „Dvaosmdesát to má za sebou,“ odvětil dlouhán. „Většinou Deskiové nebo starší pozemšťani a dvě děti. Jsou to asi desetiprocentní ztráty, když počítáš stovku těl v každé z těch osmi řad. Živých máme sedm set padesát dva; podle druhů jsem je ještě neroztřídil.“

„Na to klidně zapomeň,“ odfrkl Mitford. „Lítáme v tom všichni stejně. Operace Čilý Start.“ Bass pobaveně zafuněl. „Vy zelený mozky s vašima operacema.“ Mitford překvapeně zamrkal. „Udržíte to morálku.“ „Čilý start taky. A svoboda,“ šlehl Bass pohledem po Zainalovi. Mitford odešel na horní konec pole a tam se opřel pěstmi o stehna a zařval: „Poslouchejte! Odcházíme. Vy,“ ukázal na skupinu pozenšťanů, „seřadte se do zástupu po čtyřech. Máme devět nosičů vody - vy se rozdělte po celé délce. Vy, kteří máte společníky, zavolejte, když budete mít problémy, ale snažte se držet tempo. Nestydte se požádat o pomoc, pokud ji budete potřebovat. Bassi, ty budeš zadní hlídka. Vezmi si k sobě Cumbera, Dowdalla, Eskera, Moviho, Tesca a tyhle tři.“ Vztyčil tři prsty směrem k nejbližší skupince Rugarů a naznačil jim přidat se k Bassovi. „Lítáme v tom všichni, to si pamatujte!“ „Jo, seržante, operace Čilý Start,“ poznamenal Bass, teď už přesvědčený o správnosti názvu. „Tak pohyb, pohyb.“ Mitford mávl na Zainala, aby se připojil, a společně odklusali k začátku zástupu. Tam seržant učinil roznáchlé gesto: „ZAČÍNÁ OPERACE ČILÝ START!“ Jeho burácivý hlas doletěl ke všem uším.

### KAPITOLA TŘETÍ

Kris dostala na starost útlou rusovlásku, z níž vyzařoval právě ten druh křehkosti a zranitelnosti, který je u lidí s ryšavými vlasy celkem obvyklý. Patti Sue byla jedna z posledních probuzených. Hodně kašlala, ale nebyla rozpálená horečkou, a tak Kris usoudila, že to spíše bude nějaká alergická reakce na drogu, která jim byla podána v polévce. Patti Sue strávila většinu času omluvami, že je na obtíž. Takové podceňování vlastní osoby rozčilovalo Kris, která měla přirozené sebevědomí a pozitivní myšlení v povaze, ale snažila se, aby nebyla k Patti Sue příliš strohá. Jediné, co o sobě dívka prozradila, bylo, že ji chytili v Detroitu. Kdykoliv se Kris pokusila navázat konverzaci nebo se na něco zeptala, Patti Sue se zdlouhavě rozkašlala. Když se to stalo popáté, Kris konečně došlo, že to není náhoda. Uvažovala, jestli Patti vůbec vydrží naživu, než najdou úkryt.

Zařadily se přímo za dva Rugarý, nesoucí nádobu s vodou. Vůbec Rugarové byli všude okolo nich a Patti se ze začátku držela tak těsně u Kris, že jí několikrát málem šlápla na nohu. Rugarové jsou robustní a statní, říkala si Kris, a tak, kdyby bylo potřeba Patti pomáhat více, než mohla sama, hodilo se, že byli po ruce. Také si už všimla, jak se na rusovlásku dívají někteří pozenšťané. Naděje umírá poslední, myslela si pobaveně, ale byla si docela jistá, že Patti by zamítla jakoukoliv nabídku mužské pomoci.

Cítila výstup do kopce v lýtkových svalech a ve stehnech, ale když se dostali na vrchol, ke stromům, uviděla, že další část cesty povede pro změnu dolů, přes další pole. Výhled ji nudil, ale teprve v půli cesty dolů si uvědomila proč. Plán měla totiž přesně stejnou velikost jako ta, na niž je vysadili. Stejně stromovité útvary po okrajích a v sousedství další stejně velká pole. Bylo to příliš pravidelné. Všechno vypadalo tak upraveně, že to prostě nemohla být neobydlená planeta. Vždyť vlastně ani Zainal neřekl, že je neobydlená. S určitostí se zmínil jen o domorodých nebezpečných druzích a nemohl si vzpomenout jakých, jen věděl, že tu jsou 'smrtící' bytosti. Na dolním konci pole se leskl další proužek vody. Potoky vyrobené na zakázku? A další pole na druhé straně, identické se všemi ostatními v této oblasti. Nebo po celé planetě? Co se na nich 'pase'? Nějací přezývavci, pro které to bylo všechno vyrobeno? Jsou to jedni z těch 'smrtících' tvorů?

Zadívala se kupředu a spatřila vzdálené úpatí hor. Bože, čeká je ještě dlouhá cesta. Ohlédla se přes rameno a uviděla hadovitou řadu čtveřic, táhnoucí se do dálky. Je v množství skryto i bezpečí? To vypovídalo o Mitfordových vůdčích schopnostech, že dokázal vnést jednotu do tak nesourodé skupiny. Je však pravda, že katenské silobiče také vykonaly své při vštěpování poslušnosti. Spousta lidí ještě neměla dost času vzpamatovat se z otroctví a začít samostatně přemýšlet Mitford s tím zjevně počítal. Dokázal tím zachránit tolik životů, kolik jen bylo možné, uvažovala. Během dlouhého pochodu si uvědomila, že se jí protíví zranitelnost Patti Sue. Byla by dala přednost tomu, být v čele s Mitfordem a Zainalem, kde by aspoň viděla, kam jdou. Nebo se dokonce vydat napřed, jako zvěd. Byla ráda první, nebavilo ji poslušně následovat ostatní. Ale přijala zodpovědnost za dozor nad Patti Sue a musela to překousnout. Než slunce dospělo do půli své dráhy od zenitu k obzoru, pomáhala už Kris Patti Sue většinu cesty do kopce. Dolů to bylo snadnější, i když Patti často zakopla a neustále se omlouvala za to, že způsobuje Kris tolik potíží, a věčně opakovala, jak je Kris báječná, že to s ní vydrží. Kris nezbylo, než zatnout zuby, aby na Patti neštěkla, ať je zticha a dělá co může.

Každou hodinu měli pětiminutovou přestávku na oddech, na napití a tak. Jak Mitford věděl, kdy uplynula hodina, jí však jasné nebylo. Možná měl díky vojenské praxi vypěstovaný nějaký vnitřní časoměr. Ať to bylo cokoli, Kris každou pauzu uvítala s povděkem.

Katenové to s obuví vymysleli opravdu dobře. Tělesné teplo vymodelovalo zpočátku beztvareé plastické 'onuce' tak věrně podle jejích štíhlých úzkých chodidel, že přestože měla nohy unavené, nezpůsobila si jediný puchýř nebo odřeninu. Zato svaly si stěžovaly na nekonečné týrání, ale co jiného se dalo čekat po bůhvíjak dlouhém 'sladkém' nicnedělání. Nikomu nebylo zrovna do skoku. A zvlášť ne těm, co nesli vodu, ačkoli Mitford dohlížel na to, aby se při každé přestávce nosiči střídali.

Později se k nim donesla zpráva, že bude hodinová zastávka na jídlo. Kdo už ale zkonzumoval celý svůj přiděl, měl prostě smůlu. Nic ze zásob se pro dnešek nerozdávalo.

Kris ještě před cestou snědla druhou třetinu, a tak si teď pochutnávala na třetí a ještě na půlce další tyčinky. Přiměla Patti sníst celou její tyčinku, ale musela ji přitom krmit sousto po soustu. To děvče únavu rozhodně nepředstíralo. Tváře měla propadlé a dýchala velmi mělce. Kris se dokonce zdálo, že slyší v jejích plicích šelest, ale to mohlo být prostě námahou po dlouhém období pasivity. Jisté však bylo, že dlouho už Patti šlapat nevydrží.

Když se ozval povel k odchodu, byli právě na okraji hustě zarostlé plantáže. Skutečně, plantáž bylo to pravé slovo, protože vegetace - stromy, cokoli - rostla v řadách. Viděli různé druhy, soudě podle toho, co by na tomto světě mohlo listy zastupovat, a měly také různou velikost. Měkká půda byla příjemnou úlevou po tvrdším povrchu jiných polí, i když ten byl pokrytý trávovitým porostem. Ačkoli Kris uznávala umělé zalesnění, na planetě považované za neobydlenou se to zdálo vážně divné. Ale Zainal přece neřekl doslova neobydlenou, připomněla si znovu. Pomohla Patti na nohy. Dívka byla tak slabá, že už neměla sílu ani se omluvit. Kris si položila její bezvládnou paži okolo pasu a pravici jí držela, zatímco levým ramenem Patti podepřela. Trochu si ji nadhodila a tak ji vedla krok za krokem.

Na další zastávce byla sama zpocená a supěla námahou. Vzala už Pattiin hrnek, pokrývku i přidělový balíček, aby ji zbavila veškeré zátěže. Teď si výstroj na sobě upravila, a když se zvedly k odchodu, naložila si Patti na záda. Byl to nejjednodušší způsob, jak celý problém vyřešit. Kris měla silná ramena a záda, a tak bylo mnohem snadnější Patti nést, než se jí snažit udržet na nohou.

Ačkoli s ní takhle mohla kráčet rychleji, už dávno předtím zůstaly kus pozadu za nosiči vody. Někdo se dotkl jejího ramene, a když se pootočila, hleděla přímo do tváře modrookého muže s rovnými světlými vlasy.

„Poslyšte, slečno, já ji vezmu. Vy byste ji neměla nést.“

„Proč ne? Není to zrovna moje sestra, ale není těžká,“ odvětila Kris, aniž se zastavila, úsměvem však poděkovala za nabídku.

„Stejně,“ chlapík se rovnou natáhl pro Patti, „vezměte moje věci a já ji ponesu.“

Patti ucítila dotek jeho rukou a vystrašeně se rozfňukala. Vší silou, která jí zbyla v pažích, se přimáčkla ke Kris. Ta vystoupila ze zástupu.

„Udělejte to takhle, vezměte mou výstroj a tím mi to ulehčíte. Obávám se, že Patti Sue okolo sebe žádného mužského nestrpí. Víte, co tím myslím.“

Muž se na okamžik zatvářil ohromeně, nepřipustil si, že jeho návrh mohl mít jiný význam.

„Neřekla ani mně víc než jen jméno a odkud je,“ pokračovala Kris, „a už jste se určitě doslechl, jak si Katové oblíbili pozemšťanky.“

„Proboha. To mě nenapadlo.“ Zčervenal rozpaky. „Jay Greene,“ představil se. „Denver.“

„Já jsem Kris Bjornsenová a taky mě chytili v Denveru.“ Složila Patti na zem. Ta se jí přitiskla k nohám, ještě stále kňourala nesrozumitelné námitky. „No tak, broučku, všechno je v pořádku, ponesu tě já. Jsi přece moje kámoška, ne?“ Shodila srolované příkrývky a svůj přiděl, ale nechala si oba hrnky a jídlo pro Patti.

„Ahoj, Patti,“ sklonil se muž k dívence. „Já jsem Jay Greene a pomůžu tě naložit Kris na záda. Trochu jí to ulehčíme, dobře?“

„Prostě to udělejte, Jayi,“ řekla Kris. Patti, která doslova vyletěla z Jayových rukou, ji vzápětí málem uškrtla, jak se k ní tiskla.

„Teda,“ vydechl Greene tiše, „to je síla.“

Kris si posunula Patti do pohodlnější pozice a cítila v jejím útlém těle každou kostičku. „Pojďme se zařadit, jinak se za chvíli potáhneme na samém konci a budeme všechny zpomalovat.“

„Bez obav, slečno. Budu v dohledu.“

„To tedy zaručeně budete, dokud máte u sebe můj přiděl.“

V poslední části jejich hrdinského pochodu se škrábali vzhůru po skalnatém svahu a Greene musel často Kris zachytit, když ztrácela rovnováhu. Soustředila se tak silně na to, aby neupadla, že vůbec neviděla, kam jdou, dokud tam opravdu nepřišli. Byl to široký hřbet -když se kratičce rozhlédla - s úžasným výhledem na mozaiku polí, ohraničených bariérami stromů, která se táhla na kilometry daleko a mizela v soumraku. Také nyní viděla celý zástup a za nimi bylo už jen pár lidí, opravdu se s Patti dostaly téměř až na konec. Všude si lidé sedali, kde právě stáli, byli příliš unavení na to, aby pokračovali dál nebo si dělali starosti s pohodlím pro dnešní noc.

Jako tábořiště je to dost ubohé,“ rozhlížel se Greene kolem sebe. Vyčistil malé místo od kamení a ukázal na ně Kris.

„Tady to bude stejně dobré jako kdekoliv jinde.“

Patti byla tentokrát tak vyčerpaná, že ani nehlesla, když ji Greene opatrně sundával na zem. Kris zhluboka vydechla úlevou. Nohou odkopala kamení z dalšího plácku pro sebe a se zafuněním se posadila. Greene jí podal deky a jídlo a vymetl třetí místo.

„Půjčte mi hrnky a já donesu vodu,“ řekl a ona mu je bez váhání podala. Neměla už sílu postarat se ani sama o sebe. Když se vrátil, posadili Patti Sue a podepřeli ji, aby ji Kris mohla znovu nakrmit. Pak jí trochou vody opláchla obličej a stejnou proceduru dopřála i sobě.

„Hele, máme v té směsce i Prométhea!“ zvolal náhle Greene a ukazoval na začátek zástupu. Kris vykřikla překvapením a radostí. Světla pochodní, poskakující po hřebeni směrem k nim, ji potěšila víc než cokoli jiného. Do očí jí vhrkly slzy a ona si skousla ret a odvrátila tvář od Greena. Nechtěla pokazit dojem, že je typem, který dokáže přežít.

Dávno byla tma, než světlo noši dorazili až k nim, na konec průvodu. Patti spala s hlavou na Krisiných stehnech. Pár lidí mělo ještě dost sil k rozmluvě nebo stěžování; od malého těsného hloučku Deskiů sem doléhalo jejich zvláštní tiché šepotání. Rugarové, zabalení do vlasů, s pokrývkami přetaženými přes obličej, vypadali jako veliké chlupaté koule. Kris únavou nemohla usnout, zádové svaly ji bolely po celodenní dřině a krk měla docela ztuhlý. Kroužila rameny a lopatkami, aby si ulevila. Pak ucítila, jak jí Greenovy ruce začaly masírovat, a přijala to s velkou vděčností.

Už podřimovala, když náhle vzbudilo její pozornost světlo. Mitford, Zainal, Taglioni a dva další, které neznala, kontrolovali zástup.

Jsi v pořádku, Bjornsenová?“ položil jí Mitford lehce ruku na rameno.

„Nesla svou družku až sem půlku odpoledne,“ promluvil Greene.

„Bud'te zticha,“ zaprotestovala Kris. „Vždyť skoro nic neváží.“

„A taky ji má přidělenou,“ přitakal Mitford. „Tohle je ale všivý tábořiště...“ Vzadu Zainal mluvil k jednomu z Deskiů, kterého probudilo světlo pochodně. Byl to muž, oči měl rozšířené obavou, která se ale postupně vytratila, než Katen skončil. „Je to to nejlepší, co můžeme dělat. Zainal ještě se dvěma půjdou na průzkum, jestli tu najdeme nějaké jeskyně. Myslí si, že pro dnešní noc budeme dost bezpeční na tomhle hřbetu. Ty jsi Jay Greene?“

„Ano, to jsem já.“

„Vydržíš chvíli vzhůru?“

„Určitě.“ Greene vstal, trochu prkenně, ale přece.

„Fajn, tak budeš hlídat. Vzbudíš Basse... znáš ho? Dobře, při západu druhého měsíce,“ ukázal Mitford na dva vycházející satelity, jeden obrovský, následovaný svým menším společníkem.

„Tato planeta jich má pět. To se hodí, nic jiného k měření času nemáme.“ Otočil se k vytáhlému Bassovi, který právě vstoupil do světla pochodní se zbytkem zadní hlídky hned za sebou. „Slyšela? Vystřídáš tady Greena. Cumbera, po Bassovi bude řada na tobě a při čtvrtém západu probudíš Moviho. Neopovažte se podvádět nebo si splést měsíce, jasný?“

„Slyšeno a rozuměno,“ vysekl Bass Mitfordovi parádní orientální poklonu.

„Nechám vám tu pochodně,“ řekl Mitford a podal tu, kterou držel, Janovi. „Nevydrží sice až do rána, protože noci jsou tu prý dlouhé, ale trochu pomůže.“

„Prima.“

Mitford se vydal stejnou cestou zpátky na začátek řady. Zainal vrhl dlouhý pohled na Kris a potom se otočil jako na obrtlíku a následoval seržanta a ostatní.

Kris se zabalila do deky poté, co odstranila ještě pár kamenů a posunula Pattiin hlavu tak, aby měla sama také dost pohodlí. Katenové jsou dobří i ve výrobě teplých přikrývek. Konečně si odpočinula natolik, že dokázala usnout. Během únavné cesty zpátky Mitford znovu přemýšlel o tom, jak bylo moudré nechat toho Kata naživu. Jednak se mu zamlouval způsob, jakým si poradil s lidmi, kteří neměli ani za mák důvodů mít ho rádi. Mitford samozřejmě věděl, že kritický moment, který opravdu rozhodoval o Zainalovi životě či smrti, pominul už na poli, hned jak se Katen postavil na nohy. Byl to obrovitý chlápek a nikdo, dokonce ani Mitford, by se neodvážil napadnout ho samotný. Chlapi jako Arnie, kteří si užili katenských silobičů až nad hlavu, mohli ve vhodnou chvíli zorganizovat lynč. Existovaly však způsoby, jak zabránit vraždě, pokud člověk věděl, kdo má být obětí a kdo vrah. Mitford už vyřešil několik podobných situací. A za druhé, ten obr se vytasil se spoustou užitečných informací, naposledy o pěti měsících. Byla to jenom přetvářka, že je těžké si vzpomenout, nebo schválně porcoval informace na kousky? Léta v armádě Mitforda dobře naučila, jak poznat podvodníky a flákače. Zainal nepatřil ani k jednomu druhu, zato Arnieho měl přečteného. Zainal takový nebyl.

Po většinu jeho života, zvláště poté, co se jako šestnáctiletý lhář dal nadšeně naverbovat, ještě než dosáhl plnoletosti, vládlo Mitfordovým dnům slunce: od výcvikového tábora až po Vietnam, během obou dobrodružství v Kuvajtu až do chvíle, kdy ho vetřelci zajali, ležícího v houpací síti na verandě otcova domu.

Myšlenky se mu bezděčně přesunuly k věčné otázce: rád by byl věděl, jestli se jeho jednotka zúčastnila nějaké akce proti Katenům, když se vylodili na Zemi. Zprávy ze starého světa však byly velmi zřídka a kusé. Což byl jenom další důvod pokusit se udělat tento nový svět co nejlepší. A pokud tomu mohl pomoci třeba i Katen, Mitford se hodlal postarat, aby se mu nic nestalo. Docela by ho zajímalo, jak se s ním seznámila ta vysoká blondýnka. Určitě nelhala, ale určitě také neřekla celou pravdu. Ať to bylo jakkoli, dokázala šikovným a chytrým způsobem zabránit jeho zabití. Prostě třída. A měla dobré srdce, to se ukázalo, když nesla to vystrašené zubožené dítě celý den na zádech.

Taglione znovu zakopl a tentokrát už neodstrčil Katovu ruku, která ho včas zachytila. Možná ho přijmou, Mitford však ještě pochyboval. Zrovna teď toho mají proti Katenům příliš mnoho. Hledal způsob, jak Kata využít, aniž by musel být s ním stále pohromadě. Nebylo to těžké: pošle Zainala napřed, na průzkum; potřebovali znát okolní terén, kdekoli se chtěli definitivně usadit. Kris Bjornsenovou mu přidělí jako parťáka a hned bude mít dva možné problémy z krku. Už toho měl plně zuby. Ne, že by se mu začátek nevydařil, ale pane na nebi, jak k tomu vlastně vůbec přišel? Mitforde, vytýkal si, copak neznáš První Pravidlo Přežití? Do ničeho se nehrň dobrovolně!

„Říkal jsi, že pracuješ pro Eosi? Katenové tedy nejsou páni?“ zeptal se Zainala barevsky.

„Ne, Eosi. Katenové dostávají rozkazy. Eosi vládne galaxii.“

Tenhle žebříček postavení se Katovi zvláště nelíbí, soudil Mitford podle toho, jak Zainal vysunul bradu, odbojně, ne-li přímo vzpurně.

„Emassi' není výraz, který jsem slyšel pro 'kapitán',“ pokračoval Mitford nevzrušeným hlasem. V měsíčním svitu spatřil záblesk Zainalových očí, jak po něm velký Kat šlehl pohledem.

„Emassi' jedno slovo pro kapitán,“ našpulil rty. „Zvláštní kapitán. Ty jsi slyšel spíš 'Tudo'. A 'Drassi'.“

„Ano, 'Tudo' na zemi a 'Drassi' ve vesmíru, správně?“

Takže, jak si Mitford myslel už dříve, tenhle Katen byl o pár příček výše než běžní jedinci, které seržant znal. „A kdo nás tu tedy vysadil? Tudo, Drassi nebo Emassi?“

„Drassi na rozkaz Eosi,“ ani tato věta mu nesplynula ze rtů lehce.

„A ten, kterého jsi zabil, byl Tudo...“

„Jak už jsem ti říkal,“ přerušil ho Zainal tiše, ale s nevolí v hlase.

„Jen se ujišťuji.“

Zainal se uchechtl. „Viš, že Emassi nemají důvod lhát.“

První měsíc nyní stál vysoko nad kopci a jeho silná zář jim zalévala tváře a osvětlovala kamenitou cestu, takže se nemuseli bát, že by mohli nechtěně šlápnout na některého ze spáčů. Na svou velikost byl Zainal velmi obratný. Jistě,



byl uvyklý daleko vyšší gravitaci, ale ani to neuchránilo mnohé Katy od neohrabanosti, s níž dokázali při svých zběsilých rvačkách rozmačkat okolostojící diváky.

„Nechají nás teď samotné, abychom se nějak vypořádali s osidlováním?“

„Tak se to dělá.“

„Kdy nás přijdou zkontrolovat?“

Zainal chvíli krácel mlčky, potom vztyčil dva prsty. „Těžko říct. Přivezou další vězně, jestli zůstaneme živi. Pak kontrola za půl roku, za rok. Aby viděli, jak si vedeme.“

„Zahrnuješ se do toho 'my'?“ Mitford si nebyl zcela jist, zda se mu takový návrh solidarity líbí. Ten Kat nebyl s ostatními na stejné lodi. Nebo možná byl.

Zainal si odfrkl. „Dali mě sem. Jsem tady. Nejsem proti vám. Jsem s vámi.“

Já proti tomu nic nemám,“ odvětil Mitford a maličko se odmlčel, „ale ne každý ti skočí do náručí.“

Zainal se zasmál. Je víc míst, kde Emassi nejsou právě vítáni. Já vydržím.“ O tom Mitford nepochyboval ani na moment. A měl v úmyslu nechat Katenu naživu. Dokázal si snadno představit ještě celou řádku dní, kdy by mu Zainal mohl být užitečný, zvlášť když byl sám nespokojený s nadvládou Eosi, kteří měli pod palcem všechno. „Takže, když se udržíme při životě, přivezou další rebely?“

„Rebely?“

„Jo, rebelové,“ vysvětloval Mitford, „jsou lidé, kteří jako my protestují proti katenské vládě.“

Zainal se zašklebil. „Dobré slovo, rebelové. Líbím.“

„Nejsi tak trochu rebel sám?“

„Tak trochu.“

Mitford si uvědomil celý smysl té repliky a zamyslel se.

„Musíme o tom mluvit později,“ řekl Zainal. „Umiš jazyk Barevi dobře,“ dodal hlasitěji.

„Já se neztrátím, Emassi. Vim, že naučit se rychle místní řeč je jedna ze základních podmínek pro přežití. Na Zemi jsem pochopil dost z pěti, šesti jazyků, abych se o sebe dovedl postarat, a barevština není nijak zvlášť těžká.“

„Ne, to není.“

„Prostá řeč pro prosté lidi?“

Zainal se měkce uchechl. To však byl poslední kousek jejich debaty, únava je už oba zmáhala, jak se blížili k začátku řady spících rebelů. Jo, říkal si v duchu Mitford, ten kousek o rebelovi se mi zamlouval.

Ještě se přesvědčil, že hlídky jsou vzhůru, a pak už si vděčně roztáhl na zem deku.

„Kdyby sis vzpomněl na něco víc z té zprávy, Zainale, dej mi vědět,“ řekl Chuck, když se ukládal.

„Dám.“

## KAPITOLA ČTVRTÁ

Ráno nebylo Kris vůbec do smíchu. Zase ji bolelo celé tělo a cítila, že oblázky se v noci stěhovaly a vyrobily jí otlaky na místech, kde to nejméně potřebovala. Patti měla ještě půlnoc, když jí Kris odsunula hlavu, aby mohla vstát. Musela. Sešla kousek po svahu dolů k balvanu, který již před ní pro stejný účel použili jiní, i když někdo byl naštěstí tak dobře vychovaný, že na všechno naházel zeminu. Udělala to také. Nahore na ní Greene čekal s pohárky vody.

„Ježíši, co bych dal za šálek kafe,“ šklebil se na ni přes okraj svého hrnku.

„Svatá pravda,“ odměnila Kris jeho výmluvný výraz.

Proč jenom musela skončit na téhle bohem zapomenuté planetě, než potkala někoho trochu k světu? Podívala se na Greena o něco pozorněji. Byl hrozně vychrtlý, ruce měl plné jizev a šrámů, a když gestikuloval, všimla si i mozolnatých dlaní.

„Vážně jste ukradla velitělvův poletůň?“

Kris záúpěla. „Ukradla, ale neudělala bych to, kdybych byla věděla, jak to Katenové budou řešit.“

„Nedělejte si z toho tak těžkou hlavu, slečno,“ zazubil se ještě víc. „Už jenom to pomyšlení, že někdo mohl - a taky nám to dodalo odvahy.“

„Ale co ti, kteří si užili 'pohovorů' se silobiči...“ Až ji z toho zamrazilo a zádové svaly jí mimo volně zaškubaly. Sama zakusila to nervy paralyzující šlehnutí dvakrát a bohatě jí to stačilo.

„Katové hledali kdejakou záminku, aby nás pozemšťany mohli zastrašit,“ řekl Greene. „Bylo v nás víc, než čekali, jestli jste o tom neslyšela. Podařilo se jim vás znovu chytit?“

„Ale ne,“ protáhla Kris, aby zdůraznila svoje rozčarování. „Špatně jsem si to načasovala. Udělala jsem si výlet do Města, zrovna když poletoně začaly vypouštět na demonstranty plyn. Kvůli čemu byla ta vzpoura?“

„No, jen jsme zkusili pokazit zase jedno disciplinární shromáždění. Jedna drobnost ke druhé a za chvíli nás byl pěkný dav. Bez přemýšlení, bez rozumu, jen překazit, co se dalo!“

Přikývla a olízla si prsty po posledním soustu své tyčinky, kterou právě dojedla.

Donesl se k nim povel k odchodu.

Patti Sue zrána dokázala jít po svých, ale později se znovu zhroutila. Omlouvala se tak, že Kris zatínala zuby, jak mohla, aby na ni neštěkla. Bylo to poněkud obtížné, neposlušat, jak se neustále poníží a ospravedlňuje, když měla její rty těsně u ucha. Greene mlel páté přes deváté, protože to byl jediný způsob, jak umlčet Patti. Jeho společníkem byl Rugar, který sám nepromluvil, zastavoval se a vydával se na cestu současně s Greenem a žádné jiné podněty se ho netýkaly.

„Co jste dělal na matičce Zemi?“

„Já jsem počítačový technik. Takže na Barevi mě samozřejmě nechali kopat, házet lopatou a zametat. Ale aspoň nebyli předpojatí. Dostali tu práci všichni, kdo měli dost sil.“ Napnul sval a utáhl si rukáv těsněji, aby mohla obdivovat výsledek. „Svým způsobem to předčilo věčné vysedávání u obrazovky. V životě jsem neměl takovou kondici.“ Vrh

kritický pohled na Pattiinu křehkou postavičku. Jste si opravdu jistá...“ začal od oběda už potřetí.

„Jsem si jistá.“

Patti Sue buď usnula, nebo upadla do bezvědomí. Kris uklidňovalo jenom to, že pokožku měla chladnou, ne rozpálenou horečkou. Pochodovala statečně dál.

Jen si v duchu říkala, že až se příště budou přidělovat společníci, vybere si sama.

Opoledne se změnilo v nepřetržitý zápas o to, jak se udržet zpřímá a donekonečna klást jednu nohu před druhou.

Třikrát museli lézt po skalních stěnách... Kris jen doufala, že Mitfordovi průzkumníci se v hledání trasy nemýlí, protože po tom posledním se rozhodně nechtěla vracet stejnou cestou dolů. Museli z příkrývky vyrobit sedačku, aby vůbec dostali bezvládnou Patti nahoru. Kris to vyneslo odřené holeně a strženou kůži na bříškách několika prstů. Věcí, které v katenských bednách pro přežití chyběly, bylo bezpočtu. Pořádné rukavice, skoby, lana, cepíny, ruksaky, tabulka čokolády; to všechno pro ni bylo jenom snem. Jehly a nitě! Náplasti.

Došlo ke třem pádům a jednomu úrazu - zlomené noze. Křehcí Deskiové lezli po skále jako ještěrky. To by mohlo být pro nás užitečné, uvažovala Kris a sama sobě se divila, že je vůbec schopná myslet na jiné věci než jen na to, aby šlapala dál.

Když už se jí kuráž vytrácela a nastupovalo čiré zoufalství, donesla se k nim z předních řad zprava, že jsou u cíle.

Opravdu to zvládli? Docela ji to udivilo a vzpružilo.

Když se tam ale dostala, ani si toho nevšimla. Za prvé, zakopla a jen taktak se stihla přitisknout ke skalní stěně, aby udržela rovnováhu. Na kratičký, ale úděsný okamžik zahlédla bezednou propast, do níž se málem zřítíla. A za druhé, byla příliš vyčerpaná, než aby se starala, jestli už se může zastavit.

„Já ji vezmu,“ řekl mužský hlas a tíha na jejích zádech náhle zmizela.

Někdo jí položil ruku na rameno a vedl ji od útesu. Mírně ji tlačil hlavu dolů, aby se neudeřila o nízký vstup do jeskyně. Tmu uvnitř po pár metrech zahnalý - světe, zboř se - ohně. Nevoněly sice jako ohně, ale ta růžová záře vypadala věrohodně. Později se Kris dozvěděla, že to byl výsledek Zainalových pokusů s různými druhy dřeva, pokud se tak dal nazvat materiál, který zde zastupoval vegetaci. Naštěstí se Katenovi podařilo objevit hořlavou substanci. Našel také jiné věci, jako například suchý trus, pro vysvětlení, jaké asi 'dřevo' se dalo nashromáždit cestou. To samozřejmě nebyla příjemná vůně, avšak světlo a teplo bylo prvořadé.

Někdo jí vzal hrnek - chtěla se bránit, ale než se stihla rozvzteklit, vrátili jí ho plný vody.

„Běž dál,“ řekli jí a něčí ruka ji vedla správným směrem... úzkou cestičkou, z obou stran ohrazenou nataženými nohama. Šla vlevo, vpravo, potom zase vlevo, tak, jak ji vedli. Znovu jí sklonili hlavu ve vchodu do menší jeskyně. Uprostřed hořel v kruhu blýskajících se kamenů malý oheň, který nepáchl tak hrozně. Kouř stoupal rovnou vzhůru, a když dívka zaklonila hlavu, málem únavou upadla na záda, na strop však stejně nedohlédla.

„Tady,“ ukázali jí na jednu stranu ohniště, kde nebyly žádné nohy ani boty. „Posaď se,“ něčí ruka jí měkce zatlačila na rameno a ona se docela poslušně posadila.

Potom ucítila, jak někdo šmátrá po její pokrývce a zkoušela ty dotěrné ruce odstrčit.

„Spát v dece.“

Podivně formulovaná věta upoutala její pozornost a ona zamrkala, aby lépe viděla na tvář před sebou. Byl to Zainal, kdo právě pokrývku rozbaloval. Nikdo jiný nebyl tak velký. Tak to tedy bylo v pořádku. Byla mu dlužná. Nebo on jí?

„Lehni si,“ řekl, a byl to příkaz, který Kris s radostí vykonala. Složila se na zem a cítila, jak deku kolem ní urovnává.

Divné chování, na to, že je Kat... ne, nesmí to jméno takhle zkracovat. Katen. Jak mu jen říkat, aby to neznělo tak hanlivě?

To byla poslední věc, na kterou se pamatovala.

Mitford se probudil náhle, vyburcovaný svým vnitřním časoměrem po obvyklých šesti hodinách spánku. Byla tma jako v ranci a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde vlastně je. Obezřetně se zvedl na lokti a snažil se rozeznat jednotlivá těla, spící okolo: Taglione, Murphy, Dowdall a tamhle ten ramenatý Katen.

Vcelku se mu dařilo udržet si kondici, s výjimkou nuceného spánku ve vězeňské lodi, ale po včerejší námaze ho všude bolelo. Dnešek nesliboval nic lepšího, tak aby se do té spousty práce pustil raději hned.

Opět si spílal za to, jak si dobrovolně uvázel na krk velení takové bandě vagabundů, jenže kdo jiný by se proboha do organizování té směsky ze všech končin vesmíru pustil? Krev se mu pěníla, když viděl, jak vedou žabomyši spory o to, kdo má dostat kolik nožů a kdo má právo rozdělovat deky. Měl kliku, že pár z těch drancovníků znal ještě z ubikací na Barevi, a tak je přetáhl na svou stranu navrhováním a přesvědčováním. Nikdo neměl zapotřebí snažit se nahrabat pro sebe co nejvíce. Zdálo se, že všeho je k rozdávání víc než dost. Nemohl vystát ani hamižnost, ani šikanování. Mnozí tomu možná nevěřili, ale byla to pravda. A tak se do toho zamíchal a s pocitem zadosti učinění udělal v zásobovací akci pořádek. Měl si uvědomit, že to tím neskončí. Jenže nikdo se jeho autoritě nepostavil. Lépe řečeno, ti, co to udělali, odtáhli pryč. A vůbec, po sedmadvaceti letech u námořnictva setsakra dobře věděl, jak přimět tak nesourodou bandu fungovat jako jednotku. Vycvičil už pěknou řádku nanicovatých rekrutů ve schopné vojáky. Dokonce i ženy. A také měl pár výhod, především tu, že nyní ještě všichni setrvačně přijímali rozkazy a nikdo nevyskakoval, takže Mitfordovi stačilo jen pokračovat v tom, nač byli zvyklí, a postupně je opět přivykat demokratické vládě, až se komunita zaběhne do spořádaných kolejí a bude tudíž možné dovolit si nezávislost. Ale v této chvíli bylo nejlepší držet je pohromadě a využít dovednosti mimozemšťanů. Byl rád, že se zbavili Turů, nevrkých hádavých mrzoutů. S Ilginci bylo také vždycky těžké pořízení už v ubikacích na Barevi. Většina z nich sama odtáhla a jemu to vůbec nebylo líto. S pozemšťany dokázal vyjít sedm dní v týdnu.

Tak teď byli v obranné pozici, přestože pořádně nevěděli, proti čemu se vlastně mají bránit. Zvědové našli v jedné z jeskyní podzemní jezero, takže o zdroj vody měli postaráno.

Způsob, jakým zacházel s tím Katem - Mitford se pokáral - s Katenem, měl být příkladem pro ostatní, aby ho uznali. A

pokud by chtěl Mitford později navázat kontakt s Kateny, bude se Zainal náramně hodit.

Každopádně, Zainal si dokonce našel čas na lov, když šli s Tágem a Murphem vpředu, a podařilo se mu chytit nějaký exemplář místní fauny. Kus masa sežvýkal hned zasyrova, aby dokázal, že je jedlé. Mitford dával přednost vařenému, ale kousek, který se přiměl rozkousat a spolknout, chutnal skutečně tak, jak syrové maso obvykle chutná. Ta stvoření prostě houfně posedávala po skalách a ani se nehnula, když se k nim lidé přiblížili - což Mitfordovi dalo jasně najevo, že se nebála, protože lidské bytosti nikdy předtím neviděla, a tak bylo docela jednoduché ulovit je.

Takže už měli i zdroj proteinu, který obohatí jejich příděly. Voda, přístřeší, jídlo. To není špatné, za dva dny na novém světě. Mitford byl optimista, i když si to jen zřídka kdy připustil.

Včera za pochodu měl možnost mluvit s asi stovkou mužů a žen a bylo to povzbuzující. Dost z nich mělo profesi, která se mohla zatraceně hodit. Ruce mu sjely automaticky do kapsy, kde obvykle míval tužku a blok. Znovu tiše zaklel.

Hrnek, nůž a sekyrka - to nebylo moc, s čím si mohl pískat. Tenkrát na kurzu přežití měl ještě míň, když ho vysadili, ale on byl zvyklý na odříkání. Ten dav ne. Tužku a papír postrádal. Měl vizuální paměť a potřeboval si fakta nejprve zapsat.

Gerry Capstan byl topograf u Colorado Park Service; tvrdil, že určitě najde něco, čím by se dalo psát, a cestou ve skalách prý už viděl břídlíci. Dost šílený způsob, jak psát denní rozkazy, říkal si Mitford, ale co s tím, hergot? V Lubbocku ten starý mistr na sýpce vždycky používal křidu a břídlícovou destičku jako nástěnku pro své šoféry.

Murphy byl strojník, uměl svařovat a ujišťoval Mitforda, že mu stačí dostatečně rozpálený oheň, aby dokázal zbývajících nože předělat na spoustu jiných užitečných nástrojů.

Jak se tak o tom bavili, žena kráčející v zástupu vedle Murphyho natahovala uši.

„Jsem keramička... Sandy Aresonová. Ano, já vím, co vám teď běží hlavou,“ usmála se pochybovačnému výrazu v Mitfordově tváři, „rádoby umělecké střepy, tak byste nazval to, co jsem vyráběla. Ale já taky umím udělat džbány, hrnky, misky, prostě užitečné věci. Tedy, pokud se na téhle planetě dá najít hrnčířská hlína.“

„Budu si to pamatovat,“ řekl Mitford, protože si byl dobře vědom, jak jednoduché věci, třebaš talíře, mohou pozvednout morálku.

Ted, za chladného úsvitu, začal Mitford plánovat program dne. Horké jídlo do žaludku by určitě každého povzbudilo. Takže první je na řadě lov. Potom důkladně prozkoumat nejbližší okolí a zbytek jeskynního systému. A také vyrobit další pochodně k osvětlení už objevených chodeb.

Ten expert přes bylinky by se měl podívat po něčem jedlém v místní vegetaci. Mohly by tu být i nějaké bobule.

Dva horníci, o nichž věděl, mohou začít hledat rudná ložiska.

Také vyše ven hlídky, všechny zaměstná. Arní se pusť do latrín. Vyvolalo mu to na tváři úsměv. A kdokoli si bude na cokoli stěžovat, pěkně se k němu přidá. S tolika lidmi pohromadě je přísná hygiena naprostou nezbytností.

Jednou z mála výhod bylo, že všichni byli zdraví; ti, co nebyli, zůstali na poli.

Vydal se budit muže, o kterých už od včerejška věděl, že mají nějakou zkušenost s lovem ještě ze Země. Pošle je hledat cokoli, z čeho by se daly udělat luky, šípy a oštěpy. A praky. Zazubil se, jak si natahoval boty. Jako kluk býval hotový ostrostřelec; dokázal omráčit králíka na pětáct metrů. A jak že se jmenuje ten záchranář? Aha, Matt Dargle. Krucinál, psací potřeby by se ale hodily!

Mitford zatřásl postupně Taglionem, Murphem i Zainalem a začal rozdělovat úkoly.

Probudil ji příšerný puch. Rozkašlala se a nemohla přestat. A také nebyla sama, kašel se ozýval všude okolo. Potom jí tvář pohladil závan čerstvějšího vzduchu a ona se pokusila znovu usnout. Nechtělo se jí tak brzy vstávat. Venku byla ještě úplná tma.

Kde venku? Ta otázka ji posadila a přinutila přemýšlet, kde vlastně je. V jeskyni. Oheň uprostřed už sotva doutnal, přestože kdosi se pokoušel přikládat na něj hrušky - páchnoucí hrušky.

Jestli by nebyla lepší tma než smrad,“ brblala. Mezi spícími těly okolo rozpoznala křehkou postavičku Patti Sue. Cítila se rozčarovaná sama sebou. Včera večer svou společnici ani nezkontrolovala, než usnula. Zainal? Zainal. Hmmm. Rozhlédla se kolem, ale nikde ho neviděla. Na okamžik zaváhala, zda by nebylo lepší znovu usnout, ale hned si uvědomila, že nejprve musí najít latrínu.

„Kde je tu latrína?“ zeptala se osoby u ohně.

„Odsud?“ Muž se zamyslel. „Hmmm. Nejdřív vlevo, pak třetí odbočka doprava.“

„Uvidím, kam jdu?“

„Ale ano.“

Přestože na stěnách byly nyní rozmístěny pochodně, našla to správné místo spíš po čichu. Ale stejně ji ohromilo, jak bylo všechno vylepšeno. Jak dlouho jenom spala? Mít tak aspoň kartáček na zuby! Vzpomněla si na ty malé šikovné taštičky, které se rozdávají na palubě letadel, pokud cestujete první třídou, a zatoužila jednu mít; kartáček na zuby, hřeben, pilník na nehty, o zubní pastě ani nemluvě, ani ústní voda nebo žínka by nebyly k zahoezení. A taky něco na zub. Cestou zpátky minula 'svou' jeskyni, protože ucítila vůni nějaké báječné pochoutky - tedy báječné v porovnání s tím, co v poslední době jedla.

Šla doslova za nosem a nahlížela do postranních jeskyní zaplněných spáči, jak kráčela kolem. Špatně odbočila a ocitla se ve slepé chodbě, která vůbec nevohla tak dobře, spíš nepříjemně, jako starou plísní, mrtvě.

Pak se přece jen dostala ke svému cíli, největšímu prostoru, plnému shonu, aktivity, mužů, žen a cizinců - Kris potěšilo, že zase všechno vnímá tak optimisticky. Všichni přicházeli a odcházeli a ona nevěděla proč, dokud nespátřila skupinku mužů, triumfálně mávajících svou kořistí. Vraceli se z lovu a i když úlovky se velmi podobaly přerostlým kryšám bez ocásků, Kris se rozhodla, že jí to vůbec nebude vadit, pokud to budou ty samé, které se právě opékaly nad ohni.

Přiblížila se k nejbližšímu ohništi a zastavila se u skály, kde ležely dva upečené kousky.

„Jak se tu stojíš ve frontě?“ zeptala se snědého kuchaře.

„Nedělal bych s tím na vašem místě moc cavyků,“ usmál se. „Nestarejte se o to, jak vypadají; chutnají výtečně a ten Kat řekl, že nám z toho nic nebude.“

„To ano,“ Kris se snažila tvářit se jakoby nic, když se natahovala pro - maso? Jídlo? Nebylo to tak horké, aby se to nedalo udržet v ruce; a ona si to podala ke rtům a nesměle kousíček olízla. Chut' jen potvrdila její domněnku, že přesně tohle její žaludek potřebuje, ať se stane co se stane. Pořádně si ukousla a přitom se nadechovala, aby ochladila sousto, které ji páliło na zubech. Rozžvýkala ho důkladně, musela, maso bylo dost tuhé. Chutnalo báječně a žaludek jí byl vděčný.

„Na každého je jen jedna porce,“ poznamenal kuchař a pozorně špičkou nože zkoušel kusy na rožni.

„Jasně. Zbylo mi ještě něco z mého přidělu, abych se dojedla, ale tohle horké...“ odmlčela se, jednak aby ukousla další sousto, jednak hledala pro to, co jedla, správné pojmenování.

„Říkáme tomu maso,“ usmíval se muž.

„No, ať je to co chce, je to přesné. Díky...“ udělala další odmlku, aby mohl doplnit své jméno.

„Bart,“ řekl. „Ty jsi Kris.“

Jak to víš?

„Jsi ta, co nesla svou družku na zádech a znáš toho Kata.“

„Aha.“ Taková popularita ji zaskočila. Rozhlédla se kolem, trochu rozpačitě. Neviděla nikde ani Zainala, ani Mitforda.

„Kde je seržant s Katem?“

„Šli myslím na lov. A podívat se po dalších jeskyních.“ Svrástil nos. „Tohle místo je pro nás všechny opravdu malé. Bylo by fajn trochu se roztáhnout po okolí, kdyby někoho zajímalo, co si myslím. Jenže nezajímá.“ Jeho hlas zněl přivětivě.

„A kdybychom tak měli tekoucí vodu.“

„To máme, jen cesta k ní není žádná legrace.“

„Cože?“

„Podzemní jezero a řeku. Asi je to zdroj některých z těch potoků, které jsme cestou sem míjeli.“

Kris olizovala kost, původně obalenou masem.

„Rozkousni ji. Morek je taky prima.“

Kris se rada moc nezdála a zdráhavě kost zkoumala.

„V morku je spousta dobrého, Kris,“ pokračoval Bart poučně. „Pořádně do ní kousni, aby se rozlomila, a pak ji vysaj.“ Nechtěla vypadat jako fajnovka, a tak to udělala. Morek skutečně vůbec nechutnal nepříjemně. Pečlivě vycucala obě části a začala se rozhlížet.

„Do ohně,“ poradil jí Bart. „Pálíme všechno, co se dá.“

„Tak to je to... co tu bylo cítit,“ usmála se.

„No, je to smrad, co?“

Kostí v ohni přibývalo a praskaly, když je zachvátil plamen. Do nosu jí vlétla už známá 'vůně'. Olízla si prsty, aby si lépe zapamatovala chuť masa. Pak odvázala od opasku svůj hrnek. „Kde je pitná voda?“

„Tamhle,“ pokývl Bart hlavou směrem, kde dívka uviděla symetrické obrysy beden, srovnaných u stěny.

Ještě se ani nenapila, když jí nějaká žena s tmavými vlasy, hrubě ostříhanými nakrátko, poklepala na rameno. „Uměla bys stáhnout a vyvrhnout mrtvé zvíře?“

„Jasně,“ vyhrkla s daleko větší ochotou, než jakou ve skutečnosti pro takový úkol cítila. Ale už stahovala veverky a zajíce na zkouškách v kurzu přežití a tohle byla mnohem lepší šance ukázat své schopnosti.

Jmenuji se Sandy. Přišla jsem k téhle práci jako slepý k houslím. Bývala jsem...“ - udělala směšnou grimasu - „hrnčírka.“

„Já jsem Kris...“

„Já vím,“ usmála se žena. „Znáš se s tím Katem a musela jsi dva dny nést svoji družku.“

Věděl snad tyhle dvě věci každý? přemítala Kris, když následovala Sandy ven z jeskyně. Nevšimla si předtím, že lovci odnesli své úlovky zase ven. Půl tuctu lidí se tu zabývalo stahováním a vyvrhováním. Za stoly jim sloužily velké balvany. U dalšího dva muži a dvě ženy pitvali vnitřnosti a dohadovali se o anatomii.

„Střeva jsou střeva a nevím, proč bysme nemohli použít tyhle,“ říkala žena, zvedající v ruce cosi dlouhého a šedivého.

„Určitě jsou stejně pevný jako kočičí.“

„Z těch dělali indiáni tětiny do luků, že?“

„Určitě. Stopro neměli nylon.“

Kris se neštítala, ale přece jen nechtěla přijít o snídani. Chutnala tak dobře, když klouzala do žaludku, ale opačným směrem? Raději nevědět.

Našla si místo a chytila potvůrku, kterou jí Sandy hodila. Bylo to měkké, ale pevné. Kůže byla nečekaně příjemná na omak, i když tlumená šedohnědá barva vypadala zcela nepozemsky. Nebylo to chlupaté, spíš jakoby potažené semišem. Obracela tvora ze všech stran a nemohla dlouho najít žádnou stopu po tom, co ho zabilo. Pak si ale všimla, že 'hlava' je na jedné straně rozbitá. Bylo to příliš malé na ránu kyjem a určitě to nebylo úderem jedné z těch širokých seker, které měli k dispozici. Zvíře mělo čtyři nohy, zavalité okrouhlé tělo a skoro žádný krk pod koncem, který byl 'hlavou'. Kris vzdychla, a poočku se podívala, jak si vedou ostatní. Otočila je na záda a začala se stahováním kůže. Tvor měl víc masa než králík nebo veverka, stehenní kosti byly obalené velkými svaly. Její nůž, trochu velký a neohrabaný na přesnou operaci, byl dostatečně ostrý. Kůži na nohách se jí podařilo dokonale zmasakrovat, ale pod 'kolenem' toho už stejně mnoho nebylo. Zrovna skončila, když se Sandy objevila s dalším zvířetem, a tak to šlo celé dopoledne. Přisun po tvůrek se zdál nekonečný a byl mezi nimi ještě jeden druh, také jakoby semišový, s membránovitými křídly, která se zdála slizká. Nebylo na nich žádné maso, ale Kris bylo řečeno, aby je nevyhazovala. „Mělas něco k jídlu?“ zeptala se jí v jednu chvíli Sandy.



„Ano, myslím, že to byl kousek z té čtyřnohé věci.“

„Kdybychom tak měli hrnec na vaření, dalo by se to uvařit mnohem zajímavěji,“ poznamenala Sandy lítostivě. „Bob Bylinkář,“ usmála se dívčinu udivenému výrazu, „tedy on se vyznal v bylinách na Zemi, tady našel jakési kořeny, které by nás neměly otrávit. A dokonce nějaké ostré, ale chutné bobule. Aspoň ten Kat říkal, že jsou jedlé. Sám je už zkusil a nedostal ani břehavku, ale Katové jedí spoustu věcí, které by nám pěkně zasukovaly střeva.“

Kris neodpověděla hned, protože jí na mysli vytanula stará finta. Posadila se na paty. „Dají se tu najít nějaké přírodní prohlubně? Myslím takové, co nepropustí vodu?“

„Proč, prosím tě?“

„Protože bychom je mohli použít jako hrnec. Stačilo by takovou díru naplnit vodou a potom do ní házet čisté rozpálené kameny, až voda začne vřít a všechno v ní se uvaří.“

„To myslíš vážně?“

„Sama jsem to nezkoušela, ale ta teorie existuje. Hrnec je jen něco, co se dá přenášet z místa na místo.“

„Ze které pohanské báchorky to máš?“

Kris se zasmála. „Starí Irové prý to tak dělali. Viděla jsem taková místa v jižním Irsku. Je to tamější velká turistická atrakce, ale průvodce přísahal, že dělníkům v polích se nechtělo chodit dalekou cestu domů, a tak si takhle pomáhali.“

„To je tedy neuvěřitelné,“ vrtěla Sandy hlavou ještě na odchodu.

„Poslyš, holka, to sis vymyslela,“ řekl jiný veselý hlas a Kris zdvihla hlavu a spatřila přicházejícího Jaye Greena. V každé ruce nesl párek létavců. Soudě podle toho, v jakém úhlu jim visely hlavy, měli přeražené krky.

„Ahoj, Jayi. Řekni mi, jak tyhle potvory chytáte nebo zabíjíte?“

„Pasti fungují v celém vesmíru stejně,“ odvětil potěšeně.

„A tady snad ještě líp. Tyhle pipky jsou ještě hloupější než krocani a vrhnou se na všechno, co je k snědku. Doslova k smrti milují drobky z mého přidělu.“

„Ty umíš dělat pasti?“

„Zdá se, že ano,“ řekl skromně. „Jednu jsem si vyrobil a Mitford nám ukázal, jak se zachází s prakem,“ vysvětloval s respektem. „Nemáme sice žádnou gumu, ale s trochou cviku a správným mrsknutím zápěstím se dokážeš trefit docela přesně. Ty obludky, co posedávají po skalách, vůbec nevědí, co je to bát se, a tak tam jen tak sedí a umírají zmlada! Človče, tobě to ale s tím nožem jde!“

„Docela jo,“ řekla bezstarostně. „Tak teď ty tvoje?“ Natáhla se pro Jayovu kořist, zatímco druhou rukou brousila špičku nože o okraj své kamenné desky.

Žhavé slunce ji donutilo k přestávce. Utřela si rukávem pot z čela a uvědomila si, že už má z dlouhé nepřetržité práce strnulou šíji a na kombinéze víc krve, než jí bylo milé. Krev vždycky přitahuje hmyz. Alespoň na Zemi a na Barevi to tak bývalo.

Dokončila zvíře, které právě stahovala, a odnesla je k dalšímu zpracování.

„Potřebuju se umýt, napít a odpočinout si,“ oznámila Sandy.

Ta jí ukázala směr, kterým se šlo k podzemnímu jezeru. Po chodbách teď bylo o něco více pohodlní. Hrbolatá a nerovná stezka byla už tak dobře osvětlená, že Kris ani jednou neklopýtl. Když se dostala až na konec, uviděla jakési lano, na kterém byly navážány uzly, aby se po něm dalo snadno šplhat. Nahlédla přes okraj srázu a v hloubce asi dvou metrů uviděla písčité břeh. Světlo pohodlně se zřetelně odráželo na pohybující se hladině. Napadlo ji, že klidná voda může skrývat hloubku. Sandy ji neřekla, že se má spustit až do vody, ale také neřekla, že to nemá zkusit. Dívka si lehla na písek těsně u vody, naklonila se a napila se. V ústech ucítila sodovou pachut', ale nebylo to špatné. Ponořila tvář do vody a zhluboka se napila. Touha zbavit se špíny a potu uplynulých několika dní se stala nesnesitelnou.

Kris byla dostatečně rozvázná, aby se nejdříve ujistila, že lano sahá tak hluboko do proudu, aby se na něm při koupeli dokázala udržet. Sahalo. Vyklouzla tedy z obalovacích bot a kombinézy, přidržela se pevně jednou rukou lana a spustila se do vody. Byla studená až až, ale i tak to bylo příjemné. Drhla se, jak jen to bylo jednou rukou a bez mýdla možné, a spěchala jako nikdy. Potom se otřela pokrývkou, i když nesavý materiál jí to moc neusnadnil, a vymáchala zakrvácené rukávy a přední díl kombinézy, který měla také pocákaný krví. Byla už oblečená a obutá, když zaslechla blížící se hlasy. Vytáhla se nahoru a báječně osvěžená se vydala zpátky.

Držela se u pravé skalní stěny, když ji sestupující skupinka mījela.

„Musíme se držet lana,“ říkal jeden z mužů, „podle toho Kata je proud moc rychlej.“

„Bože, co bych dal za žiletku!“

„Nabruš si nůž, kámo,“ rozesmál se jiný. „Jako to dělali pionýři.“

Kris se vrátila do jeskyně, v níž strávila noc, a našla tam osamělou a stále ještě spící Patti Sue. Chvilíčku váhala, jestli nemá donést nějaké jídlo a nakrmit ji, ale pak si řekla, že spánek je pro ni možná důležitější. Při tom množství zvěře, kterou lovci neustále přinášeli, se nemusela bát, že na dívku nic nezbuď. Jedinou otázkou bylo, jak dlouho ještě ta zvířata zůstanou tak hloupá, že neutečou a klidně se nechají zabít. Hladových lidí bylo víc než dost. Náhle uslyšela volání a výkřiky radosti. Vyrazila do hlavní jeskyně, aby zjistila, co se to děje. Všichni vypadali potěšeně. Bart se zubil, jako by právě vyhrál první cenu v loterii.

„Co se děje, Barte?“

„Našli jídlo. Horu jídla.“ Vzpomněl si na své povinnosti a rychle začal obracet kusy masa na rožni, aby nebyly na uhel.

„Kde? Jedlé pro nás?“ Kris se přistihla, jak lačně sleduje nazlátlé kousky pečené.

„Ano, proč by jinak tak hulákali?“ pokrčil rameny.

Popošla kousek dál, kde bylo lépe slyšet, co přichází vykřikovali.

„Haldy jídla!“

„Nějaká skladovací jeskyně. Così jako sýpka.“

„A to jsme další dveře nedokázali ani otevřít, zatím!“  
„Museli to tam ukládat stovky let.“  
„Nikde ani noha, žádný stopy, jenom praskliny ve skále, jako by tam předtím stálo něco obrovského.“  
Prodrala se vzrušeným davem do přední části jeskyně ve snaze najít někoho, koho by se mohla zeptat na detaily.  
„Skladovací“ jeskyně ji znepokojovala. Znamenalo to, že Zainalovy informace nebyly správné. Potraviny se neskladují, pokud na místě není nikdo, kdo by je konzumoval.  
„...Navrhuji zkusit test škrábnutím,“ říkal nějaký Asiat energickým hlasem. „Fungovalo to u zvíře, kterou jsme ulovili, a také u kořenů a bobulí.“  
„Dá se stejná metoda použít i pro Rugary a Deski, Matte?“ slyšela Mitforda.  
„Sakra, já vážně nevím, seržante. Jako záchranář jsem měl zkušenosti jenom s lidmi na Zemi.“  
„Zainale, můžeš se jich zeptat?“ přešel Mitford do barevštiny.  
„Ano, zeptám se,“ a Kris zahlédla pohyb v hloučku okolo Mitforda, jak Zainal vykročil.  
„Tak. Poslouchejte!“ Mitfordův hlas nabyl na síle.  
„Potřebujeme pár dobrovolníků - ty, ty, vy dva a ještě ty. Vyhrňte si rukávy. Máme tu vzorky, které musíme otestovat.“  
Tlak davu těl náhle polevil, protože spousta lidí se nechtěla stát nedobrovolně dobrovolníky, ať už měl Mitford na mysli cokoliv.  
„Našli jenom jídlo?“ ptala se Kris, když se dostala blíž k Mitfordovi.  
„Není to snad dost?“ odsekla nějaká žena vedle ní popuzeně.  
„Určitě nám to pomůže, ale potřebovali bychom tolik věcí, aby se to tu dalo považovat za obyvatelné...“  
„Obyvatelné? To je k smíchu,“ řekla žena a vydala se pryč.  
„Všechno to jídlo bude taky k smíchu,“ objevil se po jejím boku Greene, „jestli ho nebudeme moci pozřít.“  
„Má někdo aspoň sebelepší tušení, k čemu ty sklady jsou?“ ptala se Kris. „A co se stane, když Medvědi přijdou do své chaloupky a najdou Marušku ve své postýlce?“ vzpomněla si na pohádku z dětství.  
„Ne. Ani Zainal o tom nic nevěděl. Tvrdil, že katenský průzkum prokázal, že tato planeta je neobývaná...“  
„Mluvil o vědomých formách života?“  
„Hmmm. Ano. Natolik to specifikoval,“ odvětil Greene a usmál se. „Pěkně to vyděsilo dokonce i seržanta, když našli ty zatracené kovové dveře ve vchodu do jeskyně.“  
„Jak se dostali dovnitř?“ zajímalo Kris.  
Greene se zachechtal. „Máme tady mezi náma chlapíky, co umějí zajímavý řemesla.“  
Kris mu úsměv vrátila. „A kde ty Sezamovy jeskyně jsou?“  
„Dobrého půldne cesty odsud, tak se nemusíme obávat. A není tam žádná přístupová cesta. Fakt bych rád věděl, jak se jim podařilo dostat ty hory zásob dovnitř a nezanéchat přitom jedinou stopu.“  
„Osamělé mechanické věci mě znervózňují víc než skuteční živí mimozemšťané.“  
„Když myslíš. Seržant vyslal zvědy, aby se pokusili zjistit, odkud a jakým způsobem byla ta síla naplněna. Na dnešní večer svolal shromáždění, aby nám všechno vysvětlil. A možná se při té příležitosti už taky pořádně najíme,“ olízl si rty a Kris se přistihla při tom samém. Znovu k nim zavanula lákavá vůně. „Hravě bych tu pečínku slupnul celou sám.“  
„Ještě jsi nedojedl svůj příděl, že ne?“  
„Naštěstí ne. Ty si svůj hlídáš? Jak jsem řekl, jsou tu výtečníci, kteří zvládnou ledaco.“  
„Bože, Patti Sue,“ vyjekla Kris a už pelášila směrem k malé jeskyni, kde nechala dívenku. Cestou se ještě zastavila u Barta, aby se ho zeptala, jestli může vzít jednu porci pro Patti.  
„A můžu se spolehnout, že je to opravdu pro ni?“ probodával ji Bart pohledem.  
„Můžeš,“ řekla Kris vážně a našla si plochý kámen, aby mohla horkou pečínku odnést. Patti Sue ještě spala. Její balíček s jídlem byl pryč. Někdo ji musel ve spánku obrátit, aby se k němu dostal. Kris zuřila, ale pak si řekla, že Patti musí mít nějakou zodpovědnost sama za sebe. Natáhla se, opatrně, aby neupustila maso na špinavou zem, a zatřásla Pattiiným ramenem. Dívkina reakce - začala kolem sebe tlouct rukama a kopat - byla tak nečekaná, že Kris skončila na zemi, a přehazovala horké maso z ruky do ruky, aby nespadlo.  
„Hej, Patti. No tak, uklidni se. Mám pro tebe jídlo, ale jestli nepřestaneš, tak mi ho vyrazíš z ruky. Je to horké!“ vykřikovala a snažila se uniknout z dosahu Pattiiných končetin.  
„Kris?“ Patti se zarazila a přestala sebou mlátit. „Ach, tys mě vyděsila.“  
„Nechtěla jsem. Posad' se. Tady máš, ale je to horké, vezmi to rukávem...“  
Patti srolovala ohrnutou manžetu přes dlaň, položila na ni porci a nedůvěřivě si ji prohlížela. Kris si aspoň olizovala prsty.  
„Neptej se, co to je, protože to nikdo ještě nepojmenoval, ale chuť to má výbornou a je to teplé.“  
„Myslím, že nedokážu nic sníst...“ pípla Patti a podávala maso zpět Kris.  
„Neodmlouvej a jez. Představ si, že je to pečené kuře od maminky...“  
„To radši ne, ona neuměla skoro vůbec vařit,“ poznamenala Patti a byla to vůbec první zmínka o jejím soukromém životě. Zavřela oči, našpulila rty a váhavě uždíbla kousíček masa. „Jejda, to není špatné!“ Nevěřicně se na porci podívala a začala jíst s větším požitkem. Jenže možná je to tím, jak jsem strašně vyhladovala.“  
„Patti, nenapadlo tě náhodou schovat si svůj příděl, že ne?“ otázala se Kris jemně.  
Patti vzhledla a protáhla obličej. „Ne, proč? Copak by někdo...“ znepokojeně sáhla za sebe, pod pokrývkou, a tvář se jí postupně hroutila do tragické grimasy poznáním, že balíček je opravdu pryč. Rozplakala se a málem upustila maso. Kris její ruku včas zachytila a nasměrovala ji zpět k ústům.  
„Tak sněz tohle a pak se rozdělíme. To není žádný konec světa, protože našli skladiště jídla v jiné jeskyni.“  
„Jeskyně? Jídlo?“ Vypadalo to, jako by se Patti o polovičku zmenšila hrůzou. „Tady taky žijí Katenové?“

„Ne, podle našeho Katena, který o tom něco ví, ne...“

Pattiiny oči se rozšířily další vlnou děsu. „Katen...“

„Jez!“ přerušila ji Kris rázně. „Jeden Katen se dostal s námi sem a vůbec není zlý. Neublíží ti...“

„Ach, ach, ach,“ Patti po kouskách ožďibovala maso, ale nepřestávala přitom naříkat.

Tak rozmazlenou holku jsem ještě neviděla, myslela si Kris.

Kris zůstala u Patti, jednak proto, že dívka se tak nepřírozeně dělala každého kroku v chodbě venku, každého stínu, který se mihl ve světle pochodně, a jednak proto, že byla sama dost unavená. Svaly na pažích ji bolely od stahování a čištění masa a po rukou měla pár nepříjemných drobných řiznutí. Pak si vzpomněla na krabičku první pomoci a ošetřila si je oranžovou tekutinou. Krátce to zaštipalo, ale zato si byla jistá, že katenská dezinfekce zabrání jakékoli nákaze. Navrhla Patti Sue vykoupat se, jenže když jí vysvětlila, jaké primitivní podmínky to obnáší, Patti se jenom schoulila do sebe a začala zase naříkat.

„Už s tím konečně přestaň, moje milá,“ přerušila ji Kris. „Mně je to jedno, ale jsou tu i další. Jsme na tom všichni stejně, smrdíme, jsme špinaví a podezřívaví. Takže nejde jen o tebe.“

Jenže...“ začala Patti Sue s úzkostnými očima, jak měla ve zvyku, když se hodlala začít omlouvat a vysvětlovat. Na dlouho se odmlčela. „Máš pravdu. Jsem strašpytel. Vždycky jsem byla a asi vždycky budu. Ale nebudu se už za to omlouvat. Jsem prostě taková.“

Kris přišlo líto, že na ni tak vybafla. „Zlatičko, to jsme všichni. Myslím vystrašení.“

Jsi ještě pořád moje kámoška?“ Její úpěnlivý tón a žalostný pohled dojaly Kris více než předtím nepřetržitý proud omluv.

„Tebe znásilnili, vid?“ dřepla si Kris vedle ní.

Křehká postavice Patti Sue se křečovitě zachvěla a ona střelila po Kris zmučeným pohledem.

„Je to znát, že?“

„No, nemáš to zrovna napsané na čele,“ řekla Kris tak laskavě, jak jen uměla. „Prozrazuje to, jak sebou vždycky škubneš, když zaslechneš mužský hlas nebo zahlédneš něčí stín. I když je to třeba někdo tak neškodný, jako Jay Greene, který se ti snaží jediné pomoci. Já netvrdím, že tu nejsou chlapi, kteří by rádi... no, víš co,... protože ty jsi moc hezká a přitažlivá. Ale v téhle chvíli tady nikdo nemá energii na rozdávání. Všichni ji potřebujeme, abychom v tomhle bláznivém světě vůbec přežili. Tak proč se trochu nevzchopíš? To víš, že s tebou zůstanu, jak jen to půjde, ale myslím, že budu mít čím dál víc úkolů...“ nebo samým staráním o tebe zcvokatím, dodala si pro sebe.

„To mě bude zdržovat jinde, tak bych tě měla seznámit i s dalšími lidmi... ženami... , které na tebe dohlédnou, když tu právě nebudu.“

Patti Sue vypadala během té řeči stále více rozrušená a zjevně bojovala sama se sebou. Po této první reakci na novou situaci však bylo vidět, že se podrobí.

„Tak pojď... a vezmi si s sebou i deku. Ne, že bychom jich neměli dostatek, ale stejně je lepší mít svoje věci pohromadě.“

Patti nervózníma rukama srolovala pokrývku a zavěsila si ji přes rameno, jak to viděla u Kris. Znepokojeně ji následovala ven z jeskyně a těkala úzkostným pohledem do odboček, z nichž se ozývaly nejrůznější hlasy. Samou obavou málem šlapala Kris na paty. Ve vchodu do hlavní prostory se na moment zarazila a zalapala po dechu, když viděla pohromadě tolik lidí, kteří spěchali za nějakými úkoly nebo posedávali okolo ohňů v družném klábosení s těmi, kdo teprve čekali na svou porci masa. Spousta z nich také právě odcházela ke vchodu.

Kris se rovněž překvapeně zahleděla tím směrem. Ve vstupu bylo totiž vidět jen tmou, protkanou třpytivými jiskřičkami pochodní a ohně. Jaksi ji to povzbudilo, že Mitford si byl jistý, že je osvětlení neohrožuje.

„Tady jsme v bezpečí, Patti,“ ukazovala k východu. „Venku všechno září jako o Vánocích. Tak pojď, nabereme trochu čerstvého vzduchu a najdeme si pohodlné místo na tu schůzi.“

Hlavní jeskyni se nelinuly pouze vůně pečení, ale také jiné, zdaleka ne tak příjemné a lákavé.

„Ou...“ začala se Patti zase krčit.

„Budeš to muset zkusit, moje milá, pokud neholdáš zůstat tady v tom smradu navěky.“

„Když myslíš...“ Patti si netroufala nikam ani s doprovodem Kris.

„Tak dělej, myslím, že vím, kam se posadíme.“ Kris věřila, že tma bude dostatečně hustá, aby skryla děsivé prázdno pod římsou, po níž musely projít.

Patti se jí lepila tak těsně na záda, že Kris jen doufala, že do ní dívka nevráží a neshodí je obě ze srázu. Kráčely k místu kousek nad ohněm, který vrhal mohutné odlesky na obličejové shromážděných.

„Koukej, máme na tu podívanou sedadla na balkoně,“ vtipkovala Kris. „První řadu uprostřed.“ Posadila se a Patti se k ní přilepila zprava tak, aby neměla nikoho za zády. Zatím.

Kris se snažila rozpoznat ve světle plamenů jednotlivé tváře: celkem snadno našla Zainala, sedícího vedle Mitforda, Basse a Murphyho, jednoho Rugara a dva Deskie hned za nimi a pak další, které zběžně znala z pochodu, ale nevěděla, jak se jmenují.

Patti ji ustrašeným zajiknutím upozornila na něčí příchod a sevřela jí rameno překvapivě silným stiskem.

„To nic,“ zabručela Kris, protože mezitím rozeznala blížící se postavu. „To je jenom náš starý dobrý Jay Greene. Ahoj, Jayi. Nevím, jestli jsem vás dva už představila. Patti Sue, tohle je Jay Greene, opravdový myslivec, který zná i skautské pastí. Přidej se k nám. Můžeš nám dělat bodyguarda.“

Kris zalitovala své poznámky, ještě než ji dořekla, protože Patti Sue se k ní přitiskla, jako by se jí chtěla zavrtat pod kůži. Kris si jen přísně řekla, že by určitě byla taky tak vyděšená a nervózní, kdyby ji byli opakovaně znásilňovali.

Koneckonců byla to právě tato hrozivá možnost, která jí dodala dostatek kuráže k tomu, aby ukradla poletůň a skryla se v lesích.

Greene se usadil kousek od nich. Kris se otočila k Patti Sue.

„Za chvíli mi docela zastavíš krevní oběh v celé ruce. Tak se prosím tě uvolni!“ zabručela a křečovitě sevření trochu povolilo. Téměř cítila úsilí, s jakým Patti odtáhla ruce z její paže. „Tak co se tu děje, Jayi? Slyšels něco?“

„Jo,“ zaleskly se mu v úsměvu zuby. „Zdá se, že tady nejsme sami!“ řekl hlubokým hlasem, takže to znělo jako komentář k ukázkám z filmů.

Pattiiny ruce se opět pokusily rozdrtit Kris paži.

„To jsem věděla,“ odvětila Kris a tentokrát jen jednoduše prsty odloupla a položila dívčiny ruce zpět do klína s plesknutím, nabádajícím, aby tam zůstaly.

„Ne, já mám na mysli, že nejsme jediní, které na téhle planetě vysadili.“ upřesňoval Greene.

„Vážně? No, vlastně to dává smysl,“ řekla Kris co nejvíc nenuceně. Proč jen musela vyfasovat takovou hloupou nánu jako je Patti Sue! „Na tom poli nás bylo dohromady snad pět, šest stovek. Což bych nenazvala zrovna efektivním zbavováním se přebytečné pracovní síly. Ta loď, do které nás vehnali, určitě dokázala pojmout kdoví o kolik víc. Určitě měla dvě podlaží, možná i víc. Třeba vymetli všechny cely na Barevi. Pak by cesta sem byla mnohem hospodárnější. Jsou tu i další pozemšťané?“

„Nevím,“ pokrčil Greene rameny, „myslím, že nikdo to neví.“

Patti Sue tichounce zanaříkala.

„Ber to z té lepší stránky, Patti, ano?“ přerušila ji Kris. „Nebylas jedna z těch, co tam zůstali; s námi jsi v bezpečí. Vid', Jayi?“

Jako u maminky,“ řekl chlácholivým tónem, za který ho Kris odměnila širokým úsměvem a zvednutým levým palcem, aby Patti neviděla. „Vlastně, čím více, tím veseleji. Tedy, pokud si můžeme vyměnit informace a společně řešit problémy, kterým se tu nevyhneme.“

„Nic dalšího?“

„Co třeba?“

„Zjistili Mitfordovi zvědové, jak se dopravuje úroda do skladů?“

„Ne,“ potrásl Greene hlavou. „Našli další skladiště, všechna vytesaná do pevné skály. A další údolí s poli a tak. Tam, kde...“ Kris ho rychlým gestem ruky přerušila, než mohl říct něco, co by rozrušilo Patti. „...viděli tam stopy po nějakých těžkých vozidlech,“ dokončil větu.

Slyšeli vzrůstající hukot hlasů a viděli, jak čím dál víc lidí vychází z jeskyně a jak směřují buď přímo k ohni, nebo na skalní římsu nad ním.

„Začíná se národní hymnou nebo modlitbou?“ vtipkovala Kris.

„Pochybuju, že ten dobrák seržant je nábožensky založený,“ poznamenal Greene.

„Za což jsem mu hluboce vděčná.“ Kris jasně ucítila, jak Patti Sue po její poznámce odmítavě ztuhla. „Potřebujeme realistu.“

„To bych řekl!“

Chuck Mitford se vztyčil a zvedl ruce, aby utišil dav.

„Mluví k vám Mitford, pokud na mě nevidíte,“ zaburácel přehlídkovým hlasem. Z rokle pod nimi dolétla zpět slabá ozvěna. „Vyslali jsme několik skupin na štáru - na průzkum - pro ty, co neznají vojenský slang. Našli jsme skladovací jeskyně s dostatkem obilí, které je alespoň pro nás, humanoidy, stravitelné. Zásoby vystačí na dlouhá léta. Nevíme kdo - nebo co - ty potraviny uskladnil, ale je nepravděpodobné, že by si všimli, co jsme vzali a co ještě vezmeme, až si zřídíme vlastní zásobárnu. Máme tady naštěstí botaniky, kteří už prověřili, co z místních rostlin můžeme a nemůžeme jíst, jako bobule a kořeny. Sami jste už asi zjistili, že voda je zde výborná. Taky hledáme další místa k ubytování, abychom tu nebyli namačkaní jako sardinky...“

„Třeba takovou transportní loď?“ dodal nějaký muž komicky vážným hlasem a vyvolal tak vlnu smíchu. I Mitfordův úsměv byl ve světle plamenů dobře viditelný.

Znovu zvedl ruku. „Rovněž jsme zjistili, že jsou tu ještě další skupiny... které sem byly přivezeny. Zatím jsme se s nimi nesetkali, ale pokud se to někomu stane, pošle svého společníka zpátky sem pro pomoc. Nikoho nevodte sem. Ani případné pozemšťany.“ Odmlčel se, aby si varování všichni uvědomili. „V bezpečí budeme, když se budeme držet pohromadě s těmi, které už známe z cesty sem. Přijmeme každého, kdo o to požádá, ale musíme si nově příchozí nejdřív prověřit.“

Ozvalo se souhlasné mumlání.

„A už žádný mimozemšťan...“ řekl nějaký hlas.

„Tak to zase ne!“ zareagoval stroze Mitford a zahleděl se směrem, odkud věta zazněla. „Řeknu to stručně a jasně.

Nevím, kde jsi byl na Barevi ty, ale já jsem přišel na to, že mnozí mimozemšťané jsou zrovna tak šikovní jako já.“ Ukázal si palcem na hrud'. „A mnozí umějí to, co já nedokážu. Musíme na téhle planetě začít pěkně zoztra, takže nechme ty kecy jednou provždy za námi. Jasný?“ Ze všech stran se ozývaly přitakávající hlasy. „Pro ty z vás, kteří to nevíte, byli to právě Deskiové, kdo našel tyto jeskyně. Pochybuju, že bychom to zvládli my. Oni umějí lézt jako pavouci, kterým se trochu podobají. Až na to, že jsou humanoidi jako my. Tak ať se už nikdo neopovází říkat jim pavouci. Slyšíte? Poslouchejte mě dobře. Oděvali je z jejich planety stejně jako nás z naší. Takže se k nim budeme chovat stejně jako sami k sobě - protože oni k nám patří. Řekl jsem to dost jasně?“ V odpověď se ozval halasný souhlas většiny, což Kris uklidnilo. Snažila se rozeznat jednotlivce, kteří se tvářili odmítavě.

„Jeden Deski nesl dítě May Frambleové po cestě sem a jedinkrát si nepostěžoval.“ Výraz Mitfordova obličeje peskoval ty, kteří měli námitky. „Tak si pamatujte, jsou v tom s námi. A Rugarové stejně tak. Mají na kontě víc úlovků než naši lovci.“ Usmál se. „Výborní střelci!“

Ještě jedna věc, kterou si musíme vyjasnit hned a na místě!“ zamířil prstem k zemi, aby zdůraznil naléhavost. Jestli



přistihnu nějakého špinavce, jak krade něčí přiděl - anebo že má u sebe víc jídla, než se rozdává - přijde o veškeré jídlo, které má u sebe, a měsíc bude dělat latríny. Rozuměno?“ Rozhlédl se kolem ohně i nahore po římsách. „Nemáme toho moc, co by se dalo ukrást, ale tato kolonie žádnou zlodějnou podporovat nebude! V žádném případě!“ Rázně švihl rukama na znamení neporušitelnosti tohoto zákona. „Pochopili to všichni?“

„Kdo tě jmenoval velitelem, Mitforde?“ zeptal se nějaký podrážděný mužský hlas.

„Ty!“ Mitford vysunul bradu a zabodl pohled do davu směrem po hlase.

Kris připadalo, že hlas zněl stejně jako ten, který protestoval proti mimozemšťanům. Přemýšlela, jestli to byl Arnie s tím svým obličejem lasice, ale na druhé straně, Arnie nebyl typ, který by veřejně promluvil o čemkoli. Patřil k těm, kteří zaútočí zezadu. A ukradou spícímu děvčeti její přiděl.

„Chceš to dělat ty? Můžeš začít!“ Odvrátil se, jako by chtěl odejít.

Rokli se okamžitě rozlehly hlasité protestující hlasy pozemšťanů a Kris ke svému potěšení viděla i mnohé mávající paže a ruce Deskiů a Rugarů.

„Mám za sebou léta zkušeností s tím, jak dát dohromady daleko horší směsku, než jakou bys pravděpodobně zvládl ty, kámo...“ a Mitford dal poslednímu slovu nepěkný příděch, „takže pokud nechceš zkusit přebít těch sedmadvacet let - a patnáct z nich jsem byl vrchním seržantem - tak prostě zavři hubu. Má ještě někdo námitky proti tomu, jak tuhle tlupu vedu? Ne? No, to jen dokazuje, že máte všech pět pohromadě. Osobně se mi můj úkol nelíbí o nic víc než vám. Ale jednou jsem to vzal a potáhnul to, dokud nebudeme vědět, o co na této planetě kráčí. A tak teď poslouchejte.

Máme základní tábor, ale musíme důkladně prozkoumat okolí, abychom si mohli ušetřit překvapení. Nejsme jediní, které sem shodili, jak víte, a někdo by se mohl chtít nastěhovat do naší krásné vilové čtvrti.“ To vyvolalo smích. „Zatím to není nic moc,“ odmlčel se na znamení, že má v plánu spoustu vylepšování, takže pár posluchačů si povzddechlo. „Ale budeme se mít líp - pokud zůstaneme sami. Takže dva body...“ Vztýčil prsty. „Za prvé, máme hlídky - s očima dokořán - ve dne v noci a radši ještě trochu dýl. Za druhé, když uslyšíte mě nebo hlídku rvát poplach.“

Přiložil ruce k ústům a zařval tak, že ti, co s přihloupkým úsměvem uskočili při první slabice, dostali další ránu hromovou ozvěnou do zad. „Přiklušete, jak nejrychleji umíte, a nože budete mít po ruce. Neustávající bdělost je cena za svobodu, přátelé,“ nabyt náhle jeho výraz důstojnosti. „Prohráli jsme na Zemi, ale buďte si ztraceně jistí, že nehodlám prohrát tady. Když nás shodili na to pole, sundali nám tím pouta a já chci zůstat volný a začít pěkně z gruntu a bez chyb! Čili kdykoliv uslyšíte poplach, co uděláte?“

„Přiběhneme, tatíčku,“ zaječel nějaký vtipálek na druhé straně ohně.

„To bych prosil! Taký musíme zůstat zdraví, což znamená latríny a ty musíme vykopat tam, kde jsme nenašli dostatečně hluboké díry. Hodte do nich po každém použití trochu písku, omezí to smrad. Každé ráno musí vyrazit lovci a potřebujeme dobrovolníky, kteří budou zkoušet, co je jedlé, a další na vaření. Po cestě jsem mluvil se spoustou z vás, jenže teď bych se rád dozvěděl, kdo z vás má speciální vzdělání, jako třeba medicínu nebo chemii nebo dokonce kurzy přežití. Každý bude na něčem pracovat, ať to tu šlape. Nepřeju si žádné remcání, když na někoho přijde řada s nějakou nepřijemnou prací. Budete se střídát. Vy, jednotlivci s nějakou speciální praxí a se kterými jsem ještě nemluvil, přijďte na tuhle stranu ohně, až skončíme schůzi. Lovci, vy si pojdte pro úkoly tady k tomu Rugarovi - říká si Slav - a má nejlepší trefu, jakou jsem kdy viděl od dob Lou Gehriga.“

„Seržante, to jste ještě ani nebyl na světě, když hrál Lou Gehrig.“

„To sice ne, ale filmů z dob jeho slávy jsem viděl dost. Takže lovci ke Slavovi. Zítra budeme potřebovat víc výzvědných skupin, tak kdo chce pěknou rozsvičku,“ - na to se ozvalo chechtání - „pojdte tady k Zainalovi.“

„Ty tomu Katovi věříš?“

„Až dokud peklo nezamrzne,“ řekl Mitford tónem, který nestrpěl odporu. „Strčili ho sem spolu s námi a já nemám ani dost odvahy na to, abych se ho zeptal proč.“

Davem znovu proběhla vlna souhlasu, avšak Mitford pokračoval. „Chci dvacet lidí, kteří donesou další zrní... ukažte pár rukou, než si vyberu dobrovolníky sám.“ Paže vylétly nahoru a bylo jich daleko víc než jen dvacet. „Tak. A teď poslední věc. Jsou tady obě pohlaví. Některé z našich žen Katenové znásilnili. Jsme lidi! Nikdo v tomto táboře nebude obtěžovat ženy.“

Při první zmínce o znásilnění Patti Sue záupěla a pokusila se skrýt u Kris co nejvíce. Celá se chvěla a Kris ji konejšivě a ochranně objala kolem ramen.

„A co když ženská znásilní někoho z nás?“ ozval se ten stejný vtipálek a vyvolal pobouřenou reakci žen kolem sebe.

„Jestli se takovému znásilnění neubráníš, tak si to prostě vychutnej... zlato,“ bylo slyšet opovrhlivý a trpký hlas jedné z nich.

„Osobně stáhnul kůži z chlapa, který bude nějakou ženu k něčemu nutit,“ zdvihl Mitford své mohutné tlapy nad hlavu.

„A stejně to bude platit i naopak.“ Odmlčel se a pak se suše ušklíbl. „Pokud ovšem vůbec někdo má dost energie na cokoliv dalšího po zdejším dlouhém dni.“

„Vidíš, Patti Sue,“ mumlala Kris chlácholivě. Poplácala přátelsky nervózní ruce, které se jí střídavě zarývaly do ramene a zase uvolňovaly své sevření. „On to myslí vážně.“

„Myslet to může, ale co kdyby...“

„Žádné co kdyby, Patti,“ přerušila ji Kris co nejpřísněji, Mitfordův návrh by jí umožnil zbavit se zítra na chvíli téhle liány a dělat něco, co by aspoň stálo za řeč, a ne stahovat zvěř. „Slyšelás přece, že nemluví do větru.“

Patti naříkala dál, přestože předtím slíbila, že už nebude.

„A teď bych rád slyšel inteligentní otázky, pokud možno takové, na které znám odpověď,“ řekl Mitford. „Budu vám k dispozici, jak to jen půjde, ale pokud nebudu mít čas, obraťte se na tady na Basse. Zainale, ty budeš výborný styčný důstojník s mimozemšťany, protože ovládáš barevštinu daleko líp než já. Dowdalle, vstaň, ty taky, Murphy. To jsou mí zástupci. Máte problém? Předhodte ho jim. Můžu vás ujistit, že ho proklepou ze všech stran a napraví... pokud to bude

pro nějakou pozemšťany možné.“

„Seržante Mitforde?“ nějaký muž vstal, aby ho bylo vidět. „Má někdo tušení, proč nás sem dopravili?“

„Zainal říká, že Katenové takhle osídľují některé planety. Čas od času se přijdou podívat, jestli je někdo ještě naživu a jak si vede.“

„Takže se odsud nedostaneme?“

„To jsem neřekl,“ odvětil Mitford zachmuřeně. „Ale aby nás pořádně zkontrolovali, musejí přistát, ne? A není nikde psáno, že to budou oni, kdo s tou lodí zase vzlétne.“

Tato úvaha způsobila radostný rozruch a přidušené poznámky.

„Takže máte o důvod víc, proč se chovat přátelsky k tomu jedinému Katenovi, který je na naší straně,“ pokračoval.

„Další otázky?“

„Kdo tedy na této planetě hospodaří?“

„Dobrá myšlenka, ale odpověď neznám.“

„Možná Kat?“

„Katen, který je naším spojencem,“ Mitford udělal pomlku, aby si každý uvědomil, že používá celé jméno, „rozhodně ne. Jeho znalosti o této planetě jsou skoro stejně zběžné jako naše... až na to, že věděl o některých nebezpečných místních druzích. Mimo tábor mějte oči a uši otevřené. A udržte se naživu tak dlouho, abyste nám stihli říct, co jste viděli nebo slyšeli.“

„No to teda díky, seržante,“ ozvaly se poznámky a smích.

„Všichni mají obdivuhodně dobrou náladu,“ řekla Kris Greenovi.

„Jo, je to neuvěřitelný, jak plnej žaludek vylepší názory.“

„Nějaký darebák ukradl Patti její příděl,“ podotkla.

„Není divu,“ zabručel Greene. „Obstaráme jí jiný. Co kdybys jí ho schovala u sebe?“

„Po tom, co řekl Mitford o soukromých zásobách? Díky, nemám chuť.“

„Aha! Hmmm, no, podruhé už si snad Patti dá pozor. Možná bys mohla vyměnit společníky se Sandy.“

„To je nápad,“ zareagovala Kris, ale v duchu věděla, ještě než to dořekla, že Sandy by musela být padlá na hlavu, aby na to přistoupila. „Proč bych měla zatěžovat s Patti zrovna ji?“

„Protože ona je statečná žena a dokáže se o to děvče postarat,“ řekl Jay. „A někdo se toho bude muset ujmout, to děcko je pěkně nervózní.“

Kris si povzddechla. Rozhodnutí, rozhodnutí. Jenže opravdu nehodlala zůstat kvůli Patti Sue uvázaná v jeskyni a nedopřát si nějakou tu 'rozcvičku'. A jestliže dokázala sama přežít bez cizí pomoci na Barevi, pak jistojistě bude užitečná i při výzvědech nebo na lovu tady na... kde to vlastně jsou.

Bez dalšího přemýšlení přiložila ruce k ústům. „Hej, seržante, má tahle planeta jméno?“

Mitford zvedl hlavu a snažil se ji ve tmě za ohněm rozeznat.

„Bjornsenová? Zainale, dáváte svým planetám jména?“

Zainal vstoupil do okruhu světla. „Jen čísla,“ řekl barevsky a pokrčil rameny.

„Co třeba 'Bounty'? Jako Vzpoura, na...“ zvolala jedna z žen.

„Alcatraz?“

„Bud' optimista - El Dorado.“

Jednotlivci začali jeden přes druhého vykřikovat návrhy jmen, což se neobešlo bez rámusu. Mitford je chvíli nechal být a pak vřavu utiřil zdviženou rukou.

„Murphy našel něco jako křidu. Nechá ji u vchodu do jeskyně a ti z vás, kteří umějí psát,“ - sklídl pár výbuchů smíchu

- „můžou svůj návrh napsat. Rozhodneme zítra na tomto místě,“ ukázal k ohni, „po denních zprávách. Jasně?“

Jasně!“ ozvalo se jako ozvěnou ze všech stran a slova se odrazila od stěn rokle.

„Tak fajn. Hlídky, zaujměte pozice. Budete vystřídáni při západu prvního měsíce. Roz-CHOD!“ I přes ten vojenský závěr se Mitford usmíval, když mizel ve tmě za ohněm.

„Pojď, Patti Sue,“ zvedala se Kris na nohy. „Ráda bych našla Sandy a zjistila, kde spí. Abys věděla, za kým máš jít zítra.“

Patti jí opět zasekla prsty do ramene. „Zítra? Ty odcházíš? A kam? Nemůžeš mě přece opustit!“

„Můžu, moje milá, a taky to udělám,“ řekla Kris klidně. „Nic se ti nestane. Slyšelás Mitforda. Nikdo ti neublíží.“

„Ale co když...“

„Mlč už, Patti,“ zatřásla s ní Kris. „Nemůžu tě hlídat minutu za minutou jako malé děcko.“

„Ach,“ Patti se schoulila do sebe.

„Patti,“ začal Greene uklidňujícím hlasem a dával si přitom dobrý pozor, aby se nepohnul směrem k ní, „budeš v bezpečí. Sandy a já jsme dostali za úkol udělat seznam zásob, které máme a které jsme donesli. Pro zapisování použijeme stěny jeskyně. Od Murphyho máme trochu křidy a ty můžeš být naše sekretářka. Je to přece práce, kterou jsi dělala na Zemi?“

„Sekretářka?“ Pattiin hlas najednou nezněl tak prázdně. „Ano, byla jsem sekretářka. Dobrá, ale...“

„Tak právě ti byla tato hodnost udělena i tady,“ řekl Greene tak laskavě, že ho za to Kris málem políbila.

„Slyšela jsi Mitforda, všichni umíme něco užitečného, Patti Sue,“ řekla a s jednou rukou okolo jejího pasu ji vedla po římse zpátky k jeskyni. „Jen musíme najít Sandy. Radši hned, abychom ji neminuli. Ona je dobrácká.“

„Ale ty jsi moje kámoška,“ namítla Patti třaslavě.

„Ano, byla jsem,“ přiměl rozum Kris k následující odpovědi, „na cestě sem, ale to už je pryč a my jsme tady. Krom toho, Sandy je výborná kuchařka a víš, že je vždycky moudré držet se kuchařů. Tak se po ní podíváme.“

Našli ji, jak opéká poslední úlovky dne.

„Všechno, co zbyde, je pro hlídky,“ usmála se přátelsky na Patti, když si všimla jejího ustrašeného výrazu. „Hezky si sedni sem, vedle mě, Patti.“ Vzala ji za ramena a doslova ji posunula tam, kde ji chtěla mít. „Běž si po svých Kris, ať se s Patti můžeme v klidu seznámit.“

Báječná žena, říkala si Kris a nemrkla ani brvou při představě, že ji Patti bude viset na krku. Spěšně se vytratila s Greenem v patách, ale ještě zaslechla, jak Sandy říká Patti, odkud pochází a že na Zemi měla dceru v jejím věku.

„Nemůžeš ji mít na starost věčně,“ poznamenal Jay cestou zpět k ohni.

„A ve válce nejsou propustky,“ vzpomněla si Kris na úryvek z Kiplinga.

„Cože?“

„To je fuk. Nevidíš někde seržanta nebo Zainala?“

„Myslím, že jsou na druhé straně.“

Bylo najednou nějak snazší sestupovat dolů, než škrábat se nahoru, a dívka si uvědomila, že během dne byly do stěny útesu vytesány širší, pohodlnější schody.

Museli čekat, až se dostanou na řadu, aby mohli Promluvit s Mitfordem; před nimi už byl velký houf zájemců o lov a průzkum. Další den by možná mohla jít do skladišť, aby je viděla na vlastní oči.

„Bude pro mě zítra místo v partě zvěďů, seržante?“ zeptala se Kris, když jí věnoval pohled. Střelil pohledem po Greenovi, stojícím za ní, a zakabonil se. „Nechala jsem Patti Sue u Sandy, já mám kurz přežití.“

„No, na Barevi ti to celkem šlo,“ odpověděl Mitford, Kris se však na chvíli zdálo, že s ní počítá pro něco jiného.

„Takové dovednosti jsou užitečné kdekoli... ve vesmíru...“ usmála se. „A navíc, dneska jsem si dobře oddechla, stahovala jsem ty potvory.“

Mitford váhal, dokud si nevšiml Zainala, který je upřeně pozoroval. „Půjdeš s naším spojencem. Budeš s ním víc v bezpečí.“

„Vážně?“

„Věř tomu,“ zavrčel. „Sejdete se při posledním západu měsíce. Spíš zase ve stejné jeskyni? Fajn, Zainal bude vědět, kde tě najít.“ Chtěl se otočit k dalším.

„Seržante, někdo ukradl Patti Sue její příděl, když spala.“

Mitford pokývl hlavou na Greena. „Označ jeden balíček jejím jménem a nech ho v zásobárně. Aspoň si zase zvykne na jednání s chlapy. Tak, kdo dál?“

Rozhlédl se po ostatních, kteří trpělivě čekali. Kris a Jay se vydali zpátky.

„Přemýšlím, jestli to byla urážka nebo ne,“ brblal Jay legračně.

Jisté je, že u tebe to bude bezpečnější a ona dostane najíst.“

„Patti Sue vždycky dostane najíst,“ řekl Jay záhadně.

Kris vyzvedla Patti od Sandy a snažila se přitom ignorovat dívčiny oči, které jasně dávaly najevo, že pochybovala, jestli se Kris vůbec vrátí. Sandy se zeptala, ve které jeskyni budou spát, a prostě si k nim přestěhovala svoji pokrývku.

Kris odvedla Patti ke kontejnerům s vodou, aby se napily, a také do jeskyně s latrinou a všechno jí polopaticky vysvětlila, než se uložily ke spánku. Jedna z žen, spící u stěny, hlasitě chrápala. Kris řekla Patti, aby si lehla vedle ní a pak se uložila sama. Po jejím boku tak zůstalo stále ještě víc než dost místa pro Sandy. Chrápání jim bránilo usnout, a tak se naklonila, zatřásla tou ženou a požádala ji, ať se obrátí. Ta rozespale poslechla a Patti vydechla úlevou, když si konečně udělala pohodlí.

Kris usnula, jako když ji do vody hodí. Ani jednou se neotočila - to bylo jediné, co si pamatovala.

## KAPITOLA PÁTÁ

Výhled z vrcholu útesu bral dech - a že ho Kris i ostatní nutně potřebovali po namáhavém výstupu, vedeném Zainalem. Před nimi se zhruba západním směrem - kam až oko dohlédlo - rozprostírala velká pravidelná pole, protkaná stužkami potoků, lesknoucími se v dopoledním slunci. Na některých polích bylo vidět nějaké pasoucí se tvory, ale na dálku se nedálo rozeznat, co jsou zač. Na jihu se rozkládala obrovská vodní plocha, která mohla být stejně dobře jezerem jako oceánem.

Jejich skupina měla za úkol také lovit a Zainal jim úsečně řekl, že bude lepší s tím začít dál od tábora. Všichni zkušený lovci souhlasili. Ani po hodině pochodu téměř nikdo nereptal proti Katenovi, který nasadil opravdu vražedné tempo. Osmi pozemšťanům čirá lidská ješitnost prikazovala nezůstat pozadu za Rugarem Slavem ani za dvěma Deskii, jejichž jména zněla asi jako Zewe a Kuskus.

Mitfordovo prohlášení o dovednostech Deskiů se zakládalo na tom, že tito hubení čahouni lezli po skále jako mouchy. Neměli na nohou přísavky, ale Kris to tak připadalo. Dokázali pevně držet lana, která spustili dolů ostatním. Zainal je následoval a vydatně jim pomáhal. Při všech pěti výstupech vytahoval Kris a usmál se na ni pokaždé, když ji bezpečně dostal nahoru. Cítila se podivně potěšená jeho neutuchající pozorností.. a stále si uvědomovala, že se na tuhle planetu dostal její vinou.

Den na Botany - jak si Kris soukromě planetu pojmenovala - byl delší než na Zemi a na Barevi, a tak šli velmi dlouho, než slunce dosáhlo zenitu. Tou dobou Zainal vyhlásil polední přestávku. Přídělové tyčinky by se byly jedly daleko lépe, kdyby s sebou měli vodu, i když se všichni důkladně napili u posledního potoka. Kris seděla na skalní římsě jejich výhodného místa, klímala nohama, žvýkala suché jídlo a rozhlížela se po okolí ve snaze přijít na to, jaké plodiny tu rostou a pro koho. Kam až dohlédla, byla půda obděláná, nebo sloužila za pastvinu; a přitom Zainal stále trval na tom, že planeta není obydlená. Kdo se tedy o ni stará a proč? Vzhledem k tomu, že úroda je uskládněná v jeskyních, možná ty bytosti žijí v podzemí, hluboko pod povrchem? To by vysvětlovalo, proč zatím neviděli žádné město nebo obyvatele. Ne, že by však zrovna toužila potkat nějaké troglodyty.

Pásmo hor, ze kterých útes vybíhal, se rýsovalo za nimi a stáčelo se k východu. Mitford je vedl na sever od pole, na

němž je Katenové vysadili, vzhůru strženi až k jeskyním, kde se ubytovali. Neobjevili ale cestou žádné známky osídlení, ani současného, ani z minulosti. Dokonce i místní zvěř zjevně upřednostňovala zalesněné a vegetací pokryté plochy. Je to čím dál zajímavější, říkala si Kris.

Právě v té chvíli Rugar Slav vydal podivné zaskřehotání a zarostlou končetinou nasměroval pozornost k severovýchodu. Kris však neviděla nic než jen pravidelnou mozaiku upravených polí.

Zainal si zastínil oči, aby lépe viděl, a drmolil něco Rugarovi, který posléze prudce pokývl hlavou na souhlas.

Zainal se otočil k ostatním. „Slav vidí něco odlišné.. ne zvíře.“ Rychlým pohybem naznačil tvar krychle.

„A lidé?“ zeptala se Kris, protože ji napadlo, že hranaté tvary by mohly znamenat místo, kde byla vyložena další dávka bývalých otroků. Představa další hordy trosečníků, jejichž potřeby by museli vzít v úvahu, se jí příliš nezamlouvala.

Pole bylo dál, než se na pohled zdálo. Cestou procházeli dvěma malými lesíky a v každém z nich muži ulovili několik těch ptáků podobných stvoření a dostatečné množství skalošů, jak začali říkat zvířatům, posedávajícím lenivě po skalách, takže lov stál skutečně za to. Kris přemluvila jednoho z lovců, aby jí na chvíli půjčil prak, když ho zrovna sám nepotřeboval. Než došli ke druhému lesu, její střely už dopadaly docela slušně blízko cíle.

„Počkej si, až těch potvor uvidíš celé hejno,“ navrhol Cumber, „a když pak netrefíš, na co jsi mířila původně, možná zasáhneš nějakého jiného.“

„Tos mě povzbudil,“ vrčela Kris.

„A ty mě?“ pohazoval Cumber mnohoznačně hlavou a oči mu svítily skrytým návrhem.

„No to si piš, že v tomhle ohledu tě povzbuzovat nebudu,“ řekla bez obalu, ale s úsměvem.

Byla by raději kráčela vpředu, hned za Zainalem, jenže ani to nebyl nejlepší nápad. Nakonec raději zpomalila a přidala se ke dvěma Deskiům, kteří se loudali vzadu, ověšení bohatým úlovkem, který jim díky neomylným zásahům nedal žádnou práci. Byli zrovna tak dobří lovci, jako uměli šplhat po skalách.

Krychle byly samozřejmě katenské kontejnery; jeden nebyl ani otevřený a našli v něm pokrývky, které Zainal rozdělil mezi jednotlivce, aby je mohli odnést zpátky. Po celém poli bylo vidět zaschlé hnědavé kaluže, ale jinak nic. Kris zaplavila vlna lítosti nad těmi, kteří zde přišli o život 'z neznámých příčin', jak by asi řekl titulěk v novinách.

Přeskládala svou hromádku pokrývek a viděla Rugary, jak kráčejí napříč přes pole, zatímco Zainal přikazoval několika ostatním rozvinout se do rojnice a prozkoumat okraje.

„Myslíš, že je dostaly ty létající bestie?“ otázal se Cumber, když se k ní vrátil.

„Možná. Ale všechny? Poté, co otevřeli bedny?“

„Anebo to, co vylézá v noci ze země a vysává těla do poslední kapky,“ pokračoval Cumber a sledoval, jak jeho slova na dívku zapůsobí.

„Tenhle svět má vlastní systém recyklace,“ odvětila, „žádný odpad, žádné haraburdí připravené bůhvíodkud, žádné plechovky od koly nebo prázdné lahve od sprejů.“

„Cože?“ Cumber byl jednoznačně prozaik bez fantazie a její žertovná poznámka mu nic neříkala.

Náhle se ozval pokřik jedné ze stráží na okraji pole a všichni se rozběhli podívat, co dotýčný našel: v živém plotu, oddělujícím jednotlivá pole, byl čistý průsek po nějakém velkém objektu.

„Zdá se, že se tudy něco prohnalo,“ podotkl Cumber ke Kris.

Viděla sama cestičku, kterou něco jedoucího nebo nízko letícího zanechalo na sousední ploše, porostlé asi po kolena vysokou vegetací. V tu chvíli jeden z Rugarů vykřikl.

„Tiše, říká,“ pronesl Zainal barevsky hlubokým hlasem a jen tak nahlas, aby ho uslyšela celá skupina.

Slav gestikuloval s nožem v ruce a potom Kris jasně zaslechla barevsky výraz pro 'horký'.

„Horký kov?“ zeptala se tiše, jak se blížila ke skupince, obkopující Slava.

„Horký kov?“ zeptali se znova. Někdo vytáhl svůj nůž a pantomimicky naznačoval, že ostří je rozpálené.

„Annóó,“ ukázal Rugar dolů k úpatí kopce a zhluboka se nadechl.

„On cítí horký kov,“ řekla Kris.

Zainal se ujal velení a přikázal všem ukrýt se za živým plotem, kromě Slava a jednoho pozemšťana, které vyslal na výzvědy.

„Horký kov? Ti, co obdělávají tuhle planetu, se přišli podívat, kdo se jim motá po polích?“ zeptala se Kris, aniž směřovala otázku konkrétní osobě.

„Řek bych, že už byl nejvyšší čas, aby se někdo přišel na nás kouknout,“ odvětil Cumber pesimisticky.

„A jediné, co máme, jsou nože!“

Vracející se zvědové neměli velký náskok před věcí, která se valila za nimi. Jenže je také nepronásledovala, mířila k polím za nimi. Posouvala se po vzduchovém polštáři, plavně přeskočila živý plot a zatímco ji Kris a všichni ostatní fascinovaně sledovali, dostala se na pole se zrající úrodou a okamžitě se přepnula na jinou funkci: začala pole čímsi postříkovat.

„A helemese!“ Jeden z mužů se v úžasu zvedl ze země. Jeho sousedi jej okamžitě strhli zpátky za živý plot. „Ale dyť to nemá žádné oči. Je to jen farmářskej stroj. A myslím, že o kus dál jsem zahlídl další, kerej sprejuje jiný pole.“

Měl pravdu a každý se o tom vzápětí přesvědčil vlastním pečlivým pohledem.

„Podíváte se zblízka,“ ukázal Zainal na Cumbera, Kris a Slava, aby to prozkoumali. „Vy zůstaňte na zemi a buďte zticha. Nevíme, co ty stroje dokážou.“

„No, nic proti tomu, rád se na moment natáhnu,“ zareagoval kdosi. „Ten Kat letí, jako by mu za patama hořelo.“

Kris docela potěšilo, že byla vybrána jako někdo, jehož názor na neznámou věc mohl být užitečný. Skrčili se do dřepu - Zainal se pohyboval po čtyřech tak obratně, jak to neviděla ani v Rambovi - a plížili se přes pole, na němž byli předtím vysazení zmizelí nešťastníci. Viděli horní třetinu stroje, který usilovně popojížděl vpřed a vzad a postříkával půdu.

„Proto jsou ty pole tak zatraceně pravidelné,“ mumlal Cumber vedle Kris. „aby stroje nemusely moc do zatáček a tak.“



„Efektivní využití,“ odvětila šeptem.

Zainal na ně mávl rukou a viděli, jak si přiložil prst na rty na znamení, že mají být zticha. Kris se ušklíbala. To jí přece nemusel připomínat. Bylo jí jasné, že stroje, které dokážou samy přijet a samostatně vykonávat metodické úkoly, mohou být naprogramované i k jiným účelům.

Když se přiblížili ke vzdálenějšímu živému plotu, Zainal jim naznačil, aby se přitiskli ještě více k zemi. Kris potlačila záupnění, jak dolehla na břicho, a sunula se po kouskách kupředu jako ostatní.

Těsně u země našli mezery mezi kmeny jinak hustých rostlin a dostali tak výhled na stroj, který byl nyní na vzdáleném konci pole. Stále se pohyboval po vzduchovém polštáři a postříkoval a jediná věc, která Kris napadla pro přirovnání, byl robot Dalek ze seriálu Doktor Kdo.

„Vyhubit, vyhubit,“ zazněla jí v hlavě dalekovská věta a ona se podivila, jak trefné to bylo. Rozprašovala ta věc hnojivo nebo prostředek proti hmyzu? Ale stejně už to bylo téměř hotové. Stroj dorazil na konec své trasy, avšak náhle se otočil a vyrazil rovnou k nim.

Zainal signalizoval, aby se pokud možno zavrtali do plotu nebo pod něj, aby byli co nejméně nápadní. Kris slyšela, jak se ta věc přibližuje, právě když se bezmála napíchla na špičatý kořen. Šklebila se bolestí a vztekem, ale vydržela to mučení, které se zdálo trvat věčně.

Slyšela cvakání, hrčení a další zvuky, které jí tak úžasně připomínaly ten starý seriál o Doktorovi Kdo, že se málem rozesmála. Jenže tady nebylo nic k smíchu.

Stroj se najednou přehoupl přes plot a všechny je ovanul poryv horkého vzduchu, prosyceného pachem rozpáleného kovu, který se stejně rychle opět rozptýlil. Jak automat klouzal přes pole dál. Pozůstatků katenských zásob se ani nedotkl, avšak Kris si byla docela jistá, že je registruje.

Další hop a skok a byl pryč, naštěstí nesměřoval na pole, kde se skrývali zbylí lovci. Snad se i jim podařilo zůstat dostatečně nenápadní.

„Ta věc je nebezpečná,“ řekl Cumber Zainalovi a ten pouze přitakal.

„Připojme k ostatním a jdeme pryč,“ zdůraznil poslední slovo.

Slav mu pozorně naslouchal a nyní přiložil ruce k ústům a vydal skřek, který se nepodobal ničemu pozemskému.

Vzápětí dostal téměř stejnou odpověď od Zewa. „Řekl. Jít,“ Slav ukázal na kopec, směrem, kterým sem přišli.

„Dobrá!“ A tak se vydali zpátky, a když došli na vedlejší pole, připojili se k druhé části skupiny.

O něco později jeden z Deskiů varovně vykřikl a rychlými gesty naznačoval letící bytosti. Všichni padli k zemi a ani nedýchali. Útočníků bylo pět. Přilétli od východu, křížovali pole všemi směry a vrhali se střemhlav z výšky dolů. Nic se však nehýbalo, a tak bez kořisti zmizeli dole v polích. Ke strnulým lovcům dolehlo jejich zklamané píštění.

„To je teda síla,“ vydechl Cumber s respektem. „Ta zatracená mašina vyvolala poplach.“

„Vidět nás to nemohlo,“ uvažovala Kris nahlas, „takže to musí mít nějaké senzory, protože to určitě vědělo, že jsme tam. Jako Dalek.“

„Jako co?“ Cumber zjevně nikdy nesledoval staré sci-fi seriály.

„To byl takový robot s vražednými úmysly.“

Jiný muž se zazubil a nasadil nosovou fistuli: „Vyhubit! Vyhubit!“

„Hele, brácho, dej s tím pokoj!“ ozval se kdosi nervózně.

„Co mluveno?“ ptal se Zainal tiše lámanou angličtinou.

„Ten stroj podal zprávu o naší přítomnosti,“ vysvětlovala Kris a doplňovala svá slova gesty. „Možná je to citlivé na teplo. Mohlo to rozpoznat, že jsme schovaní v živém plotu podle našeho tělesného tepla.“

Zainal přikývl. „Opatrní. Teď do jeskyní. Lovit. Ale dávat pozor pořád.“ Così rychle a nesrozumitelně přikázal Slavovi a Zewemu. „Oni slyší nejlíp,“ dodal ke Kris.

Rugarové zaujali místo každý na jedné straně skupiny a na Zainalův pokyn všichni vyrazili.

Cesta domů byla ještě krkolomnější. Už tak dost náročné sestupy po skále byly ještě ztíženy spoustou úlovek, které jim překážely v lezení. Naštěstí se už nesetkali s žádným dalším neznámým nebezpečím. A měli dokonce štěstí: pasoucí se šestinohá zvířata, která ráno viděli z útesu, měla červenou krev. Podařilo se jim dvě z nich ulovit a rovnou na poli je stáhli, vyvrhli a naporcovali, aby si mohli břemeno mezi sebou rozdělit. Deky, které předtím našli, se teď velmi hodily.

Zvlášť později, když se slunce nachýlilo k západu a ve vzduchu se objevil hmyz.

Deskiové měli zjevně nějaký silný orientační smysl, protože bez problémů vedli skupinu i v pološeru. Kris se radovala jako nikdy předtím, když konečně uviděli ohně, které znamenaly domov.

Lovci sklídili za svoje úlovky nadšený potlesk. Kris sotva složila svoje břemeno, když tu se Zainal dotkl jejího ramene a ukazoval jí, že se k němu má připojit, aby společně podali zprávu Mitfordovi. Cumber a Slav už na ně čekali.

„Cumber mi řekl, že jsi identifikovala ty stroje, Kris,“ začal Mitford. Vypadal velmi unaveně.

„Já? Ani ne, jen že jsou to nějaké roboty.“

„Cumber se zmínil, že se vůbec nedotýkaly země.“

„Asi vzduchový polštář?“

„Hmmm. Technika na vysoké úrovni. A co tepelné senzory?“

„No, stroj podle mě musel přivolat ty létající dravce,“ odvětila Kris. „A bylo jich pět, takže si myslím, že ta věc rozeznala našich pět těl, ukrytých v živém plotu. Ale názor ostatních je stejně užitečný jako můj,“ skončila skromně.

„Jenže tvůj je o trošinku vylepšený sledováním těch dětských filmů. Beru to, Bjornsenová. Beru to. Tak běž. A ty taky, Cumbere. Máme dnes k večeři chléb a dokonce kynutý.“ Zazubil se. Jednomu chemikovi se podařilo najít zásobu sody. Vůbec to není špatné, pokud je člověk dostatečně hladový a nevádí mu kamínky ze mletí.“

Kris ještě ani nedošla do hlavní jeskyně, aby se zařadila do fronty na jídlo, když ji objevila Patti Sue. Skočila jí kolem krku a kvílela úlevou.

„No tak, Patti Sue, byla jsem docela v pořádku,“ mluvila k ní Kris ve snaze zklidnit dívččinu reakci na pouhou hysterii. Sandy jí přišla na pomoc. „Přestaň, Patti, říkala jsem ti, že se Kris dokáže o sebe postarat.“

Patti Sue se konečně nechala přemluvit, aby povolila své škrtící objetí. Když poodstoupila, podívala se na přední část svého oblečení, která byla nyní čímsi potřísněna stejně jako oděv Kris.

„Bože, co je to?“

„Asi krev,“ vzpomněla si Kris na náklad syrového masa, které lákalo hmyz.

„Proboha!“ Patti Sue odskočila, jako by byla Kris náhle zachvácená morem.

„Myslím, že potřebuju sprchu,“ řekla Kris vesele, vzala svůj kus chleba a pustila se do něj už na cestě k podzemnímu jezeru, kde se hodlala dát do pořádku.

Nebyla jediná, kdo se sem přišel umýt. Ve vodě se šplouchalo pár bledých těl. Někdo sem uvázal další lana. Zastavila se, jen aby přidala svoje boty, balíček s jídlem a pokrývku k řadě věcí, které zde čekaly na své majitele. Pak chytila nejbližší volnou smyčku a vhupla do vody. Obtočila si konec lana okolo zápěstí, vysoukala se z oděvu a důkladně ho vymáchala. Voda byla chladná a osvěžující a vrátila jí vyčerpanou energii. Vyšla na břeh, osušila se dekou a pak se do ní zabalila jako do sarongu. Vyždímala vodu z kombinézy a vydala se zpátky. Cítila, že tuto noc bude spát jako zařezaná. A také spala. Dokud ji Zainal nezbudil. Muselo to být někdy uprostřed dlouhé zdejší noci, protože všichni kolem hluboce oddechovali, zvláště Patti Sue, která by určitě hrůzou vyletěla z kůže, kdyby se probrala a spatřila Katena na dosah ruky.

Pochodeň v průchodu blikala jen tak, že Kris sotva viděla, jak jí Zainal naznačuje, aby byla potichu. Stejně se neubránila záupně, když vstávala, celé tělo měla ztuhlé po včerejší námaze. Zainal jí podal ruku a hup - byla na nohách. Usmála se na něj a následovala ho. Nepustil její dlaň a ona cítila uspokojení z toho, že se může držet jeho silné tlapy. Docela se bavila pomyšlením, že ten Katen ji opravdu přitahuje, nejen proto, že je vyšší než ona. Choval se v uplynulých dnech tak důstojně a taktně, že dokonce ani ti, kteří Kateny z duše nenáviděli, by mu neměli co vytknout. Mitford sám jasně vysvětlil celému osazenstvu, že Zainal plní důležitou a užitečnou roli v jejich hře o přežití. Až dosavadní euforii nahradí nudná rutina a z nejistoty se vytratí vzrušení, začnou problémy, obávala se.

„Děje se něco?“ zašeptala barevsky, když vyšli do chodby. „Spíš vůbec někdy?“

„Ne v nebezpečí,“ zamumlal a vedl ji dál.

Venku právě zapadal třetí měsíc. Kris viděla v roklí zář ohně, odrážející se na několika tvářích. Jedna z nich patřila Mitfordovi.

„Promiň, že tě budíme, Bjornsenová,“ usmál se a naznačil, aby nastavila svůj hrnek. Až nyní si uvědomila, že si nevědomky přinesla všechny své věci - pokrývku, pohárek a přidělové tyčinky. „Pokud se týče mých jítých hodin, ty už mají po rozednění.“

„Zvyk je železná košile?“ usmála se také a nechala si nalít horkou tekutinu. Byl to jakýsi bylinný odvar, což znamenalo po pouhé teplé vodě skutečný pokrok.

„Posaď se,“ ukázal na kámen po své pravici a ona uposlechl. „Chci, abyste se spolu se Zainalem, Slavem a Deski Co vyvalili omrknout, co nám tohle místo ještě uchystalo za překvapení. Nemá smysl si namlouvat, že tady v roklí jsme v bezpečí. Jeden odborník přišel s tím, že našel všude okolo známky jarních záplav.“ Mávl paží aby naznačil obrysy skalních stěn. Jsou tu stopy po velké vodě a třísky z kmenů - výš, než bychom dosáhli; a já nejsem zrovna přeborník na šlapání vody.“

Kris na moment zaváhala, jestli necituje Billa Cosbyho.

„Obejdete to,“ gestikuloval, „tak daleko, jak dokážete ujít za jeden den, a budete mapovat. Tady Zainal říká, že ví jak na to. Angličtina mu jde čím dál líp. To se hned pozná, že je z důstojnického materiálu.“ Poslední větu řekl tišeji a s úšklebkem speciálně pro Kris. „Protože s ním celkem dobře vycházíš a nedělá ti problémy domlouvat se se Slavem a Coom rukama nohama, budeš ve skupině zastupovat pozemšťany. Pokud ovšem nemáš vážné námitky.“

„Myslíte, že mimozemšťané budou mít nějaké problémy, seržante?“

„A nemají je snad pořád?“ odpověděl cynicky. „Tobě můžu věřit, Bjornsenová,“ dodal temným hlasem. „Už jsi dokázala, že na to máš.“

„Díky, seržante,“ Kris se po té nečekané pochvalě hned cítila být o pár centimetrů vyšší.

„A ten Katen určitě rád dohlédne, aby se ti nic zlého nepříhodovalo.“

„Díky, seržante,“ řekla tentokrát jízlivě. Pěkně mě vynášeš, abys mě mohl lépe skopnout, běželo jí hlavou, ale usmívala se, aby ukázala, že má nadhled. I tak byl seržant celkem snesitelný. Slyšela o vojácích, kteří byli daleko horšími nepřáteli žen.

„U Greena si vyzvednete další přiděly pro vás pro všechny. Zdá se, že Deskiové nedokážou strávit červené maso, a tak potřebují do jídelničky něco jiného. I když nemám ani tušení, co by to mělo být. To je další důvod, proč posílám jednoho z nich s vámi. A ty budeš pořádně jíst!“ Vyrazil proti ní silným ukazovákem tak nečekaně, že málem uskočila.

„Máme dostatek, abychom mohli zásobovat hlídky mimo tábor. Je to asi ještě víc bez chuti než ty přiděly z pole, ale je to přesně ten výživný žvanec, který vás udrží na nohou. Vezměte si s sebou taky náhradní deku a kombinézu. Jasný?“

„Jasný, seržante,“ ruka jí vylétla od boku, ale naštěstí si včas uvědomila, že by to mohlo být nevhodné, přestože to byla podvědomá reakce na jeho způsoby.

„Dobrá,“ zazubil se, jak ve světle ohně zachytil nevydařené gesto. „Zainale, běž pro ty přiděly a pokrývky a padejte.“

Příkaz byl stručný a jasný, a tak během pár minut už v prvních náznacích úsvitu stoupali roklí do neznámého světa. Zainal nasadil svižné tempo, které se neměnilo, ať se pohybovali jakýmkoli terénem. Stejně jako Mitford však vyhlásil přestávku, když se docela rozednilo.

První věc, kterou Zainal udělal, bylo, že uvázal uzel na jednom z tenkých pruhů pokrývky, kterých měl nacpanou plnou kapsu. Provázkové počítadlo? Pravda, neměli nic na psaní a Zainal, jakkoli byl silný, nemohl prostě nést kamenný 'arch'

na zapisování vzdáleností. Nebo by měla začít říkat 'kiláků', když byli na vojenské výpravě?

„Co to počítáš, Zainale?“ zeptala se.

„Kroky, abych znal dálku,“ řekl v jazyce Barevi.

„Aha...“ a ta stejnoměrná rychlost najednou dávala smysl. Jaký výraz mají Katenové pro kilometry nebo pro míle? Jak měříte vzdálenosti?“

„Můj... šláp...“ řekl zkusmo anglicky.

„Krok je lepší výraz,“ poradila mu.

„Krok je jeden katenský pleg.“

„Jeden pleg urazil šnek,“ zarýmovala si, aby se jí to lépe pamatovalo. „Mohl bys, prosím tě, udělat krok na ukázkou?“ Vyhověl jí.

Zkusila ho napodobit a taktak jí stačily nohy. „Hmmm. Něco přes metr. No, myslím, že na rovině tě klidně můžu vystřídat, aby sis odpočinul.“

„Hmmm,“ zabručel a rychle zamrkal, jak se snažil porozumět jejím slovům.

Předvedla mu tedy názorně, co měla na mysli, a on v nžiku pochopil.

„Jeden pleg je skoro na chlup stejný jako metr. Jeden pleg, jeden metr,“ řekla.

Slav a Deski je sledovali s výrazem, který svědčil o jejich zájmu. Dívka tedy pokynula Rugarovi, aby rovněž zkusil udělat krok. Byl stejně dlouhý jako její, zato Deskiho dlouhé pavoukovité nohy se natáhly daleko přes limit. Kris se marně snažila vytáhnout ze Slava, jak se řekne pleg rugarsky. Stejný neúspěch ji potkal i u Deskiho. Oba jen netečně opakovali „pleg, pleg.“

Plesknout je, myslela si, ale usmívala se a oba je přátelsky poplácala po ramenou. Pak se znovu posadili, aby si vychutnali přestávku až do konce. Přemýšlela, jestli je to nezáměrná jazyková lekce nebo zda z nějakého nejasného důvodu umíněně lpějí na barevských výrazech. Rugar i Deski měli poněkud nevýrazné, monotónní hlasy, ale ona věděla, že například i katenština zní podobně. Jazyk Barevi byl naproti tomu rytmičtější a melodičtější než řeč, kterou Zainal mluvil se Slavem a Cooem.

Potom pokračovali dál, až došli k další náhorní planině a znovu si dali pauzu. Zainal uvázal na svém provazu nový uzel. Když jí vysvětlil, kolik plegů takový uzel znamená, spočítala si, že průměrná rychlost jejich chůze činí něco přes šest a půl kilometru za hodinu... tedy pokud Zainal vyhláší přestávky po hodině.

A tak když se opět vydali na cestu, počítala minuty, zatímco on sledoval rychlost. Věděla, že jí pár minut asi ušlo, když se zdržela s Deskim zkoumáním vegetace - té trochy, která na planině rostla divoce, protože tam nebyla žádná pole ani živé ploty. Avšak právě když se jí zdálo, že už šlapou asi hodinu, Katen dal příkaz k oddechu.

„Člověče, copak máš v hlavě orloj?“ ptala se, když vázal třetí uzel.

Tázavě zdvihl obočí. Jeho tváří to dodalo lidštější výraz, méně katenský.

„Jak jenom propána Katenové měří čas?“ mumlala si pro sebe a snažila si vzpomenout, jestli měl na ruce něco jako digitální zařízení, když ho poprvé potkala.

„Čas.“ Pochopil a poklepal si na hlavu. „Čas sedí tady. Správný čas.“

„Nechtěj mi ještě říct, že váš domovský svět má stejně dlouhé noci a dny, jako jsou tady na Botany?“

Zbytek přestávky strávili oba vzájemným vysvětlováním a snahou porozumět si.

„Celá otáčka není tak dlouhá jako tady,“ pronesl svou zatím nejlepší anglickou větu.

„Páni, ty se učíš fakt rychle.“

„Je 'páni' dobrá věc říkat o mně?“

Zase ten tázavý výraz.

„Ale ovšem,“ usmívala se Kris, potěšená jeho smyslem pro humor. To bylo něco, s čím u Katenů nikdy nepočítala. „Ty jsi muž a já žena. Pán je vlastně muž. Jenže já to používám jako slangové slovo, takže to neznamená přesně to, co by mělo.“

Usmál se tak zdvořile, že si nebyla jistá, zda vůbec porozuměl, ale to už dával pokyn k odchodu.

Den byl teplý, zvlášť na písčité a kostrbaté planině bez stinných míst, kde rostly jen plazivé rostliny s podivnými listy, jejichž tvar nepřipomínal nic z podobných krajů na Zemi - a Kris navštívila pouštní oblasti kolem Las Vegas a Salt Lake City. Coo cestou neustále ochutnával části rostlin a dokonce si nabíral i z různě zabarvených plošek půdy, které míjeli. Většinou vzorky zase vyplivoval, takže si Kris nebyla nikdy jistá, jaký verdikt právě vynesl. Měla už takovou žízeň, že ji začal otékat jazyk. Když se kolem poledne znovu zastavili, nebylo jí už vůbec do žertování se Zainalem. Ostatní si vytáhli 'oběd' a vrhli se s chutí na své přídele, ale Kris se zdálo, že nemá v ústech dost slin, aby mohla vůbec něco žvýkat, natož polykat.

„Kousej, žmoulej, bude lepší,“ řekl Zainal laskavě a převaloval své sousto v ústech, aby jí ukázal, že také nepolyká.

Zkusila to s malým kouskem a zjistila, že sama hmota, kterou žvýkala, nějak pomáhá vytvořit potřebnou vlhkost.

Nesnědla sice tolik co ostatní, ale cítila se daleko líp.

Pokračovali dál, pláň se postupně svažovala a terén byl čím dál bujnější. Konečně došli k potoku. Kris se musela krotit, aby sebou neplácla přímo doprostřed proudu, ale jen opatrně a zvolna přivýkala ústa a hrdlo chladné tekutině.

„Bože, co bych dala za polní láhev.“

„Co je to 'bože', co všichni pořád volají?“ zeptal se Zainal. „Taky nějaký 'pán'?“

Legrační otázka, pronesená Zainalovým sytým hlasem způsobila, že Kris vyprskla smíchy. Často o sobě slyšela, že má nakažlivý smích - což občas dokázala tím, že rozesmála celou třídu - ale teď ji potěšilo daleko víc, že to fungovalo i u jiných druhů. Katenův smích zněl velmi lidsky. Slav nicméně naklonil hlavu a zamračil se, zatímco Coo jen užasle zíral, jako by si myslel, že Kris zachvátila nějaká křeč.

„Na to ti teď neodpovím, Zainale,“ řekla, když byla schopná promluvit. „Bůh rozhodně není jen tak ledajaký pán!“

Jednou ti to vysvětlím, až budeme mít k dispozici pár let času.“

Zainal se zakabonil, protože nerozuměl všemu, co řekla. To se taky dalo čekat, myslela si.

Když vypila dostatek vody, aby se vzpamatovala, vytáhla zbytek oběda a dojedla ho. Byla připravená k odchodu, avšak Zainal nijak nenaléhal, aby rychle opustili toto příjemné místo; především proto, že kolem břehů rostly další nové odrůdy rostlin, které Coo testoval s velkou dychtivostí. Přišel jeden objev ukázat Kris, což se stalo poprvé.

„Mně to připomíná řeřichu,“ zkoumala stonek a listy. „Můžeš to jíst?“ ptala se a ukazovala si na ústa, aby jí lépe rozuměl.

Deski přikývl, zakousl se do stonku a žvýkal ho se spokojeným výrazem ve tváři. Divka si opatrně uždíbla. Okamžitě ucítila, jak jí trnou rty a dásně a vrhla se obličejem do vody a zběsile kloktala. Zainalovy ruce ji podepřely. Dávala dobrý pozor, aby nepolkla a jen si důkladně vyplachovala ústa a kloktala vodu, dokud pocit úplně nezmizel.

„Díky, Zainale,“ řekla pak a uvědomila si, jak ustarané ji všichni tři společníci sledují. „Už jsem v pořádku, nic jsem nespolkla. Je to všechno tvoje, Coo, všecičko.“

Deski vášnivě přikývl a přitiskl si zbytek rostliny teatrálně na hrud’.

„Nezkoušej víc,“ řekl Zainal přísně.

„To si piš!“

Jeho starostlivý pohled se změnil v nasupené zklamání.

„Další jako 'páni' slova?“

„No,“ Kris zavrtěla rukou, „tak nějak.“ Panebože, nikdy předtím si neuvědomila, jak je angličtina složitá. Nebo vlastně má na mysli 'američtinu', plnou idiomů?

Když znovu vyrazili, Kris se začala zamýšlet nad tím, jak dlouho ještě dokáže ignorovat svá natékající chodidla, kterým se obalovací boty odmítaly dodatečně přizpůsobit. A to si myslela, že je fit! Zůstala už pozadu i za těmi mimozemšťany... za svými dvěma společníky, opravila se rychle... a přistihla se, že pozoruje, jak se Rugarovi vlní srst na nohách. Vypadal v těch obalovacích botách legračně a zdálo se, že nemá svaly tam, kde by je měl pozemšťan.

Namísto lýtkových svalů, které by se při chůzi pohybovaly nahoru a dolů, se mu s každým krokem objevovaly a zase mizely malé prolákliny po stranách nohou. A kousek před ním krácel Coo, který vypadal, jako by měl pouze kosti.

Nebylo vidět žádný pohyb svalů, jen šlachy - nebo to, co u Deskiů plnilo funkci šlach - na obou stranách, které kost zvedaly a povolovaly jako rameno jeřábu. Zkoušela si představit anatomii svých společníků, jak by vypadali bez kůže, ale docela v tom selhala. Biologie nepatřila k jejím silným stránkám. Ach, ty mezery ve vzdělání. Není nic lepšího, než skočit po hlavě do praxe, říkala si. Jak jinak také nazvat to, co právě prožívali?

Za nějakou dobu na nějakém místě mohla přestat hýbat nohama a posadit se na zem. V malém kruhu kamenů plápolal ohýnek a v jeho středu se tyčila mohylka z kamení. Podivný tvar, myslela si udiveně. Potom, i když jí únavou hučelo v uších, zaslechla bubláni nedalekého potoka. Voda! Napůl se zvedla, ale někdo ji přitlačil zpátky na zem a podal jí obrovský list.

„Napij!“

Vzala silný tuhý list a přiložila ho k ústům. Voda byla úžasně chladivá a chutnala výtečně. Skutečný nápoj bohů!

„Víc?“ skláněl se k ní Zainal.

Pokusila se vstát. „Naberu si sama... Aaach, ne,“ slova se změnila v záupění. Zainalova velká ruka ji zatlačila zpět na místo, kde seděla, a ona si konečně uvědomila, jak je zesláblá.

Pak už jen upíjela vodu a začínala trochu vnímat okolí. Někdo tu bušil do skály?

Rozhlédla se a spatřila, jak Slav a Coo hloubí díru v kamenném podloží nedaleko od ohně. Nacházeli se na skalnaté desce, která se zvedala nad okolní terén asi metr vysoko. V těsném sousedství bylo další pole. Při okraji skály rostly nějaké velkolisté rostliny, které vytvářely jakýsi baldachýn a poskytovaly jim tak trochu stínu. Za tímto malým tábořištěm viděla dívka zpěněnou vodu drobného vodopádu, jímž se proud vody hrnul do tůňky pod skálou a dál přes pole. Obilné pole, všimla si.

Obrátila se zpět a s údivem jí došlo, že muži dělají kamenný kotel. Na druhé straně od ohně leželo několik vyvržených skalošů a nějakých menších zvířat, která ještě neviděla; jejich šest nohou nasvědčovalo tomu, že stahovat je musí být únavné. Zainal si právě k jednomu z nich klekl a pustil se do toho. Pak docela rozvázně, jak se alespoň zdálo Kris, sebral vnitřnosti a odhodil je dolů na pole.

„Zainale,“ Slav ukázal na prohlubeň, kterou mezitím vysekali.

„Vodu,“ řekl Zainal a Coo se Slavem utrhli další obrovité listy z rostlin nad sebou a vypravili se na několikrát k potoku.

Když byla prohlubeň naplněná asi na šíři dlaně od okraje, Zainal do ní vhodil kusy masa a Coo přidal jakési kořeny, podobné těm, které se už používaly v jeskyni. Potom Katen začal do improvizovaného hrnce přenášet z ohniště rozpálené kameny. Obratně přitom používal rozvětveného klacku.

Kris zatleskala samou radostí, že někdo zkouší její nápad v praxi. Začala sbírat kameny kolem sebe a pokládala je do ohně. Budou jich určitě potřebovat mnoho, než se jim podaří maso uvařit

Byla už dávno tma a na obloze právě vycházel první měsíc, když začali jíst. Napichovali přitom maso na větvičky, aby je dostali z vařící vody na listy, které jim toužily za talíře. Špetka soli by pokrm určitě vylepšila, ale i tak bylo horké jídlo v žaludku nesrovnatelně lepší než suché a tvrdé přidělové tyčinky, ať byly výživné jak chtěly.

Když snědli, kolik jen mohli, Coo přikryl 'hrnec' plochým kamenem a mnul si ruce po dobře práci docela jako pozenšťan.

„Slav, první západ měsíce,“ řekl Zainal. „Potom Kris druhý západ. Já třetí, Coo poslední.“

Nikdo neměl námitky a Kris byla jen ráda, že se jí dostane dostatečně dlouhého spánku, který jí dodá novou energii.

Vypravila se k vodopádu, napila se, vyzula boty a ponořila své ubohé unavené nohy do proudu. Bolesti zaťala zuby, ale zakrátko opuchlá chodidla ztuhla natolik, že přestala vysílat do mozku veškeré signály kromě chladu. Zůstala stát ve



vodě tak dlouho, jak to jen vydržela, a pak na zkrhlých nohou zpátky k ohni. Měla pocit, že opuchliny zmizely, ale jistě si nebyla, chodidla byla zimou příliš znečitlivělá. Co a Slav byli také na nutné pochůzce, a tak se všichni vrátili naráz, aby se uložili ke spánku.

Kris rozbalila svoje pokrývky, rozprostřela je a lehla si studenýma nohama co nejbliž k ohni. Hromádka rostlinného materiálu vedle ohniště byla dost velká na to, aby udržela světlo a teplo po celou noc. Jaký pradávný instinkt, zděděný po předcích způsobil, že se cítila mnohem líp díky plápolajícímu ohni?

Nevadila jí ani tvrdá skála, na které prostě nešlo udělat si pohodlí. Byla příliš unavená, než aby ji to trápilo. Na moment se zamyslela nad tím, jakou vzdálenost za ten den mohli urazit, ale nevšimla si, kolik uzlů měl Zainal na svém provázku.

Dobrý noční spánek napraví jakoukoli námahu.

Když ji Slav probudil, všimla si, že první měsíc je stále ještě na obloze. Jeho světlo bylo dostatečně silné, aby viděla, že Slav je značně znepokojený... srst na hlavě měl docela zježenou. Budil už i Zainala. Ukazoval dolů na pole a gestikuloval na ně, aby se šli podívat. Ať to bylo cokoli, nebylo třeba, aby se chovali nenápadně nebo tiše.

Slav jen naznačil rukou směr a sledoval jejich reakci - Kris se obrátil žaludek naruby. Zainal jednoduše pozoroval ty... věci; věci, tedy bytosti s dlouhými chapadly a jakýmsi svíjejícími se chlupy a žádným viditelným tělem, pokud ovšem tělo nebylo stále ještě pod zemí. Lezly po vnitřnostech, které Katen večer odhodil na pole, a rychle je likvidovaly. Za pár minut na travnatém povrchu nezbylo nic. I kroutící a svíjející se hodovníci se vytratili náhle a beze stopy. Kris měla na chvíli dojem, že to byl jen zlý sen.

Zainal pokyvoval hlavou, jako by to byl čekal. Kris musela polknout. Potkal nešťastníky, jejichž krev viděli na tom druhém poli, takovýhle osud? A co těla, která zanechali tam, kde se sama probrala z bezvědomí?

„Vzorné,“ řekla tiše. „Vnitřní úklidová četa. Jistě udržuje okolí pěkně čisté. A to nejsou slova jako 'páni'.“ Zainalovy zuby se zaleskly ve světle měsíce.

„Tys o tom věděl?“

„Myšlení.“

„Chtěl jsi říct myšlenka.“

„Myslet, myšlenka?“

„Správně.“

„Spi teď. Divadlo skončilo.“

A kde zase pochytil tohle? uvažovala Kris, když se opět balila do teplých příkrývek. Povzdechla si, možná by už mohla zůstat vzhůru, aby se Slav pořádně vyspal. Jenže znovu usnula tak rychle - a nezdál se jí jediný sen - dokud ji Slav opět nevzbudil za bezměsíčné fáze noci.

Obcházel na stráž po okrajích jejich kamenné vyvýšeniny. Byl to důvod, proč Zainal vybral tohle místo jako tábořiště? Nebo to bylo proto, že tu mohli vyrobit skalní hrnec? Ne, že by si namlouvala, že na této planetě nemohou být také nějaké strašlivě nebezpečné obyvatelé skal. Nikde kolem se však neobjevovaly žádné známky nějaké další aktivity. Dokonce měla tak trochu chuť hodit dolů trochu odpadků, aby viděla, co se bude dít. Bylo to takové to nutkání přesvědčit se, že to, co jste viděli, bude napodruhé stejně příšerné jako předtím.

Tma a ticho velmi napomáhaly její představivosti a za chvíli se musela vědomě začít soustřeďovat na pozitivní věci: byla naživu, měla plný žaludek, byla stejně v bezpečí jako všichni ostatní v tomto táboře, i když tato planeta měla příliš mnoho anomálií a tajemství na zachování klidné mysli. A tak, aby přestala myslet na zlé věci, snažila se vzpomenout si na všechny výpravy, které kdy vykonala - kamenný hrnec byla šikovná vzpomínka - aby se pokusila vyhrabat z paměti další užitečné nápady a dovednosti. Nůž, sekera, hrnek a příkrývka nebylo zrovna dost k přežití. Ne, že by si zatím s tak základním vybavením nevedli přímo báječně.

Ale bylo tolik věcí, které postrádali - vědro na vodu, pánev, vidličky, to všechno by se hodilo. Proč jenom neměla u sebe svůj švýcarský nůž, když ho tak zoufale potřebovala? Páni, taková věcíčka by se tu dala vyvážit platinou!

Samozřejmě, v jeskyni byly nějaké nože navíc. Neslyšela o někom, kdo tvrdil, že by je dokázal předělat na jiné užitečné nástroje? V žaludku jí zakručelo. Ztraceně! I doba k jídlu je tady jindy, než má být. Pomalu snědla půl tyčinky. Ani zdaleka nechutnala tak dobře jako to dušené maso. I přes takový záchvat pozitivního myšlení byla velmi ráda, když konečně mohla vzbudit Cooa, aby převzal hlídku.

Ráno Zainal ohřál zbytky od večere a teplá snídaně jim všem pohládila žaludky, prázdné po dlouhé noci. Dojedli všechno do posledního kousku a ještě pomocí přidělových tyčinek vysáli šťávu ze dna. Kris byla nacpaná k prasknutí, ale dlouho jí ten pocit nevydržel.

Zeptala se Zainala, kolik včera ušli a on jí ukázal svůj sčítací provázek. Obdivně hvízdla; bylo na něm čtyřicet uzlíků, což byl slušný kousek při všech těch výstupech a sestupech, kterým se nemohli vyhnout. Nohy, které si znovu vykoukala ve studené vodě, o té cestě předobře věděly. Snad se ani neměla ptát. Cítila únavu, když na to jen pomyslela.

Zainal zašlapal oheň a kameny z hrnce poskládal na ohniště do malé mohyly. Pak dal pokyn k odchodu.

„Kam jdeme dnes?“

„Kruh,“ opsal rukou velký oblouk a skončil prstem naměřeným na mohylku kamení. „Najít, co je najít.“

„Co můžeme objevit, najít, vidět, poznat.“ Nikdy o sobě nepřemýšlela jako o učitelce, ale pořád měla tendenci opravovat Zainala a vylepšovat jeho jazykové znalosti. Naštěstí byl typ, který se dokáže učit za chodu.

Seskočili z vyvýšeniny a vyrazili přes pole. Zainal oproti včerejšku trochu zpomalil, ale ne o mnoho. Možná ho také bolí nohy? Kolik toho mohl takový vesmírný poutník nachodit pěšky?

Coo našel jakési zelené koule, rostoucí na živém plotu, které hltavě jedl a radostně si přitom bzučel. Slav oproti tomu pouze znechuceně ohnul rty, což Kris fascinovalo, protože on je opravdu ohnul a sroloval a odhalil tak řadu naprosto nepravidelných zubů. Znovu přemýšlela nad tím, jak Rugarové vůbec dokážou nepokousat si s takovým dentálním vybavením vnitřek úst.

Všichni měli oči otevřené a obhlíželi důkladně okolí. Zpětné zrcátko by nebylo k zahazení, říkala si Kris. Vražedné bytosti se v noci ztratily hluboko v zemi, ale přes den zase hlídkovali vzdušní útočníci, kteří se vrhali na všechno, co se hýbalo.

Pole v mírně zvlněném terénu neměla konce. Potoky se objevovaly s takovou pravidelností, že včerejší touha po polní láhvi ztratila smysl. Nebyly tu žádné cesty, mosty nebo nadjezdy, nic zajímavějšího než poněkud strmá malá kamenná návrší, která jakoby vyrůstá přímo ze země. Něco podobného už viděla kdesi na Zemi, ale chvíli jí trvalo, než si vzpomněla na Etiopii. Většina pahorků byla holá, na několika z nich se však zachytila trocha hlíny a jeden nebo dva už měly korunu z keřků, které určitě ještě povyroستou, pokud přežijí dostatečně dlouho.

Potom se poutníci dostali k řadě nedávno sklizených polí. Nenašli žádné stopy, jež by jim prozradily, odkud ti, co úrodu sklízeli, přišli nebo kam odešli. I když se směr odchyloval od jejich naplánované kruhové trasy, rozhodli se následovat známky sklizně.

Uslyšeli to dřív, než uviděli, a měli právě jen dost času ukrýt se, než se mechanická hračka přehoupala přes plot, který je dělil od sousedního pole.

„Zůstáváme nebo mizíme?“ šeptala Kris chraptivě. Zainal jen pokrčil rameny, ale byl zalezlý v křovitém plotu tak hluboko, jak to jenom šlo, a ani se nehnul. Napodobila ho a šklebila se bolestí, jak se jí větve zarývaly do měkkých částí těla.

Zase cítili horký kov a ještě podivnější pachy - muselo to být palivo - a Kris se na mysl neúprosně drala otázka: kdo vyrábí to palivo, o strojích samotných ani nemluvě? Setrvali v nepohodlné pozici a ona za chvíli ucítila nesnesitelnou křeč v boku a snažila se uvolnit, aniž by se přitom příliš hýbala.

Kdy se to konečně pohne dál? Nebo, tato myšlenka ji zaplavila hrůzou, to čeká na posily? Dokážou se zemědělské stroje na této planetě učit? Velmi obezřetně natáhla krk a skrz podivně tvarované listí živého plotu viděla, že Dalek se nehnul ani o milimetr, jen se vznášel na druhé straně plotu.

Šťouchla do Zainala, který také čekal na pohyb, a když k ní opatrně otočil hlavu, tázvavě zvedla obočí. V té chvíli se pohnul i Coo; ne, že by nebyl tak napjatý čekáním. Stočil pohled po svažujícím se poli a velmi pomalu ukázal určitým směrem. Blížilo se odtamtud něco? Létající dravci se vždycky objevovali směrem od slunce. Tak co k nim přicházelo z opačné strany? Měli by zmizet? Kdyby to jen šlo, s tím mechanickým monstrem na dosah paže. I kdyby se rozběhli, kam by běželi? Nebyl tu nablízku dokonce ani jeden z těch pahorků, aby se na něj vyškrábali.

Kris se to vůbec nelíbilo. A líbilo se jí to ještě méně, když Coo náhle zakňučel a ukázal znovu dolů pod kopec.

Ty věci se pohybovaly tak rychle, že Kris sotva zahlédla odlesk slunce, když se dostaly nad ně... a začaly vystřelovat malé šípky. Ucítila bodnutí a v jediném okamžiku ztratila vědomí.

## KAPITOLA ŠESTÁ

Ruka, která třásla jejím ramenem, ji probírala z otupělosti, způsobené omamnou střelou.

„Kris, vzbud' se.“ Zainalův hlas.

„Nech mě spát.“ Všechno ji bolelo a byla strašlivě unavená.

„Ne, jdeme teď nebo vůbec.“

Věta jí připomněla nedávné události a ona vyskočila tak rychle, že si málem rozbila hlavu o Zainalovu, protože ten klečel těsně vedle ní. Všude kolem byla tma, ale dokázala rozeznat Slava i Cooa. Tlumené dusání a hlučný dech spolu se zvířecím pachem jí napověděly více. Byli v nějaké stáji? Považovaly je stroje za nemyslicí živočichy? Nevěděla, jestli je víc překvapená nebo pobouřená.

„Voda?“ podával jí Zainal plný hrnek a ona vděčně svlačila vyprahlá ústa a hrdlo.

„Díky.“ Dopila a vstala, aby mu podala pohárek zpět Zainal však jen mlčky ukázal na prázdnou smyčku na jejím opasku.

„Aha! Jo. Ještě jednou díky.“ Nahmátla veledůležitý balíček s jídlem a svoje deky. Všechno na svém místě a v pořádku. Vydechla úlevou. „Tak jak se odsud dostaneme?“ zeptala se. Byla si jaksí všemi smysly vědomá nejen temnoty, ale i velikosti budovy.

„Tudy,“ Zainal ji vzal za loket a otočil ji správným směrem. „Opatrně...“

Taktak se vyhnula zakopnutí o nějaké spící zvíře, to, které předtím vydávalo podivný klokotavý zvuk. Zamrkala, aby jí oči snáze přivykly šeru, a rychlými a opatrnými kroky dohonila Zainala, Cooa a Slava.

„Hlavní vchod, no jasně,“ brblala si pro sebe, když jí došlo, kam krácejí. Obrovské dveře. A jak je otevrou, když tu není vidět žádnou kliku nebo knoflík... Zaslechla tichý zvuk kovu o kov, klapnutí a Zainalovo potěšené mumlání. Vzápětí uslyšela i tlumený hřmot těžkých dveří, odsouvaných v kolejnici, když Katen schoval nůž zpět do boty.

Jdeme,“ zašeptal Zainal a oni neztráceli čas a vyklouzli ven. Zainal dveře zase pečlivě zavřel a znovu se ozvalo klapnutí. Zdaleka však ještě nebyli na svobodě, jelikož jejich dočasné vězení se ukázalo být jen jednou z mnoha podobných budov, rýsujících se proti temnému nebi jako ještě tmavší řada. Na obloze svítily hvězdy, ale žádný z měsíců.

„Drž,“ Zainal ji vzal za ruku a pak Kris ucítila Coovy suché prsty v druhé dlani.

Slav, který potmě viděl mnohem lépe, je vedl.

Museli obejít nesmírně rozlehlé nádvoří kolem dokola, než se zase zastavili.

„Místo na úkryt?“ ptal se Zainal Slava, ale Rugar zavrtěl hlavou.

Coo tiše navrhl: „Nahoru?“ a ukázal směrem k velké hromadě beden, které míjeli asi v polovině cesty.

„Možná uvidíme víc, když vyjde měsíc,“ podotkla Kris.

Zainal přikývl a vydali se zpět k vysokým bednám. Zase jednou byla Zainalova výška a robustnost k dobru, když každého z nich vysadil na první patro pyramidy. Potom však naopak všichni tři museli pořádně zabrat, aby jeho vytáhli k sobě. Tento proces zopakovali ještě několikrát, dokud Zainal neusoudil, že jsou již dostatečně vysoko, aby je nebylo příliš vidět ze země.

A kdo by je měl vidět? napadlo hned Kris, ale nechala si to pro sebe. Přinejmenším měli dost místa, aby si mohli lehnout. To bylo asi jediné, co nyní mohli udělat, jen Zainal se pouze posadil a opřel se zády o bednu. Zjevně hodlal zůstat na stráž.

„Vzbud' mě, až budeš chtít vystřídat,“ nabídla mu Kris a natáhla se na tvrdý povrch. Zvláštní, obyčejná vymoženost jako matrace je jen vzdálená vzpomínka.

Pak ucítila dotek rukou a ihned potlačila instinkt, který ji nutil klást odpor, protože jediné Zainalovy tlapy měly takovou sílu. Nechala se tedy odtáhnout o kousek dál a hlava jí náhle spočinula na jeho stehně. Nebylo tak tvrdé a studené jako povrch beden, a tak si udělala pohodlí. Ještě ji trochu posunul a letmo se dotkl jejího ramene, než definitivně zkřížil paže na prsou. Byla jaksi zmateně ráda, že tu byli jen Slav a Coa jako svědkové takové hřejivé důvěrnosti. Ale co, kruci, vždyť je to jedno. Třela si tvář o jeho nohu a přála si, aby neměl tak pevné svaly. Na Zainalovi byla vůbec spousta chvályhodných věcí. Krot' se, děvče, varovala se. Proč se tedy s ním cítím daleko líp než s kýmkoli jiným, včetně Jaye Greena?

Prudká záře ji probudila rychleji než jakýkoli poplach. Ležela tváří směrem ke slunci, na rozdíl od Coa a Slava, kteří se prozíravě obrátili nohama napřed. Zainal měl hlavu svěšenou na prsou a oddechoval dostatečně hlučně na to, aby se to dalo nazvat chrápáním.

Zrovna ho chtěla probudit, když tu ji vyplašila nějaká aktivita dole. Slyšela hrčení, bzučení a skřípot strojů a další nejrůznější zvuky kromě jakékoli inteligentní řeči. Odsunula se od Zainala... Pohnul se vůbec od té doby, co se mi nabídl za polštář?... a doplazila se k okraji, aby se podívala dolů; otřásla se a honem se ovládla. Vyšplhali včera podstatně výš, než se jí zdálo. Nad nimi se tyčila už jen jedna vrstva velkých beden. Vypadaly dost opotřebované, byly poškrábané a na mnoha místech promáčkly, což byl zřejmě výsledek neopatrného balení a nakládání. Ale co je balilo a nakládalo? Kde byly vyprazdňovány? A co v nich vlastně v této chvíli je?

Jedna z budov náhle vychrlila sloup kouře a zápach, který se nedal zaměřit. Kris to zažila jen jednou, když musela doma v Denveru jet objížďkou přes průmyslovou čtvrt' a cestou míjela továrnu na zpracování masa. Játka? Byly to protější budovy, podobné stáji, kde byli v noci oni. Jako na potvrzení ošklivé domněnky se dvojité dveře jedné z nich otevřely a její obyvatelé, převážně šestinozí přezývavci a nějaké další menší druhy, se hrnuli ven. Na dvoře je okamžitě shromažďoval do stáda kuriózní stroj s teleskopickými rameny, který vystřeloval na otupělá zvířata elektrické jiskry a hnal je k jatkům. Aniž si uvědomovala hrozící smrt, klusala stvoření poslušně do budovy. Kris se obrnila proti masakru, ale neslyšela nic a viděla pouze zvířata, mizející ve vchodu. Potom se však dveře klouzavě zavřely a začaly se ozývat zvuky, které by nechtěla ani popsat a které jí přiměly přitisknout si dlaně na uši.

„Sbírají také maso,“ řekl Zainal těsně vedle ní. Otřesný zážitek v ní vzbudil instinktivní touhu po nějaké útěše a ona se mu vrhla do náruče. Hřál, byl živý a skoro pozemsky lidský. K jejímu úžasu ji objal a náhle konejšivě dlaně jí dodaly zpět ztracenou kuráž. Docela ji zaskočilo poznání, že ji Katen dokáže uklidnit.

Ve chvíli, kdy se otevřely dveře další stáje, se okolnosti drasticky změnily. Protože tentokrát to očividně byli lidé, kteří se potáceli ven na světlo, zastíňovali si oči před oslnivou sluneční září, která obscénně zaplavovala prostor mezi oběma budovami. I oni byli poháněni strojem s jiskřícími rameny, nebyli ale tak slepě poslušní.

Zainal okamžitě zareagoval a rychle budil Slava a Coa. To už se mnozí z těch dole snažili uniknout z dosahu stroje, který zjevně nebyl přizpůsoben pro potlačení jakéhokoli protestu. V podstatě se lidé pokoušeli uprchnout, jako by tušili, jaký osud je jinak čeká.

„SEM! TADY!“ řval Zainal a zuřivě mával a loupal pohledem po Kris, aby se přidala.

Jeden člověk je spatřil a ukazoval na ně ostatním. Přestože Kris netušila, jak by mohli pomoci všem k útěku, když sami ještě nevěděli, co podniknout, bylo teď důležitější dostat je ze spárů strojů.

Všichni čtyři rychle slézali z beden, na které se v noci tak pracně vyškřábali. Aspoň že směrem dolů to bylo snadnější. Jenže pak budou zase bezpodmínečně potřebovat nahoru.

Lidé se hnali prostranstvím vstříc Zainalovi, který zastavil své tři společníky na prvním patře rozhodným gestem. I Kris dal nesmlouvavý příkaz, aby zůstala, kde je. Když však viděla, jak spojuje ruce, uvědomila si, co bude dělat: zvedat lidi na první vrstvu beden. Kris, Coa a Slav je potom postrkovali na další patro a naléhali, aby šplhali ještě výš, co nejdál z možného dosahu ramen stroje. Tak vytvořili lidský 'výťah' pro uprchlíky, mezi nimiž byli pozemšťané, Deskiové, Rugaři, tři zelení Ilginci a dva Turové, skřeti tak malí, že je Zainal musel nahoru vysadit.

V nastalém zmatku, jak se snažili dostat všechny ze země a co nejvýše na bedny, Kris utržila spoustu modřin, škrábnutí a pravé zápěstí si pohmoždila tak ošklivě, že se nyní musela spolehnout jen na levou ruku. A ještě bylo potřeba dostat Zainala zpátky do bezpečí. Stroje si už totiž evidentně byly vědomé, že je tu něco v nepořádku. Kris napadlo, že možná počítaly těla, vycházející ze stáje, a nyní zjistily, že zpracováno bylo menší množství. Rozhodně to bylo ostudné, takhle jim narušit plán produkce! Už od porážky zachránili přes dvacet lidí.

Zainal musel povyskočit, aby dosáhl na ruce, které ho vzápětí vytáhly k sobě. Přes dvůr se právě sunul malý legrační klapající stroj.

„Lezte!“ pobídl Zainal ty, kdo s ním byli na prvním patře. „Hledá teplo. Jdeme zima.“

Šplhali výš a výš, až se dostali spolu s ostatními na samý vrchol. Tam se zastavili, oněměli úžasem. Kam oko dohlédlo, byly bedny, naskládáné do stejné výše. Byly jich celé hektary, až k obzoru.

„No to jsou teda zásoby,“ zahučel kdosi trochu hystericky.

„A my jsme se málem přidali,“ poznamenal někdo jiný.

„Víc tam dole?“ zeptal se Zainal a Kris si všimla, jak prudce oddechuje - poprvé od chvíle, kdy vyrazili na tuto výpravu.

„Sakra, všechno, co jsme viděli, byla ta smradlavá bouda, potom, co nás dostaly ty lítající kraksny vyzbrojený šípky. Dem to tam vomrknout?“ Mluvčímu ta představa zjevně nebyla dvakrát po chuti.

„Hele, ty jsi Kat!“ řekl první muž obviňujícím hlasem.

„Kat Nekat, zachránil nám život. Díky, kámo,“ natáhl ruku ten druhý. Byl úžasně špinavý a chvílemi od něj v lehkém vánku táhl puch, který Kris málem udávil.

Většina uprchlíků si posedala, aby si oddechli po namáhavém ústupu.

„Zainal moje jméno. Tito tři a já na průzkumu. Vy jste?“

„Na Kata mluví slušně anglicky,“ přerušil ho druhý řečník.

„Kris Bjornsenová, Slav a Coo jsme my,“ pokračoval

Pak se odmlčel a čekal, jak se představí ostatní.

Jejich příběh byl podobný tomu jejich, jen s tím rozdílem, že mezi sebou neměli nikoho, jako byl seržant Chuck Mitford, který by je vyvedl z nebezpečí. Pole, na které je vyložili, přepadli létající dravci, přestože Deskiové se snažili varovat ostatní před blížícím se nebezpečím. Všichni se rozdělili do dvojic nebo malých skupinek a hned druhý den se opět setkali v zajetí poté, co je objevila sklízecí jednotka. Byli už ve stáji několik dní a zatím přežívali s pomocí přidělů, jejichž zásoby se už ovšem rapidně tenčily. Několik nešťastníků ve stáji ušlapala zvířata, která se bůhvíproč splašila druhou noc po uvěznění lidí.

„Proto tak hrozně smrdíme,“ zakončil Lenny Doyle, štíhlý, tmavovlasý muž s příjemným úsměvem a upřímným obličejem. První řečník se jmenoval Dick Aarens. Stále sledoval Zainala a podezřívavě se mračil. Byl vyšší než Kris, ale šeredně se hrbil a tvar úst a hluboké vrásky dodávaly jeho tváři zlý výraz.

„Zainala sem vysadili spolu s námi,“ řekla Kris a ve svazech jí zaškubalo náhlým napětím, způsobeným přítomností neznámých lidí. „Nevím, za co tu je, ale byl a bude připravený riskovat krk, aby vás odsud dostal, tak se uklidni, brácho.“

Dick Aarens neochotně zmlkl, Kris ho však stejně párkrát přistihla, jak nasupeně zírá na ni nebo na Zainala.

„Tak co, jdeme zpátky a podíváme se, jestli v těch stájích ještě někdo nezůstal?“ ptal se Lenny Zainala.

„Proč by měl riskovat krk kvůli nám, pozemšťanům?“ vrčel nějaký podsaditý muž zjevně italského původu.

Zainal mlčel se skloněnou hlavou v pozici, podle které už Kris poznala, že usilovně přemýšlí. Potom se podíval ke slunci a prošel se dokola. Mhouřil přitom oči proti jasné sluneční záři. Řekl pár slov Slavovi a ten přikývl.

„Slav jde k táboru,“ oznámil Zainal. „Ty stroje se učí...“

„Jo, ale copak mají něco, co umí lézt po bednách jako pavouk?“ dožadoval se Aarens vysvětlení.

„Máš jídlo?“ zeptal se Zainal místo odpovědi.

„Co je ti do toho?“ zahučel Aarens podrážděně.

„No tak už se na to vykašli, Aarensi,“ uklidňoval ho Lenny. „Ty hračky nás neprohledávaly. Máme hrnky, nože a přiděly.“

„Ne vodu,“ a Zainal opět vzhlédl ke slunci.

„To teda ne,“ přisvědčil Lenny. „Hele, já se dobrovolně hlásím. Půjdu zpátky na kraj a kouknu se, co dělají ty mechaňáci.“ Při posledním slově se usmál na Kris. „Museli... zpracovat... jednu skupinu už včera. Slyšeli jsme párkrát hrozný řvaní.“ Křečovitě se zachvěl. „Tak jsme si řekli, že bysme se měli aspoň pokusit zdrhnout.“

Je tam těch baráků spousta,“ kroutil hlavou Aarens.

„Jdeme zpátky,“ řekl Zainal. „Vidět.“

„Ne, počkejte chvíli...“ Aarens zvedl ruku na protest.

Má výhrady k plánu i k mluvčímu, hodnotila ho v duchu Kris a udělala si mentální poznámku, že s ním ještě budou problémy.

„Tak jdi se Slavem,“ pokrčil Zainal netečně rameny. „Tady je moc k vidět a poznat.“ Tentokrát svým gestem myslel zjistit co nejvíce o strojích a jejich provozu.

„Dokážeš otevřít dveře stáji zvenčí?“ otázala se Kris.

Zainal přikývl. „Snadno,“ zazubil se. „Zvířata neodemykají dveře. Lidé a Katenové ano.“

Lenny se hlasitě zasmál a šťouchl do nasupeného Aarensa. „Má i smysl pro humor. Mám se teda jít podívat? Napil jsem se dost zrovna předtím, než nás vystrkali z toho našeho šťastného útulku.“

Zainal přikývl a Lenny vyrazil směrem, odkud přišel.

„Moment, bráško, jdu taky,“ pustil se za ním další muž.

„Bratři Doylové drží pohromadě. Já jsem Joe Lattore,“ usmál se podsaditý chlapík a kývl hlavou k Zainalovi a Kris.

„Takže, co budeme dělat, když najdeme další lidi, pozemšťany a ostatní, spolu s dobytkem?“

„Dostaneme ven,“ odvětil Zainal, dřepl si, rozbalil náhradní deku a začal ji podélně řezat na pruhy. Lana, došlo okamžitě Kris.

„No, provaz se bude určitě hodit,“ vzal Lattore jednu z pokrývek, které Zainal rozdělával mezi ostatní.

Nebyla to snadná práce, materiál byl opravdu téměř nezničitelný. Kris musela na chvíli přestat, zápěstí ji bolelo čím dál víc a za chvíli by nebylo vůbec k ničemu. Vytahovat lidi na pyramidu na laně bude mnohem lehčí. Pokud už ovšem mechaňáci nezjistili, kam uprchlíci zmizeli - což bylo docela pravděpodobné. Když měli připravených už několik délek pevného lana, Doylové se vrátili. Neviděli nic než kouř z továrny.

„Ano, stroje používají logiku. Náš útěk musel být pro ně v rozporu s tím, jak nás klasifikovaly jako zvířata na maso,“ řekla Kris, aniž přitom přerušila práci. „Nějak si nedokážu představit, že by jejich programování počítalo s takovými nesrovnalostmi. Objevily nás jako zdroje tepla tam, kde zdroje tepla být neměly - to znamená, že jsme ohrozili jejich obilná pole. To pro ně bylo snadné. Takže nás přidaly k ostatním zvířatům, která takhle sbírají.“

„Stejně se mi to nezdá,“ krčil rameny Joe. „Docela mi stačí, že si nás spletli s jídlem. Jak to, že nerozeznají lidi?“

„Ta otázka se úplně vnučuje, vid?“ přitakal Lenny. „Já nevím, jak to všechno dělají. Byli jsme tam čtyři, pět dní a nikdo tam ani nenakouknul, aby si nás všiml. Když otevřeli hlavní dveře, neměli jsme šanci dostat se ven, protože dovnitř cpali ty šestinohé potvory. A pak už tam bylo místo jenom na stání. A potom - hup! Najednou jsme byli na řadě pod



sekáček. Museli začít... no, zpracovávat... včera, jestli to, co jsme slyšeli byly lidský hlasy...“ Lenny se znovu zachvěl. Kris sledovala Zainala, jak nad tou informací přemýšlí. Nešlo jí na rozum, jak si Katenové mohli při prohlídce planety nevšimnout takových objektů. Přece by byli museli uvidět to nesmírné množství krabic! Jedině, vybavila si škrábance a jiné stopy po špatném zacházení, že by tyhle byly nové a minulou várku si předtím odvezli - kdo? A čím?

„Podíváme, jestli tam jsou... víc lidí,“ dospěl Zainal k rozhodnutí. „Pomůžete?“ rozhlédl se po zachráněných. Deset z nich se rozhodlo zůstat a pomoci, včetně bratrů Doylových a - což Kris nečekala - Aarens. Ostatní se chystali odejít pod vedením Slava, který několikrát Zainala ujistil, že dokáže najít jeskynní tábor. Stále ukazoval k severu a k východu. Dva Deskiové šli také, aby díky vynikajícímu sluchu mohli skupinu včas varovat před nálety dravců a případnými stroji, kterým se teď museli vyhnout za každou cenu. Jestli nic jiného, tak tenhle průzkum aspoň naučil Kris i ostatní, jak se udržet naživu: nespát na holé hlině, vyhnout se setkání se zemědělskou technikou a zkamenět, jakmile se objeví létající dravci. Zkrátka, domácí pravidla hry, řekla si Kris žertovně. Byla ráda, že se napila, než utekli ze stáje. Ale stejně by se možná mohli zkusit vloudit do těch prázdných.

A přesně to Zainal a jeho stoupenci udělali, když se dostali dolů na dvůr. Rozebírali fakt, že nikdo nebyl prohledán, natož svlečen.

„Nešacovali tu šestinouhou zvěř,“ říkal Lenny, „tak proč by to měli zkoušet na nás?“

„Ale my jsme... jsme přece lidi,“ namítl Aarens. Lennyho bratr, Ninety, si pohrdlivě odfrkl.

„A představil ses jim? Ne? Tak jak měl ten chudák stroj poznat, že jsi něco jiného?“

„Chceš říct, že nás považovali za zvířata?“ pohoršoval se Aarens.

„To není zrovna lichotka, co?“ utahoval si Lenny.

Jenom další teplý tělo, bráško,“ vrátil mu Ninety Poznámku zpátky. „Teplý tělo stačí. Pokud je to to, co registrujou.“

„To je, co stroje poznají,“ řekl Zainal. „Teplo.“

„To beru,“ přitakal Lenny. „A pohyb.“

„Nejsou na této planetě... žádní lidé,“ dodal Zainal.

Jó,“ řekl Lenny zamyšleně. „Asi máš pravdu. Myslel jsem, že roboti mají lidi chránit.“ Potutelně koukl na Kris.

„Pokud jsou k tomu ovšem naprogramováni.“

„Takže kdo nebo co je naprogramovalo?“ ptal se Lenny. Kris jen pokrčila rameny.

Došli k nejbližší stáji a vyšplhali na střechu. Našli otvor ventilátoru, jímž bylo vidět dolů. Stáj byla prázdná. Zato ji zcela zaplňoval neomylný pach jakéhosi dezinfekčního prostředku.

„To je ale smrad,“ krčil nos Lenny.

„Může vůbec existovat něco jako naprosto mechanizovaná zemědělská planeta?“ přemýšlela Kris nahlas. Obrátila se k Zainalovi, který ležel na střeše o kousek níž a stále ještě hleděl do prázdného prostoru pod sebou. „Kolik je tady kontinentů, Zainale?“

„Čtyři. Dva velké, jeden ne velký, jeden malý.“

„Na kterém jsme my?“

Zainal pokrčil rameny.

Jak to, že toho tolik ví?“ ptal se Ninety Kris a ukazoval prstem na Zainala.

„Viděl jednou zprávu o téhle planetě. Jenom se nedíval tak dobře, aby si teď dokázal vzpomenout na věci, kvůli kterým bychom se i pokrájeli na plátky, jen se je dozvědět,“ vysvětlovala s úšklebkem. „To, na co si vzpomněl, už nám několikrát zachránilo životy.“

„Kdo je to nám?“

Kris jim všechno vypověděla, a když popisovala Chucka Mitforda, Lenny se zakřenil na bratra.

„Ti toho nikdy nenechají, starý vojny, co?“

„Mitford není starý,“ bránila ho, „a my jsme měli náramné štěstí, že tam byl, poněvadž jsme zůstali na svobodě.“

Lenny na ni vrhl zaražený pohled.

„Jsi si tím jistá?“

„O nic víc než čímkoli jiným na téhle planetě.“

Zainal se zvedl. „Podíváme do všech.“

Jakmile je letný pohled ujistil, že nikde na dvoře nejsou žádné známky pohybu a z továrny už nestoupá kouř, zkontrolovali zbytek stáje: celkem dvacet. Polovina z nich páchla po dezinfekci. Tři z ostatních deseti byly obývány pouze zvířaty. Zainalovi lidé vykřikovali do ventilačních otvorů, zprvu váhavě, ale když se ujistili, že tam není nikdo, kdo by odpověděl, povykovali s tím větší vervou. Přezvýkavci vydávali pouze onen klokotavý zvuk.

Je to všechno stejný,“ prohlásil Lenny znechuceně. „Nikdy jsem neměl krávy rád.“

„To nejsou krávy,“ odporoval mu Aarens. „Vůbec to nejsou krávy.“

„No a? Akorát, že nedělají bůůů, ale klokloklo. Jsou to prostě klokrávy,“ přidala se Kris a Ninety s Lennym vyprskli smíchy.

„Stejně to nejsou krávy,“ nedal se odbýt Aarens. „Krávy dávají mlíko. Tyhle potvory nemají mezi všema těma nohama vůbec nic.“

Z další stáje se v odpověď na jejich volání ozvaly výkřiky úžasu a radosti. Mezi těly 'klokrav' zahlédli poskakující lidské postavy.

„Uklidněte se, proboha,“ vyzýval je Aarens naléhavě a nervózně se rozhlížel.

Lenny Doyle se odplazil na okraj střechy, aby zkontroloval, jak to vypadá dole, a pak gestikuloval zpátky, že je všechno v pořádku.

„Co jim řekneme?“ ptal se Aarens, aniž se podíval na Zainala.

„Přijdeme v noci. Teď zticha,“ odpověděl Zainal, Který prostě ignoroval, že je ignorován.

„Do noci je ještě daleko,“ namítal Aarens.

„Hlídky.“

„Mohli bysme spustit ty lana, co máme, a vytáhnout je nahoru,“ navrhoval Aarens.

„Bude daleko jednodušší otevřít v noci dveře a pustit je ven,“ řekla Kris důrazně, protože si byla jistá, že nemá dost sil na to, aby se tahala s bůhví kolika těžkými těly. „Tak, jak jsme to udělali my.“

„Noc nejlepší,“ přisvědčil Zainal.

„Proč? Strojům je jedno, jestli je noc nebo den. Stroje přece nespí,“ nedal se odbýt Aarens.

Zainal si něco sám pro sebe zamumlal. „Nepracuji v noci. Nemůžou.“

„Ale proč ne?“ Aarens začínal být svárlivý, záměrně, říkala si Kris, hledal na Zainalovi chybu.

„Myslím, že jedou na solární pohon,“ chytla se prvního vysvětlení, které jí napadlo. „Sluneční energie?“ zeptala se Zainala a ten s úsměvem přikývl, potěšený, že našla sama správnou odpověď.

„No jo,“ Ninety zamrkal, „jo, mají takový ty srandovní panely. Aspoň ten, co sklízeli obilí. To dává smysl. Ještě tu nepršelo.“

Zainal se znovu usmál. „Déšť tady moc špatný. Sem-tam. Podíváme, kdo kde je,“ ukázal na zbývající stáje, které ještě neprohledali.

Našli lidi také v dalších čtyřech a všude opakovali, že je přijdou v noci vysvobodit, že vězni mají být ve střehu a že si do té doby musejí co nejvíce odpočinout, protože úniková cesta je namáhavá. Někteří protestovali a chtěli ven okamžitě, ale Kris, která mluvila za Zainala - protože to bylo diplomatictější - je ujistila, že mají pádné důvody, proč nespěchat.

Potom se vrátili na střechu jedné z prázdných stájí. Vypáčili kryt jednoho ventilátoru a Lenny Doyle, který byl ze všech nejtíhlejší, prolezl dovnitř. Chtěl nejprve zkontrolovat, že tam nejsou žádné senzory. Spustili ho dolů jen natolik, aby se mohl rozhlédnout, jak se tak houpal na konci lana.

„Myslím, že je to okay. Čidla senzorů přece nemůžou být úplně jinačí než naše,“ šeptal hlasitě společníkům na střeše.

„Spusťte mě až na zem. Potřebuju se umejt zrovna tak jako vyčůrat. Pardon, Kris.“

Uchechtla se a sledovala ho, jak přistane na podlaze.

Pak se nechala spustit sama a slyšela, jak nahore odstraňují další část ventilátoru, aby otvorem prošla i Zainalova mohutná postava. Lano z tenké pokrývky bylo na dotek hrubé. Přesto jí pravice několikrát uklouzla, protože zápěstí stále nechtělo poslouchat. Nakonec se však všichni šťastně dostali dolů.

Nacházel se zde asi tucet koryt na vodu, určených k napájení zvířat a lidé nyní použili několik z nich jako vany. Ve žlábech okolo stěn našli jakousi suchou pici a Kris už se těšila, jak si do východu měsíce pohodlně zdřímne na měkkém seně.

Zainal s Aarens a bratry Doylovými obešel zevnitř celou budovu, aby se ještě jednou ujistili, že tu nejsou žádná čidla, která by mohla podat strojům zprávu o jejich přítomnosti.

Zatímco většina mužů se rozhodla vykoupat, Kris si s mnohem větším zájmem chystala dostatečně silnou vrstvu sena na spaní. Vůbec se jí nezamlouval Aarensův hladový výraz, s jakým ji sledoval. Připadalo jí, že je to právě ten pochybný typ chlapa, který by klidně okukoval, kdyby měl šanci. Nehodlala mu žádnou poskytnout...

Právě v té chvíli přišel za ní, z vlasů mu ještě kapala voda. Nemohla mu nic doopravdy vytknout, ale nemohla vystát to majetnické chování, když se ukázalo, že má v úmyslu lehnout si k ní na její hromádku sena.

„Najdi si svou, kámo,“ řekla pokud možno tak, aby ho odradila.

„No jo, madam, jen jsem si myslel, že bys třeba uvítala kvalitního společníka. Nemůžu zrovna říct, že schvaluju, aby takovou hodnou holčičku dávali dohromady s Katem. Nebo to snad děláš dobrovolně?“

„Dobrovolně jsem se přihlásila na ten průzkum, což máš jistě na mysli.“ Její tón nepřipouštěl jinou variantu.

„Je v tom vašem táboře víc takových jako ty?“

„Aarensi, ztrať se. Jsem unavená a chci spát... sama, vrčela a zdůraznila poslední slovo. „Zmiz!“

„Čerstvý seno je támhle, Aarensi,“ vložil se do toho Lenny s příjemným úsměvem. Nebylo ale pochyb, že se nepohne dřív než Aarens.

Když byla konečně sama, uložila se tak pohodlně, že usnula i přes tlumené hlasy mužů okolo.

Mitford obcházel tábor, potěšený vším, co se za uplynulá dva dny zlepšilo. Nalovili spoustu zvířete a kterási žena přišla s nápadem usušit přebytek masa na slunci a vyrobit tak jakýsi druh pemikanu.

„Ani sousto nazmar,“ bylo heslo dne.

Skupiny zvěď se průběžně vracely s malými poklady, například s jemným pískem, který by se dal použít k měření času.

„Tak jako měříš dobu vaření vajec.“

„Nemáme sklo.“

„Jsou tu skořápky od těch ořechů. Zkus udělat v jednom malinkatou díрку, nasyp písek a obrať. Jednodušší už to být ani nemůže.“

„Ale tím zatraceným otočením přece ztratíš pár vteřin.“

„Pořád si na něco stěžuješ.“

„Hele, a co takhle sluneční hodiny? Na skále, pod kterou sedí hlídka, je takový šikový plochý místo.“

„Jo, a jak to rozněříme?“

„Sakra, ty jsi přece mechanik. Tak to nějak vykoumej. Jednadvacet, dvaadvacet, třidvacet je dokonce i tady vteřina.“

Vpůli odpoledne se do Mitfordovy 'kanceláře' s rámusem nahrnulo asi patnáct rozčilených žen a Arnie se zkrvaveným nosem. Všechny ženy měly mokré vlasy, a tak Mitfordovi nedalo mnoho práce domyslet si, že Arnie zase okukoval.

„Nedal si poradit, Mitforde,“ řekla rozněvaná Sandy Aresonová a znovu provinilce štípla. „Je to špinavý zvrhlík, to je to. A když dělá latríny, je pro něj tím jednodušší zjistit, kdy se jdeme koupat. Přikovej ho ke skále nebo si bože dobrý

nabrousím nůž a...“

Mitford se zakuckal náhlou inspirací. „Věděl bych, jak našeho malého Arnolda Shermana udržet na uzdě. A bude to zároveň názorná lekce pro ostatní. Jack Lemass, ke mně,“ zahulákal seržant.

„Zde!“ a muž, který vyřezával do různých druhů dřev z nedalekého lesíka, se dlouhými skoky rozběhl k veliteli. „K službám, seržante!“

Většina lidí měla dobrou náladu a ukázali se jako chytří a šikovní řemeslníci. Neměli hřebíky, ale Jack Lemass, který se brzy ráno zúčastnil lovecké výpravy, byl přesvědčený, že se jim podaří z větších stromů vyrobit stoly, židle a další užitečné věci.

„Myslíš, že bys uměl udělat pranýř?“

„Pranýř?“ Jack natáhl krk samým úžasem.

„Pranýř?“ zvolala Sandy a potom vyprskla smíchy.

„Jasně, to bude bezva! A taky bychom po něm mohli házet starými vejci - kdybychom měli nějaká stará vejce.“ Znovu zbabělého Arnioho plácla, ale už se stejně jako ostatní ženy usmívala při představě, jak mu v blízké budoucnosti bude.

„Udělej ho tak nepohodlný, jak to jen půjde, ano, Jacku?“

Jack chvíli předstíral, že chvějícího se Arnioho skutečně měří, a provinilec začal úpět v neblahé předtuše nemilé budoucnosti.

„Tak, milé dámy, to bychom měli,“ řekl Mitford.

„Je mi líto, že vás obtěžoval.“

„Díky, seržante,“ Sandy pochopila narážku a popoháněla ženy z 'kanceláře'. „Máme toho ještě spoustu na práci, děvčata.“

„Asi bys měl, Jacku,“ obrátil se seržant k dřevořezci, „vzít tohoto chlapa s sebou, aby ti to dřevo nařezal a pomohl ti se stavbou. Aby mu to pěkně pasovalo. Protože já se nemůžu ubránit dojmu, že tam bude v jednom vrzu. Vid', Arnio?“

„Jenom jsem se díval,“ zanařikal Arnio na svou obranu. „Nic víc jsem neudělal.“

„To bohatě stačí. Drž hubu a buď ksakru rád, že jsem Jackovi nepřikázal otesat kůl a nenechal tě zbičovat.“

„Snad bys mě nezbičoval !!“

Hlas se mu zlomil zděšením a Arnio se roztřásl po celém těle. „Jseš přece pozemšťan, jseš Američan. To nemůžeš!“ Zachvátila ho čirá panika.

„Tak buď hergot rád, protože příště - a to platí pro tebe i pro kohokoliv jiného,“ Mitford zesílil hlas, aby ho slyšeli všichni, kdo právě byli nablízku, „příště tě nechám přivázat ke kůlu venku na poli a mrchožrouti se už postarají o zbytek. A nemysli si, že se to nemůže stát. Může!“

Jack měl obočí zvednuté až k pomyslné ofině a tiše hvízdal.

„Tak pojď, Arnio, jdeme na procházku.“

Jednoduchý pranýř nemůže nikomu doopravdy ublížit, uvažoval Mitford, když vzal do ruky další desku, aby zaznamenal výrobu tohoto odstrašujícího prostředku. Ale dokazovalo to, že jeho vláda má zuby a nebojí se kousat. Až doposud se lidé mnohem víc zajímali o to, jak využít své dovednosti k vylepšení obydlí. A v tom vlastně spočívá celé tajemství osídlování. Žít z toho, co ti poskytne země, kterou obýváš, a vyjít s tím, jak nejlíp umíš.

Pozdě večer, dávno po druhé večeři, se vrátily dvě průzkumné skupiny; jedna našla kamennou sůl, která mohla jediné zlepšit chuť jídla, a ti druzí - geologové a horníci - objevili rudnou žilu železa a mědi a přinesli vzorky. Murph donekonečna omílal nejrůznější způsoby použití těchto dvou kovů, až mu Mitford přislíbil dát dohromady mužstvo, které se s ním vydá těžít a tavit. Murph si šťastně pobrukoval, když odcházel.

„Každý den jsme na tom ve všech ohledech líní a líní,“ mumlal si pro sebe Mitford, když viděl takový obrovský skok vpřed v jejich rozvoji. Za pár měsíců nikdo nepozná, že jsou ti vyvrhelové, kteří stoupali do skal ani ne před týdnem.

\*\*\*

Když nastala noc, Kris i ostatní vstali. Zainal ukázal Doylům a Aarensovi, jak otevřel zámek na dveřích čepelí nože.

„To je ta stará finta s kreditní kartou, co?“ poznamenal Lenny. „Vysvětlím ti to pozdějš,“ dodal, když viděl údiv v Zainalových očích.

„Zase 'páni'?“ zeptal se Zainal Kris a zuby se mu zaleskly v úsměvu.

„Zase co?“ nechápal Lenny.

„Vysvětlím ti to pozdějš,“ vrátila mu to Kris se smíchem. Byla zvědavá, co by asi říkal Aarens tomu, kdyby věděl, že by Katena před ním upřednostnila kterýkoliv den v týdnu. Nebo noc, když už na to přijde. Bacha, děvče, zarazila se rychle. Jakmile jí to však jednou přišlo na mysl, vrátilo se to až dráždivě často.

Vyklouzli ze stáje a Zainal si hrál se zavíráním dveří tak dlouho, dokud neuslyšeli tiché cvaknutí. Vypravili se k první z obydlí budov a Zainal stejným způsobem otevřel.

„Bože dobrý, už jsem si myslel, že jste pryč a nás jste tu nechali,“ vykřikl nějaký muž a jeho zvučný hlas se nesl tichou nocí. Těsně u dveří se mačkal celý dav lidí.

„Pssst,“ umlčovali ho hromadně.

„Ty zpropadený mechaňáci nás můžou uslyšet,“ vrčel Aarens. „Pojďte za mnou a buďte zticha, proboha svatého.“ Zatímco Kris spala, muži mezitím celou akci dobře organizovali. Dva vždy odváděli zachráněnou skupinu k pyramidě beden a pomohli jim začít šplhat po lanech, která tam již měli připravená. Zainal a Kris šli jako poslední, protože Katen byl jediný, kdo přesně ovládal trik s dveřmi.

V této poslední skupině byly dvě ženy, jedna z nich ve vysokém stupni těhotenství, která se pohybovala dost ztěžka. Druhá byla starší a značně kulhala. Těhotná žena neměla daleko k hysterii, způsobené radostí, že je vysvobodili.

„Byla to hrůza, když mi na Barevi zabili Jacka, ale stále jsem doufala, že mi zůstane aspoň jeho děťátko,“ vyprávěla plačtivě. Ne, že by jí to Kris měla za zlé, ale tohle nebylo vhodné místo ani čas na svěřování. „Potom uspořádali to

ohavné disciplinární shromáždění a já jsem nedělala vůbec nic špatného, jen jsem stála, kde mi řekli, že mám stát a pak začali s tím plynem. Modlila jsem se, aby nás Bůh neopustil a abychom byli zachráněni. A jsme, nemůžu tomu ani uvěřit. Máte tak dobré srdce, že kvůli nám riskujete své životy.“

Kris se jaksi nepodařilo umlčet její nepřetržitý proud slov. Patti Sue by alespoň ztichla, když by ji napomenula.

„Jak ji dostaneme nahoru?“ zeptala se Zainala, když vyrazili k pyramidě.

„Ponesu. Není těžká. Jen velká.“

„Dej pozor, ať si nevšimne, že jsi Katen,“ řekla Kris a byla ráda, že tma skrývá neklamný našedlý tón jeho pleti.

Těhotná žena, Anna Bollingerová, nakonec zdaleka nezpůsobila tolik potíží se šplháním na bedny jako jiní lidé. Někteří měli velmi neohrabané ruce i nohy. Čtyři další, kromě Anny, museli být svými druhy vytaženi, protože jejich svaly to 'vzdaly' už ve třetím patře.

Nakonec se však všech třicet pět dostalo šťastně na vrchol a vydali se na severovýchod jako předtím Slavova skupina. Nešli příliš rychle, neboť úleva z osvobození a fyzická námaha při výstupu jim vyčerpaly poslední zbytky energie.

Někdy, uvažovala Kris, jak tak maširovala vedle Zainala, uděláš správnou věc ze špatného důvodu. Ruce ji štípaly, zápěstí bolelo, přestože si je pevně ovázala pruhem pokrývky, holeně měla odřená a citlivé a prsty na nohou otlačené. Byla si jistá, že svaly na zádech a ramenou ji už nikdy nepřestanou bolet. Teď by uvítala koryto, do kterého by sebou mohla plácnout.

Vycházel první měsíc a oni ještě nebyli ani na konci beden. Znovu přemýšlela, co v nich kromě rozporcovaných 'klokraj' může být a pro koho stroje ty zásoby shromažďují.

Museli pak vyhlásit přestávku, aby si slabší mohli oddechnout. Obzvláště Anna a Janet, její starší družka, nebyly schopné udržet rázné tempo. Když vyšlo najevo, že většina snědla svoje poslední zásoby poté, co se dozvěděli, že budou vysvobozeni, Zainal okamžitě přikázal své skupině, aby se rozdělili o zbytek svých přidělů, které přinesli s sebou. Zdlouhavé žvýkání suchých tyčinek bez vody proměnilo jídlo v hotovou dřinu. Jeden z Turů však svou porci zhltnul, jako by nejedl celé dny.

„Nevěděl, že nám Katové nabalili přiděly,“ vysvětloval Lenny. „Ninety a já jsme se s ním rozdělili o svoje.“

„To tedy byl zatraceně dobrý skutek,“ řekla Kris, „zvlášť, když jste nevěděli, kdy se zase dostanete k nějakému jídlu.“

„Ále, tužil jsem, že se něco najde,“ zubil se na ni Lenny čtverácky.

„Poslyš, můžu se zeptat, proč tvému bratrovi říkají Ninety?“

„No, víš, my jsme z Irska...“

„To jsem si všimla.“

Znovu se zakřenil. „A my v Irsku místo sranda, legrace, říkáme ninety, devadesát.“

„A nemyslíme tím cenu,“ dodal Ninety. Já prostě rád vtipuju... v hospodě... a vůbec - ježišmarjá, takovej Guinness by teď bodl!“

„Kolikrát jsem ti to už říkal, Ninety? Nesnáším, když mluvíš o Guinnessu,“ přerušil ho Lenny a v jeho obvykle veselém hlase bylo náhle slyšet podrážděný tón.

„Promiň, Kris.“

„No, a tak jsem Ninety, protože mám rád srandu,“ zakončil Ninety a s lítostivým výrazem se zakousl do posledního zbytku tyčinky.

„Zatracený Irčani,“ zamumlal Aarens. Teprve nyní si Kris všimla, že se usadil vedle ní z druhé strany.

„Něco bych ti ráda vyjasnila, jestli dovolíš, Aarensi,“ řekla Kris. Ne, že by chtěla Aarens s jeho přístupem ušetřit dalších podobných situací, ale ta poznámka se dotkla jejího smyslu pro spravedlnost. „Jsme v tom namočení všichni stejně: pozenšťani, Deskiové, Rugaři, Ilginci i Turové. A nejvíc ten jediný zástupce našich bývalých vězňů. Shodili ho na tohle bohem zapomenuté místo společně s námi a on teď velí patrole která ti právě zachránila tvou kůži, kosti a maso. Tak ty fanatické blbosti laskavě zahod'. Rozumíš?“

„Ty ho znáš dobře, že?“ rýpal Aarens dál oplzlým tónem.

Tentokrát však zareagovali oba bratři. Lenny, který byl blíže, se naklonil tak, že se jeho tvář téměř dotýkala Aarensovy.

„Jestli tadyhle Kris řekla, že ten Kat je dobrák, tak jí to věř a přestaň skučet. Vytáhl tě z bryndy. A kdybys chtěl náhodou slítnout z těch beden dolů a jít si po svejch, tak v momentě zapomenu, že jsem tě kdy potkal.“

Aarens zmlkl a Kris se od něj odsunula blíž k Doylům.

„Kam nás ten Kat...“ začal se rozhlížet Ninety.

„Jmenuje se Zainal,“ přerušila ho Kris důrazně, odhodlaná vtlouct toto oslovení do hlavy komukoliv.

„Dobrá, tak kam nás tenhle Zainal vede?“

„Do tábora, který vybudoval náš moudrý seržant Mitford. Je to jeskynní systém s podzemním jezerem. Báječné místo. V okolí se dobře loví. Umíte zacházet s prakem?“

Lenny se zasmál. „Máš před sebou nejlepšího lovce králíků na Basket Islands.“

Ninety odfrkl. „Který používá ráži 22 milimetrů,“ otočil se ke Kris a zubil se od ucha k uchu, „s teleobjektivem a tlumičem.“

„To aby mě ty malý potvory neslyšely, když jsem potřeboval druhou ránu. Jak se zastřím, nepotřebuju ani jedno ani druhý.“

„Taky jsme našli obrovský sklad obilí,“ pokračovala Kris, „takže možná si dáme i chleba, až tam dojdeme.“

„Jak je to daleko?“ Lenny se poohlédl po Anně a Janet.

„Nevím... počkej chvíli...“ koutkem oka zahlédla Zainala, který se právě zvedal na nohy a díval se určitým směrem.

Zahleděla se tam také a spatřila několik postav, pohybujících se ve světle měsíce po svahu nad bednami. „Támhle se vrací Slav. Buď to zvládli neuvěřitelně rychle, anebo náš tábor je docela blízko.“



Slav s sebou přivedl dva Rugary a dva pozemšťany - a přinesli také pečené skaloše, nekvašený chléb a hliněné nádoby s vodou, které sice prosakovaly, ale přesto v nich stále ještě zbývalo dost, aby se každý mohl trochu napít. Měli u sebe i lana a další pokrývky.

„Seržant říká přijít. Jdeme,“ řekl Slav barevsky a vrhl úsměv plný nerovných zubů na Kris a Cooa.

Porce masa museli rozdělit na mnohem víc menších kusů, aby se na každého dostalo, Lenny a Ninety však byli dojatí stejně.

Annu bylo třeba přemlouvat, aby se vůbec najedla. Podle Kris byla příliš vyčerpaná - zato Janet prohlásila, že by snědla cokoliv i se šesti nohama. Poté obě dostaly hrnek vody navíc.

Tou dobou si Zainal povšiml, že Kris má ovázané zápěstí.

„Zraněná?“

Je to jen zvrtnuté. Nemusíš se tím trápit,“ řekla a připadala si za tu ovázanou ruku trochu hloupě.

„Přidej k Pess. Vede lidi. Zprávu seržantovi.“

„Na to dám krk, že bude mít spoustu otázek,“ odvětila Kris. Byla ráda, že Slav přivedl pozemšťany, aby mohli podat zprávu seržantovi ústně. „Ale já bych měla zůstat, abych pomohla těm dvěma ženám.“

„Ne,“ odpověděl Zainal rozhodně. „Nás moc. Ty“ ukázal na ni prstem, „lepší na zprávu.“

„Tak dobrá,“ připustila co nejmileji. Bylo zde opravdu víc než dost pozemšťanů a Rugarové a Deskiové mohou pomoci s přenášením.

Přestože Lenny a Ninety protestovali, že jsou více než ochotni zůstat, Zainal je odeslal pryč společně s Kris.

Nepřekvapilo ji ani, že k nim připojil také Aarens, Joea Lattoreho a pár dalších, kteří se nemohli dočkat, až uvidí ten slavný tábor, který jim připadal jako přehnaný sen.

Posílená masem a vodou, šla Kris ujistit Annu a Janet, že již nejsou daleko od bezpečných jeskyní.

„Máme tam i jednoho doktora,“ povzbuzovala Annu.

„A léky?“ ptala se Anna s nadějí.

„Když už dokázali vyrobit chleba, tak se za chvíli dostanou až k penicilínu,“ snažila se Kris o žert, ale věděla, že Anna měla na mysli analgetika kvůli nadcházejícímu porodu. Potom raději spěšně odešla, aby nemusela čelit dalším otázkám, na něž neznala odpověď.

Jelikož jejím kotníkům a chodidlům nescházelo docela nic, zařadila se hned za Pesse. Aarens se k ní přidal, ale jeho společnost se Kris vůbec nelíbila, a tak na něj místo odpovědi jen vrčela, kdykoli se pokusil o taktickou konverzaci, dokud mu to nedošlo. Zamumlal několik nadávek o nevděčných husách a mužatkách a ztratil se kdesi na konci skupiny.

Kris uvažovala, zda bylo moudré takhle ho odrazovat. Jenže on byl právě ten typ, který to potřeboval jako sůl, a jeho názory ji rozčilovaly. Lepší odrazování než otevřená rvačka.

Ve světle druhého měsíce absolvovali několik zdařilých výstupů po skále, jen Aarens proklínal noční manévry. Když zapadal třetí měsíc, zpomaloval už i Rugar Pess. Jakmile ale došli k začátku rokle, tvář se mu rozjasnila a stejně to potěšilo i Kris. Byla překvapená, že vůbec dokázala poznat cestu, kterou šla poprvé celá otupělá, když nesla Patti Sue. Ale orientační bod, jenž vede k domovu - k jakémukoli domovu - vždycky zahřeje u srdce.

„Tak jsme skoro tady, chlapi. Rovnou domů,“ zavolala dozadu a setřásla z ramen tíhu únavy.

Za východu slunce byli zpět v táboře, který se za pouhé čtyři dny jejich nepřítomnosti úžasně změnil. Když Kris procházela poslední zatáčkou, zastavila se a všechna vylepšení měla jako na dlani. A také seržanta Chucka Mitforda, víceméně na stejném místě, kde ho viděla naposledy, na jeho 'velitelském' postu.

I tam se mnoho změnilo. Ohniště bylo zvětšené, zjevně proto, aby se na něm dalo rožnit maso, a uprostřed vesele plápolal oheň. Kamenné bloky byly poskládány do půlkruhu kolem Mitfordova 'ústředního' pracovního stolu, který byl také větší. Na jedné straně měl položenou hromádku břidlicových desek popsaných křídou, ale sám držel v ruce něco tenkého jako papír a v druhé dřevěnou, hrubě opracovanou věcičku, připomínající - světe, zbož se - tužku.

Stráže teď měly místa výš nad táborem. Schodiště do hlavní jeskyně se pyšnilo širokými stupni a zábradlím. Na protější straně rokle nemohla nepostřehnout dva středověké pranýře. Jeden z nich byl obsazený. Hlavu měl odsouzenec svášenou, takže mu nebylo vidět do tváře. Hubená postava však připomínala Arního. Kris byla zvědavá, co jen mohl provést, že si vysloužil takový trest. To tedy byl nápad, jak udržet disciplínu!

Dno strže bylo uklizené a dál už si nestihla všimnout ničeho víc, protože v tu chvíli si všiml Mitford jí. Usmál se a pokynul jí, aby šla za ním.

Jak tak k němu kráčela, uviděla, že se naklonil na stranu a zvedl úctyhodný kameninový džbán. Byl obalený podivnou, jakoby rákosovou rohoží, a zpod poklice unikal proužek páry.

„Vem kámen, Kris, posaď se a pověz mi, co jste všechno s tím Katenem dělali,“ natáhl ruku pro její pohárek, aby jí nalil. Je to alespoň horké a nechutná to špatně. Už jsem pil horší kafe.“

„První skupina nepodala zprávu?“ divila se Kris a foukala na nápoj.

„Ptám se každého, Bjornsenová,“ zamračil se zlehka, aby zdůraznil nelibost nad její námitkou.

Napila se, aby skryla rozpaky, že se vůbec vyptává na jeho metody.

To, že nápoj byl horký, nebyla jeho jediná přednost. Měl zvláštní, jakoby mentolovou příchut', která zahнала sucho v ústech. Kdyby už nedržela hrnek v rukou, byla by zřejmě zaslutovala.

Snažila se nevnímat únavu, která ji bránila najít potřebná slova, a podala stručnou zprávu o výpravě. Zdůraznila nebezpečí nočních mrchožroutů a obilných polí a zmínila se o solárním pohonu strojů. Mitford na to přikývl a udělal si poznámku na tenký materiál.

„Našli jste zdroj papíru, seržante?“ přerušila sama sebe.

Je to kůra, nevím, jak dlouho na ní to písmo vydrží... mám dokonce i tužku...“ usmál se a zvedl do vzduchu tlusté dřívko.

Jeden z geologů našel grafit. S kůrou se zachází lépe než s břidlicovými deskami-neláme se a neodštípuje. Můžeš mi říct něco víc o tom solárním pohonu?“

„Už jste o tom slyšel?“

„Členové výpravy do skladiště se zmínili, že to viděli na strojích, které tam byly zaparkované. V noci se nic nehýbe, takže je snadné nabrat zásoby. Pokračuj. Pověz mi o té záchranné akci. První skupina byla celá bez sebe, takže se zmohli jen na to, aby řekli, že jste je vysvobodili.“

Znovu jí nalil.

„Což mi připomíná, že vám chci říct, jak mě těší, že patřím s vámi do jednoho celku, seržante,“ řekla Kris s vděčným úsměvem.

„Ále,“ odehnal její poznámku mávnutím ruky a skromně se odvrátil. Pak se zeširoka usmál. „Jen počkej, až ti řeknu, co tě čeká zítra.“

„Hlavně, když to bude až zítra, seržante,“ podařil se jí suverénní úsměv i přes všechnu únavu. Nápoj pomáhal, ale jeho povzbudivý účinek netrval příliš dlouho.

„Máme třicet pět nových lidí.“ Rozhlédla se po táboře. „Zvládneme to?“

„Zvládneme tolik, kolik jich najdeme. Přivedli jsme taky pár dalších z jihu, z jiného místa přistání. Buď si vybírali ta správná pole, nebo prostě měli štěstí. Byli bez sebe radostí, že našli náš tábor. Potřebujeme co nejvíc posíl, abychom se mohli začít bránit.“

„Začít co?“ Strnule se na něj podívala.

„Nemyslíš si, doufám, že hodlám strávit zbytek života na téhle kouli bláta,“ zavrčel Mitford.

Kris potřásla hlavou. Mitford se zdál být tak rozumný. A teď má v plánu dostat se z téhle planety?

„Ale k tomu se ještě dostaneme. Je mezi rekruty někdo užitečný?“ zeptal se, aby se vrátil zpět k její zprávě.

„To předpokládám, ale nikoho jsem se nevyptávala. Je tam jedna těhotná žena a jedna starší, ne zrovna hbitá. Zinal mě přiměl jít napřed.“ Mitford přikývl a Kris se ohlédla po ostatních ze své skupinky, kteří se pomalu trousili blíž.

„Ti dva vpředu jsou prima hoši, Irové, bratři Doylové. Za nimi jde Joe Lattore, taky v pořádku.“ Odmlčela se, když za Italem spatřila dupajícího Aarensa.

„A ten vysoký?“

Kris váhala tak dlouho, až Mitford zvedl obočí.

„Jmenuje se Dick Aarens,“ řekla tak vyhyčlivě, jak jen uměla.

„Vyslechnu ho sám,“ usmál se Mitford její zdráhavosti. Jdi si odpočinout, děvče. Máš volno celou osmadvacítku.“

Ukázal nad hlavu a ona spatřila sluneční hodiny. „Trvalo jim to tři dny! Začali přesypáváním písku a počítáním vteřin a došli až k hodinám. Jen zhruba, říkají, není to přesný čas jako podle Greenwiche, ale je to fajn.“ Jeho hlas zněl hrdě.

„Všechno pohodlí domova a času taky,“ usmívala se tomu chytrému zařízení.

„Ne, že by osmadvacet hodin denně byla zrovna výhra v loterii.“

„A co ty pranýře? To je taky váš nápad?“

Mitford se zasmál a ani nevzhledl od psaní svých poznámek. „Máme tu příliš mnoho individuí,“ a rozdělil to slovo do slabik, takže znělo skoro jako nadávka, „se kterými si musíme nějak poradit, protože oni nám to neulehčí tím, že by se sami sbalili a odtáhli, když se jim nelíbí, jaká pravidla se tu uznávají. Běž si oddechnout, děvče.“ Přátelsky ji šťouchl do ramene a kývl hlavou směrem k jeskyni.

Byla na půl cestě ke schodům, když k sobě zavolal zbytek její skupiny. Doylové se tvářili zaskočeně, když slyšeli svá jména a Aarens po ní hodil vyčítavým pohledem.

Na vrcholu schodiště si všimla dalších známek organizace - dílen na římse a křídového nápisu 'Sladký Jeskynní Domov' nad vchodem. Na místě, kam lidé psali svoje návrhy na název planety, se skvělo podtržené 'Botany' a ostatní byla vymazána. Kris se usmála. Domov měl teď své jméno.

Uvnitř ti, kteří měli ranní službu, přikládali na oheň, stavěli kameninové hrnce na rošty, chystali lehce pokřivené mísy na obilí. U ohňů viděla nádoby s čímsi, co vypadalo jako hrubozrnná sůl. Na policích byly další hrnce a džbány; Sandy Aresonová se čínila.

„Kris!“ uslyšela vypísknutí a v tu ránu se ocitla v Pattiině objetí dřív, než stačila uniknout. Dívka ji vzápětí začala skrápět slzami.

„Říkala jsem ti, že se vrátí živá a zdravá,“ řekla Sandy, která také přicházela, a hned začala tahat Patti pryč. „Teď je unavená a špinavá, tak ji neotravuj kňouráním. Je v pořádku, Kris,“ dodala. „Byla přesvědčená, že tě Mitford poslal do nebezpečí.“

„Naopak, dostali jsme jiné lidi z nebezpečí, Patti,“ řekla Kris, „a je tu jedna žena, která bude obzvlášť potřebovat tvou pomoc: Anna Bollingerová. Co nevidět čeká děťátko. Sandy, kde je ten medik, aby se na ni podíval, jakmile sem dorazí? Jsou pár hodin za námi.“

„Podívám se po něm. Máš hlad, Kris?“

„Není to tak dlouho, co jsem snědla tyčinku, ale nemůžu se dočkat, až se vykoupu.“

„Já ti seženu čistou kombinézu a vyperu tvou, než se vyspíš,“ Patti se rozplývala snahou být užitečná.

„Teď máš ale na starosti snídani, Patti.“

„Já vím, já vím,“ odvětila dívka už na cestě k hromadám materiálu u stěny jeskyně. Jen se postarám, aby se dozvěděla o nejnovějších věcech.“

Sandy rozhodila ruce, usmála se povzbudivě na Kris a odešla míchat cosi v hrnci. Prosakovalo to a syčelo v ohni, ale i tak byl tento primitivní pokus o nádobu obrovským pokrokem.

„Na vypalovací pec se asi nezmůžeme, vid?“ ptala se Kris, když jí došlo, že nádoby musí být pouze vysušené na slunci. Sandy nasadila blažený výraz. „Mitford ví, co je důležité. Jeho 'specialisti',“ usmála se, „už pracují na takovém

jednoduchém typu. Murph mi vyrobil měchy a sobě taky, pro svou kovárnu. Jack Hřebík našel krásně tvrdé dřevo, které bude mít určitě vysokou výhřevnost. Tak se nám to pěkně rysuje. A než budu mít pec hotovou a rozpalenou, zůstávám aspoň u plotny.“

Šibalsky se usmála, když Kris odháněla kouř z obličeje. „Běž se vykoupat.“

Patti poletovala okolo Kris celou cestu dolů k jezeru a vyprávěla jí o nálezů hnědské hlíny a že se jí podařilo vyrobit dva hrnky, které vypálili, a že na pořádné výrobky budou potřebovat skutečnou pec a že nedaleko objevili pole s nějakou velmi chutnou kořenovou zeleninou, která byla skoro jako brambory, ale že Deskiové je nemohli jíst, protože z nich těžce onemocněli. Kris udělala obličej, jak si vzpomněla, že neřekla Mitfordovi o rostlině, kterou našel Coa a která byla pro ně požitelná. Chodba byla nyní dobře osvětlená. Dolů k jezeru vedly dřevěné schody, byl tu dostatek světla a na skalní stěně visel věšák s háčky na odložení šatstva. Na břehu stál hrubý rákosový košík s jakýmsi velkými lusky, jejichž semena se podobala jarním kočičkám na vrbách.

„Kde jste našli rákosí?“ prohlížela si Kris pozorně košík.

„Našel ho Bob Bylinkář. Ten umí najít spoustu užitečných věcí. Má na to k dispozici dvě průzkumné party.“

„A co je tohle?“ Kris vytáhla jeden lusk.

„Hned uvidíš,“ Patti se až zajímala v předtuše jejího překvapení.

Kris spatřila vor, pevně ukotvený ke břehu, aby koupání bylo bezpečnější. Směrem do jezera byly dokonce připevněny schůdky. Kris ze sebe stáhla ušmudlanou a páchnoucí kombinézu a vklouzla do vody.

„Zkus to,“ podávala jí Patti jiný oválný lusk. „Není to pravé mýdlo a trochu ti to zaútočí na pokožku, ale smyje to špínu a... zápach.“

Kris by byla uvítala drsnou žinku s mýdlem uvnitř; jaké doma používali a kterou jí lusk připomínal nejvíce. Měl ostrou bylinnou - téměř svíravou - vůni, což bylo po tom, jak 'voněla' Kris doposud, velmi příjemné. Důkladně se opláchla a vylezla na břeh.

Patti s okázalou dovedností rozlomila a otevřela jednu z 'kočiček', z níž se vyvalil chomáč bílých vatovitých vláken.

„Váš ručník, madam,“ usmála se jejímu úžasu. „Funguje to, vážně, saje to báječně vodu. Ty použité dáváme támhle do toho druhého košíku, a když uschnou, je z nich výborný materiál na zatápění. Dobré, že?“

„Myslím, že nutně potřebujeme dvacet osm hodin denně, abychom všechno stihli,“ brblala Kris.

Cítila se teď podstatně svěžeji a čistší a nic už nebránilo odpočinku, který její tělo naléhavě vyžadovalo. Zívala celou cestu do jeskyně. I ta byla vylepšená. Postele byly vyrobeny z větví a vystlány, jak se jí zdálo, těmi vatovitými věcmi. Natáhla se, otočila se na pravou stranu, vydechla úlevou, když její bolavé boky spočinuly na měkkém - a potom už nevěděla ani o dece, kterou jí Patti starostlivě přikryla.

## KAPITOLA SEDMÁ

Kris probudila vůně pečeného masa, i když to pravděpodobně byla spíš naléhavá zpráva jejího žaludku. Byl dokonale prázdný. Slyšela nějaké tlumené hlasy, které zněly docela příjemně. Takto povzbuzená se zvedla ze slehlé postele. V jeskyni spal ještě někdo další, a tak si co nejtíšeji obalila nohy botami a odešla.

V hlavní jeskyni neviděla ani Sandy, ani Patti, zato zahlédla Barta a vypravila se za ním, aby zkusila vymámit ždíbec masa.

„Hej, Kris,“ usmál se na ni na uvítanou, „bylas dobrá!“ Hodil porci, kterou právě dopek, na téměř kulatý hliněný talíř. Já? V čem?“ ptala se zvědavě. Když jí podal dřevěnou vidličku, vydechla překvapením, „Všechno to pohodlí domova!“

„Je to čím dál lepší. Myslím, že jste zachránili ty chudáky, co je chytili mechaňáci.“

„Aha, tohle. To byl Zainal. On dokázal otevřít dveře.“

Jo, ale tak si říkám, kde se to naučil?“

„Ale jdi... Barte!“ Bylo načase vzpomenout si na lekce mezilidských vztahů. „Prostě věděl, a co? Možná bych je byla uměla otevřít i já, třeba sponkou do vlasů nebo kreditkartou, ale nic takového jsem neměla. Západky na dveřích jsou západky na dveřích; různé jsou jen způsoby zavírání. On prostě přišel na to, jak ten mechanismus funguje, a otevřel ho. Důležité je, že věděl, jak a že jsme dokázali dostat ty lidi ven, než je nahnali na porážku.“

„Slyšel jsem...“ začal Bart nejistě.

„Co jsi slyšel a co se stalo, mohou být dvě docela odlišné věci. Kdo ti co říkal?“

Bart se stísněně zavrtěl. „Jeden z těch chlapů, co přišli s tebou.“

„A jmenuje se Aarens, že?“ zeptala se a hlas jí opovrživě poklesl. „Další, co se od něj dozvíš, bude, že bychom neměli poslouchat Mitforda, protože je to tyran a manipuluje nás a ohrožuje, a co si vlastně myslí, když je jenom seržant a co vůbec umí?“ Kris mávla rukou v širokém oblouku, jímž obsáhla celý kuchyňský prostor, hrnce a nádobí, kontejnery s vodou, lidi, vykonávající své úkoly. „Já bych zase řekla, že Mitford moc dobře ví, jak to všechno zorganizovat, takže jsme úžasně soběstační. Aarens je provokatér, který začal dělat problémy, sotva jsme ho vytáhli z té stáje.“

Bart na ni zíral, zjevně se cítil po jejím rozhořčeném výstupu nepříjemně, a tak se na něj usmála.

„Nejsi padlý na hlavu, abys těm žvástům věřil, Barte, a tohle vypadá příliš dobře, než abych si to nechala vychladnout.“ Usadila se na šikovní kámen a pustila se do jídla. „Můžu ti teď říct fakta a nic než fakta o té slavné záchranné akci na jatkách? Nesnesla bych, abys sis o mě udělal špatný obrázek jen proto, že nedám dopustit na chlapíka, kterému vděčí za záchranu čtyřicet pět lidí, čtyřicet šest, až bude mít Anna to mininko.“

Výraz jeho tváře dával najevo, že to nebyla ona, o kom pochyboval. Což znamenalo, že jeho informace musí skutečně napravit.

„No, možná jsem to opravdu slyšel trochu zkomoleně...“

„Nejvíce mě vyděsilo, když jsem se probudila v té stáji,“ zachvěla se. Ještě nestihla zodpovědět všechny Bartovy otázky, když se objevil Jay Greene.

„Seržant tě potřebuje, Kris,“ oznámil jí.  
„Bylo to fantastické jídlo, Barte,“ poděkovala, vstala a začala se rozhlížet, kam odložit talíř a vidličku.  
Bart jí s úsměvem ukázal: „Venku, vlevo. Sám Aarens tam má službu.“  
„Na to nemohli přidělit nikoho lepšího,“ řekla.  
Já to tam odnesu,“ vzal jí Jay nádobí z ruky. „Nemáš zapotřebí setkat se s Aarenssem.“  
„Proč? Pomlouvá mě? Nebo Zainala?“  
Jay odfrkl. „Nedělej si starosti. Mitford má svůj vlastní metr.“  
„A mají ho taky všichni ostatní?“ odvětila Kris naléhavě. „Sakra, byl by na tom daleko líp - my bychom byli - kdyby z něj teď byl špalek salámu,“ dodala otrle.  
„Půjde na čas na pranýř, jestli s tím nepřestane.“  
„Což jenom potvrdí jeho názory na tuhle bandu.“  
„A koho to zajímá?“  
Vyšli ven do jasné sluneční záře. Mitford byl přesně tam, kde ho - mrkla na sluneční hodiny - před devíti hodinami opustila. „Spí vůbec někdy?“ Byla to jen konverzační otázka, protože pokračovala: „Jak se má Anna Bollingerová, ta budoucí maminka?“  
„Doktor říká, že bude v pořádku. I když se trápí pro svého manžela.“ Odmlčel se v zamyšlení nad tou tragédií. Janet ji dostala na starost, má to jako zvláštní úkol... Janet a Patti Sue. To děvče znásilnili?“  
„Bojím se, že ano.“  
„Nic ti neřekla?“  
„Chvilí jí to potvrzuje, než bude schopná mluvit o tom, co se jí přihodilo.“  
„Aha...“  
„Tobě se líbí, že?“  
„Je roztomilá,“ řekl Jay se soucitným úsměvem.  
„Dej jí čas.“  
„Já vím.“  
Kris sestupovala dolů po schodech, zatímco Jay odbočil doleva, k bednám, kde Aarens neohrabaně utíral talíře 'kočičkami'. Museli jich najít nesmírnou spoustu, když se používají na tolik způsobů.  
Muž z pranýře už zmizel a Kris zamrzelo, že se Jaye nezeptala, co provedl. Byl to důvod, proč se Jay ptal na Pattiino znásilnění? Mitford svůj výrok o obtěžování myslel vážně.  
Kris za sebou uslyšela kroky, a když se ohlédla, spatřila Zainala, Slava a Cooa. Napadlo ji, zda všichni tři obývají stejnou jeskyni. Vypadali čisti a odpočatí.  
„Co to, že vstáváte tak brzy?“ ptala se.  
„Spal jsem hodně,“ usmál se Zainal a jeho neuvěřitelné žluté oči prozrazovaly dobrou náladu. „Slav a Coa taky. Velká práce.“  
„Hodně práce,“ opravila ho mimoděk a spěšně dodala, „ale učíš se opravdu rychle.“  
„Musím učit,“ usmál se ještě víc.  
„Všichni učíme,“ řekl Slav svým jakoby tekutým hlasem. „Ahoj, Krissss,“ dodal a zdůraznil přitom sykavku.  
V té chvíli Deskiové na hlídce vydali poplašný pokřik a v okamžiku zmizeli z dohledu.  
„Nálet?“ vykřikl někdo znepokojeně.  
Veškerá aktivita v táboře rázem ustala. V další vteřině všichni, kdo byli venku, uháněli do jeskyní. Kris vzhledla k obloze. Otáčela se na všechny strany spolu se Zainalem, Slavem a Coem a očima přejížděla obzor. Stejně tak i Mitford na svém exponovaném místě na dně rokle.  
Coo vydal podivný, uší rvoucí skřek, na nějž dostal shora obdobnou odpověď.  
„Veliká věc.“ Roztáhl ruce, jak nejvíc mohl a zakoulel očima. „Zléééé. Zlé, zlé, zlé, zlé,“ opakoval, třásl hlavou a potom si pevně stiskl uši. Ne proto, že zvuk byl 'špatný', ale proto, že se rychle zesiloval - znělo to, jako by se na ně řítilo půl tuctu skřípajících a řinčících starých vlaků naráz - a to jen zdůrazňovalo blížící se nebezpečí. Kris v duchu přirovnala ten zvuk k nepřetržitě detonaci. Cítila vibrace i ve vlastních kostech. Dokonce i skála pod jejíma nohama se chvěla.  
Ráda by se zeptala, odkud to přichází a čím je to způsobeno, ale stejně by ji v tom kraválu nikdo neslyšel.  
Nejprve se objevil stín... mnohem delší a širší než celá rokle; zakryl i kopec, který jejich strž přetínala. Stín se rychle posouval a už uviděli i tupý nos monstra, které hřmělo a rozechvívalo zemi.  
Klesalo to šikmo dolů, z výšky alespoň několika tisíc metrů, odhadovala Kris, a přikrylo to slunce jako deštník o rozloze ostrova. Obrovského ostrova, posetého nejrůznějšími výrůstky, dlouhými, tenkými, přisedlými, okrouhlými výčnělky a hrboly, s kulovitými útvary, nepravidelně rozsetými po celém povrchu, dokonce i na jakýchsi dveřích uprostřed břicha, které musely měřit snad stovky čtverečních metrů. Zdálo se, že uplynuly dlouhé hodiny, než jim to celé přeletělo nad hlavami. Tou dobou už lidé, částečně přivyklí zběsilému rámusu, vycházeli ven, aby se na to podívali. Jejich zvědavost převážila počáteční paniku.  
Kris mezitím následovala ostatní k nejbližší výšině - Mitford, Zainal, Jay Greene, Slav, Coa a Doylové byli první a za nimi se hrnula dobrá desítka dalších mužů a žen, kterým jeden pohled na monstrózní plavidlo nestačil.  
„Směřuje to k jatům,“ ječela Kris v trochu slábnoucím řevu.  
Jo,“ uvažoval Mitford a se zamyšleným výrazem si třel bradu. „Poznáváš to, Zainale?“  
Zainal pomalu zavrtěl hlavou, aniž stočil pohled k Mitfordovi.  
„Katenské lodi nejsou tak velké.“ Zdálo se, že je ohromený rozměry té věci stejně jako všichni ostatní. „Divná...“ zvedl dlaň, jak hledal vhodné slovo.  
„Sestava?“ navrhl Jay.



Zainal potřásl hlavou, rukama naznačil tvar výčnělků, a tyčí, trčících z plavidla.

Jo, tyhle věci. To je fakt, že lodi, se kterými jste přepadli Zemi, nic podobného neměly.“

„Ne.“ Zainal se na něj ušklíbl. „Příliš velké, ne dobré.“

„No, takový rozměr udělají dojem, řekl bych,“ komentoval Jay přívětivě.

Pozorovali tu věc, dokud jim konečně nezmizela z dohledu. Stále ji však ještě slyšeli, dokonce se teď zvuk měnil, jako by monstrum přefazovalo na jinou rychlost.

„Vznáš se na místě?“ řekl Mitford, jako by nemohl uvěřit svým uším. Pak zatřásl hlavou. „Docela určitě bych nechtěl zvedat tuhle mrtvou váhu ze země.“ Vzdychl. Jak to dělají?“ Tázavě pohlédl na Zainala, který jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Kris v jeho tváři poprvé spatřila výraz znepokojení.

Náhle polkla. „Kdybychom včera nedostali ty lidi ven...“

Mitford přikývl. „Činila ses, Bjornsenová.“

„To byla Zainalova práce, seržante,“ řekla rychle.

Zaslechla, jak se Mitford uchechtl; potom ji poplácal uznale po rameni.

Nikdo se neměl k odchodu z nepohodlného pozorovacího bodu. Po chvíli naslouchající uši zaznamenaly další změnu zvuku. Také zaslechli mocné zaburácení raketových motorů, nebo co vlastně pohánělo obrovskou loď, která nyní mířila vzhůru. Objevila se nad obzorem, s nosem otočeným k nebi. Kris cítila až posvátnou hrůzu před takovou ukázkou technické zdatnosti. Nebylo to krásné dílo jako kdysi Challenger nebo Discovery s jejich deltovitými křídly a povrchem z keramických destiček. Ale mělo to trojúhelníkovitý tvar s tupou přídílí.

„Chce se vám sběhnout bleskově dolů, chlapci?“ zeptal se Mitford. Hleděl přitom na Zainala, Cooa a Slava.

Jasně, že chce,“ vyhrkla Kris a zarazila se, protože se vlastně nechtěla do ničeho hrnout dobrovolně.

„Ty ne, Kris, ty máš volno.“

Jestli já, tak oni taky. Jinak jdu s nimi. Jsem stejně zvědavá jako všichni. Nechce se mi věřit, že ta loď prostě zhltna všechno, co tam bylo, a zase jen tak odletěla.“

Mitford přiložil ruce k ústům a zahulákal na dno rokle: „Dowdalle, pošli skupinu do skladiště, ať se mrknou, jestli ho taky vyprázdnil.“

„Ach Bože,“ zaúpěla Kris. Znovu se cítila velmi zranitelná. A to přivedla další hladové žaludky.

„Neměj strach. Máme zásob až nad hlavu, vzhledem k momentální situaci.“

A tak oba týmy vyrazily. Kris se zdálo, že návrat k jatkám netrval ani polovinu času, který potřebovali na cestu do tábora. Celé ty nekonečné hektary beden byly pryč, zůstaly jen hromady něčeho, co vypadalo jako poškozené a tudíž nepoužitelné kusy. To by vysvětlovalo ty promáčkliny a škrábance, říkala si, i přesto ohromená obrovským množstvím, které loď odvezla. Mají přenašeče hmoty? Přepřav mě, Scotty, zněla jí v hlavě věta kapitána Kirka ze StarTrecku tak neodbytně, že se musela hystericky zasmát, aby to přešlo.

„To je v pořádku, Kris,“ řekl Zainal. Jeho přízvuk se zlepšil s každým slovem. Musel mít na řeči prostě buňky. Nějak ji to uklidnilo víc než jeho slova nebo paže, kterou jí letmo položil na ramena. „Zkontrolujeme stáje.“

„Jak?“ Kris máchla rukou po prázdném prostoru, který předtím šikovně přemostila dlouhá pyramida beden. K první hromadě zničených kusů to bylo šest nebo sedm metrů svisle dolů. Cítila se najednou tou změnou nepříjemně dezorientovaná.

Zainal ukázal na kamenitý terén a Kris si poprvé uvědomila, že mechaňáci vykrojili sklad beden ze stěny útesu a stáje také. Podle toho, co slyšela, byla i sýpka umístěna v přírodní skále. Takže ani na takové základní zemědělské potřeby nepoužili obdělátné plochy země. Jestli to tak bylo uspořádáno na cele planetě, byl to dokonalý systém. A teď se sem hrnou lidi, říkala si podmračeně, aby to tu popřevraceli vzhůru nohama.

Stáje byly prázdné, vydezinfikované a přichystané pro novou várku obyvatel. Byli sem zajatci vysazeni právě v čase sklizně a porážení zvířat? Jak často sem létá to monstrum pro zásoby? Jednou, dvakrát za měsíc? Půlročně? Počasí bylo celkem mírné, jako jaro, ale obilí v polích bylo daleko zralejší. A slyšela, že zní v sýpkách neustále přibývalo, což by znamenalo podzimní úrodu.

Dalším důležitým faktem bylo, že majitelé strojů byli pravděpodobně všežravci, jako ostatní humanoidi. A potřebovali tolik jídla, že museli vyvinout vysoce specializovanou techniku k pěstování a kultivaci plodin a chovu zvířat. A musejí mít k dispozici dostatek planet, když si mohou dovolit používat buď celou tuto, nebo její většinu pouze k produkci potravin. Obří sběrný dopravní prostředek stejně jako mechaňáci poukazovali na výjimečně vysokou technickou úroveň. A přesto Zainal - Katenové byli všichni zběhlí v cestování, zkoumání a objevování - nepoznal, o jaký typ lodi se jednalo a jejich výzvědná služba popsala planetu jako neobydlenou. Jistě, pokud zde nebylo nic jiného než stroje, pak takový výrok byl pravdivý. Jenže jak si Katenové mohli nevšimnout při svých plánovitých průzkumech mechaňáků? Copak tu byli jen v noci? Možná tu akci uskutečnili během nějakého klidového období v 'zimních' měsících. To málo, co Kris o zemědělství věděla, zahrnovalo i fakt, že ve farmaření je takových období jen málo; vždycky se najde nějaká činnost, která se musí vykonávat po celý rok. A jak vlastně může vypadat zima na Botany? Zainal bezstarostně trval na tom, aby se podívali do 'garáží', kde roztodivné stroje s množstvím zvláštního příslušenství čekaly na signál k návratu do služby.

„Nedokážou poznat lidi. V pohodě!“ řekl Kris a ta zůstala tak paf z toho, kde vzal slangové 'v pohodě', že byl v garáži dřív, než stihla něco namítnout.

Jeden ze strojů byl zavěšen v rámu, který blikal a pípál. Mechanismus pro údržbu? Kris si přála, aby tu měli někoho, kdo se vyzná ve strojařině. Ale koho napadlo, že budou mít příležitost zkoumat všechno tak důkladně? Nebo kdyby tak aspoň měla kus kůry a tužku, aby mohla nakreslit schémata strojů, které zaplňovaly několik garáží. V poslední z velkých stáji našli spousty pytlů - ale s čím? Logika jí napovídala, že to budou s největší pravděpodobností semena nebo hnojivo. Doppravila je sem loď, která odvezla maso? Kris vytáhla nůž, nařízla pár pytlů a ode všeho vzala vzorky. Asi v

polovině nákladu byla jednoznačně semena, zbytek podle pachu představoval hnojivo.

Skupina se vrátila do tábora za východu prvního měsíce. Kris se necítila zdaleka tak unavená a zatímco Slav a Coó dávali najevo, že si potřebují oddechnout, ona a Zainal museli nejprve podat zprávu Mitfordovi.

„Nevzali zrní, Bjornsenová,“ byla jeho první poznámka, ale jí se zdálo, že je skleslý. „Co jste našli vy?“

Kris začala vyprávět a nevynechala ani svoje domněnky, když mu podávala nashromážděné vzorky. Zainal mezitím vzal několik velkých kusů kůry a začal na ně kreslit. Kris párkrát ztratila nit, když zahlédla jeho přesná vyobrazení různých druhů techniky, kterou viděli v garážích. Mitford vrhl kradmý pohled na kresby a chvílemi se zahleděl Katenovi do tváře. Zainalova tužka létala po kůře jako divá. Kris připadaly jeho skici neuvěřitelně přesné. Zainal si svou práci důkladně prohlédl a potom rozvážně udělal několik korekcí původních linií. Takže jsme s sebou měli strojaře celou dobu, říkala si Kris. Zainal toho uměl mnohem více, než si kdokoli uvědomoval. „Tyhle,“ podal Zainal svazek kůry Mitfordovi.

„Hej, Bob Bylinkář, Mack Su, Capstan, Macy, ke mně! Přineste ty nákresy ze sýpek,“ zařval Mitford velitelským hlasem. Pak se souhlasně usmál na Zainala i Kris. Je tam hromada takových hraček. Teď musíme vymyslet, jak je vyřadit z provozu.“

„Proč?“ vyhrkla Kris.

„Protože stejně jako ty, Bjornsenová, si myslím, že všechno tohle farmaření je dílem nějakých humanoidů, soudě podle toho, že jejich potraviny se podobají našim Nicméně,“ pokračoval energicky, „zjevně máme co dělat s technicky velmi vyspělou rasou.“ Kris horlivě přikývla. „Ta loď dokazuje, že sem v jistých intervalech přilétají. Takže musí existovat nějaké nepřetržité sledování, i kdybychom nenašli řídicí centrum.“

Kris přemýšlela, kolik z toho asi rozuměl Zainal, ale on opravdu poslouchal každou buňkou svého mohutného těla. Cítila napětí ve svalech nohy, kterou se dotýkal její, jak seděli pohromadě na širokém kameni. Zvláštní, že jí nevadil fyzický kontakt s Katenem, jenže jeho dotek byl tak jemný, vůbec to nebylo jako chlapi s nestydatými, zvědavými prackami, kterých už také pár potkala.

„Takže když teď začneme mechaňáky mrzačit, někdo se sem přijde podívat,“ zakončil Mitford.

„A jednoduše je přemůžeme?“ zeptala se Kris, šokovaná pouhou představou útoku na loď, kterou dnes viděli. Zvlášť s výzbrojí, kterou měli momentálně k dispozici: nože, sekery, oštěpy a luky a šípy. Vyprskla smíchy.

„Nesměj se, Bjornsenová. Existuje mnoho způsobů, jak proniknout do vesmírné lodi. A já víceméně počítám s tím, že průzkumná loď bude menší a řízená živou posádkou, ne automaty. Stroje jsou dobré na rutinní práci, ale k vyhodnocování je třeba mozků.“

„Takže co?“

„Musíme začít od začátku. Dostat sem průzkumníky.“

To už Mitford svolal příchodí a vzápětí zařval na kuchaře, aby přinesl dva talíře jídla. Musel zaslechnout, jak Kris kručí v žaludku.

„Zainale, Bjornsenová, probrali jsme zatím pár nápadů, když jste byli na výpravě, tak vám to teď trochu objasním,“ kývl na oslovené, než se obrátil ke zbytku skupiny. „Coó, Slave, běžte si pro nějaké jídlo. Jděte se najíst.“ Ukázal rukou k jeskyni. „A děkuju. Jo, poslyš, Coó, Bob Bylinkář přinesl víc toho zeleniska, co ti tak chutná.“

Coó přikývl a společně s Rugarem si to namířili ke kuchyni. Mitford je sledoval očima.

„Přídělové tyčinky jsou teď vyhrazené jen pro Deskie, Ilgince a Tury, vážení. My ostatní můžeme žít z plodů téhle země. Oni ne.“

„Vážně?“

„Aspoň dokud nenajdeme něco, co jejich žaludky neodmítnou.“ Mitford rezignovaně povzdychl, čímž dal najevo, že ho ten problém trápí. Byl natolik vůdcem, že měl zájem udržet naživu všechny své lidi a zvlášť tak schopnou rasu, jako byli Deskiové. „Kuchaři mají plné ruce práce, aby narychlo připravili a nasušili pemikan pro patroly. Takže nebudete muset mechaňáky rozčilovat rozkrádáním jejich stád.“ Zazubil se. „Jak že jsi to říkala těm potvorám, Kris? Klokrávy.“ Zachechtal se.

„Seržante, myslela jsem, že jste po nás chtěl, abychom mechaňáky našťvali,“ dožadovala se Kris objasnění.

„To máme naplánováno“ - znovu se usmál - „ale nechci, abyste zase skončili postřelení jedem někde v polích. A tak ochromíme systém. Fajn, chlapi,“ řekl k nově přichozím. Capstan a Macy byla pro Kris nová jména i tváře, ale zdálo se, že vědí, kdo ona i Zainal jsou. Mitford jim rozdál Zainalovy nákresy. „Zainal nakreslil typy mechaňáků, které viděli na jatkách. Myslím, že se od těch ze sýpek liší.“

„Vysoce specializované vybavení,“ řekl Su, jak listoval v kresbách. Občas se u některé zastavil a zamračeně si prohlížel každý detail. Pak si vyměnil svou polovinu s Capstanem. Kris později zjistila, že starší z obou mužů byl na Zemi projektantem podobných zařízení.

„Podívejte, všechny mají solární pohon!“ cvrnkal Su do různých plochých součástí na jednotlivých obrázcích. Jak jsem říkal, musejí. Ekologicky jsou bezchybné, používají obnovitelnou energii. To je skoro zázrak, že katenští zvědové považovali tuhle planetu za neobydlenou. Snímali - nebo jak to vlastně dělají - určitě jen známky živých forem a tihle mechaňáci tím pádem unikli jejich pozornosti. Takže musejí mít kolektory a zásobní baterie a kde by mohli mít... aha, ano, asi tyhle jednotky. Hmmm.“

„A co když nesvítí slunce? To prostě zhasnou, když je zataženo nebo prší?“ ptala se Kris a udělala si mentální poznámku o tom, že solárním panelem je vybaven každý typ.

„Jsme tu už deset dní, a ještě nepršelo,“ povzdychl si Mitford a jeho pohled sjel nahoru a dolů roklí, která nesla viditelné známky po záplavách vysoko po stěnách.

I Zainal se rozhlédl po táboře. „Hodně uděláno za deset dní,“ usmál se.

„Udržuje to morálku,“ odvětil Mitford lapidárně, ale přidal letmý úsměv jako dík za kompliment. „Tak, máme tady několik

skutečných přeborníků ve střelení prakem. Dokážou složit skaloše na pětadvacet metrů. Kámen by takový solární panel vyřadil, ne?“

Su se zamyslel, ale Capstan potřásl hlavou.

„Museli bychom vědět, jaký materiál na panely pro mechaňáky používají. Ale je pravděpodobné, že kdyby byla velká část jeho povrchu narušena, nemohl by přijímat dostatek sluneční energie, aby podal uspokojivý výkon.“

„Možná,“ Kris nasadila bezelstný výraz a tón, „bychom se na nich mohli pocvičit v tvořivém házení blátem? Myčku aut jsem v té Dalekově stáji neviděla.“

Zainal se na ni udiveně podíval, protože nerozuměl její narážce. Kris to tedy názorně předvedla a on se usmál a přikyvoval. Také Suovi se ten nápad zjevně zalíbil a dokonce i Capstan se malinko pousmál.

„Zaručeně je všude spousta potoků, abychom si mohli bláto připravit,“ pokračoval Su s nadšením. „A když toho na panely naplácáme dost, na slunci to hezky přischne.“

„Bláto v noci. Stroj ve dne nepojede,“ navrhol Zainal.

„Prima nápad, Zainale,“ zubil se Mitford. „Vyřadíme je z provozu přímo na místě.“

„No, počkejte,“ přerušil je Capstan. „Musí tam být také nějaká baterie, která měří čas a ráno je nastartuje. Nebo něco podobného. Budeme je muset zlikvidovat také, víte.“

„Tak to uděláme,“ řekl Mitford vesele. „To jsem zvědavý, kolik jich budeme muset zmrazčit, než se na to někdo přijde mrknout?“

Probírali tuto otázku dál, ale všichni souhlasili, že nejprve bude třeba najít více podobných lokalit, aby plán vyšel. Kris, Zainal a mimozemšťané nebyli jediní, koho Mitford někam vyslal, a jedna skupina, jak jim seržant řekl, se ještě nevrátila. Neměl o ně strach - zatím - protože šli na sever, opačným směrem od jatek. Uznal ale, že takových zařízení tu bude pravděpodobně mnohem více, soudě podle rozlohy obděláné půdy a pastvin. Ze strážních míst bylo vidět hodně kopců; každý hornatý hřeben mohl skrývat další skupiny mechaňáků, hospodařící na kultivované půdě.

„Zainale,“ zeptala se Kris po krátké pomlce při výměně nápadů, „kolik lidí vysadila vězeňská loď při jedné cestě?“ Pokrčil rameny téměř omluvně. „Nevím. Nepotřeboval jsem vědět.“

„No, určitě to bylo víc než jen nás a ty, co jste právě vysvobodili,“ zavrčel Mitford v náhlém návalu hněvu. Ostatní vážně přikývli. Seržant s povzdechem pokračoval. „Jeden průzkumný tým měl co dělat se smečkou pěkně zdívočelých individuí; jenom dva z našich se odtamtud dostali a jeden byl ošklivě pořezaný. Bylo jich odhadem tak na třicet. Takže je nezbytné, aby patroly držely v noci hlídky. Esher měl dost rozumu na to, aby se schoval i s Barretem, tím raněným, dokud si nebyl jistý, že je nebudou sledovat až sem. A na to,“ Mitfordův ukazovák se na moment zapíchl do vzduchu před každým jednotlivcem, aby zdůraznil varování, „si každý musí dát bacha! Něco vám povím: podruhé už všichni reagovali jako na drátkách, když jsem zařval na poplach. A Murph vyrobil triángl, který vzbudí i mrtvého.“

„Ale tady bychom se mohli ubránit i několikanásobné přesile, seržante,“ řekla vyplašeně Kris. Pomyslení, že tábor je zranitelný a že by měli odvrhnout nějaké lidi, ji skličovalo. A muselo to trápit i Mitforda.

„To si piš, že ano,“ odvětil Mitford rezolutně a s takovým vědoucím úsměvem, že se uklidnila. Mitford si dal evidentně spoustu práce s rozmístováním zabezpečovacích a ochranných zařízení. „Kontroluji vůbec někdy ty hordy, které sem přivezou?“ zeptal se Zainala a ten přikývl.

„Ne brzy,“ řekl. „Za půl roku,“ dodal a sklouzl do barevštiny, aby byl schopen vyjádřit časový úsek.

„Půl roku,“ zopakovala Kris anglicky a on znovu přikývl, jak si nový výraz zapsal do paměti.

„Přivezou další vězně?“ ptal se ho dál Mitford.

„Vyloží lidi na hodně míst,“ a rozmáchl se oběma rukama. „Hodně krát osadí planetu.“

Kris nebyla jediná, komu při té informaci kleslo srdce. Kolik z nich mohlo podle Katenů přežít? A kdyby nepřežil nikdo, odepsali by celou planetu? Co je tohle za způsob kolonizace! Nepokusila se ještě odhadnout, kolik zajatců bylo ve vězeňské ohradě, než je náhle nahnali na palubu lodi, ale stoprocentně jich bylo mnohem více než jen těch pár stovek lidí, kteří skončili tady v táboře. V současnosti věděli minimálně o čtyřech dalších místech přistání. Tak kolik jich bylo původním nákladem? S takovou by na tom vážně byli líp, kdyby se pokusili navázat kontakt s těmi Farnáři, kteří vyrábějí, vlastní a používají mechaňáky.

„No, děláme, co můžeme,“ ozval se Mitford zarytě. „A průzkum budeme provádět za daných okolností co nejdůkladněji. Víš něco dalšího o tom, jak vaši osídlují planety, Zainale?“

„Byl jsem ve vesmíru víc,“ rozhodil Katen ruce, aby vyjádřil nedostatek informací.

„Jinými slovy u Katenů to funguje jako v každé jiné armádě, co,“ ušklíbl se Mitford. „Levá ruka neví, co dělá pravá.“

Kris nezbylo, než se opět pustit do vysvětlování a zprvu zmatený Zainal se po chvíli zazubil.

Když jim dal Mitford konečně rozchod, Kris se pustila přes roklí a nahoru po schodech. Stěny kuchyňské jeskyně byly pomalovány náčrtky různých druhů vegetace. Byly rozděleny do několika oddílů: jeden měl nadpis 'pozemšťané' a obsahoval rostliny, kterým je třeba se vyhnout, a v druhé části ty, které jsou vhodné ke sběru. Další nesl v honosných gotických literách titulek 'Deski' a menší nápisy 'draslík? vápník?'.  
„Nazdar,“ uslyšela čísi hlas a vtom už jí zastoupil cestu Dick Aarens.

„Ted' ne, Aarensi,“ pokoušela se změnit směr, aby se mu vyhnula.

„Hele, holka, dyť chci jenom bejt kamarádskej,“ zastavil se přímo před ní.

Já taky, ale zrovna ted' toužím jediné po posteli.“

Oči, které měly krásný jasně modrý tón, přestože zbytek jejich majitele se jí vůbec nezamlouval, se mu rozšířily. „No to ale máme společný zájem!“ Pokusil se obejmout ji kolem ramen, jako by si ji chtěl odvést.

Vyklouzla jako ještěrka.

„Já sama, Aarensi.“

„Kris...“

Pocítila úlevu i znepokojení současně, když za sebou zaslechla Zainalův hlas. Otočila se a pokročila ke Katenovi.

„Ano?“ Doufala, že tón jejího hlasu mu přetlumočí radost z toho, že se objevil, když to nejvíc potřebovala.

„Budeme mluvit o patrole pro zítra?“ zeptal se.

Za sebou slyšela Aarensovo znechucené zavrčení a pak skřípot jeho kroků na písčité zemi. Odcházel.

„Díky, Zainale. Zachránils mi život.“

Pozoroval ji se zamyšleným výrazem. „Ty nemáš ráda ho?“

„Ne,“ odvětila a vrtěla hlavou, aby to zdůraznila.

„Myslel jsem.“

„Ale dávej si na něj pozor, Zainale. On je nebezpečný.“

„Jak?“ Její poznámka ho zaskočila.

„Nemá tě rád.“

„Protože ty ano?“

Potřásla hlavou. „Protože za prvé jsi Katen a za druhé má raději sebe než tebe. A myslí si, že je pro mě neodolatelný.“

Zainal zakroutil hlavou a lehce jí sevřel paži; dožadoval se tak mlčky vysvětlení.

„Nevím, jestli ti dokážu objasnit drobné nuance,“ vzhledla a usmála se. Žluté oči byly mnohem hezčí než obyčejná známá modř. A líbil se jí jeho dotek tam, kde jí pod Aarensovy rukama naskočila husí kůže.

„Nu-an-ce?“

Položila mu dlaň na hrud', cítila slabě tep srdce - tak Katenové přece jen mají srdce. „Vysvětlím ti to později, Zainale.

Jsem teď tak unavená, že prostě nemůžu.“

„Běž,“ řekl měkce a otočil ji k chodbě. Ale když ji zlehka postrčil, chytila ho za ruku.

„Doprovod' mě, prosím. Nerada bych, aby po mně Aarens někde cestou skočil.“

„Rád,“ řekl Zainal s rozhodným zábleskem v očích. Napadlo ji, jak se teď po dobrém zbaví jeho. A kdyby nebyla tak utahaná, mohla by - v této chvíli - třeba... Zatřásla hlavou. Na to nebyla vhodná doba. Cítila se velmi vyčerpaná.

A tak, ruku v ruce, spolu kráčeli k její jeskyni.

„Spi dobře, Kris.“

„To víš, že budu,“ odpověděla vroucně.

K jejímu naprostému úžasu jí letmo položil dlaň na hlavu a lehce jí počechral vlasy, než zmizel. Byl pryč dřív, než stihla jakkoliv zareagovat.

„Jsem tak děsně unavená, že se nezmůžu ani na pusu na dobrou noc,“ řekla si zkroušeně a vzápětí se už vděčně sesunula na postel z větvi.

Příštího dne opět vyrazili. Ve skupině byli kromě Kris a Zainala také Coa, Slav a bratři Doylové. Hlavní cíl: najít a vyřadit z provozu co nejvíce mechaňáků a začít s tím na jatkách. Optimální bylo podle Capstana rozmontovat solární panely, když to půjde. Rozbití nebo pokrytí blátem byly stejně hodnotné možnosti, pokud dokážou stroje ochromit. Druhotným záměrem bylo pokračovat v přerušeném průzkumu nejbližšího okolí. Vydali se na cestu tentokrát lépe vybaveni než kdykoli předtím: měli lana upletená z popínavých rostlin, která nespálí kůži tak, jako se jim stalo se syntetickým vláknem pokrývek. Každý z nich měl prak a váček s vhodnými kamínky - to byla nová povinnost několika dětí, které byly v táboře - oštěpy s pazourkovými hroty a vaky s novým pokrmem - sušeným masem. Kris ho ochutnala hned, když jí Zainal dal její přiděl, a co do chuti to bylo oproti lisovaným katenským tyčinkám výrazné zlepšení. Coa a Slav však dostali samozřejmě právě tyčinky, které pečlivě rozdělávala Patti Sue. Zjevně jí nedělalo potíže jednat s muži - mimozemšťany, ačkoli na Zainala ani nepohlédla.

„Nevíme, jestli bude pemikan dost vydatný, ale můžete také lovit, abyste si doplnili denní dávky proteinu.“

Oba Doylové byli veselá společnost, neustále se na něco Kris a Zainala vyptávali. Kris přemýšlela, zda byli do skupiny vybráni proto, že jsou Irové, kteří dokážou vyjít téměř s každým.

Měli dobrý čas a mířili více na západ, šikmo od první trasy, která skončila jejich uvězněním. Našli vhodnou vyvýšeninu a na jejím vrcholku se navečer utábořili... a potom se rozpršelo. Nebyl to žádný jemný deštík; Kris měla pocit, že je to docela stejné, jako když tenkrát na Barevi stála pod vodopádem. Schoulili se pod improvizovaný přístřešek z příkrývek, který je částečně ochránil před přivaly vody. Podle jejich odhadu lilo asi hodinu, pokud se však týkalo pocitů, zdálo se jim, že do nich déšť zběsile buší celé věky. Přestalo stejně náhle, jako začalo.

Jako kdyby někdo zastavil sprchu,“ okomentoval situaci Lenny, když nevěřicně vykoul zpod deky. „A hele, na obloze není jedinej mráček a teprve vychází první měsíc. Ten si díky kráterům nemůžu splést.“

Vytřáslí důkladně pokrývky, z umělého vlákna voda lehce стекла, takže zvenčí byly deky na dotek mírně vlhké, ale zevnitř zůstaly dokonale suché.

„Báječná látka,“ prohlásil Ninety, jak mačkal okraj tkaniny v ruce. „To se musí ocenit. Tihle Katenové umějí dělat perfektní vybavení do bojových podmínek.“

„Snese to hodně,“ souhlasila Kris a ohlédla se po Zainalovi, který pozoroval krajinu pod jejich pahorkem.

„Co tam vidíš?“

„Nic.“

„A to ti dělá starosti?“ /

„Ano,“ řekl Katen a uložil se na zem. „Vezmi první hlídku, Kris. Vzbud' Slava. Slave, budiš Coa. Coa, budiš Doylovy. A vy mě.“ Nahmatal suchou stranu deky a ulehl na bok. Já spím, potom myslím lépeji.“

Ať už se bál čehokoli, alespoň je to při jednotlivých hlídkách udrželo ve střehu. Možná, uvažovala Kris, když budila Slava, že to je to, co měl Zainal na mysli.

Byli všichni vzhůru dávno před svítáním, stále ještě nezvyklí na delší dny i noci. Večer předtím se jim podařilo uchránit dostatek nasbíraného suchého trusu na rozdělání ohně. Uvařili tedy voňavý čaj z přinesených nasušených bylinek a



vody z nedalekého potoka, kterým zapíjeli pemikan. Už vyzkoušeli horší způsoby, jak skončit s pústem. Když došli k dalšímu hřbetu, Zainal vyšplhal na nejvyšší bod a pátral zrakem v dálce. Pak ukázal vpravo.

„Kopce,“ řekl tajemně.

„Myslíš, že mechaňáci mají něco postaveného pod každým kopcem?“ ptala se Kris a napůl běžela, jak se snažila udržet s ním krok, když scházel zpět dolů.

„Uvidíme,“ zubil se Zainal a oči se mu blýskaly.

Do oběda ušli slušný kus cesty po hřebeni, až se terén změnil v holou skálu a oni před sebou uviděli další ztichlou, ale možná plnou garáž.

„Co myslíte, mívají taky polední přestávku, kdy se mažou a olejujou?“ uvažoval duchaplně Lenny, když z výšiny shlíželi na zavřené dveře neznámého objektu. „Zase sýpky?“ Ukázal na nedaleká pole s hnědávým strništěm, ať už na nich předtím rostlo cokoli.

„Podíváme.“

„A zablátneme?“ otíral si Ninety zpoceně čelo. Posledních pár kilometrů mimo jiné zahrnovalo i několik nezanedbatelných výstupů. „Mohl bych rozmáčet celej kopec.“

Skladovací stodoly byly prázdné; z toho, co v nich původně bylo uschováno, nezůstalo ani zrnko.

„S tím vesmírným nákladákem se museli svinsky činit,“ podotkl Lenny, „vybrakovali to i tady.“

„Dávný čas,“ opravil ho Zainal a ukázal mu uprášený prst, kterým předtím přejel po podlaze.

„Asi jim tu zarazili dotace, co?“ vtipkoval Ninety.

Zainal rozhodl, že prozkoumá každou z patnácti budov komplexu. Poslední z nich byla garáž, kde stáli mechaňáci srovnání v nehybných řadách. Nebyl na nich usazený prach a ve chvíli, kdy se Ninety chystal vykročit do nitra budovy, zdvihl Zainal paži a ukázal na dlouhé obdélníkové útvary na východním výčnětku garáže.

„Sluneční energie.“

„A hele,“ polkl Ninety, „myslíš, že nás zaregistrovali jako zloděje?“

„Pochybuj,“ řekl Lenny, „před kým by na téhle planetě hlídali? Nemají ani potuchy, že jsme tu. A že jsme sakra nebezpeční!“

Zainal se zachechtal. „To jsme. Pro ně.“ Kývl na Ninetyho, spojil dlaně a čekal. Ninety při pomýšlení na svou nezanedbatelnou váhu jen pokrčil rameny a vylezl Katenovi na ramena, aby se mohl podívat na panely.

„Hej,“ ozval se po chvilce zkoumání, „myslím, že půjdou sundat,“ uchopil jeden z nich. Trochu se přitom zakymácel, ale Katen hravě vyrovnal těžiště a Ninety svěsil panel z konzol. „Snadná instalace, zásoba náhradních dílů, na počkání, bez problémů!“

Postupně podal dolů čtyři panely a začal obhlížet, kam vedou sběrací kabely. „Škoda, že jsem neviděl přesný popis toho solárního monstra, co přivezli do Dublinu, než jsme odjeli.“

„Vás sebrali v Irsku?“ vyvodila si z toho Kris vlastní závěry.

„Né, v té době jsme dělali na stavbě v Detroitu. Nestálo to za moc, ale i tak to bylo lepší než mizernejch padesát babek podpory týdně.“

Seskočil ze Zainalových ramenou a připojil se k bratrovi, Slavovi a Coovi, kteří si podezřívavě prohlíželi solární jednotky. Zainal jako by vyčkával, s pohledem upřeným na nehybné stroje.

„Kolik energie asi můžou nasbírat?“ ptal se ho Ninety. „Musíme čekat až do tmy? Nic pak nevidíme.“

„Možná jsou stejně záložní,“ uvažoval Lenny. „Nejsou ozbrojení a vůbec.“

„Šipky,“ vzpomněl si Zainal a nahlížel do garáže, jestli tam neuvidí ty malé hrozné létající stroje.

„Nevidím tu nic nainstalovaného,“ přejížděl Lenny rukou po rámu dveří. „Žádný bezpečnostní zařízení. Teda ne, že bych ho poznal, kdybych nějaký uviděl. Musí tu přece být...“

Coo prolomil zamyšlené ticho tím, že vykročil rovnou dovnitř, do zadní části zšeřelé budovy. Tam se otočil a vztáhl své dlouhé pavoukovité paže v gestu, které jako by říkalo „Tak a je to“.

„Dobrý,“ zamnul si Ninety dlaně. „Tak se mrknem, co těm zatraceným mechaňákům můžeme provést.“

Skočil na přírubu nejbližšího velkého zemědělského stroje a vyšplhal se tak vysoko, aby dosáhl na nakloněné plochy kolektorů. „A tyhle jdou jako po másle,“ řekl, když je začal jeden po druhém uvolňovat z držáků. Celkem jich bylo sedm. Když skončil, podíval se dolů na Zainala.

„Tak, šéfe, co dál?“

Zainal vylezl k němu a vytáhl se na špičky, aby viděl do otvoru, vzniklého odstraněním kolektorů. Kris zadržovala dech a doufala, že se nic nezapne a neomráčí ho nebo nesrazí dolů. Nemohla si vzpomenout, které části stroje se rozsvěcovaly, když ho viděla pracovat na poli.

Zainal začal s hekáním tahat za jeden díl, který mu vzápětí zůstal v rukou. Podal ho dolů Kris a společně s Ninetym začal rozebírat vnější kryty. Dokonce i Slav vypadal spokojeně, když spolu s Lennym a manipulovali s jednotlivými kusy.

„Jednoduché,“ podotkl Zainal po důkladné obhlídce vnitřku stroje. „Toto,“ dotkl se krychle s hranami o délce roztažené dlaně, „je baterie.“ Uvolnil ji.

„Hmmm, šikovná věcicka,“ křenil se Ninety.

„No, jestli jsou tu na údržbu tohoto zase jenom další mašiny, tak by neměl být problém to rozmontovat,“ podotkl Lenny.

Kabely a konektory vedoucí do baterie se také daly snadno odpojit a Zainal s dalším heknutím vyjmul krychli ven.

„Mohli bychom to použít v táboře?“ otázala se Kris.

„K čemu?“ odříkl Ninety. „Nemáme nic na elektřinu.“

„Ale mohli bychom, kdybychom měli elektřinu... a možná by někdo z inženýrů dokázal přestavět tyhle díly na něco, co

by nám bylo užitečné.“

„Jako co?“ dožadoval se Ninety vysvětlení.

„Co je to s tebou? Copak nemáš rád techniku?“ ptal se Lenny, který neschvaloval bratrův postoj.

„Mitford bude chtít,“ přerušil je Zainal. „Vezmeme později do tábora.“ Znovu se rozhlédl, oči se mu zúžily.

„Co se děje?“

„Žádný střileč šipek.“

Coo náhle ukázal vzhůru a tiše švitořil, což u něj znamenalo smích. Natáhli krky a uviděli létající jednotku, upevněnou vysoko u stropu.

„Není divu, že jsme žádnou nenašli v té fabrice na maso. Nikdy jsme se nepodívali nahoru,“ podotkla Kris. „Teď, když víme, kde je, můžeme ji také zkusit dostat.“

„Vypadá zrovna připravená k vypuštění, co?“ řekl Lenny. „Ta věc musí být správně naprogramovaná, že jo? Chci říct, že doufám, že nespustí tady?“

„Snad ne,“ odpověděl Ninety.

Pustili se do hotového cirkusového čísla: Ninety si stoupl Zainalovi na ramena a Coo na jeho, aby na stroj mohli vůbec dosáhnout. Lidská věž se povážlivě kymácela, když se snažili sundat ho z konzol, a Kris s Lennym tancovali okolo, připravení tlumit případné pády vlastním tělem.

Coo skončil zavěšený na jednotce a komíhal se s ní ve vzduchu, aby ji uvolnil. Jakmile se mu to povedlo, letěl dolů, vyrážel přitom podivné kejhavé zvuky a tiskl si stroj k hrudi. Lenny a Kris se navzájem úspěšně srazili, jak se oba snažili zachytit jeho křehké tělo. Ale přece jen se jim povedlo pád ztlumit, i když Kris dostala pořádnou ránu do nosu křídlem stroje. Před očima jí naskočily hvězdičky, ale držela Deskiho pevně, dokud nechtyl sám rovnováhu.

Když se pustili, Kris zalapala po dechu. Přímě před očima měla totiž nebezpečné, jedem napuštěné hroty malých střel na hranách obou křídel, namířené přímo na ni. Nechybělo mnoho a byla by tu opět ležela v bezvědomí. Posadila se a zvrátila hlavu dozadu, aby zastavila krváčení z nosu.

Všichni muži se shodli na tom, že nebezpečnou věc rozbijí.

„V žádném případě,“ zarazila je Kris s přidušenou naléhavostí, jak si právě utírala krev rukávem. „Musíme zjistit, jestli je tu nějaká nádrž nebo zásobník s tou omamnou látkou.“

„Proč?“ nechápal Lenny. „Nejsem pomstychtivec, ale když si vzpomenu, co se stalo některým těm, co je to zasáhlo...“

„Mohli bychom to použít jako narkózu při ošetřování, Lenny. Působilo to na nás jako anestetikum. A to by se mohlo hodit“

„Aha, no to máš asi pravdu.“

Při rozebírání tohoto zařízení byli ještě opatrnější.

Potom se pustili do zneškodňování všech ostatních strojů v garáži a vytvářeli přitom úhledné hromádky jednotlivých dílů.

„Vůbec nemám chuť se s tím vším vláčet zpátky,“ přejížděl po nich Lenny pohledem.

„Přivedeme víc lidí nosit. Aarens je silný,“ zubil se Zainal potouchle na Kris.

„Ten tě za to bude přímo zbožňovat,“ vyprskla smíchem.

„Tahat náklad je jediný, k čemu je ten lump dobrý,“ prohlásil Ninety a pochybovačně obhlížel hromady dílů. „Ale počkejte, je to bezpečný, nechat to tu jen tak ležet?“

Zainal pokrčil rameny. „Stroje bez proudu!“

„To je fakt,“ Ninety se však stále tvářil ustaraně.

„V celé garáži není žádná energie,“ připomněla mu Kris.

„Ale občas asi kontrolují, jestli je všechno v pořádku, ne?“ ptal se Ninety.

Zainal se vzápětí usmál. „To je, co chceme.“

Jo, to je fakt,“ poškrábal se Ninety na hlavě. „A neměli bysme to teda všechno rozmlátit, aby to nemohli dát zase dohromady?“

Zainal se maličko zamyslel. „Schováme,“ rozhodl pak.

Nesli a táhli díly dost daleko, než našli místo, které bylo dobře ukryté před případnými pozorovateli ve vzduchu i na zemi. Zabralo jim to zbytek dne. Na noc se ubytovali v prázdné garáži, chránění před průtrží, jež opět bičovala půdu. Ulovené skaloše - Kris mile překvapila sama sebe tím, že se jí jednoho podařilo složit hned na první pokus, když vzala do ruky prak - si upekli na ohni. Jedli a sledovali přívaly vody, hrnouce se na zem.

V průběhu sedmi dní, které jim dal Mitford k dispozici, našli a vyřadili z provozu čtyři další zařízení včetně jedněch prázdných jatek. Zůstali tam přes noc a upravili si pohodlná lůžka z píce, zatímco venku zuřil prudký liják. Pršelo teď každý večer, vždy asi hodinu, a tak se jim noco leh pod střechou náramně hodil.

„Takový déšť nemůže být přirozený,“ prohlásila Kris čtvrtou noc. „Vždycky v noci, když jsou mechaňáci hezky schováni ve svých garážích.“

„Maj to farmaření tak dokonale zařízený, že bych se ani nedivil, kdyby opravdu šachovali i s počasím,“ zamyslel se Ninety. Pak seriózně dodal: „To by bylo bezva, moct tak vypnout slejvák, když se má hrát fotbal.“

„Mít tak tvoje starosti s fotbalem,“ ušklíbl se jeho bratr stroze, ale s přátelským podtónem v hlase.

„V tom případě by museli mít nějaké kontrolní ústředí přímo na této planetě,“ otočila se Kris k Zainalovi a ten přikývl. Jenže kde? Pěšky toho moc neprozkoumáme a nakonec ani nevíme, na kterém kontinentu se nacházíme, že ne?“ zeptala se Zainala.

Potřásl hlavou a znovu povzdechl, protože ho samotného trápil nedostatek informací.

„Ale na druhé straně, pokud budeme pokračovat v rozebírání a zneškodňování strojů, pan bytný se může objevit co nevidět. Možná dřív, než se nám bude líbit,“ sjela jí ruka podvědomě k opasku s nožem. „Takový nůž člověka uklidní,

ale stejně mám pocit, že nám moc nepomůže, když dojde na souboj s rasou, jejíž techniku jsme měli tu čest vidět.“ „Není inteligence na této planetě,“ odporoval Zainal. „Chceš říct, že jestli nás něco napadne, bude to stroj?“ Ta poznámka ji vůbec nepotěšila. „Nějaké další jedovaté šípky?“

„Byli jsme tam v pasti,“ odvětil Zainal, ale zjevně si v duchu procházel možnosti a pak trhl křečovitě rameny. „Jsme opatrní. Hlídáme.“ Otočil se k Deskimu, žvýkajícímu tyčinku, a vydal několik krátkých hrdelních zvuků, podobných zaštěknutí. Coo přikývl a ukázal na své ušní záklopy. Pak - Kris nevěřila svým očím - zdvihl jeden ze svých dvou vratiprstů jako palec v gestu, které znamenalo 'oukej'.

„Chytaj se rychle, co?“ zabručel Lenny, který si toho také všiml, a udělal na něj stejné gesto oběma rukama. Coo horlivě přikyvoval, ale dál se věnoval svému přídělu.

Kris mezitím sledovala Katenův obličej a napadlo ji, že už si také určitě všiml, jak se Deski mění. I když stále stačil ostatním, šplhání po skalách už pro něj dávno nebylo tak snadné jako ze začátku a Kris se zdálo, že je ještě vychrtlejší a doslova se ztrácí před očima. Neustále ochutnával další a další druhy rostlin, kořínků a ořechovitých plodů, které nacházel v zalesněných oblastech. Na některých druhích rostly jakési ořechy nebo spíše houby přímo na kmenech. Coo vyzkoušel všechno, a když si ostatní pochutnávali na skalošich pečinkách, pomalu ukusoval z přídělové tyčinky. Zainal mu už dvakrát řekl, že nemá smysl s nimi šetřit, v táboře jich bylo víc než dost. Tedy Kris se alespoň domnívala, že tohle mu Katen říká.

Šestého dne za rozbřesku Slav máchl paží směrem k domovu. Kris byla patřičně ohromená jistotou, jakou projevoval v orientaci. Měli za sebou tolik výstupů a sestupů, tolik obcházek kolem neschůdných srázů, že sama neměla ani nejmenší tušení, kterým směrem jejich tábor leží.

## KAPITOLA OSMÁ

Vycházel čtvrtý měsíc. Tři dny poté, co Mitford vyslal pět skupin na průzkum terénu a zneškodňování mechaňáků, bilancoval seržant plány: renovaci stájí, navrženou třemi architekty, kteří se našli mezi osazenstvem tábora. Výrobní zařízení jatek bylo kompletně rozmontováno, i když by asi musel být v táboře příšerný nával, aby se někdo uvolil jít bydlet tam. Nicméně stále tu bylo ještě dost lidí, kteří neměli ani potuchy o tom, co se na jatkách udalo.

Zaslechl tlumený hlas jednoho ze strážných.

„Seržante, někdo sem jde.“

„To neříkej mně. Vyzvi je.“ Přesto sáhl jednou rukou po oštěpu a druhou vytáhl nůž z pochvy.

„Kdo tam?“ ozval se zvučný hlas hlídky.

V odpověď sem dolehly nějaké výkřiky, ale heslo to nebylo. „Krucí, seržante, to nejsou naši!“ Strážný se na svém nápadném místě přikřčil. „POPLÁÁÁCH!“ zařval a začal zběsile bušit do železného trianglu, který byl umístěn na každém strážním postu.

„Z KTERÝ STRANY SEM KSAKRU JDOU, RAINEY!“ hulákal Mitford. „ÚTOK! ÚTOK! ZAUJMĚTE POZICE!“

Bylo štěstí, že i přes značný počet těch, kteří byli právě na průzkumu mimo tábor, se našlo kdykoli během osmadvaceti hodin pár lidí, kteří nespali.

„SCHÁZEJÍ DOLŮ ROKLÍ, SERŽANTE! Ó Bože!“ Rainey se znovu skrčil, když na skále nad ním zařinčel oštěp. „Oni po mně střílejí!“

Tmou zasvištěly další oštěpy. Mířily na zdroj světla; na 'poradní' oheň. Mitford v podřepu, aby tvořil menší cíl, vyrazil kupředu. Nahoře v kládě se Aarens zuřivě dožadoval propuštění, protože kolem něj začaly dopadat šípy a jeden oštěp.

„POJĎTE,“ řval Mitford na muže a ženy, kteří se už hrnuli ven z jeskyně, oštěpy a nože připravené, jak to měli nacvičené. Mitford si s hořkým zadostiučiněním uvědomoval, že po tomhle zážitku už si nikdo nebude stěžovat na 'nesmyslný' dril. Jen tak vědět, kolik je útočníků? přemýšlel, když se hnál vzhůru strží. Ve chvíli, kdy se na hranici světla objevily shora první postavy, se ušklíbl. Pořádný boj už dlouho postrádal. Zahlédl cíl a moment počkal, aby vrhl oštěp, až se tělo otočí přímo proti němu. Zbraň se vnořila protivníkovi hluboko do hrudi a ten se skácel jako podřátý. Hlídky nahoře se činily, vystřelovaly šípy a oštěpy jeden za druhým. Vzápětí se na Mitforda s vytím vrhl další bojovník.

Byl to zběsilý útok; muž svíral v každé ruce jeden nůž, ale neměl ani potuchu o taktice, jenom zuřivě sekal vzduch kolem sebe v naději, že snad zasáhne. Mitford se sehnul, uskočil stranou a vrazil svou zbraň mezi útočnickova žebra. Výkřik zasaženého přešel v příšerné zoufalé kvílení. Nože vypadly z bezvládných dlaní, jak padl na záda. Mitford zůstal v podřepu, vytrhl nůž a pustil se do dalšího bandity. Koutkem oka postřehl, že jeho lidé jsou už těsně za ním. Pak shora přiletěl kámen a udeřil ho do ramene tak prudce, až zavrával a musel se opřít o skálu.

„HEJ, DÍVEJTE SE, KAM MÍŘÍTE,“ zahulákal, když uviděl Barta, Taglioneho a pravděpodobně Sandy Aresonovou, kteří ho právě míjeli.

Zakrátko bylo po všem; útočníci zjevně neměli žádný plán. Prostě viděli světla, ucítili jídlo a zaútočili v době, kdy bude každý spát, jak mylně předpokládali.

Čtrnáct z nich museli pohřbít a další tři utrpěli zranění, která bylo možno ošetřit. Byli vyhladovělí a dokonce jejich kombinézy ze vskutku odolného katenského materiálu byly potřhané a neuvěřitelně špinavé. Když vyšlo slunce, připotácely se tři zbědované ženy, které prosily o pomoc. Byly v hrozném stavu hladové, potlučené a jejich těla i pohledy jasně vypovídaly o opakovaném týrání a zneužívání. Mitford souhlasně pozoroval Patti Sue, když pozorně vedla jednu z nich, téměř ještě dítě, do kuchyně, aby jí podala pravděpodobně první pořádné jídlo od chvíle, kdy se ubožačka probudila po přistání.

Z obránců jen pět utřžilo zranění: dva od kamenů, které létaly shora do rokle. Mitforda značně bolelo zasažené rameno, ale Mattu Darglovi, který měl spoustu práce se zašíváním řezných ran, nic neřekl. Další muž ve tmě zakopl a zlomil si nohu. Nyní si ulevoval nadáváním na vlastní neobratnost, zatímco mu kost napravovali.

„Mrzí mě to, seržante,“ omlouval se, když Mitford procházel kolem něj ošetřovnou, aby zjistil škody.  
„Nebyl jsi nahore v roklí přímo za mnou, Barte?“ spatřil Mitford muže s tmavou pletí, kterému Matt právě zašival ošklivou ránu na paži. „To tě naučí držet si obrannou pozici.“  
„Ne, oni mířili na vás,“ šklebil se Bart.  
„Zachraňovals mi kůži, co? Hodný!“ Mitford mu uznale stiskl zdravé rameno. Bitva rozhýbala veškeré osazenstvo, a tak kuchaři začali pro všechny připravovat brzkou snídani. Mitford využil příležitosti společného jídla k tomu, aby opět poukázal na to, jak je důležité zůstat neustále v pohotovosti.  
„Zareagovali jste výborně a rychle, vážení, ale ti darebáci se vůbec neměli dostat až do rokle. Myslím, že budeme muset vysunout hlídky dál okolo tábora.“  
„A co třeba pastí, seržante? Mohli bysme nějaký narafořit na přístupových cestách?“  
„Nakresli plán,“ souhlasil jednoduše Mitford.  
„A nezdá se vám, že je tu prostě nedostatek bojovníků, když máme tolik lidí venku na průzkumech?“ ptala se Sandy.  
„Ne, to bylo v pořádku, vždyť jste přece sama byla včele.“  
Je to můj domov,“ napřímila se Sandy. „A taky jste nás k tomu vycvičil.“  
„Vážně?“ ušklíbl se Mitford.  
„Já vím, remcali jsme,“ mávla rukou nad jeho poznámkou. „Vy jste věděl, co děláte. Asi jsme byli trochu namyšlení.“  
„Takže doufám, že už všichni víme, k čemu to bylo?“ Mitford se rozhlížel kolem sebe. „Nakonec, nedostali se ani až k mojí kanceláři, ne? Tak, teď budu potřebovat skupinu na odnesení mrtvých.“  
„Pohřební průvod?“ vzhledl Dowdall od broušení svého nože.  
„Ne, jak říkám, skupinu na odnesení mrtvých nejmiň přes čtyři pole odsud, Dowdalle.“  
„Ale seržante,“ zabručel Dowdall na protest, protože pochopil, že mu byl tento úkol právě beze slov přidělen.  
„Nikdo přece nechce, aby nám v táboře smrděly mrtvolky, že ne? Ty, ty, ty, ty a ty,“ vyjmenoval hned celý oddíl.  
„Postarejte se o to, než je slunce příliš rozežře.“  
Jakmile se vrátil do své 'kanceláře', aby celou událost zapsal, Aarens si začal stěžovat.  
„Klidně bys mě tu nechal chcipnout, když jsem se nemohl bránit! A to si říkáš civilizovaný člověk! Ty velký vůdce!“ Mitford přistoupil těsně k Aarensovi, chytil ho za vlasy a vykroutil mu hlavu tak, aby se rebel nemohl vyhnout jeho pohledu.  
„Něco ti povím, ty ubohej posranče. Ještě moment takhle pokračuj a napíchnu tě zaživa na kůl a nechám odnést mezi ty mrtvolky.“  
Aarens zalapal po dechu. „To bys neudělal!“  
„Ne? Prozrad' mi jeden důvod, proč ne. Jediný důvod!“  
Mitford si uvědomil, že jeho zuřivost je víceméně způsobená nedávným stresem z nečekaného útoku a zvýšenou hladinou adrenalinu v krvi. Neměl by takhle ztrácet kontrolu a vylévat si vztek na Aarensovi, ale lépe na něm, než na komkoli jiném.  
„Hele seržante, klídek. Klídek,“ i když se hlas Aarensovi maličko chvěl, jeho smířlivý tón přesto přiměl Mitforda pustit jeho křtici. „Přece by ses mě nezbavoval, seržante. Ne teď, když mě budeš moc potřebovat.“  
„Potřebovat... tebe?“  
„Jistě, mě,“ Aarens se dokonce zazubil. „Jak jsem už řekl, když jsem sem přišel, já jsem technický génius. Dokážu opravit a rozjet stroj, nad kterým všichni zlomili hůl. Nepotřebuju žádný manuály, abych poznal, jak co funguje. Mám na to grif. Ve Státech jsem vydělával těžký prachy tím, že jsem šéfům radil, jak vylepšit výrobní linky, aby se zvýšila výkonnost. Hele, slyšel jsem, jak jste se tu bavili s Capstanem, Mackem Su a ostatními. Jsou to všechno šumaři. Já jsem ten, kdo z jejich snů učiní skutečnost. Fungující skutečnost. Nezbavil by ses přece jediného opravdového talentu, kterej dokáže třeba osvětlit jeskyně? Teplá voda! Dálkové poplašné zařízení!“  
„DéPéZetky? Jak bys to udělal?“ Mitfordovi se to příliš nezdálo, ale rozhodně nebude váhat jeho služby využít - pokud ten lidský odpadek dokáže něco takového skutečně vyrobit.  
„Mohli bysme napojit sluneční kolektory - a baterie, samozřejmě - okolo celého tábora,“ kroutil Aarens uvězněnými rukama, „a vytvořit elektrický obvod, řekněme, z tenkého drátu. Cokoli drát přetrhne, vyhlásí poplach. Jednoduchý.“  
„A v noci?“  
Aarens pohrdavě potřásl hlavou. „Baterie se přes den dostatečně nabijou, aby to dokázaly udržet v provozu celou noc. Jak ráno startujou mechaňáci? Říkám, jednoduchý jak facka.“  
Mitford si říkal, že nebude marné říct o tom nápadu Mackovi a Spillerovi.  
Jo, je to jednoduchý. A teď buď zase zticha.“  
„Ale já mám být dneska z tyhle legrácky propuštěnej,“ namítl Aarens.  
Mitford se na něj dlouze zahleděl a pak ukázal na sluneční hodiny. „Až když slunce dojde na první dílek. Pak to bude přesně den, odkdy jsme tě zavřeli za to, že jsi obtěžoval tu malou Čínanku.“ Ještě jednou po něm šlehl pohledem a pak se otočil a šáhl po tužce a kusu kůry.  
Později mu téměř přišlo líto, když Mack, Spiller a Jack zvaný Hřebík prohlásili, že Aarensova myšlenka stojí za vyzkoušení, a rozhodli se vyrobit prototyp z materiálu, přineseného do tábora z jatek.  
\*\*\*  
Zainalova skupina se vrátila do tábora těsně před večerním lijákem. Běželi, kde jim to terén dovozoval, a pak byli náhle zastaveni strohým dotazem hlídek na heslo.  
„Heslo?“ vykřikla Kris. Jaké heslo? Víte přece, kdo jsme, sakra: Kris Bjornsenová, Zainal, bratři Doylovi, Coa a Slav. Prober se, Tesco, hergot, a nebud'te tak nepřátelští!“  
„Je to má povinnost, Kris. Přepadli nás, když jste byli pryč.“



Jeho úsměv jí však okamžitě dal najevo, že útok selhal a nikdo v táboře nebyl zabit nebo vážně zraněn.

Proběhli okolo Tesca a hnali se k jeskyním, dychtiví informací o přepadu.

Když Kris uviděla, že seržant není ve své kanceláři, drapla prvního člověka za rameno. Byl to chlapec, kterého si pamatovala ze záchranné akce na jatkách.

„Pete, kde je Mitford?“

„Vevnitř,“ zněla odpověď. „Slyšelas o tom přepadení?“

„Ano, ale pár podrobností by nebylo k zahoezení.“

„Kdo? Co?“ vyptával se Lenny.

„Ále, nějací vyhladovělí odpadlíci. Seržant vedl protiútok - to bylo něco.“ Chlapcovy oči se zabýskly obdivem. „Bart a Sandy Aresonová byli rovnou za ním. Ale o většinu jsem stejně přišel.“ Jeho obličej zklamaně pohasl. „Hlídky spustily dolů palbu kamení a šípů a ty trefily i některé z našich.“ Pete se zazubil. „Seržant tomu říkal 'přátelský oheň'. A odnesli čtrnáct mrtvých - támhle,“ mávl divoce rukou, aby naznačil velkou vzdálenost, „a mrchožrouti budou mít hody.“

Teatrálně se otrásl. „Vidíte, co jste propásli!“

„Je někdo z našich zraněný?“ ptala se Kris naléhavě a pokukovala po prázdné 'kanceláři'.

„Jenom jedna zlomená noha a pár říznutí. A seržant přivedl jejich ženy, které ti chlapi hrozně týrali.“

Kris bezděčně pohlédla k pranýřům. Byly prázdné. Je možné, aby Aarens i Arnie současně sekali dobrotu? Že by je ten útok naučil, jak se mají chovat?

„Smrt každému, kdo si troufne na tábor Ayers Rock!“ Pete bojovně máchl zaťatou pěstí kupředu.

„Ayers Rock?“ opakovala Kris ohromeně.

„Jasně, proč ne? Skála, která nás ochránila.“

„No, ty se přece taky jmenuješ Peter.“

„Co?“ nechápal chlapec.

„Peter' znamená 'skála', kamaráde.“

„To jsem nevěděl.“

„Víš, kde je seržant právě teď, Pete?“ zeptala se Kris.

Jasně. Pojďte za mnou,“ mávl na ně rukou.

„Instaluje poplašné zařízení.“

„Cože dělá?“

„Vážně, sestrojil ho ten Aarens. Není to špatné. A funguje to.“

„Aarens?“ Kris se s úžasem ve tváři obrátila k Zainalovi.

„Zázraky se dějí,“ poznamenal Lenny a úsměvem ocenil její překvapený výraz.

„Takže to není naprostý budižkničemu.“

Když potkali Mitforda na cestě zpět od hlídky, okomentoval celou událost jednoduše: „Musíš použít kdeco, když chceš postavit svět.“

„Ale Aarens?“

„Taky mě tím překvapil,“ odvětil Mitford a vedl je do malé jeskyně, kde měl 'vnitřní' kancelář, kterou si zřídil poté, co začaly pravidelné deště. „Řekl vám támhle Pete o tom přepadení?“

„Podáte nám radši zprávu vy, seržante?“ rozesmála se Kris.

„Později. Vy jste na řadě první. Všechno v pořádku?“ Přeletěl zrakem po ostatních.

„Prima, seržante, udělali jsme spoustu práce.“

„Coo ale rychle slábne, seržante,“ řekla Kris tiše a vyhýbala se pohledu na Deskiho. Mitford se zachmuřil. „Našel někdo něco, co by jim pomohlo?“

„Matt Dargle to upřesnil na nedostatek vitamínu C a draslíku nebo vápníku. Tyhle dva prvky stále hledáme,“ mračil se Mitford. „V téhle chvíli jsou tu jen tři Deskiové, kteří mají dost síly, aby mohli chodit s průzkumníky ven.“ Obrátil se k Zainalovi. „Nemáš nějaký nápad?“

„Deskiové vždy potřebují zvláštní stravu. Dovází se na Barevi. Nevím jaká.“ Zainal povzdychl. „Dobří lidé, Deskiové!“

„Což se bohužel nedá říct o jiných případech,“ zavřel Mitford znechuceně. Pak pokračoval trochu energičtěji: „Věřte nebo ne, ten Aarens je skutečně technický génius, jak o sobě tvrdil!“

„Slyšeli jsme.“

„Slátal dohromady poplašné zařízení a natáhl ho okolo tábora pro případ, že by zase nějací lumpové chtěli přepadnout Rock,“ usmál se, když si uvědomil, že už nové jméno tábora zřejmě slyšeli. „On a Spiller tvrdí, že bychom mohli použít kolektory k ohřívání vody a dokonce k osvětlení a vytápění jeskyní. Pamatuješ si něco z té zprávy o zdejší zimě, Zainale?“

Mitfordovi se v očích jasně zračila hluboká starost. „Třeba záplavy nebo sníh a tak?“

Zainal se podíval na své veliké ruce, jako by v nich držel odpověď. Potom se smutným vzdechem potřásl hlavou. „Mojí lidé neprozkoumali dobře. Neviděli hodně z toho, co vidíme my teď. Ale tato planeta má kyslík na dýchání a jídlo pro většinu lidí.“ Hlas se mu vytratil v mlčenlivé omluvě za tak nedostatečný a chybný výsledek jejich průzkumu. „Základ je tady. Vzduch, voda, jídlo pro přežití. A přežijeme teď dobře, díky vám.“

Mitford na projev uznání souhlasně přikývl.

„Zdá se, že mechaníci na farmách skončili s veškerou prací poté, co sklídili úrodu; a ti z našich lidí, kteří se vyznají v zemědělství říkají, že ty tvoje klokrávy, Kris, nikdo nechystá na přezimování pod střechou. Takže můžeme jen doufat, že zimu přežijeme, ať přinese cokoli.“

„Poslyšte, seržante, jestli stroje opravdu skončily, ať už díky nám nebo vlastnímu programování, nemohli bychom se nastěhovat do budov? Našli jsme jich dost, abychom se tam všichni vešli,“ navrhla Kris.

„Už jsme o takové alternativě uvažovali,“ řekl Mitford. „Spousta lidí se děsí dalšího nájezdu a cítí se bezpečněji tady v Rocku. Odmítají se stěhovat. Nicméně ty stáje by se daly bránit docela stejně. Teď mě nechte promluvit si s Doylovými a vy dva si jděte odpočinout.“

Z oblohy se stále ještě hruly přívaly vody, když se Kris a Zainal zastavili v hlavní jeskyni pro horkou polévku a celkem chutný kynutý chléb, který zbyl od večere. Kris si tak pochutnala, že se ani neobtěžovala vyplivovat tvrdé žmolky.

Nikdo známý neměl zrovna službu, a tak při jídle seděla vedle Zainala. Tvářila se jakoby nic, ale stejně si nemohla nevšimnout postranních pohledů ostatních; některé byly doslova spekulativní a podezřívavé. Vlastně ji příliš nepřekvapovalo, že mnozí stále ještě chovají vůči Katenovi nevráživost. Možná to byl důvod, proč je Mitford neustále posílal pryč z tábora, na výzvědné výpravy. Sejde z očí, sejde z mysli. Tichounce si povzdechla, ale Zainal to stejně zaslechl a tázavě se na ni podíval. Odmítavě se usmála a ulomila kousek chleba, aby jím vysála poslední kapky husté chutné polévky z poněkud křivé hliněné misky. Zainal ji napodobil a také se na oplátku usmál.

Pak nádoby opláchli a vrátili na police.

„Podívám, jak se má Co,“ řekl Zainal.

Já půjdu...“ když ale Zainal zavrtěl hlavou, ihned se rozhodla pro koupel. „Pozdravuj ho.“

„Pozdravuj?“

„Řekni mu, že ho zdravím.“

„Aha! Ne slovo jako 'páni'.“

„Ne,“ usmála se.

Jednou vysvětlíš to 'páni'?

„Teď už kdykoliv, kamaráde,“ rozesmála se. „Učíš se angličtinu ostošest.“

„Ostošest?“ zamračil se samou snahou přijít na to, co právě řekla.

„To ti taky vysvětlím. Jdu se vykoupat,“ řekla na rozloučenou.

Voda dole v jezeře byla příliš studená, než aby se v ní nějak dlouho máchala. V okanziku byla venku a osušovala se za hranicí hlavních světél, když zaslechla hlasy.

„Aarens zabodoval. Jak můžeme vědět, že ten Katen není špeh? Co když má nějakou vysílačku? Nebo třeba nechal zprávu u těch mechaňáků v garážích?“

„Přestaň, Barkere,“ Kris rozeznała sytý hlas Joea Lattoreho. Urychleně se soukala do kombinézy. „Proč by nás prosím tě Katové špehovali, proboha svatýho? A on stejně není řadovej Kat. Setkal jsem se se spoustou chlápků z vyšších vrstev a on je zaručeně jeden z nich.“

„A co tedy dělá tady?“

„To Bjornsenovic kuře mi řeklo, že zabil velitele hlídky a oni ho chytili, ještě než uplynul jeden den.“

„Jo. A kdo se bez něj ani nehne, co?“

„Bráchy Doylovy jsi slyšel stejně jako já, když říkali že ti dva spolu nic nemají.“

„Dávali si prostě bacha, to je celý.“

„Tak už sklapni. Ten Kat riskoval krk, aby nás zachránil, a já mu za to budu vděčný tak dlouho, dokud nenajdu zatraceně dobrý důvod, proč bych neměl. A Aarens není žádná jednička. Znáš tyhle týpky a to ti povídám, kdybych si já měl vybírat, nevybral bych si Aarens, ani kdyby se pokrájel.“

Kris se vmáčkla tak hluboko do stínu, jak to jen šlo, s lechtivým pocitem obav o Zainala. Měl Mitford aspoň tušení, jaké nálady panují mezi obyvateli tábora ohledně Katena? Asi ano, zřejmě právě to byl důvod, proč ho neustále posílal mimo tábor - aby zmínil možnost vzniku nějakých represálií.

„Kdy ho teda Mitford odpraví? Říkal přece, že to udělá, až z něj dostane všechno, co ten syčák ví. Pomalu by byl čas, ne?“

„Třeba ho proto pořád posílá ven z tábora? Aby se ho zbavil 'nešťastnou náhodou'?“

„Příště by se jednoduše nemusel vrátit,“ vmísil se s uchechtnutím do debaty třetí hlas. „Žádný Katy tady nepotřebujem.“

„Chlapi, už je mi z vás docela zle. Dyt' je užitečnej. Užitečný lidi nemusíš zrovna zbožňovat, ale můžeš je využít. A to právě Mitford dělá.“

Téma se změnilo, když se první muž ponořil do vody. „Šmarjá, to je ale kosa! Načisto mi zmrznou koule, fakt.“

„Ty nějaký máš?“

Kris se ušklíbala a přestala poslouchat, protože poznámky nabíraly na vulgárnosti. Chlapi jsou větší drbný než ženské. Schoulila se ve tmě se zády opřenými o studenou kamennou stěnu a čekala. Naštěstí skupinka mužů nebyla nijak nadšená z koupání v ledové vodě zrovna jako ona sama, a tak byli za chvíli venku a rychle se oblékali. Počkala ještě nějakou dobu, dokud si nebyla jistá, že už jsou v horních patrech jeskyně, a opustila jezero.

Zastavila se u Mitfordovy 'kanceláře', ale byl tam dav lidí, kteří se dohadovali o nějakých schématech, a tak se vypravila do své jeskyně. Dalším bodem na jejím denním programu bylo 'zalehnout'.

Během jejich poslední výpravy někdo využil její nepřítomnosti a ukradl si pár větví, které tvořily její matraci, takže se jí nespalo tak pohodlně, jak se těšila. Přesto se probudila už před svítáním a odpočatá. Vydala se do hlavní jeskyně, kde lovci narychlo upijeli horký bylinkový čaj, než se vypraví kontrolovat pasti a lovit. S hrnkem v ruce se procházela po jeskyni v naději, že potká Jaye nebo Sandy. Ti by o Zainalovi smýšleli stejně jako ona. V téhle chvíli si už Kris opravdu nedovedla představit, proč by měl Mitford Katena popravít. Nepřicházelo v úvahu, že by Zainal mohl být mezi vězně 'nastrčený'. Byl tu proto, že si s ním ostatní Katenové chtěli vyrovnat účty. Sandy nebyla nikde nablízku a ani nikdo jiný, s kým by se Kris trochu znala.

Našla si volný kámen u vchodu do jeskyně, usadila se a sledovala ty, kteří se trousili dovnitř na snídani. Čekala, kdy se

objeví Zainal. Byla zvědavá, jak se daří Coovi. Vážně ho neměli nechat tahat se s tím létajícím krámem; ten pád na zem mu vůbec neprospěl, i když se ho Lenny a Kris snažili ztlumit, jak jen to šlo.

Náhle uslyšela rámus a ve stejný moment i varovné výkřiky hlídek. Vyběhla na venkovní římsu a snažila se očima vypátrat původ rachotu. Ale ať to bylo cokoli, blížilo se to zatím z velké dálky a znělo to nepříjemně. Podobně jako sběrací loď; muselo to být obrovské! Ale všechno už přece bylo odvezeno! Nebo ne?

„Kde je Mitford?“ ozval se výkřik a několik lovců ho vyrazilo hledat. Kris se rozběhla pro Zainala.

Našla ho velmi rychle; jak se tak hnala se skloněnou hlavou, náhle do něho narazila tak prudce, že udeřila hlavou o skálu za sebou, jak se od něho odrazila. Chňapl ji velkou rukou za rameno, aby ji podepřel.

„Další velká loď, Zainale,“ řekla a ukazovala ven. Katen ji stále ještě držel a táhl ji za sebou mezi ostatními lidmi, vyburcovanými hlukem.

Opět, tentokrát však potmě, se každý, kdo mohl, snažil vyšplhat na nejbližší vrcholek a vyhlížel blížící se vzdušné plavidlo.

„Možná se přišli pomstít?“ ptal se někdo. „Za to, že jsme jim polámali jejich mechaňáky?“

„Zainale?“ volal Mitford.

„Tady.“

„Co myslíš?“ Kris viděla, jak Zainal naklonil hlavu a soustředěně naslouchal.

„To je zvuk katenského stroje,“ řekl pak. Napřáhl ruku směrem, kde se v pološeru nadcházejícího dne začal objevovat mohutný obrys, lemovaný pohyblivými se světélky. Dokonce i Kris jasně viděla rozdíl mezi předchozí enormně obrovitou lodí a tímto plavidlem, které nebylo tak veliké, pokud se světla nacházela na okrajích. Zainal se ještě chvilku díval a potom ukázal směrem k jatkám. „Tudy.“

„Ježíši... co to dělají?“

„Je možné, že vezou další zajatce, Zainale?“ ptal se Mitford.

„Ano. Velmi určitě.“ Začal sestupovat dolů. „Kdo jde se mnou?“

„Myslím, že ty by ses tam neměl ukazovat, kámo,“ poznamenal Mitford napjatým hlasem.

„Jen rychlí běhači,“ ignoroval ho Zainal. „Oni musejí vyložit.“

„Jasně, a ty se tam dostaneš včas, abys s nimi upláchl co?“ vystoupil Mitford ze tmy a sevřel Zainalovo rameno. Kris zadržela dech. Tak nakonec by možná Mitford opravdu neměl nic proti okamžité popravě! Kris nechtěla, rozhodně nechtěla nic takového vidět. Na to se jí Katen příliš zamlouval!

„Neudělejte chybu, seržante,“ řekla. „Já půjdu s ním.“

„Samozřejmě, že půjdeš,“ odsekl záhadně. Museli se odmlčet, protože hluk přelétající lodi přehlušil všechno ostatní. Zainal z ní nespouštěl oči a potom přikývl.

„Transport. Víc lidí. Musíme zkusit. Je ještě noc.“ Chytil Kris za ruku a táhl ji dolů z výstupku.

„Zkusit co?“ řval za ním Mitford současně s Kris, ale Zainal už pádil dolů roklí směrem, kterým letělo dlouhé plavidlo nad nimi, a Kris vláčel za sebou.

Uvědomovala si jakési zmatené a protichůdné rozkazy, které se ozývaly za nimi. Prvních pár metrů se ještě stihla zabývat i otázkou, proč Zainalovi tak záleží na tom, aby šla s ním, ale potom už se musela soustředit výhradně na to, kam šlape, aby mu stačila. To, že to vůbec dokázala, bylo velké plus. Rozhodně byla na této bláznivé planetě v daleko lepší kondici než kdykoli předtím. Slyšela další, kteří je následovali a ve tmě nadávali na terén, ale víc dávala pozor na to, kam směřuje Zainal a co je před nimi.

Měli přede všemi slušný náskok, když jí Zainal dovolil na chvíli si vydechnout. Byli na úpatí skalního hřebenu a světla lodi nyní zmizela ve zvlněné krajině. Netrvalo dlouho a Kris zase popadla dech.

„Přistanou na stejném místě, kde vyložili nás?“ zeptala se.

„To by bylo dobré,“ odpověděl. „Nic není tam.“

Vysvětlila si to tak, že pole je prázdné, a proto je to vhodné místo na vyložení mnoha bezvládných těl. Byla zvědavá, jak dlouho jim to asi bude trvat. Možná měli nějakou metodu vysypávání těl z lodi, která nevyžadovala manipulaci s jednotlivci? Potom si vzpomněla, co se stalo s těmi, kteří na tom všivěmpoli zůstali přes noc. Nebylo divu, že Zainal tak pospíchal. Do svítání bylo ještě daleko. Dostanou se tam včas, aby zabránili krveprolití?

Znovu vyrazil a ona za ním. Byla si dobře vědomá toho, že jim to zabralo dva dny pochodu, než došli z místa přistání k jeskyním. I při rychlosti, kterou Zainal nasadil, stihnou to k poli dřív, než loď zase odstartuje? Musejí to aspoň zkusit. A možná Zainal doufal, že se mu podaří upoutat pozornost z některého kopce, který je na dohled od pole? Běželi teď ze svahu dolů a Zainal se náhle zastavil tak prudce, že do něj vrazila.

„Hele, příště řekni, až...“ hlas se jí vytratil, když si všimla, že světla jsou mnohem výš, než kdyby se loď skutečně chystala přistát. Vlastně ji vůbec neviděli klesat. Zainal vyštěkl nějakou nadávku, zavrčel a ohlédl se tam, odkud přišli. Rukou přejížděl ve vzduchu po dráze, kterou loď urazila, jako by si ji snažil zapamatovat. Vyrazil zpátky do svahu, z něhož právě seběhli. Prsty u nohou se mu bořily a klouzal dolů, jak měl naspěch.

Kris se pustila se zavrtěním hlavy za ním a jen chvílemi zpomalovala. Potom ale uslyšela řev motorů, který nemohl znamenat nic jiného, než že plavidlo překonává planetární gravitaci na cestě pryč. Zážeh trysek jí živě připomenul starty vesmírných raket z Mysu Kennedy. Byla by se ráda dívala, ale snažila se nezůstat pozadu za Zainalem.

Díky jeho rychlosti se za okamžik setkali s ostatními.

„Ta loď už náklad vyložila,“ lapala po dechu a někoho se přidržovala, aby po tom šíleném běhu neztratila rovnováhu.

„Někde tam, opačným směrem. Musíme se k nim dostat dřív, než je objeví mrchožrouti.“

„To proto ten Kat tolik pospíchal?“

„Houby, chtěl je dohonit a dostat se s nima pryč z téhle zapráskané planety,“ oddechoval prudce kdosi další.

„Mysli si, co chceš, ale na pomoc jim snad půjdeš, ne?“ houkla na něj Kris, zpola už jen přes rameno, jak bez váhání

znovu vyrazila za Zainalem.

Nasbírali další pomocníky, když se hnali zpátky roklí. Začínalo pomaličku svítat, a tak o něco lépe viděli, kam šlapou. Tam, kde se cesta rozdvíjovala vpravo na stezku roklí k táboru a nalevo dál po hřebeni, dal Zainal Kris znamení, aby podala zprávu Mitfordovi, který stál ve své 'kanceláři' s palci za opaskem a sledoval je, jakmile se objevili v dohledu. „Potřebujeme Slava moc,“ dodal Zainal a opět se rozběhl.

„Co se sakra děje?“

Kris se zastavila a opřela se rukama o kolena, aby nabrala dech. „Potřebujeme Slava. Loď odletěla. Ty lidi vyložili už předtím. Musíme tam být dřív, než padnou za oběť mrchožroutům.“

„Jdeme na to!“ Mitford okamžitě začal svolávat Slava, Pesse, Tesca, Su a Dowdalla, zatímco ona se pustila dál v Zainalových stopách.

Konečně ho dohnala, když se zastavil u jednoho z potoků, aby si svažil ústa. Slunce ještě nevyšlo a vzduch byl chladný, ale Kris byla rozpálená námahou a přemýšlela, jestli vůbec takovou dálku vydrží běžet.

„Mitford organizuje další posily. Je to ještě daleko?“

Potřásl hlavou. „Loď stoupala.“ Vzhlédl ke světlající obloze.

„Šťěstí.“

Doufala, že má pravdu, ale jak dlouho ty příšery hledají potravu? Bude úsvit stačit na to, aby je zahnal do jejich skrýší, nebo kde vůbec tráví den? Mezitím už se vydýchala, a tak teď zalehla na břicho a ponořila obličej do studeného proudu. Nabrala si plnou pusou vody, aby si vypláchla hrdlo, ale polkla jen docela malý doušek. Zvedli se oba současně. A běželi dál.

Vlastně to není tak hrozná rychlost, říkala si, zvlášť když popadla druhý dech. Snažila se nemyslet na to, co mrchožrouti udělají, když najdou pole plné živých, teplých, šťavnatých těl. V této chvíli byly podobné myšlenky k ničemu.

Přinejmenším snad už bylo každému jasné, že Zainal chtěl skutečně 'zachraňovat' lidi, ne dostat se odsud pryč. I když ona by mu to za zlé neměla. Vzal by ji s sebou? I tato úvaha byla bezpředmětná, ale Kris si začínala připouštět, jak mnoho pro ni ten 'Hromotluk' znamená. Nikdy předtím nepotkala nikoho, kdo by s ní jednal jako se sobě rovnou. Od té chvíle, kdy Zainala složila v ukradeném poletoni, se o nic nepokoušel. Ještě z kuchyňských řečí na Barevi věděla, že Katenové, řečeno diskretně, jsou vybavení velmi obdobně jako pozemšťané mužského pohlaví, jenom víc, jak suše poznamenala jedna žena. Nicméně, co se týče rozmnožování, tyto dvě rasy se nedaly smísit. Žádné kateno-člověčí potomstvo nehrozilo. Stejně ode dne, kdy ho omráčila železnou tyčí, po ní nijak viditelně neprahnul. A že takové pohledy celkem dobře znala. Zainal s ní zacházel trochu jinak než s mužskými členy výprav, s dvorností, která se jí zdála neobvyklá a jaksi vyhrazená speciálně pro ni. Přestože věděl, že právě její vinou teď trčel tady, s bandou podezřívavých, nevděčných a mnohdy netolerantních humanoidů. Zvláštní bylo, že i když Katen byl příslušníkem 'vládnoucí' rasy, Deskiové ani Rugarové k němu nechovali žádnou zjevnou nevráživost... rozhodně ne v takové míře jako pozemšťané.

Terén tu byl pro ni zcela neznámý a Kris se ulevilo, když konečně vyšlo slunce a stíny zmizely, takže nebezpečí, že zakopne na hrbolaté zemi, se snížilo na minimum. Jedné věci se skutečně obávala: zranění, které by se nedalo s jejich skrovnými prostředky první pomoci ošetřit a vyléčit. A také neznámých infekcí, které by mohly být životu nebezpečné. Katenské antiseptikum, které měli k dispozici, rozhodně nebyl lék na vše, co se neopatrným jedincům mohlo přihodit. A narkotická látka ze střel mechaňáků by pak mohla být doslova požehnáním.

Zainal se nyní řítíl vzhůru do kopce před nimi a ve strmějších partiích začal kličkovat z jedné strany na druhou. Nahoře na ni počkal a pak napřáhl ruku. Když se tím směrem podívala, spatřila o dvě pole dál krychle katenských zásobovacích beden a okraj plochy, poseté nehybnými těly. Z této vzdálenosti se však nedalo rozeznat, jestli už je napadly žravé příšery.

Zainal přiložil ruce k ústům a vydal podivný skřek. Zanedlouho se ozvala odpověď, která, jak se Kris zdálo, přilétla od jednoho z mimozemšťanů. Zainal spokojeně přikývl a začal sestupovat. Svah byl pokrytý jakýmsi trnitým porostem, který ulpíval na látce jejich kombinéz tak zarputile, že byla dívka ráda, že nemá holou kůži. Zainal, který ve spleti rostlin uvízl, vytáhl sekeru a uťal hlavní větev. Ta však i po oddělení od mateřské rostliny pevně držela.

„Opatrně,“ varoval Zainal vztaženou rukou Kris. „První sekej,“ dodal a ukazoval na keře, které jí stály v cestě.

„Mám ti nějak pomoci?“

„Jdi dolů. Rychle,“ gestikuloval důrazně směrem k poli, jež teď zmizelo z dohledu za další terénní vlnou. „Dupej, křič.“ Chvilku zaváhala, ale jeho pohled, když zvedl oči od neodbytného keře, jí bohatě stačil. Oháněla se sekerou na všechny strany a klestila si tak bez oddechu cestu, dokud nedorazila na holou zem, pokrytou jen strništěm po sklizeném obilí. Letmo se ohlédla a viděla, že se Zainal konečně vysvobodil ze spleti větví. Rozběhla se dál přes pole, nízký živý plot na druhé straně hladce přeskočila a řítila se dál. Zdálo se jí, že slyší z místa přistání výkřiky. To ji pohánělo ještě rychleji a přitom hulákala a ječela tak, jak to dělají kovbojové a jak to jako správná rozpustilá malá holka dříve často zkoušela. U dalšího plotu se na moment zastavila, aby si nasbírala hrst kamenů. Pak se odrazila a skočila přes plot na druhou stranu, kde málem přistála nějakému chudákovi na tváři. Byl to pozemšťan. Vlastně tu leželi skoro sami pozemšťané. Některá těla už objevili mrchožrouti.

Nejdřív rozhodila kamení v širokém oblouku, jak daleko uměla, a stále přitom ječela. Pak se rozběhla podél delší strany pole. Dupala co nejsilněji a vřískala a dusala až k hornímu konci. Ve středu pole nebylo vidět žádné stopy po příšerách, a tak s velkým rámcem pokračovala po okraji a zastavovala se, jen když už nemohla popadnout dech a snažila se vyvolat ve vysušených ústech sliny. Oběhla tak dvě strany pole a potom spatřila, že se blíží ostatní. Vřeštěla a zuřivě na ně mávala, aby se pustili kolem dokola z druhé strany.

Nyní si také všimla několika probouzejících se lidí a rozběhla se jim na pomoc. Katenové je zase vyložili na příhodném



místě v blízkosti vody a ona sbírala hrnky ležících, aby jim přinesenou vodou ulehčila jejich utrpení. Dowdall otevíral bedny a nejprve hledal lékárníčky a příkrývky, zatímco ostatní dělali pro nešťastníky napadené mrchžrouty co mohli. Kris měla tolik práce, a tak si nejprve ani nevšimla, že Zainal mezi zachránci není. „Tesco, kde je Zainal?“ zeptala se, když si to uvědomila. „Viděl jsem ho támhle,“ mávl dotázaný ledabyle rukou zpátky a hned se zase sklonil s šálkem vody nad omámenou ženou.

Upokojená Kris se vydala k další skupince, kterou tvořili Deskiové. Letmý pohled na celé pole ji podráždil, když viděla, že nikdo ze zachránců se pořádně nestará o mimozemšťany, proto se na ně zaměřila sama. Nedalo se ale říci, že by cítila nějakou zvláštní náklonnost třeba k Turům. Ti totiž na vodu hleděli velmi podezřívavě, takže nakonec musela nejprve sama upít a postavit hrnky na zem vedle nich, ať se sami rozhodnou, jak chtějí. Tři Ilginci byli ošklivě pokousaní a než jim v tom mohl kdokoli zabránit, spáchali sebevraždu prostě tím, že spolkli své vlastní jazyky a zadusili se. Kůže na jejich tvářích změnila barvu z obvyklé temně zelené na téměř černou. Pár dalších Ilginců, kteří to viděli, naskládali těla pod živý plot. Ilginské obličeje nevyjadřovaly žádné viditelné známky emocí, a tak si Kris nebyla jistá, jestli je to zarmoutilo nebo ne. Bleskově jim ovšem rozdala příkrývky a nože a ukázala lékárníčky.

Z tábora přicházeli další lidé, včetně Mitforda. Byla překvapená, že opustil svou 'kancelář', ale potěšilo ji, že sem přišel. Vtom si opět uvědomila, že ještě neviděla Zainala.

„Seržante, neviděl jste Zainala?“

„Ne, neviděl,“ mračil se Mitford, jak se rozhlížel po poli, kde se probíralo k vědomí stále více nových obyvatel planety.

„Přišel jste přes ten trnitý svah?“

„Ne, byl tam Su a včas nás před tím svinstvím varoval. Proč?“

Kris bez odpovědi hmátla po první lékárníčce a pár příkrývkách, které se jí dostaly pod ruku, a vyrazila rychlým poklusem zpátky. Kličkovala mezi skupinami lidí a přeskakovala ještě ležící postavy. Druhé pole téměř přeletěla a zrovna tak i oba ploty, aniž ztratila rychlost, a hnala se ke zrádnému svahu. Porost nebyl tak agresivní jako barevské trnokeře, ale tam, kde si předtím prosekala cestu, byl nyní jednoduší rostlinný Koberec, jako by ho nikdy nebyla osekala až ke kořenům. Po Zainalovi jako by se země slehla.

Ted' už se o něj vážně obávala. Zainal měl přece díky své mohutnosti největší šanci vyváznout odsud se zdravou kůží. Znepokojeně se rozhlížela kolem. Jelikož ho nikdo neviděl na poli, musel být pořád ještě někde tady. A jestli jsou ty keře natolik toxické, že dokážou omámit i Katenu, pak se jistě snažil najít vodu. Porost nebyl tak vysoký, aby jeho velké tělo úplně ukryl, a jeho šedohnědá kombinéza se ani v téhle zeleni nedá přehlédnout. U vody!

Na těchhle zatracených umělých polích byly vždycky potůčky. A toto pole bylo sklizené, to znamená obdělávané, takže tu někde bude i voda. Usilovně naslouchala. Konečně její uši neomylně zachytily bublavý zvuk. Dole pod svahem spatřila trs keřů s mnohoúhelníkovitými listy, které podle všeho rostly v blízkosti tekoucích vod. Uslyšela tiché zasténání, takové, jaké by asi uniklo z pevně sevřených rtů. S čerstvým vědomím, že keře na Botany mohou být nebezpečné, opatrně rozhrnula větve a uviděla Zainala, napůl ležícího v potoku, který pramenil zpod skalky porostlé mnohoúhelníkovitými keři. Jedna bota se válela opodál a pravou nohavicí měl vyhrnutou, takže bylo vidět zranění.

„Panebože,“ vydechla, když spatřila velkou zanícenou ránu na vnější straně lýtky. Trnokeře na Barevi byly dost protivné, ale toto poranění vypadalo vážně. Sklonila se nad ním a hledala známky otravy krve. Ne, že by katenská šedá svalovina mohla takového něco vůbec ukázat. Krev měl však rudou jako každý jiný humanoid, a ta vytvořila tmavou, skoro černou stružku tam, kde stekla po noze dolů. Podle velikosti rány usoudila, že si obrovský trn musel z masa doslova vykroutit.

„Au!“ ujelo jí a křečovitě se zachvěla. Prohrabávala se lékárníčkou ve snaze najít katenský dezinfekční prostředek. Tím mu zaručeně neublíží. A bude to pálit jako ďábel, když to naleje na otevřenou ránu, ale co jiného mohla dělat? Zhluboka se nadechla a vyprázdnila obsah ampulky do kráteru, který si na noze Zainal vyrobil.

„Rorrrrrrrgh!“ posadil se, jako když ho střelí, pravici připravenou k úderu a levou ruku zdviženou v obranném gestu. Kris bleskově uskočila stranou.

„To jsem já, Kris, Zainale. Chci ti pomoci!“

Stočil k ní pohled, zdivočelý bolestí a překvapením, ale v mžiku ji poznal.

„Tys přišla,“ řekl sotva slyšitelně a vzápětí jakoby se zhroutil do sebe a klesl znovu na zem. Oči měl vyvrácené a víčka se mu chvěla jako nějaké flirtující krasavici v poněkud jiné situaci a pak opět omdlel.

„Udělal jsem to správně, Zainale?“ Zatřásla nebo spíše se pokusila zatřást masivním ramenem, aby ho probrala. Hmátla po krabičce s léky, která jí vypadla z klína, a přemýšlela, jak by mu ještě mohla pomoci. Opuchlé tkáni by prospěl studený obklad. S takovým množstvím dezinfekce přímo v ráně mu voda nemůže při tížit.

V lékárníčce našla jakési plátky měkkého materiálu. Namočila je a přiložila na ránu. Zainal tiše zaúpěl, ale nesvíjel se bolestí, a tak se jí zdálo dost bezpečné v této proceduře pokračovat. Potom poskládala jednu deku, odstranila větve a kamení zpod jeho šedých, překvapivě jemných vlasů a podložila mu ji pod hlavu jako polštář. Druhou ho přikryla. Byl to sám Mitford, kdo se po ní sháněl. Na jeho volání vykoukla z houštiny. Za ním viděla zástup čerstvých přistěhovalců, kteří se právě vydávali na cestu do tábora. Seržant neztrácel vůbec čas váháním, jestli je má přijmout, i když pro jeho agendu to znamenalo přinejmenším čtyři nebo pět stovek duší.

„Co se děje, Kris?“ povykoval, jak se k ní hnál dlouhými skoky. Neměla ani zdání, jak se dokáže udržet tak fit při tom sedavém povolání, které nyní měl. V duchu mu připsala ve svém hodnocení další plus.

„Varujte lidi před tím trnitým křovím,“ řekla nejdříve a ukazovala naléhavě do svahu. Ale stejně se zdálo, že zástup půjde jinou, ne tolik přímou, ale zato schůdnější cestou.

„Zainal to schytl, má na noze ošklivou ránu po trnu. Vytáhl si ho sám ven, ale bylo to tak jedovaté, že omdlel. Budeme

muset vyrobit nosítka abychom ho dostali zpátky.“

Mitford se zašklebil a poškrábal se na hlavě. Pootočil se po svých nových svěřencích.

„Já vím, musíte nejdřív dopravit do tábora je, ale po tom, co všechno pro nás Zainal udělal...“ Cítila lehké překvapení nad hořkým tónem vlastního hlasu.

„No tak, uklidni se, Bjornsenová, nehodlám ho tu nechat pojit jako psa. Na to je sakra moc užitečný.“ Mezi slovy jasně slyšela, že Zainal je sice užitečný, ale zdaleka ne tak oblíbený, a věděla, že něco z těch řečí o případném zbavení se Katena je pravda. „Jsme všichni na stejné lodi,“ ironicky se usmál, „nebo spíš na stejné planetě, ale ti nováčci nám v tom moc nepomůžou!“ Hluboce vzdychl.

„Nechtěla jsem vám přidělovat problémy, seržante,“ řekla omluvně.

„Kruci, Bjornsenová,“ omluva ho zjevně naštvála, „Ty nejsi problém a já Zainala nenechám jen tak být. Můžeš u něj počkat, dokud ty lidi neodvedu do tábora?“ Jednou rukou jí pro zdůraznění svých slov sevřel rameno, zatímco druhou si přetáhl pokrývku přes hlavu a shodil ji vedle Kris na zem. Pak jí podal váček, který měl u sebe. „Jídlo, otop a tak. Kde ten nešťastník je?“

Zavedla ho k místu, kde ležel nehybný Katen. Mitford nadzvedl obklad a při pohledu na poranění maličko ucouvl a stiskl rty. Pak obklad pečlivě přiložil zpátky.

„Vypadá to vážně škaredě. Doufám, že vytáhl ten trn ven celý, ale pravděpodobně ano.“ V seržantově hlase zazněl obdiv k muži, jako je Zainal. „Hergot, takhle tady přece nemůže ležet,“ dodal a společně s Kris vytáhli jeho těžké tělo z vody. Kris spěšně vyčistila kus země od kamení a větvi a rozprostřela další dvě deky a potom ho spojenými silami uložili daleko pohodlněji.

Mitford vstal, rozhlížel se kolem a kopal do kořenů. Jak v té trošce země dokážou růst? Je to tu samá skála, dost na to, aby ses nemusela bát mrchožroutů.“

„Ti přece vylézají až v noci,“ začala Kris a vzápětí jí došlo, že bude určitě opět noc, než sem dorazí pomoc pro Katenu.

„Palivo je v tom sáčku a taky pár sirek, co vyrobil Cumber. Viš přece, že jsme našli síru?“

„To jsem nevěděla,“ hned začala uvažovat, zda síra nemá nějaké léčebné vlastnosti.

„Podívej, pošlu sem pro něj nosítka, jakmile to bude možné. Nasbírej si víc paliva, jestli to půjde.“ pohlédl na Katenovo bezvládné tělo. „Doufám, že nezačne blouznit a tak.“

„Já to zvládnu, seržante,“ zaťala zuby.

„Držím palce, Bjornsenová, však ty jsi ten typ, co si vždycky poradí.“

Kris ho sledovala, jak odchází z houštiny, a hrálo ji u srdce, že k ní má seržant takovou důvěru. Mitford nechválil často; a i když to, co řekl, mohlo být trochu dvojsmyslné, byla ráda, že ji považuje za schopného člověka.

Vrátila se zpátky ke svému pacientovi a pomalu se připravovala na dlouhé čekání. Věděla, že péče o Zainala bude daleko za všemi ostatními zájmy. Znovu namočila obklady, které našťestí byly velmi odolné, jako ostatně téměř všechny katenské výrobky. Pak Zainalovi navlhčila rty.

Otráveným se má podávat co nejvíce tekutin, aby netrpěli dehydratací, vzpomínala si. Zainalovy rty se pootevřely, jako by vlhkost byla to, co potřeboval, a tak mu začala kapat do úst vodu a on dychtivě polykal, dobré znamení. Čelo a tváře měl teplé, ale ne rozpálené. Z předchozích doteků nedokázala říci, jaká teplota těla je pro Katenu normální. Také netušila, jestli by poznala horečnaté změny na kůži jako u pozemšťana. Částečně ji těšilo poznání, že ani Katenové nejsou naprosto odolní vůči přirozeným nebezpečím, ale stejně jí bylo hrozně líto, že Zainala složila taková hloupost, jako je obyčejný trn.

#### KAPITOLA DEVÁTÁ

Když vycházel druhý měsíc, přišli Jay Greene, Slav, bratři Doylové, nějaký muž, kterého Kris neznala, a - k jejímu velkému překvapení - také Co. Zainal se nyní mohutně potil a Kris se ho snažila ochladit pomocí obkladů. Jenže ho byl na ochlazování takový kus! Byl nepokojný, ale ne tak, že by měla problémy udržet ho vleže. Děla si však stále větší starosti. Slabý šramot v křoví jí připomínal děsivou možnost, že si mrchožrouti drze troufnou i na tento skalnatý zářez v terénu. Chvillemi vstávala a dupala kolem skrýše v naději, že je zaplaší. Příšery se vrhaly jen na tiché a nehybné oběti, zbaběle, jinak to neuměly.

Málem se rozplakala úlevou, když zaslechla volat své jméno. Okamžitě přiložila na oheň, aby k nim záchranná četa našla cestu.

„Toto je doktor Dane, Kris,“ řekl Jay a postrkoval právě představeného muže houštím. „Léčil Kateny dokonce už na Zemi.“

„Díkybohu,“ vydechla Kris a ustaraně táhla doktora k raněnému. Sundala poslední obklad a odhalila ošklivou ránu. V mihotavém světle ohně to vypadalo ještě hůř.

„Zdravím,“ řekl Dane s typickým australským přízvukem a míle se na ni podíval, než se sklonil nad pacientem. „Pěkně na sobě zapracoval, že jo?“ Obratnými prsty se dotýkal okrajů rozštělené rány. „Myslím, že to vytáhl celé. Tihle Katenové mají tuhou kořínku. Prý je v tom nalitá celá ampule dezinfekce?“ zašklebil se na ni. „To je slušná dávka.“

„Bylo to jediné, co jsem měla a je to katenský výrobek,“ uvědomila si, že si mačká ruce.

„To bylo dobře, dobře.“ Dotkl se Zainalovy kůže položil mu dlaň na hrud' a potom na silnou krční tepnu. „Není to tak nepravděpodobné. Dobrá, tak ho tedy odneseme. Co je?“ uviděl přicházejícího Coa, když se napřímil. Ten si dřep l k ohni a prohlížel si cosi, co držel v dlani.

Ruce se mu trásly - slabostí? uvažovala Kris a cítila k němu hlubokou vděčnost za to, že chtěl i přes svůj zbědovaný stav pomoci zraněnému Katenovi. Co studoval světle šedou větvičku trnitého keře, mladý výhonek, protože jak se zdálo, vegetace dokonce i na této bohem zapomenuté planetě dodržovala alespoň některá botanická pravidla. Pak, dřív než mohla cokoliv říct, si Co vsunul větvičku do úst a usilovně ji žvýkal. Oblíče se mu viditelně rozzářil nadšením a úlevou. Vyskočil, otočil se a s daleko větší energií, než jakou projevoval v uplynulých dnech, vyrazil k zarostlému

svahu.

„Co zas bylo tohle?“ ptal se překvapený doktor.

„Myslím, že Coo konečně našel něco, co ho vysvobodí z jeho nucené diety,“ řekla Kris s úsměvem.

„Jed pro jednoho, strava pro druhého,“ poznamenal Dane filozoficky. „Teď vezmeme toho přiotráveného chlapíka zpátky do civilizace. Mitford to tam slušně uspořádal,“ dodal uznale.

„Je to holt chytrý Yankee,“ křenil se Jay.

„A co takhle žďibec irský improvizace?“ hrál Lenny Doyle uraženého, když rozbaloval svůj nejnovější výrobek.

„Myslíš, že ho to unese?“ Ninety nejistě měřil pohledem obrovskou masu Zainalova těla a zdánlivě křehká nosítka.

„Bez obav, ty deky něco vydrží,“ uklidňoval ho Jay.

Museli všichni pořádně zabrat, aby bezvládného Katena naložili. I Kris se přidala, pomáhala zvednout Zainalovy těžké nohy. Pro jistotu ho před neschůdnou cestou k nosítkům připoutali pruhy z roztrhané pokrývky.

Kris rozhrabala a udusila oheň a zbylý otop uložila zpátky do vaku od Mitforda. Pak se vydala za ostatními. Coo se v jasném světle měsíce činil, oškubával nejmladší výhonky trnovníků a cpal si je za polorozepnutou kombinézu.

„Je to, co potřebuješ, Coo?“ zavolala ne něj Kris. „Já ti pomůžu.“

„Nééé-éé,“ zavrtěl Deski důrazně hlavou. „Špááátny pro pozemšááány.“ Jednou rukou varovně mával, aby se držela dál, a druhou nepřestával ulamovat výhonky.

Pokoušela se vybavit si, kolik z nových obyvatel jsou Deskiové, ale najednou se její myšlenky vytratily z přepjaté a unavené mysli. Upadla do monotónního rytmu kroků za nosítky a jediné, co cítila, byla úleva, že dlouhé a úzkostné čekání skončilo.

Trvala na tom, že pomůže s nosítky, a když na ni přišla řada, sdělil jí Leon Dane zajímavé a zvláště potěšující zprávy: Země se pustila do boje proti katenským vetřelcům, což byla akce, která zatím neměla obdoby.

Způsob, jakým si Katenové podrobovali planety, to znamená zničení celých velkoměst a odvezení jejich obyvatel do otroctví, většinou dokázal celé rasy dostatečně zstrašit. Pozemšťané se však nedali. I přes hrůzu takové invaze se jejich odpor rozhořel ve chvíli, kdy obrovité katenské lodi začaly nakládat zajatce. Leon Dane zůstal v Sydney a využil své profese lékaře, aby mohl předávat důležité informace aktivní jednotce odboje v Modrých Horách. Oficiálně se dobrovolně přihlásil k ošetřování Katenů, protože těm se i přes jejich hroší kůži občas přihodila nějaká ta zlomenina nebo jiné 'zranění', které by pozemšťan vůbec nepřežil.

„Když člověk zná slabá místa svých nepřátel, má větší šanci na protiúder.“ Právě přecházeli druhé pole a on se znovu otočil ke Kris. „Byla to moje práce. Bohužel je velmi obtížné přemoci Katena fyzicky a také se zdálo být imunní vůči veškerým pozemským toxickým látkám, které jsem na nich vyzkoušel. Abych poznal klinické změny, samozřejmě. Ale jak ti se dokážou sami navzájem zřítit při svých čtyřicetihodinových mstách!“ Uznale hvízdal. „Většinu pracovní doby jsem strávil tím, že jsem je sešíval dohromady. Kosti si zlámou jen velmi zřídka, zato se umějí doslova roztrhat na cancoury.“

„Jsem ráda, že jste byl ochoten pomoci Zainalovi. On je jednou z obětí takové msty.“

„Vážně? A oni ho sem shodili s vámi?“

Kris jen přikývla, protože mluvení a nesení těžkých nosítek současně ji začalo unavovat.

„Jak vás chytili?“ zeptala se doktora po chvíli.

„Pche! Měli jsme na určitém místě a v určitou dobu dohodnutou demonstraci a já jsem byl vyslán z nemocnice jako jeden z organizátorů. A pak na nás na všechny vypustili ten plyn. Katenové se na nic neptají, v tom jsou velmi úsporní. Ale aby poslali svého člověka spolu s otroky do vyhnanství sem...“ Udiveně potřásl hlavou. „Co udělal?“

„Zabil velitele hlídky,“ odpověděla Kris. „Viděla jsem ze svého úkrytu, jak ho pronásledovali.“

„Z úkrytu?“

„Na Barevi.“

„Barevi?“ Podivně se pousmál. „To zní jako nějaký australský domorodý název.“

„To je fakt. Barevi je jedna z jejich oddechových planet. Má jen jediné obrovské město a přístavy pro vesmírné lodi. Hlavní činností je tam obchod s otroky. A také zásobování katenských lodí. Trochu jsem od svého majitele okoukala, jak se ovládají ty jejich malé poletoně, a jeden jsem si přivlastnila.“ Zašklebila se na Leona. „Žila jsem si pak celkem slušně v džungli, dokud se tam neobjevil tenhle hromotluk,“ kývla hlavou směrem k Zainalovi. „Vezla jsem ho zpátky, kam patřil, a tak mě chytili, protože jsem se připlekla zrovna k jednomu povstání.“

„Hmmm.“

„Měl o této planetě pár informací a stačilo to k tomu, aby stovky lidí zachránil před mrchožrouty a vzdušnými dravci.“

„Katové nám toho moc pro přežití nenechali,“ usmál se lékař pochmurně.

„Zainal tvrdí, že to je způsob, jakým už osídlili spoustu planet.“ Střelila po něm pohledem a zaváhala, jestli ho další větou neurazí. „Je to podobné jako s Austrálií. Vybrali jsme pro tuto planetu jméno Botany.“

„Vážně?“ podíval se na ni trochu zaraženě, ale usmál se. „No, to celkem sedí. Austrálie - tedy alespoň oblast Sydney - byla osídlena trestanci.“

„A ti tam odvedli slušný kus dobré práce, ne?“

„To máš svatou pravdu, Kris Bjornsenová. A vybavení k tomu byli stejně mizerné jako my. Nebo ještě hůř. My máme aspoň dost odborníků.“

„A co mimozemšťané? Deskiové, Turové, Ilginci, Rugarové?“

Leon pokrčil rameny. „Měl jsem na starosti spíš zranění humanoidů. Ale všiml jsem si v nemocnici prapodivných stvoření. Byli hrozně vychrtlí, jako ten, co přišel s námi sem.“

„To jsou Deskiové. Nedaří se jim tady dobře. Postrádají nějakou základní složku své stravy.“

„Proto ten chlapík sbíral ty trnité výhonky?“

„Doufám.“

Tou dobou Lenny a Ninety prohlásili, že už si dost oddechli. Kris byla ráda, že se zbavila těžkého břemene, i když se kvůli tomu pak cítila provinile celý zbytek cesty do tábora.

Mitford, Murph, Greene a Dowdall stále ještě vyslyšali nově příchozí, když skupinka, nesoucí Zainala dorazila domů. Právě vycházel třetí měsíc. I přes pozdní noční - nebo brzkou ranní? - hodinu v táboře panoval čilý ruch a vzduchem se linula vůně čerstvých pečinek.

Namísto do hlavní jeskyně však muži s nosítky odbočili do jedné z menších prostor.

„Špitál,“ vysvětloval Lenny udivené Kris. „Celkem jsme se tu zařídili.“ Jeho vyhublý pohled jí ale dělal starosti.

„Zůstanu s ním,“ řekla pevně. „Bude potřebovat...“

„Ty,“ šťouchnul ji Leon Dane prstem do hrudi, „potřebuješ přestávku.“ V silnějším světle pochodní si ho mohla lépe prohlédnout. Byl to celkem pohledný třicátník, trochu hubený, jako je spousta Australanů.

„Nejlíp si odpočinu se svým... společníkem,“ doplnila to slovo s odmítavou hrdostí v hlase. Dane se na ni díval tak, že mu prostě jinak odpovědět nemohla.

„Jak to myslíš?“

„NE! Tak rozhodně ne!“ bránila se zuřivě. „Ale do té bryndy jsem ho zatáhla já, a proto se o něj postarám.“

„No dobře, holka,“ stiskl jí Dane chápavě rameno. „Ale já na něj dohlédnu, zatímco ty budeš -“ znovu do ní šťouchl prstem, „-spát.“

Byla to malá jeskyňka a ve vchodu se každý musel sklonit, pokud nechtěl riskovat rozbitou hlavu. Uvnitř byl ale prostor dost vysoký i pro Zainala, až mu bude líp. Řekla si slovíčko 'až' tak přesvědčivě, jak jen dokázala. Zatím však jen nehybně ležel na nosítkách, která položili na připravené lože z větví, přikrytých dekami. U protější stěny byla druhá postel; toužebně se na ni zadívala. Pak se otočila zpátky k Daneovi, který kontroloval Zainalovu ránu i tep.

„Zvládne to. Tvrdý chlap,“ řekl. „Ty,“ ukázal na Kris a pak na postel, „si odpočiň. Já se na něj během noci přijdu podívat.“

Ušklíbl se na ni. „O katenského pacienta jsem ještě nepřišel.“ A protože okamžitě neuposlechla jeho příkazu, odvedl ji k posteli, přimáčk l ji dolů a přikryl pokrývkou. „Spi.“

Což učinila. Probrala se jen jednou nebo dvakrát, když zaslechla pohyb, ale byl to pokaždé Dane, který přišel zkontrolovat pacienta.

Když se konečně docela probudila, důkladně se protáhla s pocitem, že se opravdu dobře vyspala. Ale zasténání jí ihned připomnělo, kde je, a přistoupila k Zainalovi. Jeho zraněná noha, s výjimkou obkladu obnažená, byla opuchlá na dvojnásobek normální velikosti až ke stehnu. Při opatrném doteku cítila, jak doslova hoří. Obklad byl suchý a přilepený k podebrané ráně tak, že vůbec nešel sundat.

„Bože!“ vydechla a vzápětí se prudce uhodila o skálu, jak chtěla vyběhnout z jeskyně. „Jauvajs!“

„Slušná pecka,“ prohlásil soucitně Lenny, který se právě zvedal z malé stoličky u vchodu.

„Co ty tady děláš?“ lapala po vzduchu, aby přehlušila ostrou bolest. Když si sáhla na čelo, ulpěly jí na prstech kapky krve.

„Dávám bacha, abych si nerozmlátil hlavu na kusy, jak se to právě povedlo tobě,“ zubil se. Způsob, jakým od ní odvrátil zrak, jí však říkal něco jiného.

„Měla jsem ho tam venku nechat zemřít?“ zaútočila.

„Po mně nevyskakuj, Kris, já mám toho obra docela rád,“ bránil se Lenny. „Ale Mitford nepotřebuje žádný trable.“

„Vzpoura na Botany, co?“

„Cože?“ nechápal Lenny, naprosto vyvedený z míry záhadnou poznámkou. „Hele,“ dodal spěšně, „Dane se tu zase co chvíli ukáže. Jdi se nasnídat. Já tu počkám, než se vrátíš.“

„To je ale absurdní, aby Zainala někdo hlídal, po tom, co všechno pro tábor udělal.“

„Podívej, Kris, já tu nejsem ani tak moc jako hlídač, ale spíš jako zdravotní bratr,“ vtipkoval, aby zakryl rozpaky, „kdyby něco potřeboval. Víš, co myslím?“

„Asi jsem trochu paranoidní,“ řekla už klidněji. „Říkal Dane něco o tom, jakou má šanci?“

Lenny pokrčil rameny. „Neptal jsem se. Jenom jsem se sám přihlásil. Mám na starost i ty ostatní,“ doplnil a mávl rukou k dalšímu otvoru napříč přes chodbu, „Máme řadu pacientů. Jo, ty paní Bollingerovy se narodilo mimino, když jsme byli pryč. Krásnej velikej kluk.“

Kris se musela usmát a úlevně si vydechla. „Taková zpráva mi dělá vážně velkou radost.“

„Tak už si nedělej starosti. Mitford dokáže všechno zařídit,“ rozpustile se usmíval Lenny. Pak ji trochu postrčil dál do chodby. „Mazej. Běž se najíst. Stejně máš dneska volno, když je tvůj společník na špitálním seznamu.“

Ve slově 'společník' nezazněla žádná narážka, a tak se Kris upokojila. Mohla opravdu bez obav ponechat Zainala v Lennyho péči.

„Tak už běž na to jídlo,“ pobízel ji laskavě Lenny a napůl ji otočil k východu. „Chleba je teď ještě lepší, ty kluci chemický vyrobili už i prima kvasnice.“

Kráčela chodbou a cestou nakukovala do jednotlivých oddělení 'nemocnice'. Viděla mnoho neznámých tváří, někteří z nich zjevně trpěli, soudě podle jejich výrazů.

Uviděla také Annu Bollingerovou, která právě kojila svého chlapečka. Málem by ji byla minula, ale Anna ji postřehla a zamávala na ni.

„Jak se má ten Katen? Slyšela jsem, že je těžce zraněný,“ zamračila se, „jak se to stalo?“

Kris jen tak narychlo odpověděla a v duchu se divila změně jejího hlasu. Anna měla dobrý důvod být Zainalovi vděčná. Proto řekla neutrálně: „Šel zachraňovat lidi před mrchožrouty a potmě se mu zabodl jedovatý trn do nohy, musel si ho sám vytáhnout.“



Anna se zachvěla. „To je zlé. Pozdravuj ho ode mne,“ a podívala se láskyplně na zavinutého drobečka ve svém náručí. „Neměla bych svoje děťátko, kdyby mi nepomohl dostat se sem.“ Povzdechla si. Jsem ráda, že... tedy... Uzdraví se, že?“ „To víš, že ano; a díky za pozdravy, vyřídím mu je. Děkuju,“ prudce se otočila a maširovala k venkovní římse s pocitem, že si snad všechno jen namlouvá.

Sluneční hodiny ukazovaly téměř poledne a Mitford kupodivu nebyl ve své 'kanceláři', která nicméně byla plná jiných lidí, sklánějících se nad svými úkoly, rozloženými po pracovních kamenech. Bylo tu také plno dalších, zjevně nových příchozích, protože Kris nepoznávala jejich tváře. Mnozí se už vzpamatovali a oddechli si natolik, že byli schopni zapojit se do běžného pracovního ruchu v táboře. Viděla i hrstku lidí, kteří jen tak se zavřenýma očima seděli na slunci. Byli nejružnějších národností, Kris mezi nimi spatřila pár Asiátů i snědou plet' Indů. Nad jejich hlavami byla skalní stěna pokrytá pestrou mozaikou skaloších kůží, které demonstrovaly zručnost těchto lovců. Jak asi daleko museli nyní chodit, aby dokázali uživit náhle několikanásobný počet obyvatel tábora?

Zachvěla se ani ne tak chladem, kterým byl vzduch i přes sluneční teplo prosycen, jako spíše obavou z taktických problémů se zásobováním. Například, budou mít dost skaloších kožešin, aby se všichni mohli v zimě teple obléci? A pokud jeden den na Botany trvá dvacet osm hodin, jak dlouhé jsou potom měsíce? A roky? Kdy po zimě přijde jaro? A kolik věžňů ještě Katenové přivezou na tuto nepřipravenou planetu, kterou nepodezřívají z ničeho zlého? A jak si s tou záplavou dalších přistěhovalců osadníci poradí, nemluvě o případných dalších? Měla hlad a to ji vždycky přivádělo na černé myšlenky.

Sandy ji pozdravila hned, jakmile Kris vstoupila do kuchyňské jeskyně.

„Ahoj, Kris, zrovna tahám z pece něco, na čem si určitě pochutnáš.“

„Pochutnám?“ posadila se Kris poblíž Sandy. Rychle přeletěla očima po jeskyni a viděla usměvavé pohledy lidí, které znala od vidění.

„Jsi teď slavná hrdinka, cožpak to nevíš?“ mrkla na ni Sandy, která se džbánem v rukou čekala, až dívka odepne svůj hrnek od opasku. „Lítali jste s Mitfordem nahoru a dolů, od údolí k údolí jako šílení.“ Na kámen vedle Kris postavila téměř dokonale kulatý talíř se zlatavým kouskem skaloše, opečeným chlebem a nějakými smaženými kulatými plátky.

„Nejsou to přímo brambory, ale dost se jim podobají,“ vysvětlovala a podávala jí dovedně vyřezanou vidličku.

Kris se usmála a obracela ji v rukou.

„Lepší, než riskovat špičku nože zabodnutou v puse, i když to nejsou stříbrné přístroje.“ Sandy si také nalila šálek čaje a posadila se vedle Kris. „Jak je po ránu Katovi - pardon, Zainalovi?“

„Nevím. Má nohu ošklivě opuchlou.“

„Medikové zkoušejí chlebové obklady. K penicilínu to má daleko, ale já si dobře pamatuju, jak moji babičce vždycky pomohly, na vředy a tak.“ Poplácala Kris povzbudivě po koleně. „Katenové snesou hodně. Představ si, co to muselo být, když si ten trn vytahoval.“ Uznale nad takovou kurází mlaskla. „A navíc tu teď máme celé lékařské konzilium,“ uchechtla se. „I další odborníky. Většinu z nich unesli ze Sydney. Z Botanického zálivu na Botany!“ Znovu se zasmála. „Tohle je dobré!“ ochutnávala právě Kris smaženou hlízu. Konzistenci i chutí připomínala sladký brambor. „Poslyš, pomáhají Deskiům ty trnité výhonky?“

Sandy přikývla. „Udělala jsem z nich čaj, když mi Coo vysvětlil, co chce, a pomohlo to i těm nejslabším.“ Výraz v její tváři se změnil. „Tři z nich se toho ale nedočkali, víš, když jste byli na té poslední výpravě.“

„To jsem nevěděla.“ Kris přestala jíst. „Vypadají tak křehce...“

„A taky jsou, když nemají tu správnou stravu.“ Sandy byla stále smutná. „Kosti se jim lámou, když se jich jen dotkneš. Víš, kdo se o ně mimo jiné staral? Patti Sue!“

To Kris překvapilo.

„Neváží o moc víc než oni a dotek má lehoučký jako pírkó. Sama se přihlásila.“ Sandy udělala obličej. „Cítí se s Deskii v bezpečí a dokonce i s Rugary, víš.“

„A Jay Greene?“

Teď se Sandy zasmála. „Dává si načas, ale vlastně to byl on, kdo navrhl, že by se hodila jako zdravotní sestra k Deskiům. A měl pravdu, akorát ji hrozně vzalo, když jeden z nich zemřel.“

„Vždyť přece mají stejné příděly, jaké jsme dostávali všichni na Barevi. Myslela jsem, že ty tyčinky jim budou stačit,“ řekla Kris.

„Jenže Coo říkal, že dostávali taky 'plursaw', a to je něco, co potřebují ve stravě, aby jim nezačaly měknout kosti. Nějaká forma vápníku navíc, myslím. Tady nic takového není... pokud to nenahradí ten trnovník. Coo už vypadá lépe, jistě, ale on je dost mladý.“

„Nevěděla jsem to,“ řekla Kris zkroušeně. „Nikdy jsem se nezeptala.“

„Nedělej si s tím těžkou hlavu, Kris. Ty přece nemáš čas chodit mezi lidi, když jsi z tábora pořád pryč.“ Sandy se natáhla pro hrnek s pokličkou, stojící těsně u ohniště. „Tohle jsem udělala speciálně pro Zainala. Je to takový vývar, pokoušela jsem se napodobit slepičí polévku, jak se dalo. Je to výživné a nechutná to špatně. Snad se ti podaří trochu mu toho vnutit. Leon říká, že zranění Katenové občas trpívají dehydratací. To je asi jediná věc, která je dokáže oslabit.“ Kris Sandy s dojetím poděkovala. Cítila se mnohem pokojněji.

„Znáš Aarense?“

Jo,“ Sandyin hlas vůbec nezněl potěšeně.

„Je tu někde?“

Sandy se škodolibě usklíbila. „Ten! Páni, jestli ten neměl kliku. Zdá se, že nakonec je v něm i trocha dobrého. On je génius přes všelijaké chytré hračky. Nemusíš se kvůli němu trápit.“

„Netrápím kvůli němu, ale kvůli jeho řečem.“

„Není třeba.“

Kris znovu poděkovala a vypravila se zpátky k nemocnici. Na moment se zastavila, když spatřila průvod lovců, kteří se vraceli do tábora ověšení kořistí. Usmála se, protože ji napadlo biblické přirovnání k chlebům a rybám, rozdáváným davu. Měla se Sandy zeptat, kolik přistěhovalců bylo v nejnovější várce. A její skupina našla zase další prázdné stodoly.

Lenny nebyl na svém místě, zato malá jeskyňka byla přeplněná; mezi ostatními, zřejmě zdravotníky, rozeznala Leona. Vklouzla dovnitř, přičemž se ve vchodu prozíravě sehnula, a rozhlížela se, kam by bezpečně uložila hrnec s horkou polévkou. Právě v tu chvíli se Leon vzpřimil.

„Je to dost primitivní, ale je to nejlepší, co máme k dispozici. Á tady je naše Kris,“ dívka nyní viděla, jak je unavený, přestože mu oči ve tváři živě a laskavě svítily. „Dali jsme mu chlebový obklad, abychom zahnali infekci. Díky Bohu, že jste na tomhle podivném světě našli způsob, jak upéci pravý chléb.“ Usmál se. Je to tu samý expert v improvizaci. Tahle dívka našla to anestetikum... jen kdybychom věděli, jak ho zředit, aniž by ztratilo účinky.“ Jeho úsměv se rozšířil i na kolegy, kteří na dívčinu přítomnost zareagovali přátelským přikývnutím. „Můžeš u něj teď zůstat? Lenny má volno.“ Jistě,“ odpověděla. „Sandy mi pro něj dala vývar.“

„Za moment vás doženu,“ řekl Leon, když ostatní odcházeli s pečlivě skloněnými hlavami ven. „Dobrý nápad, ten vývar. U zraněných Katenů, které jsem ošetřoval v Sydney, byla dehydratace velmi nebezpečná. Zkus do něj dostat, kolik dokáže spolýkat, i kdyby to měla být jen voda,“ ukázal na orosený džbán s víkem, který stál mimo Zainalův dosah. „Ale výživné látky z vývaru bude potřebovat zrovna tak. Katenové jsou velcí, silní a hodně snesou, ale musejí si organismus udržovat v chodu.“

„Postarám se o něj.“

„Dobrá,“ Leon pohlédl na proužek kůry. „Koho tam máme dál?“

„Tu zlomenou nohu,“ řekl jeden z mužů, který rovněž hleděl na kůru s poznámkami.

Pak všichni odešli a Kris se zadívala na Zainalovu čerstvě ošetřenou nohu. Když se nad ním naklonila, ucítila kvasnicový pach z horkého chleba. Zainal se nehýbal, dýchal pomalu a pravidelně, ale tvář měl na dotek rozpálenou stejně jako předtím.

Namočila původní obklad a přiložila mu ho na čelo. Pak vzala lžici - dost hlubokou, aby udržela slušné množství tekutiny a s pečlivě vyhlazenými okraji - a nakapala mu čerstvou vodu do úst. Automaticky polkl a olízl si rty. Trpělivě ho tak přiměla vypít asi půl hrnku a pak mu omyla horkou tvář i hruď a paže. Kombinězu mu předtím sundali a kradmý, ale zvědavý pohled ji ujistil, že intimní partie těla má přikrytý skrovným kusem látky, což ji zbavilo rozpaků. Neměl tak obrovské svaly, jak si myslela, když ho viděla v neforemném oděvu, který nicméně skrýval podle všech měřítek krásné tělo. Potřásla hlavou nad svou zalétnou myšlenkou. Co je sakra špatného na tom, že obdivuju dobře stavěného chlapa? Nic, dokud si ho nepředstavuji! ve své posteli! No tak, děvče. Nech toho! poručila si přísně. Odvážila se pohlédit kůži, jemnější, než naznačovalo její šedé zbarvení. A prudce vydechla, aby se zbavila lechtivého pocitu v břiše. Zatoužilas po Katenovi, děvenko? Jde to s tebou z kopce!

A přece nemohla odolat, aby se ho nedotýkala víc, než vyžadovala její úloha opatrovnice. Hladila ho po šedých, dětsky hedvábných vlasech. Jeho uvolněná tvář nyní ještě víc prozrazovala, patricijské rysy, zvláště když ho Kris v duchu přirovnala ke Katenům, na které se pamatovala. Ano, bylo jisté, že je z mnohem vyšší kasty než průměrní žoldáci. Byla už tak uvyklá pohledu na něj, že se jí vůbec nezdál být mimozemšťan. Hmmm. Rozhodně je takový přístup lepší než přebujelá xenofobie!

Chvilíkem mu dávala napít a také mu nakapala do úst trochu vývaru, který už zchladl na přijatelnou teplotu. Mezitím polehávala a podřimovala na svém lůžku. Přemýšlela, jestli si uvědomoval, jak se mu všichni snaží pomoci, protože jen netečně a nehybně ležel, dokonce i ze začátku, když byl chlebový obklad ještě horký. Jediným projevem vědomí bylo, že polykal, když mu podala tekutinu.

Je načase dát mu zase vodu.

Hluk zvenčí, i když tlumený, ji upozornil na zvýšenou aktivitu v nemocnici. Dovnitř nakoukl Lenny.

„On asi jíst nebude, ale ty bys měla.“

Až po této poznámce si uvědomila, jak má prázdný žaludek.

„A co máme k večeři?“ zeptala se rozmarně.

Zazubil se a nastrčil před ni talíř, který předtím schovával za zády. Byl přikrytý vysokým poklopem.

„Začínáme bejt pěkně zmlsaní,“ řekl a zvedl víko.

„Propána, to vypadá náramně!“ vyjekla překvapením. Porce sestávala z hlíz, které se zdály být vařené, kusu masa z nějakého létavce, soudě podle křídla, a jakési zeleniny.

„Jak pan doktor poručil. Tak si s tím porad'! Jo“, strčil hlavu znovu dovnitř, „večer bude všeobecné shromáždění. Přijď, až uslyšíš gong!“

„Gong?“ nestačila se divit, ale Lenny byl už pryč.

Jedla s chutí, večeře byla vynikající. Přídělové tyčinky a sušené maso byly nepochybně výživné, ale čerstvé jídlo s rozdílnou strukturou, to byla známka civilizace.

Leon se objevil, zrovna když dojedla, a vypadal odpočatě.

„Spala jsi trochu? Co on?“

„Nechal se nakrmit vývarem a pil vodu, kdykoliv jsem mu ji podala. Dávala jsem mu studené obklady a omývala obličej. Ale moc se nehýbá,“ dodala chabě a čekala, co na to poví Leon Dane.

„Hmmm. To se nedivím. Oni jsou přesně ty typy, které zatnou zuby a vydrží kdeco. Trpí a ani neceknu. Řekl bych, že je při vědomí víc, než si myslíš. Zainale?“

Leon se nad Katenem sklonil, položil mu dlaň na čelo a pak na hlavní tepnu na levé straně krku. Postupoval dolů, kontroloval teplotu kůže a prohmatával tkáň na stehně. „Hmmmm.“

„To hmmm je čím dál delší,“ poznamenala Kris zatrpkle.

„Uvážlivě 'hmmm' uklidňuje, abys věděla.“

„Nóó...“ protáhla pochybovačně.

„A 'nóó' funguje úplně stejně.“ Leon se nyní jemně dotýkal okrajů rány, ze které předtím opatrně odstranil chlebový obklad. Ten měl odpornou šedozelenou a oranžovou barvu. „Ano, je to tak. Myslím, že to funguje.“

„Vážně?“ Kris se taky natáhla, aby viděla, co mohl považovat za tak povzbudivé. Ta strašná díra v Zainalově noze vypadala... zdravěji, vhodnější slovo ji nenapadlo. Nebyla tak rozšklebená a opuchlina se očividně zmenšila, takže už bylo znovu vidět i tvar kolena. „Opravdu.“

„Dávej mu dál vodu. Á, ty jsi při vědomí,“ dodal náhle Leon, když je Zainal oba maličko zaskočil tím, jak najednou otevřel oči.

„Potřebuju vypustit vodu,“ prohlásil jasným hlasem.

Leon se smíchem vytáhl zpoza postele šikovně tvarovanou nádobu, které si Kris až dosud nevšimla.

Chvatně ustoupila a odvrátila se, zatímco Leon se věnoval pacientovi.

Doktor s nádobou v ruce odcházel a ještě se pochechtával. „Bude v pořádku. Docela v pořádku. Nezapomeň na tu schůzi dnes večer, ano?“

„Jak dlouho jsi vzhůru, Zainale?“ otázala se Kris změněným tónem.

„Jsem a nejsem,“ řekl se zavřenými očima, ale nastavil ruku, a když ho za ni chytila, podíval se jí do očí. Hleděli na sebe tak, že pocítila, jak jí hrud' zaplavuje neznámý pocit, tak silný, že jí začaly slzet oči. Jeho stisk byl velmi jemný a dlaň měl stále ještě víc než jen teplou. „Vím, že jsi byla tady. Byla jsi u mě taky tam u té vody. Pěkně od tebe, moc pěkně od tebe.“

„Ale vůbec ne,“ položila svou volnou ruku na jeho. Jsi přece můj... jsme společníci. Dáváme na sebe pozor navzájem.“

Znovu otevřel oči. „Společníci?“

„No, lepší slovo na to nemám. Nevykašlu se na tebe.“

„Já vím.“ Pustil její ruku, nechal paži klesnout dolů a zavřel oči. „Vodu? Už nemám dost.“ Rty se mu pootevřely v lehkém úsměvu. „Tu ochucenou vodu.“

„My tomu říkáme vývar.“

„Dobře.“

Krmila ho a měla z toho dobrý pocit.

Na schůzi přišel kdekdo, i když Kris postrádala některé Mitfordovy 'pravé ruce', Rugary a bratry Doslovy. Byli tu dokonce i pacienti, které bylo možno přepravit na venkovní římsu před nemocnicí: Anna se svým chlapečkem, několik případů se zlomeninami - snad každý s výjimkou Zainala.

Kris se tím cítila nepřímo dotčená, ale sama si svou nelibost vymlouvala; Zainal byl prostě příliš nemocný, než aby ho sem tahali, a ona ho může o všem podrobně zpravit - a taky ho bránit, bude-li třeba. Proč jen měla takovou potřebu neustále se ho zastávat?

Jay Greene seděl vedle Patti Sue. Kris se k nim přidala a opřela se o skálu po jeho levici.

„O čem to bude?“

„Ale, Mitfordova lekce upevňování morálky a nejnovější zprávy.“

Jaké nejnovější zprávy?“ Kris věděla, že ji schválně napíná, a bezelstně se na něj usmála.

„Ta várka lidí, co jste našli se Zainalem, nebyla tu noc jediná. Mitford vyslal další skupinu na průzkum, aby zjistili, kolik dalších polí ještě takhle 'posázeli'. Myslíme si, že na to mají určitý vzor.“

„Další lidé?“ Kris se zoufale rozhlédla po táboře, už nyní jistě přeplněném poslední skupinou přistěhovalců. Jak tohle zvládnou? Zařinčení trianglu náhle utišilo shromáždění. Mitford se postavil a čekal na úplné ticho.

„Tak, vážení, poslouchejte. Byli tu vyloženi další lidé...“ Odmlčel se, dokud vlna ohlasů - Kris se zdálo, že slyšela projevy nevole i souhlasu - neopadla. „Beru to jako šťastný osud, podle toho, co jsem se doslechl.“ Kratičce se zasmál. „Katenům se podrobování naší staré dobré Země nedaří tak snadno, jak si představovali.“ Ozvaly se radostné výkřiky. „A nám tady zvýšili počet odborníků o čtyři lékaře, osmáct zdravotních sester, devět expertů přes počítače, čtrnáct inženýrů, pár zkušených lovců z Austrálie a hromadu dalších velice užitečných jedinců včetně profesionálních kuchařů, takže v blízké budoucnosti nás čekají ještě lepší pochoutky.“

„I s tolika hladovými žaludky, seržante?“ zavolala nějaká žena.

Mávl nad tou poznámkou rukou. „Máme na lov celou planetu a obrovské zásoby obilí v dostupných sýpkách.“

„Ale blíží se zima...“

„A taky Vánoce a tou dobou budeme mít dávno topná tělesa ze solárních panelů. Ted' se uklidněte.“

Potřebujeme odlehčit toto místo, a proto se přestěhujeme do budov, které jsou prázdné a vybavené vodou a elektřinou, což je nám jen k dobru.“

„Ale všechny ty stroje...“

Jsmo vyřadili z provozu,“ dokončil větu Mitford hromovým hlasem. „Botanský hotel Hilton či Sheraton či co, je bezpečný, solidní a je v něm,“ odmlčel se, „hromada místa. Naši malíři pokojů si dali spoustu práce s adaptacemi a vylepšováním, tak si myslím, že budete na ten komfort mrkat.“

„Nechce se mi bydlet vedle mechaňáků...“

„Vsadím se, že to budou nejtíšiší sousedi, jaké jste kdy měli,“ přerušil mluvčího Mitford a sklídl vlnu smíchu. Jsme na nejlepší cestě k telefonu, ted' když je tu víc techniků. Veškeré to haraburdí použijeme pro naše účely!“

„Jo, a co se stane, když na to přijdou skuteční majitelé?“

Muž promluvil s lehkým přízvukem, ale Kris ho nemohla v davu objevit.

„Pokud já vím, Doktor Kdo se vždycky dokázal mechaňákům vyhnout, a tak to uděláme po něm,“ stupňoval Mitford

dobrou náladu a odměnou mu byl další smích. „Ale vážně, lidi, pořád nás přibývá a,“ opět se významně odmlčel, „každý je u nás vítán. Toto je situace, kdy mají všichni stejnou šanci. Řeknu to jasně. Ano?“ počkal na odezvu, která k úlevě Kris zněla opravdu srdečně a pozitivně.

„Za prvé, v množství je síla, zvlášť když to obnáší víc odborníků, kteří dokážou vylepšit naše životní podmínky. Což se děje. Je to mizerných šestnáct dní, co nás shodili na to pole, a máme už vidličky a lžice a lepší jídlo, než s jakým nás sem přivezli. A co víc, vyřešili jsme některé základní problémy mimozemšťanů, když Zainal a Kris Bjornsenová našli tu výživnou rostlinu, kterou Deskiové postrádali. Přestože Zainal ji našel... tím horším způsobem.“

Potlesk a dobrušedný smích stvrdil toto oznámení a Kris měla radost hned dvakrát: že Zainalovi se dostává všeobecného uznání a že Deskiové jsou na tom lépe.

„My Yankeeové jsme známí tím, že umíme vyrobit věci z ničeho a na koleně, a když se k nám teď přidali Australani, bude to ještě lepší. Na nástěnce,“ ukázal na protější stěnu hlavní jeskyně, „budou ráno rozpis služby a ubytování, tak se na to nezapomeňte kouknout. Zkusíme tady v hlavním stanu udělat prostor pro nově příchozí a všeobecnou nemocnici. Tesco bude mít na starosti ubytování, Dowdall rozdělení pracovních úkolů. Budete-li chtít mluvit se mnou, udělejte to přes Cumbea. To je pro tuto chvíli všechno. Rozhod!“

V odpověď na jeho vojenský závěr se ozvala další vlna přátelského smíchu a seržant se ztratil ve tmě za hlavním ohněm.

„Ahoj, Patti Sue,“ naklonila se Kris se přes Jaye. „Slyšela jsem, žeš byla pro Deskie hotový poklad.“

Patti Sue položila svou ruku kolem Jayových ramenou tak majetnický, že nebylo pochyb o tom, jak velmi se změnila - z vystrašené dívenky v sebevědomou mladou ženu.

„Dělám, co můžu,“ řekla protáhle, takže přízvuk zazněl výrazněji než kdy předtím.

„Děláš hotové zázraky a dobře to víš,“ hladil jí Jay ruku.

„Víte už, jestli se budete stěhovat pryč z tábora?“ zeptala se Kris Patti Sue a potom pohlédla na Jaye.

Ten pokrčil rameny. „Kdoví. Rozpis bude zítra. Pak budem moudřejší.“

Uprostřed noci Kris probudil dost silný rámus na chodbě. Vzbudil se i Zainal, zvedl se na lokti a pokoušel se vyhlédnout ven.

„Neopovaž se ani šlápnout na zem,“ řekla a zatlačila ho zpátky. Dotkla se jeho tváře. Nebyla už tak rozpálená, jako když ho kontrolovala naposledy. „Lepší se to tak si to nepokaz. Jdu se podívat ven.“

Ještě večer mu řekla o schůzi a také o tom, jak ho Mitford pochválil za nález léku pro Deskie.

„I když se ti to povedlo tím nejhorším možným způsobem,“ podotkla trochu kousavě. Zainal si jen odfrkl „Aspoň vědí, že jeden Katen je dobrák.“ Další by možná nebyli. To už nahlas neřekla, ale v mysli jí nepřestával hlodat červ pochybností.

Obalila si nohy botami, což byla jediná věc, kterou sundala, než si šla lehnout, a vyšla do chodby.

„Výborně!“ Jeden z nových australských mediků ji chytil za ruku. „Potřebujeme co nejvíc pomocníků.“

Nejnovější příchozí byli z jiných míst přistání, kde se neobjevili jako zázrakem Zainal a Kris, aby dupáním po zemi zaplašili mrchožrouty, a tak tu bylo dost lidí se zmračenými rukama a nohama. Většina obětí mluvila jazyky, kterým Kris nerozuměla a které zněly slovansky nebo skandinávsky. Jen pár z nich trochu znalo angličtinu.

Když ji Leon poslal sehnat další zásoby a pomocníky, viděla, že rokle je přeplněná lidmi, kteří se sesunuli k zemi, kde zrovna stáli, protože byli příliš unavení, než aby udělali jediný krok navíc. Kuchyňská jeskyně naplno zářila světly ohňů. Sandy, Bart a desítky dalších kuchařů se činila u ohnišť a ve skladu se hbitě otáčeli Jay a Patti Sue, kteří rozdávali zásoby. Jay okamžitě vyplnil zakázku z nemocnice a Kris se vypravila zpátky.

Bylo už po západu třetího měsíce, když ji propustili a v miniaturní jeskyňce, kterou sdílela se Zainalem, musela opatrně překročit tři další těla, jež tam někdo uložil, zatímco byla pryč. Naštěstí tvrdě spali, i když viděla, jak se Zainalovi ve světle z chodby zabýskly oči, když postřehl její příchod.

Nikdo se tedy nemohl řídit pečlivě a dopodrobna vypracovanými rozpisy na táborovém oznamovateli. Do kraje bylo vysláno několik dalších skupin, které měly za úkol pomáhat opozdílům, lovit a nabrat zásoby obilí z nevyprázdňené sýpký. Jay si stěžoval, že lidé už musejí chodit velmi daleko od tábora, aby našli dřevo na otop a větve do lůžek.

Kolem poledne už byli všichni nejnovější přistěhovalci přiměřeně nakrmeni a každý měl místo na rozložení své pokrývky.

Rugarové vedení Slavem se konečně vrátili s bednami, které posbírali na místě přistání této nové skupiny, které Mitford začal říkat Třída C. Celé ráno strávili získáváním informací od těch, kdo uměli anglicky. Byli to převážně Rusové, Norové, Švédí, Dánové, Bulhaři a Rumuni a pár Řeků. Fakt, že tolik národů kladlo na Zemi Katenům odpor, posílil morálku celého tábora.

„Ale proč je museli shodit zrovna sem, když ani neumějí anglicky?“ stěžoval si jakýsi muž.

„Co je to za otázky?“ ozval se někdo moudřejší. „Nějak to zvládneme. Hergot, naučil jsem se pět frází Deskiů a devět rugarských. Tak pochyť i pár dalších řečí. Tedy, aspoň dokud se oni nenaučí trochu anglicky.“

Do večera počet obyvatel vzrostl o dalších tisíc padesát dva; daleko víc, než by se do tábora vešlo, i kdyby využili všech jeskyní do posledního milimetru.

Ti ze Třídy C, kteří ovládali angličtinu a nebyli těžce zranění, byli vysláni se Sandy, Joe Lattorem a Tescem, aby se ubytovali v budovách jatek.

„Nemají tušení, co se tam odehrálo a já jim to povídat nebudu,“ prohlásila Sandy, když za ní Kris přišla ve chvíli, kdy si balila hrnce a nádoby. „Vezmu si tam na starosti zase vaření. Říkalas, že je tam dvacet budov?“ Kris přikývla. „Určitě bychom tam mohli ubytovat víc, než nás jde v téhle skupině, ale i tak to pomůže tomu návalu tady.“

V kuchyňské jeskyni už nebyl ani kousíček místa sezení a každé ohniště bylo neustále využíváno. Zápach nemytých těl, zpocených a plných strachu, překrýval příjemnější vůně pečinek a čerstvého chleba.



Když Sandyina skupina odešla, Kris nevěděla, kde se vytvořilo více prostoru; šla zpátky do nemocnice s vývarem, pro který byla předtím v kuchyni. Zainal dychtil víc po zprávách o nových událostech než po jídle, které mu přinesla, ale i na to se vrhl s chutí. Nohu už neměl skoro vůbec opuchlou a rána se hezky hojila. Přesto však pořád připomínala kráter a Leon dal jasně najevo, že by Zainal neměl moc chodit.

Ten však i přes jeho rady vstal a pomáhal s pacienty, které bylo třeba zvednout při převazování nebo přenášení na jiná místa. Dělal daleko víc, než by měl, ale Kris ho prostě nemohla neustále hlídat; a stejně, bylo tu tolik práce, aby zajistili zraněným co největší pohodlí, přestože neměli žádná analgetika nebo jiné léky krom ostrého katenského dezinfekčního prostředku. Seběmenší kapka silného anestetika z garáže dokázala udržet pacienta v bezvědomí celý den. Z lékařského hlediska to bylo velmi neopatrné, ať už to přineslo raněnému jakoukoli úlevu.

„Nevím, co jsou ti mrchožrouti zač, ale aspoň koušou čistě,“ prohlásil Leon téhož dne později, když mu Kris pomáhala obvazovat ránu na paži. Maso bylo skutečně jako vyříznuté skalpelem, ale dotýčný přišel skoro o celý sval a z rozsahu zranění Kris soudila, že nebude ruku vůbec moci používat.

„A taky hltaji pěkné kusy,“ zamumlala si pod nos, když se předtím pohledem ujistila, že pacient je stále ještě v bezvědomí.

Leon jen vzdychl a pokračoval v ošetřování. Kris byla překvapená sama sebou, jak byla schopná dívat se na příšerně roztrhané tkáně a kůži s nadhledem, o němž dříve nevěděla. Ani jednou se jí neudělalo špatně, jak se chvillemi stávalo mnohým z dočasných ošetřovatelů.

Dokončili obvaz, což byl pro tuto chvíli jejich poslední úkol, a vydali se k východu z 'nemocnice'. Zvenčí sem pofukoval lehký vítr a přinášel svěží vzduch do 'pohotovostní' místnosti, která byla nyní poprvé po několika dnech prázdná.

Kris vzala Leona za rameno. „Potřebujete jídlo a odpočinek, je jedno v jakém pořadí, ale postarám se alespoň, abyste se najedli!“ Zhluboka se nadechla. Od kuchyňské jeskyně to dráždivě zavanulo. „Voní to slibně.“ Nepustila ho a táhla ho za sebou dolů po římse.

„Nesnáším dominantní ženské,“ protestoval Leon, i když chabě, jak s ním kličkovala mezi lidmi, kteří měli na římse nějakou práci.

Dole v 'kanceláři' Mitford ještě stále vyslyšel zdravé jedince z nejnovější várky, i když z jeho a Eskerova výrazu bylo znát, že dorozumívání s dvěma světlovlasými Skandinávci šlo jen pomalu.

„Většina Skandinávců přece umí anglicky,“ poznamenal Leon.

„Těch, které jste potkal v Sydney, nebo těch v Oslu, Bergenu nebo Kodani?“

Leon se unaveně zasmál. „Vždycky jsem toužil vypravit se na jeden rok na cesty.“

„No, tak teď se vám to splnilo.“

Kris už postrádala Sandy u jejího ohniště, ale byl tam Bart a oháněl se s vařením, jak mohl.

„V životě jsem nedělal tak dlouhý směny,“ postěžoval si Bart, když se k němu přiblížili. Zakoulel očima a otřel si zpoceně čelo vatovitým chomáčem, který pak hodil do ohně. Zasyčelo to. „Vařím celou tu řadu hodin, který pánbůh nacípal do to tohohle bláznivého dne. Copak si dáte, panstvo? Jako předkrmy by tu byla polívka, pak polívka a hlavní chod - polívka! Taký máme sušenky,“ nabídl jim čtverec nekvašeného pečiva, „protože chleba došel a nový těsto ještě nevykynulo.“

„No, myslím, že bych si dala tu polívku,“ natahovala se Kris pro misku, kterých byla vedle ohniště naskládaná celá hromada.

„A já bych pro změnu vyzkoušel polívku,“ dodal Leon a Bart se zakřenil, když jim naléval jejich porce.

„Radši se neptejte, z čeho je,“ zavolal za nimi poslední varování, když se vypravili k východu, aby si na jídle pochutnali venku.

„Slibujeme,“ smála se Kris.

Polévka měla výraznou, dobrou chuť a plavaly v ní neurčité kousky masa. Teplo v žaludku jí udělalo dobře. Až do chvíle, kdy spatřila Zainala, jak opatrně sestupuje krůček za krůčkem k Mitfordově kanceláři.

„Co to krucinál vyvádí?“ zeptal se Dane našťavaně.

„Zjevně ho nebaví jen tak se povalovat v posteli,“ odpověděla Kris na Leonovu stížnost. Nervózně šoupala nohama, věděla, že se za ním nemůže rozběhnout, ale ráda by se byla ujistila, že se mu neotevře rána na noze. Sestupoval velmi obezřetně, a tak se snažila zůstat klidná. Otázkou bylo, co tak naléhavého musel jít Zainal říci Mitfordovi, že tolik riskoval - něco, v čem nemohl důvěřovat ani Kris? Přestaň, děvče! napomenula se stroze. Může být jeho opatrovatelkou, ale ne jeho vědomím. Ať Zainal říkal cokoli, Mitford naslouchal velmi pozorně. Ještě spolu mluvili, když společně s Leonem dojedli a vraceli se zpátky do služby.

Večer ji vyhledal Esker, když se starala ve své jeskyně o další pacienty, z nichž nikdo neuměl anglicky.

„Mitford s tebou chce mluvit, Kris. A s tebou taky, Zainale.“

Zmizel dřív, než se ho mohla na cokoli zeptat, ale když si vybavila tón, jakým mluvil, nebyla v tom žádná zlá předtucha. Koneckonců, Zainal dnes měl ten důležitý rozhovor s Mitfordem. Dospěl seržant k nějakému rozhodnutí? Jestli bylo nějakého třeba?

Jako obvykle v tuto dobu svého dlouhého pracovního dne seděl Mitford u ohně s hliněným džbánem horkého nápoje vedle svého pracovního kamene a napůl vypitým hrnkem v ruce. V druhé držel klacek a postrkoval kus dřeva blíž do středu ohně.

„Zainala napadlo, že bychom měli na sebe upozornit jeho lidi, až budou příště nad námi přelétat,“ začal a oči se mu zúžily, když se zadíval na Kris. „Má dojem, že tahle várka osadníků nebyla poslední.“ Povzdechl si při představě problémů, jaké by nastaly s dalším přívalem přistěhovalců. „Ne, že bych byl zrovna nadšený tím, že bychom je měli nějakým způsobem žádat o pomoc, ale fakt je, že potřebujeme zásoby léků a speciální stravu pro Deskie. Ten trnovník

je jen slabá náhražka, nepomáhá starším z nich, i když Cooa postavil na nohy. A já nechci o nikoho přijít, našeho nebo mimozemšťana,“ zamračil se.

„Jak bychom je mohli případně kontaktovat?“ obrátila se Kris k Zainalovi.

„Udělat zprávu na poli,“ řekl Zainal a rozložil kousek kůry s nápisem, složeným ze čtyř hieroglyfických obrázků.

„Jak? Žádnou barvu jsme ještě neobjevili.“

Pousmál se. „Zem je tmavá pod...“ zakroutil rukou, jak tápal v mysli po správném výrazu.

„Strništěm? Trávou?“ napovídala.

„Cokoliv. Dáš pryč povrch, necháš holou zem.“

Nebyl to špatný nápad, ale Kris jaksi víc sdílela s Mitfordem nechuť k jakýmkoliv kontaktům s Kateny.

„Dáme zprávu hodně polí daleko.“ Zainal ukázal k severu. „Vědí my žijeme. Přivezou víc, které nechtějí.“

„Copak oni vědí, že jsme právě tady?“ zeptala se Kris. Znepokojilo ji to víc, než se jí zamlouvalo, i když ji letmý pohled na Mitforda přesvědčil, že ten to bere s větším optimismem.

Zainal přisvědčil. „Tepelná čidla.“ Pak se usmál. „Proto letěli nad námi.“

„Hele, myslel jsem si, že to mohlo být ono,“ zareagoval Mitford. „Lumpové!“

Zainala seržantův souhlas pobavil a Kris se zase jednou podivila, jak ten úsměv dokáže změnit jeho tvář k nepoznání od lidské. Kromě kontrastu bílých zubů a šedé pleti, samozřejmě.

„Vědí, že žijeme, pošlou další.“

„Dobře, ale pořád ještě nemají ani tušení o existenci Farmářů!“

Zainal zavrtěl hlavou. „Senzory najdou těla, ne stroje.“

„Hmmm,“ prohrábl Mitford zamyšleně oheň.

„Coo ještě slabý, ale mladý. Starší horší a horší,“ pokračoval Zainal naléhavě lámanou angličtinou, ale potom raději přešel do barevštiny.

„Katenové pošlou zajatce kamkoliv, ale vždycky se o ně dobře postarají. O Rugary, Deskie, Tury, Ilgince i o pozenšťany. Zdraví jedinci lépe pracují. Požádat o správnou stravu je přijatelné.“

„Nebude jim divné, že posíláme zprávu pomocí katenských symbolů?“ ukázala Kris na svitek kůry.

Zainal se znovu široce usmál. „Vědí, že pozemšťané jsou bystří,“ řekl anglicky. „Příliš chytří, proto přivezli sem. Tady neudělají problém. Coa a Pess jsou moc dobří. Nemůžeme ztratit.“ Nyní se s vážným výrazem obrátil k Mitfordovi.

„Pracoval jsem s Rugarové a Deskiové dřív už. Moc dobří. Zachráníme?“

„Angličtinu ses naučil opravdu rychle, Zainale,“ protáhl Mitford. Kris bylo jasné, že s odpovědi otálí. Dlouze se na Zainala zadíval. „Deskiové si zaslouží pomoc. Vaši by zásoby jen shodili?“ Zainal přikývl. „Nepřistanou, aby se přesvědčili, jak to je?“ Zavrtění. „Proč ne?“

Zainal se zasmál. „Děláš problém. Oni...“ odmlčel se a Kris přímo viděla, jak se snaží vydolovat v hlavě odpovídající slova. „Hrají to bezpečně. Já také hraju bezpečně.“

„Chceš říct, že bys nevyužil příležitost dostat se z Botany pryč?“ ptal se Mitford tak mírně, až Kris zadoufala, že si Zainal uvědomí, že je vlastně šikovně vyslýchán.

„Neberou zpátky, co jednou odmítnou,“ pokrčil filozoficky rameny.

Mitford se usklíbl. „Takže nemáme ani šanci, že bychom převzali velení nad některým z jejich transportérů?“

Zainal chvíli uvažoval a potom potřásl hlavou. „Jsou opatrní, kde vyložit náklad.“ Zazubil se. „Zvlášť blízko tady, pozenšťani.“

„Jak zase víš tohle?“

Zainalovi se v úsměvu zaleskly zuby odrazem plamenů z ohně. „Vím to už dřív, na Barevi. Moc mluvení. Slyším teď znovu od nových. A věřím. Vidím, jak pracujete.“

„Díky, kámo,“ odpověděl Mitford potměšile, i když pobaveně na Zainalovo uznání. „A proč by nám tedy měli vyjít vstříc?“

„Řeknu proč.“ Zainal vypadal napjatě a Kris měla pocit, že ho Mitford příliš tlačí ke zdi, jako by tak docela nevěřil, že Zainal je na jejich straně. „Udržet zdraví. .. můžeme vylepšit planetu.“

Rozložil náhle svitek kůry se symboly a silným prstem začal jezdit po symbolech a vysvětlovat. „Toto říká 'přivést',“ ukázal na zamotaný háček uprostřed prvního znaku. „Tady je 'jídlo',“ objel prstem první polovinu druhého, „tady 'lid Deskí. Toto znamená,“ dostal se k dalšímu znaku, „'ohrožení života' obklíčené 'naléhavé'. Čtvrté říká 'léky proti infekci'.“ Jeho hlas byl klidný a pevný.

„Dobře, dobře, věřím ti,“ ozval se Mitford. „Zeptat jsem se musel.“

„Teď jsou to moji lidé také,“ dodal Zainal a narovnal široká ramena, jako by chtěl převzít část Mitfordova břemene.

„Jsme teď všichni jeden národ, hergot, jinak se na to můžu vykašlat!“ zareagoval Mitford tak bouřlivě, že Kris uskočila. Seržant se na ni rychle usmál. „Mně se snad nakonec i zalíbí starat se o tuhle bandu. Tak kdy budeš schopný vyrazit, Zainale?“

„Vyjde slunce...“

Kris začala ihned protestovat, ale Mitford ji umlčel důrazným gestem. „Když myslí, že může, tak může. Deskiové to jídlo potřebují. A my potřebujeme jejich schopnosti. Půjdeš s ním, Kris. Zainale, kolik lidí budeš na výrobu těch znaků potřebovat?“

Katen mávl rukou, že půjde sám.

„Na to zapomeň, kámo,“ zarazil ho Mitford podrážděně. „Někdo ti musí pomáhat nakreslit to dost velké, aby to bylo vidět z takové výšky. Já to znám. Jednou jsem to musel udělat ve Vietnamu. I SOS nám dalo pořádně zabrat.“ Obrátil se ke Kris s téměř toužebným výrazem ve tváři. „Neumíš čirou náhodou nějaký skandinávský jazyk, že?“ Když zavrtěla hlavou, povzdychl si. „Ti noví jsou jediní, které s vámi můžu poslat, ale aspoň je můžeš zasvětit do našich pravidel.“

Dám ti k dispozici jednoho, který se anglicky domluví, a ostatním bude moci přetlumočit, co mají dělat. Jasně?“  
„Jasně, seržante,“ vstala, protože v tom byl zároveň i příkaz k rozchodu. Zainal napráhl k Mitfordovi ruku, kterou seržant duchaplně chytil a potřásl mu jí.  
„Nebudeš litovat,“ řekl Zainal, když se zvedal.  
„Věřím, že ne,“ odvětil Mitford. „Esker bude mít vaši skupinu připravenou za svítání.“

## KAPITOLA DESÁTÁ

Zainal kráčel příštího rána pomalu, ale nezdálo se, že by mu zraněná noha nějak obzvlášť překážela. Když opustili Ayers Rock, Kris si uvědomila, že oba muži se včera večer - možná nechtěně - vyhnuli debatě o tom, co se stane, jestli se první objeví Farmáci. Jistě, blíží se zima... ale i tak se jí zdálo naivní myslet si, že veškerá technika se vypnula zároveň se závěrem zemědělské sezóny. Určitě je tu někde na planetě nějaký kontrolor, dozorce nebo dohlížitel. Možná je na některém jiném kontinentu? Stejně, něco to tu musí mít na starost. Když to nyní nedostane odezvu z garáží, zbavených solárních panelů, musí to zaregistrovat nedostatek reakcí. A začít pátrat po důvodu.

A odezva bylo to, v co doufali. Nebo se snad Mitfordovy zájmy změnilly s tím, jak si zvykal na to, že je na Botany prvním mužem?

Ale jak říkávala už její babička: proč se shánět po problémech? Najdou si tě samy.

I přes rušnou noc - dva z jejich spolunocležníků sebou tak házeli, že dlouhý nepřetržitý spánek nepřipadal v úvahu - se Kris i Zainal probudili ještě dlouho před botanským svítáním. Najedli se - Bart v kuchyni nebyl, spal, jak jim řekl jiný zívající kuchař - a právě dostávali ze skladu přiděl potravin na cestu, když se objevil Esker s šesti lidmi, pěti muži a jednou ženou, skoro tak vysokou jako Kris. Zdálo se, že se jí ulevilo, když viděla, že Kris patří ke skupině.

„Mluvíš anglicky,“ oznámila jí. „Moje jméno je Astrid. Toto jsou Ole, Jan, Oskar, Bjorn a Peter. Žili jsme nedaleko Osla. Esker nám řekl, že máme jít s vámi kopat?“

„Ano, kopat,“ přisvědčila Kris s povzbudivým úsměvem, protože jí to muselo připadat podivné. Potřásla si se všemi rukou. „Toto je Zainal, náš vůdce.“

„Máte Katenu jako vůdce?“ zašeptala Astrid vyděšeně.

„A dobrého, jinak by vás všechny sežrali mrchožrouti.“

„Pardon?“

„Mrchožrouti. Ty věci, co v noci na téhle planetě vylézají ven.“ Kris se jednou rukou 'zakousla' do druhé. Astrid na to prudce zareagovala tím, že uskočila.

„Nerozumím vždycky,“ řekla omluvně. „Jsme naživu. Držíme naživu druhé?“

„Přesně! Abychom udrželi naživu Deskie, musíme poslat zprávu.“

„Někdo přečte?“ Astrid byla prostě užaslá. Jeden z mužů jí cosi řekl rychlou norštinou. Odpověděla mu stejně bleskově a otočila se zpátky ke Kris. „Nevěřím.“

„Věř. Výryjeme ty symboly do země, aby je bylo vidět ze vzduchu,“ předváděla přitom činnost názorně.

„Aha,“ řekla Astrid a začala vše vysvětlovat svým krajanům, kteří energicky přikyvovali.

„Kris?“ Jedna z australských zdravotnic se hnala do jeskyně a mávala přitom vakem z kusu přikrývky - toho všudypřítomného materiálu, který se používal na výrobu snad všeho, od zástěr až po stany. „Tady jsou obvazy na Zainalovu nohu.“ Pak střelila vyčítavým pohledem po Katenovi. „Ty bys klidně odešel bez nich - a tvá noha potřebuje stále ještě převázat každý den. Je mi úplně jedno, jestli jsi nějaký superman, krev máš červenou jako všichni ostatní. Na!“

Nacpala mu vak do ruky, otočila se jako na obrtlíku a byla pryč. Zainal se trochu usmál, což mu dodalo rozpačitý výraz. Vložil vak do jiného, většího, který si nesl s sebou.

„Tak půjdeme,“ zavelel. Těžko říct, jestli viděl na prvním pochodu Mitfordova gesta, ale zvedl teď paži nad hlavu a mávl jí směrem, kterým vyrazeli.

Kris, povzbuzená jeho gestem, dala pokyn celé skupině, aby ji následovala, a vydali se na cestu. Bude to dobrý tým, řekla si.

Přestože Zainal nenasadil tempo, na které u něj byla zvyklá z předchozích výprav, rozhodně se neloudal. Když se poprvé zastavili, bylo Kris jasné, že Norové je zdržovat nebudou. Asi v Norsku celou zimu lyžovali. Stejně však poočku pozorovala Zainala, kdyby projevil, byť i nevědomky, známky bolesti nebo únavy ve zraněné noze. Pak si uvědomila, že o jejím sledování ví.

„Řekneš nám jména věcí?“ zeptala se Astrid, když odpočívali.

„Nevím, jestli jsme toho moc pojmenovali, Astrid,“ přiznala Kris a napila se vody ze své láhve. Sandyina hrnčířská pec už byla v provozu a sama Sandy našla glazuru, takže nádoba, i když křehká, už netekla. Kris na ni měla dokonce speciální váček, připravený k opasku. „Botanikové chodí a zjišťují, které rostliny jsou jedlé a tak, ale nemůžu říct, že bych měla čas sledovat do detailu, co je nového.“

„Jsi na výpravách?“

„Většinu času.“

„Co jsou tady ty budovy?“ vypadala zmateně.

„Aha, no,“ Kris začala vysvětlovat a dělala přitom dostatečné pomlky, když Astrid rychle překládala svým krajanům. Tak se bavili až do chvíle, kdy jim Zainal dal pokyn k odchodu.

„Udělal jste hodně dobře,“ řekla Astrid, když Kris dopověděla stručnou historii osídlování Botany. „Jsme rádi dostali se sem.“

„Že jsme se dostali sem,“ opravila ji Kris automaticky. „Jejda, promiň, to Zainalovi pomáhám s angličtinou.“

„Oh, pomoz s angličtinou i mně.“

„Ty... učit... nás?“ zeptal se jeden z mužů, Ole, domnívala se Kris. Ještě si nové tváře dobře nepamatovala.

„Dobrá, budu vám dávat lekce angličtiny cestou.“

„Nejsou tu s námi žádní Deskiové, kteří slyší létající nebezpečí,“ řekla Astrid s očima rozšířenými neblahou předtuchou. „Řekli nám, že je tu nebezpečí, které létá,“ dodala, když viděla, jak se Kris dívá jejím znalostem.

„Ty garáže támhle jsou všechny mimo provoz, takže myslím, že nehrozí, že by se na nás vrhli nějakí dravci ze vzduchu.“

„Promiň?“ Astrid si se svojí angličtinou chvílemi nevěděla rady.

„Ty promiň,“ a Kris přefrázovala větu do srozumitelnějšího tvaru.

„Vysvětlí 'páni' teď.“ řekl náhle Zainal, který trochu zpomalil, takže krácel těsně před ženami.

„Dobře.“ Kris chvilku uvažovala. „'Páni' může znamenat několik věcí. Ne, mnoho věcí. Jeden pán,“ vztyčila jeden prst, „je vlastně totéž, co muž. Anebo se to používá jako zdvořilá forma oslovení. Jasně?“

„Pán? Je to jen toto?“ Zainal se zatvářil zmateně.

„V angličtině existuje slang; taky se tomu říká patois nebo idiom,“ pokračovala odhodlaně Kris. „Když použiju slovo 'pán' ve slangu, znamená to, že jsem užaslá, pobavená, potěšená a většinou to řeknu 'Páni!' nebo 'Panejo!'“ a zdůrazňovala různé pocity přehnanými gesty a intonací.

„Všechno 'pán'?“ ptal se Zainal. „Nerozumím, jak jeden pán, jeden muž může být překvapení, zábava a radost.“

„Myslím, že rozumíš, Zainale,“ začala Kris a náhle si uvědomila, že ji jen škádlí. „Páni, teďš mě ale doběhl!“

Astrid překládala ostatním a ti se smáli a opakovali 'páni, páni' v nejrůznějších tóninách.

„Páni, nějak se mi to vymyká z rukou,“ kroutila Kris hlavou nad svými trampotami.

„Páni, páni, páni,“ řekl Zainal, a aby ji ještě víc vyvedl z míry, vzal ji okolo ramen a pevně ji objal.

„Baviš se dobře, co?“ setřásla jeho paže z ramenou a strnule vykročila kus před ním. Pak jí došlo, že to přehnala. Proč proboha jeho přátelské gesto tak prudce odmítla, když přece sama chtěla k němu patřit? Vlastní chování ji zamrzelo, zpomalila, chytla ho za ruku a držela se ho, jak šli dál.

Po další zastávce Zainal odbočil k severu, kde se rozprostírala velká pole, pokrytá zlatavým strništěm, a táhla se až k úpatí skalnatého vrcholu.

Pokud, jak Zainal předpokládal, Katenové dodrží dosavadní linii přistání, budou mít tato pole v dohledu, když budou přelétat nad Rockem.

Dosáhli svého cíle asi vpůli odpoledne. Zainal poslal Kris a dva další muže lovit skaloše, kteří se vyhřívali na slunci. Oskar i Bjorn byli v zacházení s lukem a šípy, které dostali v táboře, velmi zběhlí a obratní a Kris gratulovali, když se jí podařilo složit čtyři skaloše prakem. Šest jich ovšem minula, a tak si svých výsledků sama příliš necenila.

Muži měli zjevně dlouhodobé zkušenosti s lovem, protože jakmile narazili na potok, stáhli a vyvrhli zvířata, aniž jim musela něco říkat. Než se vydali zpět na Zainalovo pole, dobře umyli maso i kožešiny. Zrovna se chystali zahrabat vnitřnosti, ale Kris jim naznačila, aby je nechali ležet.

Kris uviděla na živém plotu výživné listy, které znala z tábora, a spoustu jich nasbírala. Také se rozhlížela po hlízách, o nichž věděla, že rovněž rostou divoce na okrajích polí. Kdyby je usmažili, byl by to výborný doplněk k opečenému masu a přidělům, které si nesli s sebou.

Zainal a ostatní zatím vyznačovali obrysy symbolů, které budou muset vyryt v zemi. Katen už vyměřoval druhý obrazec a pokládal kameny, zatímco jeho pomocníci sbírali další. Na horním konci pole Kris viděla ohýnek, plápolající v malém kruhu z kamení. Jako palivo jim opět sloužil suchý trus klokrav, který nasbírali cestou. Ke skalnatému pahorku to měli kousíček, což se Kris zamlouvalo. Mrchožrouti si hledali potravu jak na polích, tak i na pastvinách a jenom dusáním se šestinozí přežvýkavci uchránili toho, aby se stali chutným soustem. Byl to důvod, proč měla tato zvířata šest nohou? Aby mohla nadělat víc rámsu? Ale i tak si Kris všimla, že klokravy spí přes den. Asi jim nezbylo, než celé noci produpat, aby přežily.

Lovci rozložili svou kořist a Kris se vypravila hledat vhodný plochý kámen, na kterém by ji mohla upéci. Věděla, že svoji zbrusu novou nádobu na vodu nesmí přehřát, vždyť to přece byla jen glazovaná kamenina, ale Jay Greene ji ubezpečil, že voda se v ní dá ohřát téměř až k bodu varu... a to znamenalo, že může uvařit zeleninu. Odesla listy k blízkému potůčku, aby je umyla a naplnila hrnec, a za chvíli už i kameny byly dost rozpálené, aby mohla začít s opékáním skaloše.

Tou dobou Zainal dokončil vyznačení všech čtyř symbolů. Po vydatné večeři jim stále ještě zbývalo dost denního světla, a tak Katen navrhl, aby začali z obrazců odstraňovat povrch a odhalovat tmavou hlínu.

Byla to těžší práce, než čekali, protože se ukázalo, že horní vrstva země je prorostlá dlouhými, houževnatými kořeny a Kris brzo zjistila, že je budou muset postupně vyřezávat. Vůbec se nedaly prostě jen tak vytáhnout jako každý slušný plevel na Zemi. Paže a ramena ji zanedlouho začaly ukrutně bolet a byla docela ráda, když mohla konečně jít ohřát vodu na večerní čaj.

Doktoři se totiž shodli na tom, že bylinkový odvar, který se osadníkům podařilo vykouzlit, obsahuje užitečné stopové prvky, a tak se šálek čaje před spaním stal pravidlem. Byl to současně i příjemný dotek domova a nebyl žádný důvod, proč v této tradici nepokračovat i ve skalnaté divočině na Botany. Se zahřátým žaludkem se lépe usínalo.

Skupina si udělala na skalách co největší pohodlí a ti, na které vyšla až pozdější hlídka, zakrátko usnuli.

Zabralo jim pět dní, než dokončili všechny obrazce; pět dní dřiny, při které se lámaly nehty, bolela záda, na pažích naskakovaly modřiny a dlaně se plnily puchýři. Jejich jedinými nástroji byly stále jen sekery a nože. Dostali v táboře zásobu náhradních a všechny je potřebovali, aby vůbec svůj úkol dokončili. Brousívali tupá ostří každý večer. Potom, aby zpráva byla ještě lépe vidět, Zainal vymyslel, že okraje symbolů zvýrazní třpytivými bílými kameny, které tvořily blízkou skalní vyvýšeninu. Když na znaky dopadlo přímé sluneční světlo, slída, obsažená v hornině, se doslova rozzářila. Skoro jako neonová lampa. I přes vyčerpání musela Kris obdivovat konečný výsledek.

„Umějí všichni Katenové číst?“ zeptala se Zainala.



„Ti, co sem létají, ano,“ ujistil ji.

Nohu měl z té ustavičné dřiny trochu oteklou, ale rána se dobře hojila a on si ji každé ráno a večer vymýval v potoku. Kris se i přes studenou vodu zalíbil nový způsob koupele. Chodily s Astrid nahoru proti proudu, ale říčka byla i tam dost hluboká na to, aby se člověk mohl natáhnout na písčité dno a nechat vodu přelévat přes sebe v této sprše vleže. Písek byl velmi jemný, a tak posloužil jako drsný, ale účinný čistící prostředek. Kromě toho byly vždycky tak zmrzlé, že škrábání ani necítily. Aspoň Kris si to namlouvala.

Skalní pahorek byl domovem - nebo býval domovem - velké kolonie skalošů. Patrola si každý den vyhradila trochu času na lov a pak maso, rozkrájené na pruhy, sušili další den na rozpálených kamenech. Kris velmi těšilo, že byli tak užiteční, zvláště nyní, když přibýlo tolik hladových krků.

Každá noc jim však připomínala, že období chladu se blíží a Kris začínala mít obavu o to, kam až teplota v zimě poklesne. Katenské příkrývky naštěstí dokázaly dokonale udržet tělesné teplo. Večerní deště zůstaly na denním programu, ale už to nebyly ty zběsilé lijáky, spíš jen jemné spršky.

Šestého dne vyrazili zpět do tábora a cestou lovili, kolik jen mohli, protože protein navíc nikdy nebyl k zahoezení. Zainal teď udával rychlejší tempo, aby si mohli dovolit přestávky na lov. Když došli k jeskyním, našli je stále ještě přeplněné lidmi. Bart se rozplýval díky nad jejich úlovky a potom požádal Kris, jestli by nemohla zůstat u ohniště a uvařit, co přinesli. Nemohla odmítnout, protože vypadal úplně vyřízený a kuchyně byla plná lidí, a tak se pustila do práce. Astrid zůstala s ní, jednak nevěděla pořádně, kam jít, a jednak pro ni Kris byla jednou z mála známých tváří. Pak se ale objevil posel se vzkazem, že Kris má jít podat zprávu Mitfordovi.

„Sledovala jsem. Já vím teď, jak vařit,“ prohlásila Astrid, vzala dlouhou vidličku, kterou Kris používala, a odstrkovala ji přátelsky od ohniště.

Zainal a Ole, kteří angličtinu trochu ovládali, byli v Mitfordově 'kanceláři'. Hromada kusů kůry už byla vyšší než kámen, který seržant používal za pracovní stůl, a byla zatížená něčím, co vypadalo jako cihla zlata, hrouda železa a cosi nazelenalého, co mohla být jedině měď.

„Zlato v dálných horách?“ zarecitovala Kris, když jí ukázal najeden z kamenů, aby se usadila.

„A nejen to. Měli jsme spoustu práce, zatímco jste ryli ten nápis.“

„Vy nikdy nemáte jen málo práce, seržante.“

„Průzkumníci našli pozůstatky další skupiny přistěhovalců. Devět z nich přežilo. Osm Deskiů a jeden chlapík z Atlanty v Georgii, který měl dost rozumu, aby se k nim přidal. Ztraceně,“ Mitfordovu tvář zalil hněv, „měl jsem vám říct, abyste k té zprávě přidali PS: vykládejte lidi ve dne. Nenávídím ztracení lidí tímhle způsobem.“

„Ještě nebyli naši, seržante,“ řekla Kris smířlivě. Mitford se na ni ošklivě podíval. Hele, říkala si, on to své postavení velitele bere fakt vážně. No, ne, že by se někdo jiný zrovna rval o tu zodpovědnost - a o to bolení hlavy. A podívej se, co všechno tenhle Mitford dokázal.

„Ale mohli být. A našli jsme další zemědělský komplex a zneškodnili ho. Dvacet nových budov k ubytování.“

„To zní báječně. A co zásoby?“

„Dali jsme je do těch stodol. Ale víc by mě potěšilo, kdyby tam zároveň šli taky bydlet lidi.“

Zainal zatím vytvořil nový obrazec a nyní ho měřil pohledem. Semtam něco poopravil a otočil obrázek k Mitfordovi a Kris. „To by mělo stačit,“ řekl.

Mitford zareagoval na jeho čistou plynulou větu. „Učíš se rychle, co?“

„Musím,“ odvětil Zainal. „Vezme dva tři dny tam a zpátky.“

Zvedl se a mrkl na sluneční hodiny. „Dost času vyrazit teď.“

„Co dělá tvá noha?“ zakabonil se Mitford, protože přes neforemnou nohavici nebylo nic vidět. Pak si všiml, jak Kris nenápadně vrtí hlavou. „Ne, radši až zítra a odpočatí. Ostatní jsou jen pozemšťané, nejsou tak houževnatí jako ty, Katene.“ Maličko zasupěl, aby to neznělo uštěpačně, a podíval se Zainalovi, tyčícímu se nad ním, přímo do očí.

„Myslíš, že tomu vaši budou věřit?“

Zainal důstojně přikývl. „Neznají nebezpečí tady. Neznají mrchožrouty. Chtějí tuto planetu... ko-lo-nizo-vanou. My jsme přežili, tak myslí, že všichni můžou.“

„Ale vždyť i v té zprávě, kterou jsi viděl, bylo psáno, že tu žijí nebezpečná zvířata.“ Mitford se mračil dál víc.

Zainal pokrčil rameny a široce se usmál. „My jsme přežili. Voda, vzduch, zvířata, mírná gravitace, lepší než Katena!“

Mitford si odfrkl a stěhoval několik kusů popsané kůry sem a tam po pracovní ploše. „Pokud víme, tentokrát vyložili tři várky. My jsme byli jedna ze čtyř. A mezitím tři týdny času. Je to tak?“

Zainal přemýšlivě naklonil hlavu. „Může tak být. Já jsem byl ve vesmíru, ne ko-lo-nie.“ Rozhodil ruce ve velmi lidském gestu nevědomosti. „Vis, jedna skupina neví, co dělá druhá.“

„To jo,“ Mitfordův tón poukazoval na jeho bohatou zkušenost s takovou nesrovnalostí.

Vtom se po schodech do Mitfordovy kanceláře přifitila nějaká žena s rozcuchanými vlasy, rudá ve tváři a s kombinézou rozevřenou málem až k pupku.

„Mitforde, buď mu tu vybavičku useknete, nebo to udělám sama tupým nožem!“

„Arnie?“ zvedl se Mitford a autoritativně pokynul dvěma mužům, kteří se povalovali o kousek dál a hráli nějakou hru s obléžky. „Žádné otázky, žádné odpovědi. Přiveďte ho. Strčte ho zpátky na pranýř. A zůstane tam, dokud neshnije nebo dokud na něj nevymyslíme něco jiného.“

„Svažte ho a hodte na pole mrchožroutům - a i to je pro něj příliš dobré,“ ulevovala si žena a zapínala kombinézu a uhlazovala vlasy. „Zvrhlík jeden nadřžený! Povím vám to dopodrobna, až tady skončíte,“ mumlala a zdvořile se odsunula stranou, aby Mitford mohl dokončit svou nynější debatu.

„Aspoň že se poměr mezi chlapy a ženami s poslední várkou trochu vyrovnal. Ale maníky jako je Arnie tu nepotřebujeme,“ pokračoval Mitford, když se žena usadila z doslechu. „Byl už na pranýři čtyřikrát za obtěžování a

dvakrát za krádež.“

„Krádež čeho?“

Jídla, náhradních příkrývek, ostřejšího nože, protože je líný nabrousit si svůj.“ Mitford si znechuceně odfrkl. Je nám ho tu třeba jak hřebíku v zadku. Promiň, Kris, ale mně ani není líto, že ho zbičovali. Jenom tak dostal, co si zaslouží, už předem“

„Hod' ho mrchožroutům,“ řekl Zainal nevzrušeně. „Dobrý nápad.“

Mitford se zašklebil a procedil vzduch mezi zuby. „To nejde, ale mohl bych... Vy se najeďte a dejte si pohov, slyšíš, Kris?“ Když poslušně přikývla, dodal: „A postarej se, ať se mu Dane na tu nohu podívá.“

Přes Zainalovy protesty Kris splnila příkaz do písmene a ještě Katena nemilosrdně vypeskovala za to, že se Leonovi neohlásil, když přišli do tábora. Nejdřív se její tirádou bavil a pak se zamračil, když ho chňapla za rameno, aby ho odvedla do nemocnice, protože se sám nevydal tím směrem okamžitě.

„Tak poslyš, Lorde Emassi Zainale,“ štekla, „dostal jsi rozkaz od Mitforda a jestli chceš zítra jít ven, tak buď poslechněš, nebo nevystrčíš ani nos. A nikdo ti s tou zprávou nepůjde pomáhat.“

„Pak nebude zpráva.“ Pokrčil rameny, jako by mu to bylo úplně jedno.

„Aách, já se z tebe zblázním...“ Kris se snažila mluvit klidněji, protože si uvědomovala, jak to zní hádavě. Jenže on byl tak nerozumný. „To, že jsi Katen, ještě neznamená, že na tom nemusíš být stejně mizerně jako my chudinky pozemšťani a že jsi hergot málem neumřel na ten jedovatý trn - a já to nehodlám zažít znovu. Znamenáš pro mě příliš mnoho, než abys takhle hloupě kašlal na vlastní zdraví!“

Chytil ji za prst, kterým mu hrozila a rozhlížel se kolem, protože si všiml, kolik pozornosti k nim její výstup přitáhl.

„Jdu. Jdu k Daneovi,“ řekl poslušně. Sledovala ho, aby se ujistila, že opravdu jde.

Bože, a to by sis myslela, že dospělý chlap jako Zainal bude mít rozum a bude se o sebe starat. A ani trochu se jí nelíbilo, jak najednou zkrátí. To vůbec nebyl Katen.

Pátý znak jim trval skoro celý den, ale šlo to daleko líp, teď když už věděli, jak na to. Začali vykrajovat drny na vrcholu, hned jak ho Zainal vytyčil, a měli už slušný kus práce za sebou, když skončil s vyznačováním. Nemuseli už dokonce ani nosit slídkové kameny, protože jich přímo na místě zůstala ještě hromada od minule.

„No, 'Muž ze Shropshiru' to zrovna není,“ poznamenala Kris, když se vrátili o jedno pole zpátky, aby viděli celý svůj pracný výtvor.

„Muž? Také něco jako 'pán'?“ zeptal se Zainal a pobaveně zvedl obočí.

„Ale kdepak, nemůžeš říct 'Muži!' místo 'Páni!' To by znělo směšně.“

„Tak muži jsou směšní? Všichni?“ dobíral si ji Zainal dál.

„Hele, mně se zdá, že tomu docela slušně rozumíš a jenom mě tak taháš za nos.“

„Rozumíš slušně? Zdvořile?“ vložila se do toho Astrid. „Já nerozumím moc, ale doufám, že to, co rozumím, dělám zdvořile!“

„Jistě, Astrid, 'slušně' tady neznamená 'zdvořile', ale 'dostatečně'. A ty rozumíš většině věcí, pokud to zrovna nejsou takové záležitosti jako 'tahání za nos'. V angličtině je prostě řůs slov, která mohou mít několik naprosto odlišných významů.“

„Celá angličtina nás tahá za nos!“ postěžoval si Zainal. Jak poznám, kdy to znamená něco jiného, než co to znamená? Nebo tě mám zatahat za nos? Nebo za ucho? Nebo za prst?“ chmátl po Kris mohutnou paží, ale stihla včas uskočit.

„Prostě to musíš poznat z kontextu - podle toho, jak je celá věta postavená,“ snažila se vysvětlit, ale potom se zarazila. „A vůbec, jsme na jazykové škole v přírodě nebo co?“

„Proč ne?“ křenil se Zainal. „Práce je hotová, můžeme hrát... si?“

„Pche, ty by sis přece hrát ani neuměl,“ utrousila Kris.

„Vo co?“

„Poslouchal jsi příliš dlouho bratry Doylovy,“ kývala na něj prstem.

Popadl ji za něj a ona se pokusila ucuknout. Vyústilo to v přetahovanou, která se vzápětí změnila na honičku. Snažil se ji chytit a dostat zpátky 'svůj' prst. Norové sledovali ztřeštěnou hru s vážnou důstojností.

Kris byla mrštnější než těžší Katen, a tak mu stále unikala, uhýbala před jeho chňapajícími pažemi a provokovala ho, aby ji chytil. Když se mu to podařilo, pevně ji k sobě přitiskl. Nemohla se ani hnout, ale stejně dokázala zkroutit ruce za záda, takže nemohl znovu polapit prst. Bylo to celé bláznivé, protože mohl kdykoliv zvítězit prostě silou, ale uvědomila si, že ji tato překvapivá Zainalova hravá stránka velmi těší. Nakonec samozřejmě prst získal a s úžasnou něžností, svou sílu pečlivě pod kontrolou, jí vytáhl ruku zpoza zad a ukořistěný prst políbil. A potom ucho. A také nos. Tělem jí pokaždé projela jakási zvláštní vlna, když se jeho rty měkce dotkly její kůže. Vyplašeně se mu podívala do očí. Třpytily se vítězstvím při hře, ale také jinými emocemi, které způsobily, že jeho zvláště zbarvené oči potměly. Chytila ztracený dech a odkašlala si.

„Spokojený?“ zeptala se trochu drsně.

„Ano,“ odvětil jednoduše a okamžitě ji pustil.

Cestou zpět do tábora při průběžném hledání potravy Astrid a její krajané neustále o něčem živě rozmlouvali, až se Kris zeptala, co že je tak zaujalo.

„Ta krajina,“ rozmáchla se Astrid rukou. Je to nádherná země pro pěstování plodin a pro zvířata, která se pasou. Je to dobře vymyšlené. Oskar a Peter narostli na farmách. Říkají, moc dobře udělané.“

„To je, a počkej, až uvidíš, kdo jsou Farmáři,“ řekla Kris.

„Pardon?“

Pak se konverzace trochu pozdržela, ale zato přidali ke kořisti pár skalošů. Po celý zbytek dne Kris poslouchala chválu na ekologický - norský se to řeklo stejně, i když to znělo docela jinak - a harmonický systém botanského zemědělství.

Důkladné meliorace, voda k dispozici, lesíky tam, kde se půda nedala zorat, využitě jako větrolamy. Byli nadšení dokonce i živými ploty, které oddělovaly jednotlivá pole. I když jim to zrovna nebylo nic platné, Kris nechtěla být tou osobou, která jim řekne, kdo na této zemi hospodaří. Ale sama začínala cítit respekt k prozíravosti nepřítomných pánů planety, ať už kromě toho, že byli všežravci, měli jakékoli vlastnosti.

V táboře panoval velký rozruch, když se vrátili, a tak Kris ani neřekla seržantovi o jejich pozorováních. Seržant držel v ruce něco, co jí neodbytně připomínalo mobilní telefon, a mluvil do toho, takže pokud Chuck Mitford právě neprojevoval počáteční stadium šílenství - a ona by mu to ani neměla za zlé - mluvil s jinou částí botanské kolonie.

„Dobrý, co?“ okomentoval to Bart, když mu Kris, Bjorn a Oskar přinesli výsledky svého lovu do kuchyňské jeskyně. „Máme telefon?“

„Ano, ale daleko důležitější je, že technici teď vědí, co který čip dělá v mechaňáckých obvodech. To je fakt přelom.“ Kris musela uznat, že to asi je, když z toho všichni měli takovou radost, a říkala si, že by se také měla cítit stejně povzneseně, protože to byl další krok zpět k civilizovanému životu. Připadala si nicméně takovým přelomem spíš podivně znepokojená. A nemohla přijít na to, proč. Asi se jí zalíbilo v tomto atavistickém způsobu života, který sestával z lovu a průzkumu a samozřejmě i z nepohodlí a nejistoty, stejně jako z hazardu nechat neustále volný průtok všemu adrenalinu víc, než mělo. Ayers Rock bude mít jistě z takových moderních výhod jen užitek. Ale na druhé straně, je dálková komunikace skutečně užitečná?

„To chce další očko na opasku,“ zamumlala si pro sebe, „na vysílačku!“ Pak se zeptala nahlas: „Barte, kde se dozvím, kde jsem dnes v noci ubytovaná?“

Bart ukázal na nepravidelný otvor, který vedl k většině jeskyní i k jezeru. „Támhle je seznam.“

Vedle svého jména našla velké tučné P. Stejně bylo u Zainala, a když vyhledala na seznamu Nory, zjistila, že i oni jsou označeni P.

P jako Patrola?

„Bjornsenová?“ zahulákal někdo od vchodu do jeskyně.

„Tady!“

„Máš jít za seržantem.“

Kris se vypravila do 'kanceláře' a cestou si bručela cosi o bezdomovcích.

„To je nejnovější výsledek recyklace mechaňáků,“ prohlásil zjevně dobře naladěný Mitford. „Můžeme teď udržovat spojení s předsunutými hlídkami a zvědy. Potřebuješ nějakou vyvýšeninu, abys chytila signál...“ ukázal palcem přes rameno na vrchol útesu, kde se ve večerním větříku lehce kymácela anténa!

„Zato se zdá, že s dosahem nebudou žádné problémy. Stejně, když Katenové přiletí s dalším nákladem, budeme to vědět daleko dřív. Vytvořili jsme síť pozorovaten - a ne jen kvůli Katenům.“ Prohrábl se zběžně v kůrových poznámkách na stole a vytáhl jeden obrovitý - ne, bylo to několik kusů normální velikosti, dovedně slepených dohromady. Vida, i šestinohé klokrávy mají rohy, a tak někoho napadlo uvařit z nich lepidlo. Na této velké ploše byla zakreslena mapa - nebo spíš začátky mapy, protože vrstevnice, potoky, pole a lesy byly zakresleny jen ve střední části. Mapa Kris poskytla okamžitý přehled o terénu v hlavním táboře a v okolí a o umístění zemědělských zařízení.

„Paráda,“ řekla.

„Našel se tu docela schopný zeměměřič,“ vysvětloval Mitford a hrdě poklepával na mapu. „Není to krása? Jsou tu dokonce i relativní vzdálenosti.“

„Národní geologická společnost by byla hrdá, kdyby ji měla ve sbírce,“ zazubila se na něj souhlasně. „Vy nás civilizujete jedna báseň, seržante.“

„To je fakt,“ přisvědčil přívětivě, „ale vždyť tu taky máme řůru chytrých Yankeeů a Australanů.“ Všiml si jejího otráveného výrazu a zvedl obočí a honem si odkašlal, jako by musel, než bude pokračovat. „A mimozemských spojenců, jistě,“ dodal. Pak ji zaskočil tím, že vzal jednu vysílačku a hodil ji před ni na stůl, věcně, jak měl ve zvyku.

„Vaše skupina bude prozkoumávat tuto oblast,“ a sjel silným ukazovákem po mapě dolů k prázdným místům ve východní části. „Chci být s vámi ve spojení, kdybychom potřebovali Zainala.“

„Seržante?“

„Ano?“

„Máte k tomu, aby byl Zainal věčně mimo tábor, nějaký důvod?“

Mitford se na ni upřeně díval a nevyhýbal se šedýma očima jejímu pohledu.

„Asi se ti zdá, že ano - a máš pravdu. Má příliš vysokou cenu, než abychom o něj přišli...“

„Takže jsem se nemýlila, jsou proti němu.“

„A můžeš někomu z těch lidí tady dávat vinu za to, že ho jako Katenu nemají rádi?“

„I když ho shodili společně s námi sem?“ ptala se Kris ublíženě.

„I tak je to pořád Katen a má jedinou zbraň - nůž, a je sám.“

„Není sám,“ odporovala Kris odhodlaně.

„Já vím, Bjornsenová. Ale převahuje tu názor, že jeho lidé museli mít lepší důvod, proč ho strčit sem, než že zabil jiného Kata... Katenu.“ Když se nadechla k protestu, zarazil ji zvednutím ruky. „Slyšel jsem o těch jejich jednoduchých krevních mstách a spoustu jsem jich viděl, Bjornsenová. Kdyby to bylo jen za zabítí velitele hlídky, pustili by ho další den na svobodu. Ztraceně, on je docela jiný než všichni Katenové, co jsem jich kdy viděl.“

„A co to poslední přistání? Kdyby nebylo Zainala...“

„Kris!“ Mitfordova ruka na jejím rameni a ostrý tón ji umlčely. Nerozhlízel se, kdo by mohl být nablízku a slyšet je, ale v jeho chování bylo něco, co Kris naznačovalo, že nechce, aby ji tady a teď vytekly nervy. „Je tu hromada lidí, kteří by měli být Zainalovi vděční. Ale nejsou. A to je ten průšvih. Lidskou náтуру prostě nezměnil.“ V hlase mu zazněla upřímná lítost. „A já ho z tábora nenechám vyhnat.“ Zamrkal a řekl měkce: „Na to je až moc užitečný.“ Začal pečlivě

skládat mapu. Vložil ji do obalu z pokrývky, opatřené popruhem. Položil ji vedle vysílačky, přidal tlustou 'tužku' a hrál si s nimi, dokud nebyl spokojený s jejich uspořádáním. „Chci, abyste ty a Zainal šli s Astrid. Ta si k sobě vybrala Oskara. Zainal tvrdí, že je zdatná a udrží tempo. Mám tu dva Australany, kteří přísahali, že stačí i Aboriginům, tak by měli stačit i vám dvěma. Jsou z poslední várky a k Zainalovi cítí oba vděčnost. I když většinu času se chovají, jako by to všechno byl báječný vtíp. A možná že je.“ Na moment se nad tou myšlenkou zasní. Jeden z nich má ošetřovatelský kurz a studoval botaniku v terénu, v australské divočině. S touhle vysílačkou budeš udržovat kontakt se mnou, Eskerem, Cowdallem a jedním nováčkem. Je to bývalý anazacký major jménem Worrell, který má za sebou práci ve vrchním velení armády, takže toho zná víc než já...“ Odehnal rukou argumenty, které se Kris už chystala vyslovit. Jsem rád, že ho tu máme. Říkají mu 'Worry', Ustaraný, a on opravdu je, tak už nemusím být já. Bude mě střídat na drátě. Jasně?“

„Svým způsobem,“ řekla tak civilně, jak jen uměla, protože v ní vřelo rozhořčení nad Zainalovým vyhnáním a současně se jí ulevilo, že může jít s ním. „S úctou váš věrný zvláštní dopisovatel!“ zvedla se.

„Hodná holka, Bjornsenová, tak se mi líbí,“ zamrkal na ni Mitford. „Musím té situaci nějak ulomit hrot, rozumíš.“

„Asi ano. Jenom,“ kývla hlavou směrem k pranýři, kde vězel Arní, „nechápu, jak můžou tolerovat jeho a Zainala ne?“ Mitford si odfrkl. „S lidmi je to těžké a on je... údajně... člověk. Byla na něj zase další stížnost. Učiníme kárná opatření, která se mu vůbec nebudou zamlouvat. Zvlášť když nepoužijeme anestetikum.“ Podíval se směrem k hlavní jeskyni.

„Tak, zpátky k té výpravě, Bjornsenová. Zainalovi jsem už všechno řekl. Zprávy podávejte každý den, ano? Ať víme, že to zařízení funguje. Číslo sem je 369,“ usmál se.

„Pane!“ dupla a srazila paty do pozoru a zaslutovala ve stylu britského vojáka.

Odehnal ji mávnutím ruky a na její místo se nahrnuli další tři lidé, kteří pokukovali po její mapě a vysílačce. Maširovala pryč se vztyčenou hlavou a nerozhlížela se napravo ani nalevo.

Zainal se opíral o stěnu s rukama zkříženými na prsou a sledoval ji, jak se blíží. Ostatní čtyři členové patroly se mezi sebou tiše bavili. Kris kývla na pozdrav Astrid a Oskarovi a pak se zadívala na dvě nové tváře. Podala ruku ženě, která se jí zalíbila na první pohled: měla sporou, ale šlachovitou postavu, pokožku zdrsňelou horkými australskými léty a vybledlé, krátké vlnité vlasy narezlého odstínu. Vyzařovala z ní zdatnost, pro Australany typická. U nohou, vedle cestovní výstroje, jí ležela lékárnička a lehký luk se svazkem šípů.

„se jmenuju Sarah McDouallová,“ řekla a důkladně ruku Kris stiskla, než ji pustila. „Tohle je Francis Marley. Byli jsme v odboji prima dvojka, než nás čapli. Jsem teď vaše zdravotnice.“

„Říkej mi Joe. Dycky lepší než Francis,“ řekl muž a udělal na Sarah obličej za to představení. Mluvil lehce nosovým tenorem, kterému dával zpěvavý rytmus, jako by se stále tiše smál. Byl vysoký a hubený, s vráskami okolo očí a upřímnou tváří i úsměvem. Tmavé vlasy mu na skráních začínaly prokvétat. Neustále zvedal ruku k hlavě, jako by si chtěl posunout neexistující klobouk. Výklubalo se z toho poškrábání ve vlasech. „Ošetřovatel dobytka. Trochu znám kytky.“ Za opaskem měl zastrčený prak a vedle zavěšený váček z kusu deky, nacpaný oblázky k prasknutí. Malinko se opíral o tři lehká kopí, jimiž byl vyzbrojen. Hroty byly kovové, všimla si Kris. Páni, arzenál se nám taky vylepšuje!

„Ví někdo, kde dnes spíme?“ zeptala se.

„Zainal.“

„Vedu, vy za mnou,“ odstrčil se Zainal od skalní stěny a vykročil kamsi za nemocniční jeskyni.

Kris uvažovala, jestli ho našlo, že Mitford dal vysílačku jí. Jeho tvář byla naprosto bezvýrazná.

Jejich útulek byl spíš jen prohlubeň ve skále než jeskyně, ale uchránilo je to před večerním deštěm a chladným větrem, který nyní v noci často foukal. Bylo tam právě dost místa pro šest osob a na stěně byl připevněn také věšák a polička.

„To je ale prudce elegantní,“ poznamenala Kris. „Řekl vám Zainal, co máme za úkol?“

„Víceméně,“ usmál se Joe.

„Nevadí vám mít za velitele Katenu?“

Joe lehce zdvihl obočí a Sarah se na ni ostře zadívala

„No, teď...“

„Zainal je velitel,“ řekla Kris pevně. Já jsem spojač,“ poklepala na vysílačku.

„Jasný!“

„Potřebuju se vykoupat,“ dodala Kris a pečlivě uložila mapu a vysílačku na polici. Obrátila se k Astrid. Jdeš taky?“

„Mytí?“

„No, my tomu tak říkáme,“ zazubila se Kris, které se ulevilo, že zabodovala s tou informací o Zainalovi, a otočila se tázavě k Sarah.

„sem už byla. Donesu jídlo. Dobře to voní. Oskare, Joe, dem. Za chvilku jsme zpátky,“ upozornila ženy.

„To doufám,“ odvětila Kris a s Astrid v patách ji následovala do kuchyňské jeskyně a pak zamilovala dolů k jezeru.

Astrid nedělala studená voda žádné problémy, ale pokud byla z Norska zvyklá na saunu, bylo to celkem pochopitelné. Teplota vody nicméně vylučovala jakékoli loudání, a tak byly umyté, osušené a oblečené a mířily do své noclehárny právě včas k jídlu.

„Dal bych si ale pivo,“ zanařikal Joe, když kouskem chleba vytíral masovou šťávu z misky.

„A já cigaretu,“ přidala se Sarah.

„Já, stejná,“ usmívala se Astrid a překládala Oskarovi. Ten zalomil prosebně rukama. „Znáš rostliny?“ zeptala se Astrid Joea. „Najdi nějakou jako tabák pro nás.“

„To je teda bezva nápad,“ souhlasil Joe. „Najdu, i kdybych se měl pokrájet.“

## KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Kris každé ráno zavolala do tábora a ohlásila Mitfordovi, že je vše v pořádku. Po večerech seděli s ostatními u ohně a společně zakreslovali do mapy území, které prošli. Čtvrtého dne dorazili k dalšímu komplexu garáží a strávili celý den



rozebíráním strojů. Kris vyznačila tento detail na mapě s jistou dávkou spokojenosti.

Joe Marley si posunul imaginární klobouk a poškrábal se na hlavě, když poprvé spatřil mechaňáky. Oskar, který už zkoumal prvního z nich - velký sklízecí stroj - zadrmlil k Astrid dlouhou větou.

„On chce vidět to pracovat,“ přeložila a pochybovačně pozorovala mechanickou obludu.

„Možná příští léto,“ řekla Kris lehce, „jestli se rozhodneme dát je zase dohromady. A pokud vůbec aspoň některým zůstanou všechny součástky.“

Zainal mezitím odpojil solární panely na vrcholu garáže. Pak se pustil do létajícího zařízení s jedovatými šipkami. Leon požádal speciálně jejich skupinu, aby přinesli veškeré anestetikum, které případně najdou.

„Oskar ptá, jak stroj pohybuje bez kol,“ nakukovala Astrid obrovitému kombajnu pod sukně, aby se také přesvědčila o tomto nedostatku.

„Na vzduchovém polštáři,“ Kris znázorňovala způsob i zvuk.

Oskar uznale přikývl a obcházel mechaňáka ze všech stran. Také si prohlédl vzdušného střelce, opatrně, protože Kris ho varovala před šipkami, vyčnívajícími z předních hran křídel.

Vypadalo to, že se Oskarovi konstrukce většiny strojů zamlouvá. Potom ale naznačil rukou valivý pohyb a řekl cosi Astrid.

Jeho farma je na kopci. Toto,“ kopla lehce do příruby stroje, „spadne dolů,“ a předvedla pohyb, jako když něco ztrácí rovnováhu a převrací se.

Joe se přesunul kamsi dozadu a zjevně něco hledal.

„tu nenechali žádný vercajk. To se to opravuje samo?“

„Viděl jsem některé pracovat na jiných,“ řekl Zainal a vyšplhal na přední část kombajnu a začal sundávat kolektory.

„si nemůžu pomoci, je to divná planeta,“ poznamenala Sarah.

„Svatá pravda,“ souhlasila Kris. „Kolektory a baterie budou potřeba v táboře nebo jinde. Tady je jich celkem slušná kupa,“ nahlížela dál do přitímné garáže, kde se nejasně rýsovaly tvary zaparkovaných strojů.

„Mohli bysme dnes přespát tady?“ zeptala se Sarah tak bezvýrazně, že se Kris musela pousmát.

„Určitě,“ odpověděla, „ráda se na noc zbavím toho větru.“

„sem viděla cestou pár skalošů...“ podotkla Sarah a shýbla se pro svou výzbroj.

„Kris, jdi s ní,“ řekl Zainal, když žena zamířila k východu sama.

„se o sebe postarám,“ namítla Sarah nakvašeně.

„Jdi s ní“ přerušil ji Zainal. „Tato planeta má nebezpečí. Kris je zná.“

„To ano, ale stejně neslyším tak dobře jako Co,“ řekla Kris, když odkládala vysílačku a mapu.

„To je vždycky takový?“ zeptala se Sarah Kris, když byly z doslechu.

Jaký takový?“

„se hned nejež,“ usmála se Sarah. „Na Katena vůbec není špatný. Tedy ne, že bych jich tolik potkala. Ale slyšela jsem...“ zvedla hlas, aby Kris jemně pobídla k vyprávění.

„Na Katena je vážně dobrý,“ začala Kris nezávazně.

„A zachránil spoustu lidí...“

„Ale bože! ho nemusíš přede mnou bránit, sem se probrala na kraji toho zatraceného pole a chlapa vedle mě právě něco sežvýkávalo. Sem byla na řadě, nebýt toho, jaks tam dupala jako slon. A vůbec, vždycky je lepší mít někoho, než být úplně sama. Aspoň tam, odkud jsem já, to mi tedy věř.“

Zpátky přinesly skaloše a takové ty libové malé okřídlenice, větve z křovin a haldu suchého trusu z pole odvedle. Na lovu jedenkrát zahlédly dravce, letící v dáli nad obzorem, a Kris na ně upozornila Sarah a vysvětlila jí, jak se nestat jejich potravou.

„Jdou teď po někom?“ pošilhávala Sarah po vzdušné hrozbě.

„Kdo ví?“ Kris se nějak zvlášť nechtělo o tom přemýšlet. „Teď, kdybys byla na Zemi, asi bys skočila do dížpu s pohonem na obě nápravy a vydala se na průzkum.“

„Asi, ale bohužel na Zemi nejsme, ne?“ V hlase jí zazněla vlna lítosti.

„Promiň,“ špitla Kris zkroutěně. Odvrátila pohled od mizejících dravců a hodnou chvíli kráčely beze slova.

Došly na vyvýšeninu, kde se Sarah zastavila a obhlížela panorama úhledných, pravidelných obdélníků polí.

Povzdechla si. „Ach bože! Táta by se zbláznil. A fakt tu nikdo nebydlí?“

„Zatím jsme nikoho nepotkali. Proto rozebíráme ty garáže. Abychom je nějak vyprovokovali.“

Sarah vytřeštila oči. „Chceš říct, že chcete zjistit, kdo vyrobil ty... stroje?“

„Řekl ti už někdo o té lodi, co odvezla úrodu?“ Kris se usmála na drobnou ženu s párkem skalošů, houpajících se na konci tyče, kterou měla přehozenou přes rameno.

„Slyšela jsem o tom - loď, velká jako celé město?“

„Městečko,“ zasmála se Kris.

„Ty se na ni chceš dostat?“ Oči se jí opět rozšířily ale tentokrát to bylo respektem.

„Já osobně ne,“ odvětila Kris, ačkoliv pokud by se o to pokusil Zainal, asi by tam byla s ním. A on by zřejmě byl vybrán do přepadového komanda. „Bylo by zajímavé vědět, jaká rasa zřídila na této planetě soběstačný, samoopravný systém, který produkuje tolik potravin...“

„Potravin?“ Sarah polkla a záchvěv paniky jí málem podlomil kolena.

„Přesně to se na téhle planetě děje - produkuje se tu potraviny - a my nevíme pro koho. Nebo pro co. Víme jen, že pravděpodobně jsou to všežravci jako my.“

Sarah znovu polkla. „Tohle hledisko mě nenapadlo.“

„Ono je teď jednodušší soustředit se na přežívání ze dne na den,“ souhlasila Kris.

„To tedy určitě,“ ukončila debatu Sarah a v té chvíli už obcházely okrouhlou skalní rotundu, která chránila jejich garáž. Muži mezitím rozmontovali vše, co se dalo odnést do tábora a použít pro jejich účely. Ukázalo se, že Oskar se v rozebírání věcí na součástky dobře vyzná, a ostatní se mu postupně podřídili. Při práci se ptal na anglické názvy jednotlivých dílů a pak si je vesele opakoval, aby si je vtiskl do paměti. Joe se mu téměř vyrovnal, ale to už nebylo tak překvapivé potom, co sám řekl, že od chvíle, kdy byl jako dítě dost velký na to, aby uzvedl šroubovák, ho otec učil opravovat věci na jejich ovčí farmě.

„Díváte se na hromadu budoucích vysílaček a dalších užitečných věcíček,“ ukazoval Joe na úhledně srovnané dráty, konektory, kabely a spoustu dalších šikovných věcí a součástek nejrůznějších tvarů, které vymontovali z mechaňáků.

„To je hotová kutilova komnata pokladů.“

„Uměl bys z toho pro nás něco vyrobit?“ zeptala se Kris.

„Záleží na tom, co potřebuješ,“ řekl Joe vesele.

Objevil se Zainal s vysílačkou v ruce. „Máš zavolat domů.“

„E.T. phone home?“ zakřenila se Kris, ale jen Joe se Sarah pochopili poznámku. Pokrčila rameny a vytřukala 369.

Odpověděl neznámý hlas.

„Tady je Worry.“

„Worry?“

„Aha, to je Kris?“

„Ano - a vy musíte být Worrell.“

„No ano, co jsem tady, mám starosti, tak mi s tím pomozte. Co je nového?“

Podala mu zprávu a on vyjádřil potěšení z objevu dalšího komplexu a jeho použitelného vybavení.

„Mitford se má doufám dobře?“ zeptala se, ještě než přerušila spojení.

„Nikdy mu nebylo líp,“ zněla odpověď a Worryho hlas i na dálku zazněl uštěpačně. „To je vážně obdivuhodný chlap.“

„Žádné přelety?“

„To už byste byli dávno odvolaní zpátky sem!“

„To věřím!“

Na druhém konci se ozval smích a potom Worrell ukončil spojení s připomínkou, aby zaznamenali přibližnou polohu nových garáží do mapy. Zainal jí pomohl, protože znal zhruba i vzdálenost od předchozího tábora, a pokusil se dokonce i odhadnout výškové rozdíly, které toho dne překonali. Kris sice cítila, že její nohy by mohly dosvědčit, že šlapaly daleko, ale ony jen věděly, že šlapaly, a ne jakou vzdálenost urazily nahoru a dolů.

Příštího dne dorazili na vrchol vysokého skalního hřebene a před sebou spatřili neklamný odraz slunečních paprsků na nesmírně vodní ploše. Rozprostírala se tak daleko, že ani se svého vysoko položeného stanoviště nemohli rozeznat žádné protější břehy. Zato na pobřeží vpravo pod nimi se rýsovaly jasné hranaté tvary umělého původu.

„Místo pro lodi? Oni také chytají ryby?“ Astrid si stínila rukou oči.

„Možná. Těžko by nechali všechno bohatství moře ležet jen tak bez povšimnutí,“ uvažovala Kris.

„se ví,“ bručela Sarah a rozhlížela se. „Myslíte, že je to slaná voda?“

„To poznáme,“ prohlásil Joe.

„Zainale?“ zvedla Kris tázavě hlas, protože Katen doposud neřekl ani slovo, jen upřeně hleděl na budovu.

„Jdeme opatrně. Rybářský rok dlouhý.“

„Pravda, ale jak můžou stroje rybařit? Chci říct, moře přece nemá žádný pevný řád, že ne? Bouře a tak... jestli ovšem neovládají přílivy stejně jako déšť. Ani bych se moc nedivila,“ uzavřela Kris poněkud hořce.

„Neovládají nás,“ překvapil ji Zainal brilantní odpovědí. „Řekni ostatním.“

„O těch jedovatých šipkách a tak?“ Poslechla ho a pak se obrátila zpět k Zainalovi. „Stejně, jestli jsou tam stroje, tak budou přizpůsobené k práci v moři. Vypadá to, že budova stojí těsně u vody. Myslím, že si nemusíme dělat velké starosti, že by se do nás pustili na pevnině.“

„Slavná poslední slova?“ šťouchl ji Joe loktem a ušklíbl se.

„Doufám, že ne. Jeden výlet na jatka mi bohatě stačil.“

„Tohle jsou stopro taky jatka,“ nedal si pokoj Joe.

„Hmmm.“ Kris se náhle uchichtla. „Představ si jeho v plechovce na sardinky,“ kývla neuctivě hlavou směrem k Zainalovi, který nespouštěl zrak z budovy.

„Jdeme pomalu. Nepřiblížíme se až vychází třetí měsíc...“

„Jak poroučíš, pane,“ neodpustila si Kris prostořekou poznámku.

Na tomto světě existovaly přílivy, soudě podle stop po vysoké vodě a hromad naplavenin na břehu.

„S tolika měsíci musí být přílivy a odlivy složité,“ poznamenal Joe.

„Plavat?“ zeptala se Astrid toužebně Kris, i když pokukovala po Zainalovi, jestli jim to dovolí.

Došli ke břehu asi kilometr od budovy. Šlapat horkým bílým pískem byla úmorná dřina. Přesypávající se povrch ztěžoval chůzi i přes občasné chomáče tuhého trávovitého porostu, které ho tu a tam zpevňovaly. Na jednom místě rostl dokonce celý rákosový háj. Joe sbíral vzorky z každé rostliny pro případ, že by obsahovaly stopové prvky, jež by pomohly Deskiům. Mohlo to sem z hlavního tábora trvat pár dní cesty, ale nebylo to neproveditelné. Na jiné rostlině s krátkými silnými větvemi, která Kris připomínala zakrslé a větrem pokroucené cedry, rostlo jakési tvrdé ovoce. Joe obral dva keře a přidal úlovek do svého vaku.

Zainal stočil pohled vpravo k budově, která nyní vypadala, jako by se celá vznášela nad písčitém pobřežím, ale Kris si byla jistá, že je to jen optický klam, vyvolaný zrcadlením horkého vzduchu. Potom dlouhou chvíli pozoroval moře a nakonec pokrčil rameny.

Byla by to ironie osudu, říkala si Kris, přežít všechna nebezpečí, jež jim přichystala pevnina, a pak se nechat utopit

nějakou vodní obludou. Neviděla ale nic, co by zvířilo drobné klidné vlnky na hladině; určitě nic, co by prozrazovalo nějaké podmořské obyvatele. Pak Zainal popošel až k samému okraji vody a z další vlnky si nabral do dlaní. Přičichl a potom opatrně olízl. „Sůl. Vy plavte první,“ a ukazoval prstem na Sarah, Kris a Astrid. „My hlídáme.“

„My?“ pípla Sarah rozpustile, ale to už scházela k vodě a rozepínala si kombinézu.

Kris v posledních týdnech ztratila hodně ze svých vypěstovaných představ o zdrženlivosti, a tak Sarah následovala. Astrid klusala před nimi a málem klopýtla, když si stahovala pravou nohavici a chvatně shazovala oblečení. Odhodila kombinézu velkým obloukem za sebe na suchý písek a rozběhla se do vody.

„Neplav moc daleko,“ zavolal Joe. Usadili se s Oskarem na písek. Zainal zůstal stát a nepřetržitě pozoroval moře.

Voda nebyla tak slaná, jak si Kris pamatovala Atlantik z jedněch prázdnin na východním pobřeží, ale stačilo to k tomu, aby ji příjemně nadnášela, když dívka začala kraulovat. Sarah kolem sebe cákala a povykovala.

„Hej, to je paráda, 'si plavu v moři a nemusím se bát žraloků.“

„Ale neplav tak daleko,“ volala Kris, která si uvědomovala, že by nebylo divu, kdyby pro ně Botany uchystala také nějaká mořská překvapení. Docela ji udivilo, že jim Zainal vůbec dovolil jít si zaplavat. „Měly bychom se držet radši blízko břehu, abychom to neměly daleko, kdyby se na nás něco vyřítlo,“ mávla rukou na nevinnou vodní pláň.

„To je fakt,“ souhlasila Sarah a plavala zpátky k ní.

Astrid se ve vodě pohybovala s trénovanou úsporností stylových temp, jak si Kris zanedlouho všimla, zato Sarah se plácala, jak to šlo. Nezůstaly dlouho z ohledu k mužům, kteří hlídali a pravděpodobně se už také nemohli dočkat, až se osvěží. Kris se nyní cítila mnohem líp a zamávala na břeh, že jdou ven. Zainal upřeně sledoval, ne však tři nahé ženy, vystupující z vln. Joe a Oskar se slušně odvrátili, když dívky vyšly na břeh.

„Hotovo, kluci,“ zavolala Kris, když se oblékly. „Teď je řada na vás.“ Přistoupila k Zainalovi. „Budu hlídat.“

Zavrtěl hlavou. Potom pokynul Joeovi a Oskarovi, že mají jít bez něj.

„Ty neumíš plavat?“ zeptala se Kris užasle.

„Moc klidně,“ řekl záhadně a dál pátral zrakem po hladině, ale i po obou stranách pláže.

„U nás - na Zemi - rybáři obvykle vyjíždějí za úsvitu nebo za přílivu,“ řekla lehce. „Tak si myslím, že stroje, jestli tu nějaké jsou, budou v tuhle denní dobu taky mít pauzu.“

„Nikdy jsem u moře nebyl,“ odvětil Zainal stejným tónem.

„Zato celkem připomínáš maják,“ uchichtla se Kris, „jak tu tak trčíš.“

„Ma-ják?“ zamračil se, ale dál ostražitě sledoval okolí.

„Jejda, myslím, že jsem našla škeble,“ vykřikla Sarah. Klekla si a začala hrabat sekerou v písku. Malá vlnka se jí přelila přes nohy.

„Nevěděla jsem, že v Austrálii jsou jedlé škeble,“ podivila se Kris, která se vydala k ní.

„Ty největší naleziště na světě, hned u Sydney. A ústřice.“

Kris jednou prázdninách u moře škeble lovila, a tak rozpoznala v písku drobné otvory, které měkkýši potřebují k dýchání. Začala také hrabat.

„Co děláte?“ přiblížila se i Astrid.

„Hledáme... hele...“ Sarah sevřela něco v rukou a vytáhla to z mokrého písku. „Co je tohle?“ opláchla stvoření ve vodě a ukázala ho ostatním. Mělo to obdélníkovou lasturu, kterou si to zjevně okolo sebe 'postavilo', hrubou jako ústřice.

„No, vypadá to jako něco mezi škeblí a ústřicí,“ prohlásila Kris. „Klepeta to nemá, takže to není krab. Ostřice i škeble jsou oboje dobré. Mohly by dokonce obsahovat i ty stopové prvky, které potřebují Deskiové. Mořské potvory jsou plné minerálních látek a tak.“

Jo, to vím moc dobře,“ obrátila Sarah oči v sloup. Jako děcko jsem musela pít tresčí olej v jednom kuse. Hej, Joe, pojď sem na moment.“

Joe, který si vůbec nepřipouštěl nějaké zábrany ohledně své nahoty, k nim přistoupil a vzal 'škebli' do ruky.

„Asi na to budem muset jít cestou pokusů a omylů,“ poznamenal ne příliš nadšeně. „Ale aspoň to nesežere ono nás.“ Vzal si od Sarah sekeru, položil na ni škebli a druhou, kterou mu podala Kris, udeřil do lastury.

„Hopla, to jsem myslím přehnal,“ díval se na kaši, která stékala po hraně sekerky. „Najděte ještě jednoho.“

Po rozpitvání dalších tří měkkýšů Joe usoudil, že maso by mohlo být jedlé. Oblékl se a vydali se hledat něco hořlavého. Nikomu se příliš nechtělo ochutnat to stvoření zasyrova, i když se všichni shodli na tom, že to voní stejně jako plody moře, které znali ze Země. Joe však byl ochotný dělat pokusného králíka, když dozlatova opekli jeden kousek a nůž do masa zajel jako po másle.

„Je to trochu houževnaté, ale chuť to má bezva. Vážně bezva.“

Oskar také zkusil jedno sousto a hned mu dal za pravdu a vydal se nasbírat další škeble. Zainal se jenom usmíval a ačkoli si vložil kousek do úst, nepolkl a jen vrtěl hlavou.

„Vy takové věci na Kateně nemáte?“ dobírala si ho Kris.

„Potřásl hlavou. Jíme jen zvířata ze země.“

„Ryby a podobné mořské věci obsahují víc proteinu a míň tuku,“ bavila se Kris jeho reakcí.

Zainal odešel hlídkovat.

Usadili se mezi dunami, aby je nebylo vidět od budovy a aby byli chráněni před lehkým větrem, který se mezitím zvedl, a dobře se najedli měkkýšů, upečených v půlkách lastur a pak ještě zvládli i studenou skaloší pečinku. Joe navrhoval, že by měli počkat, jestli se u nich neobjeví nějaká reakce na nový druh masa, než se do škeblí pustí ve velkém, ale kupodivu se všichni jen třáslí na nečekanou pochoutku.

„Možná obsahují nějaké látky, které tady v ostatní stravě postrádáme,“ uvažoval Joe. „To se může stát, že tělo ví samo nejlíp, co potřebuje. Ale dejme si aspoň pauzu přes noc. Když se do rána nikomu neudělá špatně a nebude zvracet nebo mít průjem nebo neumře, tak by to mělo být stravitelné.“

„Začerstva,“ dodala Kris.

„Tam na pobřeží, kde se vlny pění...“ zanotoval Joe.

Potom se řeč stočila k otázce, jestli mrchožrouti žijí také v písečných dunách.

„Třeba je tu ještě něco horšího,“ otřásla se Sarah.

„Vůbec bych se nebránila takové pískové postýlce,“ řekla Kris toužebně. „Můžeš si ji pěkně přizpůsobit svým tvarům, což se skálou neuděláš.“

Joe hvízdal. „Ach ty tvary...“ zahrál žádostivý výraz. Sarah ho štípla do nohy, aby nešaškoval.

„Já vážně postrádám matraci,“ povzddechla si Kris. „Opravdu, jinak mi nic moc nechybí. Většinou. Ale přísahám, skutečně bych dala nevím co za obyčejnou, třeba jen nafukovací matraci,“ sevřela si vsedě kolena. Zachytila Zainalův užaslý pohled, v očích se mu blýskaly odrazy plamenů.

„Co to je nevímco?“

„No to právě nevím. Cokoliv. Ani nevím, co.“

„K čemu by bylo někomu nevímco, když nevíš, co to je?“

„No právě, k ničemu,“ rozesmála se. „To se jen tak říká.“

Strávili v jazykových lekcích zbytek večera. Oskar se rychle učil a Astrid mluvila anglicky čím dál plyněji. Dokonce začala používat některá oblíbená rčení Kris, ale ta byla z takového pochlebování poněkud nesvá.

Když únava začala způsobovat více a více pomlek mezi konverzací, Zainal jim oznámil pořadí hlídek. Navrhl, že každý by měl na strážích chvílemi zadupat - při tom slově se usmál na Kris - okolo tábořiště pro případ, že by písek skutečně obývali podzemní mrchožrouti. Ostatní se měli uložit kolem ohně, který bude hlídka udržovat.

„Mezi tím dupáním?“ ptala se Sarah pro jistotu.

„Přesně tak,“ přisvědčil Zainal pokývnutím.

Dlouhá noc se obešla bez jakýchkoli poplachů a Kris se na písku vyspala pohodlně a dobře. Jako obvykle se všichni vzbudili dávno před botanským svítáním. Nikdo si nestěžoval na nějaké záživací problémy, a tak si uspořádali plážovou party. Ještě potmě vyhrabávali škeble, a když se jim zdálo, že mají víc, než dokážou spořádat, dali si ranní koupel v moři, aby opláchli písek a lepkavé pobřežní bláto.

Následovala honosná snídaně. Poté Zainal rozhodl, že využijí zbytku noci k tomu, aby se přiblížili k budově a prozkoumali ji. Nikdo neměl tušení, kolik energie udrží solární baterie z předešlého dne, protože mechaňáci v noci neprojevovali žádnou aktivitu.

Budova byla větší, než si mysleli, a vypadalo to, jako by se ještě roztahovala, jak se blížili. Zainal, jehož zrak byl v šeru mnohem ostřejší než lidský, rozpoznal na přední části budovy nějaké nástavby a kolejovou trať, vedoucí přímo do moře.

„Že by dok?“ uvažoval Joe.

„Na Zemi se rybaří tradičním způsobem,“ řekla Astrid. Joe a Sarah souhlasili.

„Takže tady mají automatickou loď?“ zeptala se Kris.

„Třeba lákají ryby do sítí pískáním,“ bručel Joe.

„Ještě jsem neslyšela mechaňáka vydávat jiný zvuk než řinčení a bzukot,“ ušklíbla se Kris.

Strojový park nepotřebuje okna a budova také žádná neměla. Zdálo se, že se celá čelní část otevírá, když spouštějí na vodu mechaňáky, nebo co se vlastně uvnitř skrývalo. Na střeše viděli zatím největší solární panely, upevněné na otočné nástavbě, která umožňovala natočení kolektorů do správného úhlu ke slunečním paprskům, aby byly co nejefektivnější. To byl další stupeň pokroku v mechaňácké technologii.

Zainal nemohl najít jedinou skulinku nebo zámek, který by se dal zkusit otevřít, aby se dostali dovnitř. Dokonce si vysadil Joea na ramena a prozkoumávali stěnu obrácenou k moři do takové výšky, kam až dosáhli.

A tak jim nezbylo, než čekat v uctivé vzdálenosti, zdali se budova sama otevře, až se úplně rozední a vyjde slunce. Nic se však nestalo. Vyčkávali tedy, dokud slunce nedostoupilo zenitu, a bavili se mezitím pokusy o lov ryb. Místo udic použili dlouhé klacky s pruhem pokrývky tak uzoučkým, jak jen bylo možno utrhnout. Háčky vyrobili z kousku tenkého drátku a jako návnadu použili kousek masa ze škeble. Když se jim značnou dobu nedařilo nic chytit ze břehu, brodili se tak daleko, jak mohli, aniž by ztratili rovnováhu; nakonec chytili několik placatých ryb, které k poledni opekli a opatrně ochutnávali.

„Co bych dal za testovací soupravu!“ vzdychl si Joe toužebně. „Tobě chybí matrace, Kris, a já bych dal nevím co za obyčejnou lupu.“ Zamyslel se. „A pár chemikálií k tomu, na test toxicity. Nemluvě o mikroskopu...“

„To tedy nemluví!“ zabrzdila ho Sarah.

„Hele, proč bychom neměli důvěřovat naší partě kutilů v táboře,“ namítla Kris, „když uvážíme, co všechno už dokázali,“ poklepala na vysílačku.

Když přešlo poledne a budova stále neprojevovala žádné známky aktivity, Zainal řekl, že ji alespoň změní. Byla to zatím největší stavba, s jakou se setkali.

„Možná se to specializuje na určité druhy ryb a teď právě není jejich sezóna,“ přemýšlel Joe.

„Anebo mají nahoře satelit,“ Sarah ukázala k obloze, „který jim nahlásí, kdy vyjet na moře.“

Zainal potřásl hlavou. „Satelit ne, jinak Katenové nezkoumají.“

„Takže vy Jste si vědomí toho, že existují jiné inteligentní rasy, které dokážou cestovat vesmírem?“ zeptala se Kris, šokovaná významem jeho poznámky.

Zainal se na ni podíval z vysoka. „Vesmír je velký. Mnoho planet může být obydleno,“ přidal svůj sympatický úsměv, „jinak než tímto způsobem.“ Pak dodal: Je to projev cti, ne necti...“

„Hanby,“ skočila mu Kris do řeči.

„Být transportován.“



„sem se klidně mohla obejít bez cti,“ ušklíbla se Sarah, ale vzápětí se letmo dotkla Zainalova ramene a rychle dodala:

„Jenže to bych nepotkala tebe a nedozvěděla bych se, jak jsme my pozemšťani zatraceně dobří!“

„To jste!“ přikývl souhlasně Zainal. „Je čest pro mne být tady.“

„Nóó,“ protáhl uznale Joe.

„Teď jdeme hledat dál,“ zavelel Katen a doplnil svá slova máchnutím paže.

Kris tato výměna názorů velmi potěšila. Dokonce měla radost, že se Sarah dotkla Zainala - až do tohoto smířlivého, přátelského gesta se fyzického kontaktu se Zainalem každý vyvaroval. Kromě Kris. A Leona, samozřejmě, ale to byla nutnost lékaře, ne záležitost emocí, jako je přátelství. Dotýkejte se ho, taky on je normální bytost z kostí, masa a kůže, říkala si hořce cestou. Šli rychle, téměř klusali, ale nebylo to obtížné. Byli sehraná parta v dobré kondici, schopná vypořádat se se vším, co jim zatím Botany uchystala.

Joe se párkrát zastavil, aby nasbíral vzorky bobulí a plodů s tvrdou slupkou, které rostly na keřích a stromech. Ty měkčí hned vyzkoušel, buď sám, anebo někoho požádal o ochutnání - samozřejmě velmi opatrně. Jedny z měkkých bobulí byly tak hořké, že i sebemenší sousto člověku doslova zkrabatilo obličej. Po vypláchnutí úst vodou však nepříjemný pocit přešel. Další druh, temně zelený, měl sladkou chuť, která lákala k hodování. Nasbírali jich tedy více, ale nejedli je, dokud si nebudou jisti, že vzorky nezpůsobily nějakou nevolnost nebo jiné obtíže.

Strávili zbytek dne na pobřeží. Naplaveniny z moře byly především mořské řasy. I z nich vzal Joe vzorky, protože se domníval, že by mohly být výživné. Také si všiml hojného počtu měkkýšů, které prozrazovaly jejich četné dýchací tunýlky v písku. V podvečer jich spoustu vyhrabali a udělali si výbornou večeři, která sestávala ze škeblí, vypaseneho skaloše, bramborovitých hlíz a listové zeleniny, která se zde rovněž vyskytovala ve velkém množství. Vařili v mořské vodě, takže jídlo mělo slanou příchuť, po které všichni tak toužili.

Utábořili se na písčitém vršku nad pláží, jenž byl součástí hřebenu, táhnoucího se podél pobřeží na obě strany až k obzoru. Ve slábnoucím světle se v dálce nejasně rýsovaly levandulově modré skvrny ostrovů, což je přivedlo k otázce, zda je to vnitrozemní moře a jestli je naproti nějaký vzdálený břeh. Uvažovali, že by mohli jít po pobřeží tak daleko, jak to jen půjde. Zainal však byl jiného názoru.

„Přijďme znovu. Nejdřív Mitford zhodnotí situaci,“ řekl.

„A hele, slyšeli jste ho?“ zazubila se Sarah. „Zhodnotí, hmmm. To je slovo na jedničku, kámo.“

„Poslouchám, učím se,“ oplatil ji úsměv Zainal.

Mitford se s nimi příští ráno spojil sám, aby je zavolal k návratu.

„Blíží se čas, kdy by se mohli zase objevit Katenové,“ řekl. „Vemte to zešíroka, ale zamiřte už směrem domů.“

Nevydali se tedy nejkratší přímou cestou, a tak objevili ještě dva další komplexy zemědělských garáží a jedna jatka, vše prázdné a čekající. Rozmontovali, co mohli a užitečné části ukryli pro pozdější použití.

Joe si měřil pohledem jednotlivé hromady a škrábal se na hlavě.

„To by mě zajímalo, jestli už někdo znovu vynalezl kolo,“ podotkl. „Zaručeně by nám ušetřilo vláčení toho haraburdí na zádech.“

„Když máš k dispozici vznášedla, která hladce překonávají překážky, tak kolo je krok zpátky,“ řekla Kris. „Žádné silnice... to“ by podle mě bylo plýtvání úrodnou půdou.“

„To je teda fakt.“

I Oskar přikývl. Zdaleka už tolik nepotřeboval, aby mu Astrid překládala.

Jen doufám, že nebudu po ruce, až šéfové objeví, co jsme jim provedli s jejich mašinkami, a až si to bude mít někdo odskákat,“ umýval si Joe nad problémem ruce a setřásal břemeno odpovědnosti.

„A co když jsou to taky jenom stroje?“ nadhodila Kris úvahu, kterou se už sama zabývala. „Ty by aspoň nepodlehly emocím.“

„Ale taky by nekonzumovaly maso a nepekly chleba,“ namítla rozumně Sarah. „Musejí to být humanoidi, protože k čemu by to všechno jinak bylo?“

„To ano, ale vsadím se, že používají stroje ke všem svým špinavým nebo nudným pracím,“ uvažoval Joe. „Chci říct, že tak vysoká technická úroveň, kterou dokazují mechaňáci, je fenomenální. My nemáme nic podobného. Dokonce ani vy Yankeové se svými fantastickými kombajnami na tom vašem Středozápadě.“

„Ale stroje musí vymyslet a navrhout něco... něco jiného. Možná se dokážou samy opravit, ale navrhnout?“ Kris potřásla hlavou. „Někde na konci téhle řady strojů musejí být nějaké myslící bytosti.“

Joe i Sarah si současně povzddechli, jako by se dohodli, a Joe dodal: „Pokud jsou přátelští...“

Jsou přátelští k půdě,“ řekla Astrid optimisticky.

„A budou přátelští i k lidem? To je velká otázka,“ odvětil Joe.

„Líbí se mi tato planeta,“ prohlásil Oskar. „Teď na ní hospodaříme my, ne stroje. Ne instituce nebo lidé, kteří půdě nerozumí.“

„Je v této hromadě i něco jiného?“ zeptal se Zainal Oskara, když přidal ke kupce materiálu u jeho nohou kotouč drátu a hrst konektorů.

Ten zavrtěl hlavou, ale pro jistotu se podíval na Joea. I ten udělal odmítavé gesto.

„Ne, Zainale. Nic, co by nemohlo počkat, pokud vidím. A anestetické šípky mám zabalené u sebe ve vaku.“

„Výborně!“

Na noc se ubytovali v jedné ze stájí.

„Ať si Kris může uložit své kosti na trávu,“ usmíval se Zainal.

„se ví,“ použila australskou frázi, kterou pochytila od Sarah.

Ženy se nejprve uchýlily k večerní koupeli v korytech na vodu do druhé stáje. Když se pak vrátily, měly už přichystanou lůžka z enormně vysokých kup sena.

„Bude to dost hluboké, Kris?“ zeptal se Zainal a předvedl cosi jako dvorné gesto, kterým ji zval vyzkoušet 'postel'. Kris si zdoluhavě a přepečlivě rozprostřela přes seno pokrývku a potom trochu zaváhala, nejistá, jak se na tu hromadu vlastně dostat. Zainal ji popadl a obratným pohybem ji bez znatelné námahy hodil doprostřed 'matrace', až vykvikla překvapením.

„Aáááách,“ protáhla se blaženě a zavrtala se do poddajné vrstvy. „Božské.“

„A to od tebe ani nechci žádné nevimco,“ podotkl Zainal a maličko se porozběhl, aby se vyhoupl na svoji kupku.

„To jsem zvědává,“ řekla Kris, když se uvelebila, „co by řekli majitelé mechaňáků, kdyby sem přišli a našli šest hromad zvalchované píce.“

„Asi by šli zkontrolovat svoje miláčky, jestli jsou správně naprogramováni,“ řekla Sarah ospale. Byla poslední, kdo toho večera otevřel ústa.

Do Rocku přišli dalšího dne pozdě odpoledne. Kris a Zainal podali zprávu Worrellovi, který zastupoval Mitforda. Jak jim řekl, seržant byl právě venku, aby vyzkoušel nejnovější šikovnou věcičku, poskládanou ze „všech těch součástek, co vy, chlupci, pořád nacházíte“. Worrell byl podsaditý chlapík s řidnoucími vlasy, růžovou pokožkou a červenými žilkami rozsetými po tvářích a bradě. Neustále si popotahoval kombinézu a opasek z vydělané skaloší kůže, jako by se obával, že mu sjede z boků. Kris napadlo, že měl možná dřív pivní břicho, i když nyní se zdál celkem štíhlý, což byl důsledek dlouhé cesty v katenské přepravní lodi.

„Naverbovali jsme všechny, kdo ovládají nějaké řemeslo,“ usmíval se. Pak se úsměv trochu vytratil, když ukázal na prázdné pranýře. „Ten Aarens zorganizoval na Jatkách Pět celou výrobní linku.“ Zamrkal, když si uvědomil jejich překvapení. „Veřejně tomu říkáme tábor Narrow, Úzký, podle toho, jak tam někteří z vás těsně uklouzli mechaňákům, jak jsem slyšel. Tak,“ Worrell si znovu povytáhl kalhoty a pak Kris a stejně zdvořile i Zainalovi ukázal na kamenná sedátka. Ta byla vylepšená z rákosu upletenými polštářky, které byly zřejmě vycpané 'kočičkami'. Rozhodně to bylo daleko pohodlnější než holý kámen. To jsem se ale zvykla, říkala si Kris, že vyžaduju matrace a polštáře pod zadek. Přestože Worrell nejprve pohlédl na Kris, byl to Zainal, kdo podal zprávu, a to angličtinou téměř bez přízvuku, stejně, jako by mluvila Kris. Dokonce se zdálo, že má náběh protahovat slova, jak to dělala ona. Vytáhla mapu a ukázala Worrellovi území, které prošli - což odměnil uznalým hvízdnutím - a nově nalezené zemědělské komplexy.

Nejvíce ho zajímala pobřežní budova.

„Mitford to určitě bude chtít nechat prozkoumat a otevřít.“

„Co nového se událo tady?“ ptala se Kris, když si všimla, že tábor není tak přeplněný, jako když odcházeli.

„Ubytovali jsme lidi ve dvou dalších nových místech kromě tábora Ayers Rock,“ usmál se na Kris. „Shutdown je jeden z těch komplexů garáží, které jste našli vy na vaší poslední výpravě, a Bella Vista je na opačné straně, kde ho objevila Cumberova skupina,“ mávl rukou k východu. „A horníci bydlí na místě těžby, v Ironcladu.“

„Kolik patrol je venku?“ otázala se Kris.

„V této chvíli čtyři.“ Worry vytáhl plát kůry zpod krásného kusu achátu, který sloužil jako těžítka, ujistil se, že je to ten, který hledal, a předvedl Kris mapu v malém měřítku, na níž byly zakresleny trasy průzkumných výprav. „Brzy budeme tohle místo znát stejně dobře jako samotní Farmáři.“

„Nehoří tu něco?“ uvědomila si Kris náhle štiplavý zápach kovu, který sem přinášel lehký vánek.

„Ách, ano, máme už také kovárnu. V Ironcladu je ještě jedna. Našli jsme opravdu kvalitní železnou rudu, ale i měď, zinek, cín, zlatu a bauxit.“ Zamrkal spiklenecky na Kris. „Zlato je na tom seznamu vážně takhle vzadu. A vůbec, doly jsou támhle,“ mávl rukou k severu a potom na severovýchod. „Máme teď tři kováře a devět svářečů. Vyrobili už šroubováky, šrouby, spousty dalších nástrojů, hřebíky, háky, co nevidět jistě zvládnou i jehly a špendlíky a kdovíco ještě. V pískovně se denně odlévají další pánve, kotlíky a hrnce. Je to všechno úžasné, vzhledem k tomu, že jsme začínali téměř z ničeho.“

Kris se pobaveně usmála. „Mechaňáci na této planetě netěžili žádné kovy, že ne?“

„Ani co by se za nehet vešlo, alespoň podle toho, co víme. A přitom ta ruda na některých místech jen tak leží, že se zjevně ani neobtěžovali nabrat ji lopatou.“

„Takže veškeré zařízení přivážejí,“ uvažoval Zainal a poklepával si prstem po dolním rtu.

„Vypadá to tak. Zatím jsme nenašli garáž, budovu nebo důl nebo cokoli, co by nasvědčovalo tomu, že slitiny z ní jsou stroje vyrobeny, je z místních zdrojů. A to se ví, inženýři by dali nevim co“ (Zainal střelil pobaveným pohledem po Kris) „- kdyby dokázali zjistit z jaké slitiny jsou vyrobené mechaňácké podvozky.“ Worry znovu hvízdal.

Kris přemýšlela, jestli mají všichni protinožci ve zvyku písknout, když chtějí něco zdůraznit. Joe Marley k tomu měl také sklony. No, aspoň to byla příjemná změna po americkém nadávání.

„A ti chlupci od počítáčů zrovna tak, ty totiž zase trápí odkud jsou krystaly na základních deskách.“

„Nikdo tedy znovu neobjeví kolo?“ šokoval Zainal opět Worrell plynou angličtinou.

„Myslel jsem, že anglicky moc neumíš, Zainale,“ odvětil a podezřívavě se zahleděl na Kris.

„Učím se řeči snadno,“ řekl Zainal. „Umím -“ odmlčel se a počítal na prstech „- s angličtinou patnáct.“

„Někdo má na jazyky fakt talent, to je pravda. Já mám potíže i se spisovnou angličtinou.“ Pak se Worry usmál, „Zmínil ses o kole, hmm, tak ti musím prozradit, že už dávno takovou obyčejnou věc jako kolo vůbec nepotřebujeme.“

„Cože?“ ujelo Kris.

„Jeden z těch inženýrů dokázal uvést do chodu jedno mechaňácké vznášedlo. Takže teď už ho jen musejí přeprogramovat tak, aby pracovalo, jak my chceme!“

„Páni, páni, páni.“ Zainal opět způsobil, že Worrell pootevřel ústa úžasem. „Tak my nemusíme všechny ty součásti nést sem.“

„To si pište!“ Worry se hrdě usmíval a přehraboval se ve stohu zápisů. „Aha, tady to máme. Vaše skupina je ubytovaná v Mitchelstownu. Zítra máte volno a myslím, že budou chtít, abyste se tu trochu porozhlédli.“

„V Mitchelstownu?“ zeptala se Kris.

„Ano, začali jsme pojmenovávat jednotlivé jeskyně, působí to víc domácky. Hlavní jeskyně, kde se vaří, se jmenuje Cedar. Jsou tam i tabulky se jmény, takže se neztratíte. Mitchelstown je docela prostorný. Je to druhá odbočka vlevo za Čedarem. A taky je to blízko k latrínám.“

„Kde je náš Deski, Co?“ zeptal se Zainal a Kris zamrzelo, že si sama nevzpomněla na jejich společníka.

Worry se zatvářil jako jeho přezdívkou, ustaraně. „Není to s ním dobré. Leon říká, že se zatím drží, ale ty trnité výhonky nestačí. Trochu pomáhají, ale ne moc. Doufám, že ta zpráva splní svůj účel.“

„Našli jsme na výpravě řadu nových věcí; něco z toho by mohlo být pro Deskie jedlé a prospěšné,“ řekla Kris. „Přinesli jsme škeble, bobule, ořechy a tak.“

„Škeble? Ne ústřice?“

Kris zavrtěla hlavou.

„Zbožňoval jsem ústřice,“ zdůraznil Worry minulý čas. Potom si plácl rukama o stehna, zvedl se a potřásl si rukou nejprve s Kris a poté i se Zainalem, načež se obrátil k Joeovi a pokynul mu. „Tak, Marley, usad' se a ukaž, co jste to nasbírali.“ Jeho gesto zahrnovalo i Sarah a oba Nory.

Čedar se vylepšil téměř k nepoznání - nejen proto, že nad vchodem se rozkládala obrovská křídla slunečních kolektorů. Uvnitř byly stoly a židle, cihlami zděná ohniště nahradila kruhy z kamení a po jedné straně bylo několik pecí. Police na chleba byly plné čerstvých výrobků, a to nejen úsporných velikých bochníků, ale i jakýchsi malých rohlíků a bochánek. Zásobovací prostor měl nyní pult a za ním regály s vystaveným zbožím, což jen dokazovalo nekonečný a všudypřítomný lidský důmysl. Pečlivě opracovaný vchod vedl do skladu za hlavní jeskyní, ale dveře byly zavřené. Někomu se dokonce podařilo foukat sklo, uvědomila si Kris, když si povšimla, že osvětlení na chodbách má skleněné kryty; byly matné a hrboaté, ale bylo to skutečné sklo. Mitchelstown se nepýšil pouze vytesanou tabulkou se jménem, černě zvýrazněným na světlém kamení, ale především opravdovými sroubenými postelami a matracemi, pokrytými dekami a vycpanými pravděpodobně 'kočičkami'. Rozhodně to nebyla špinavá zem nebo kámen. Místo polic byly do stěny vytesány malé výklenky a nechyběly ani dřevěné háčky na zavěšení věcí. Jako by měli co věšet. I když Kris vlastně nyní měla - obal s mapou, kterou jí Worrell ponechal na příští výpravu, a vysílačku. Oboje tedy starostlivě odložila na háčky.

„Tak,“ usadila se zkusmo na nejbližší postel, „jako doma u maminky. Co?“

„Nedala jsi za to nevímco, Kris,“ poznamenal Zainal a oči se mu blýskaly.

„Nebylo třeba,“ odvětila. Natáhla se, ale vzápětí zase vyskočila tak nenadále, že se Zainal zneklidněně rozhlédl, co ji tak vyděsilo. „Zablácené boty,“ řekla nevzrušeně, povolila si je a skopla je z nohou. „No úplně jako doma.“ Pak se znovu uložila.

„Jak vypadal tvůj domov na Zemi, Kris?“ zeptal se Zainal, který odepínal věci z opasku a ukládal je na poličku nad sousední postelí.

„Rozhodně to nebyla jeskyně, to tedy ne,“ odsekla, nečekaně popuzená takovou otázkou. Náhle jí bylo jasné, proč ostatní neměli Zainala jako Katenu rádi; jeho přítomnost jim připomínala, od čeho byli oderváni. Potlačila podrážděnost a tak zdvořile, jak jen dokázala, mu popsala patrový dům v rančerském stylu, kde žili s rodiči, bratrem a dvěma sestrami, jeho okolí, své přátele. Drmolila pořád dál, neschopná přestat mluvit, o své černobílé kočce, o koleji, na které bydlela, když začala studovat, a dál, a dál, až dokud se ve vchodu neobjevili Joe a Sarah s Oskarem a Astrid v patách.

„Tak tohle je náš druhý domov?“ prohodil Joe jasným hlasem.

„To teda je,“ odvětila Kris a najednou ji už nic na tomto místě nemohlo udržet. Vstala z postele, skočila do bot, které si předtím vyzula, vyběhla z místnosti a hnala se kuchyní ven, po schodech dolů, aniž se dívala pod nohy, přes rokli a okolo poradního ohniště, kolem pranýřů a vzhůru na první vrcholek a dolů za něj a zase nahoru na další vyvýšeninu, kde byla daleko od všech.

Sesunula se na zem, zabořila obličej do dlaní a rozplakala se. Nedovedla si svou dětinskou reakci vysvětlit, jediné že jí teprve nyní 'došlo', jakou ztrátu utrpěla. Do chvíle, kdy jí Zainal položil tu otázku, si prostě zakázala přemýšlet o domově, o rodině, o všech věcech, které jí byly drahé a blízké. Přinutila se soustředit se na přežití, později na náročné výpravy se Zainalem, na to, aby byla na tomhle šíleném světě nějak užitečná. Zvládala to, udělala všechno, oč byla požádána, ale to jí nedokázalo nahradit budoucnost, kterou si kdysi plánovala.

Vycítila, spíše než uslyšela, za sebou pohyb. Vsedě se obrátila a spatřila Zainala.

„Všechno je tvoje vina...“ v ten moment, kdy ta slova vypustila z úst, vykřikla, „Ne, já to tak nemyslela, Zainale. Tak jsem to nemyslela! Neodcházej.“

Stál bez pohnutí, bez úsměvu, ale zjevně se ho to týkalo natolik, že měl starost, aby si neublížila.

„Sarah říká, že je dobré plakat.“

„Jak mohla vědět, že budu plakat?“

Pokrčil mohutným ramenem. „Je žena, pozemšťanka jako ty. Měla pravdu, že? Pláčeš.“

„Tak to nerozkecej široko daleko, sakra,“ otírala si tváře, aby měla důvod nechat hlavu skloněnou. Nechtěla, aby ji Zainal viděl plakat, to opravdu nechtěla. „Pláčou katenské ženy?“

„Ano,“ řekl tak rozhodně, že jí bylo jasné, že nemluví pravdu.

„Lžeš jako když tiskne.“ Fakt, že se vymlouvá, ji uklidnil.

„Kdo tiskne?“ V jeho zvukném hlase se ozval střípek smíchu.

„Ty se mi směješ...“ zasyčela zlověstně.

„Směju se těm tvým bizarním přirovnáním.“

„No jo, tobě to musí znít jako úplný nesmysl...“

Zainal přistoupil až k ní a jeho blízkost ji upokojovala. Uvědomila si, že jeho tělesný pach je jiný, odlišný od lidí. Nebyl

to ten ostrý pach jako po cibuli, kterým disponovala většina mužů, ale nevěděla, k čemu to přirovnat, jen si byla jistá, že je jí to příjemné.

„Nestává se mi často, abych takhle vyváděla,“ řekla rázně. Obávala se, že se objeví hlídka a uvidí je; takovéhle setkání by se mohlo vysvětlovat všelijak a ona si nepřála žádné další pomluvy o Zainalovi. Jak vypadá tvůj domov - nebo tě to rozteskní tak, že se rozpláčeš?“

Představa Katena topícího se ve vlastních slzách ji téměř rozesmála.

„Ted' vypadáš líp,“ řekl Zainal a zvedl jí bradu.

Kris málem ztratila rovnováhu, když spatřila nečekanou něhu v jeho hřejivě žlutých očích. Jak je mohla kdy považovat za divné?

Položil jí paži okolo ramenou. „Už je ti líp? Jídlo je hotové. Nemáš hlad? Hlad také nosí slzy.“

Mile se na něj podívala. „Moje slzy nejsou z hladu. Stýská se mi po domově.“

„Stýská?“ vypadal zmateně.

„Ano, je mi smutno, že kolem sebe nevidím známé věci a lidi, které mám ráda.“

„Myslím, že Katenové nemohou rozumět, jak se 'stýská po domově',“ řekl komicky. Pootočil ji směrem k jeskyním. „Proč tomu říkají Tábor Rock Ayers? Joe se smál.“

Kris se usmála. „Ayers je obrovský skalní útvar v Austrálii.“ Rozhlédla se letmo kolem. „Daleko větší než tohle, ale řekla bych, že ta silueta by mohla být podobná. Australani museli vyhrát hlasování... jestli vůbec hlasovali.“

„A jim to nezpůsobí stýskání po domově?“

„Ne, tohle ne.“ Odmělčela se. „Tobě se nikdy nestýská?“

„Po domovském světě ne,“ řekl tak důrazně, že se zamyslela, jestli to znamenalo planetu samou nebo její obyvatele.

„Jdeme se podívat na Cooa a Pesse. Řekneme jim o nových potravinách.“

„Jistě, to bychom měli,“ souhlasila a nyní se zastýděla za svoji slabost, když jejím dobrým přátelům bylo mnohem hůře. Coo, Pess a další nemocní příslušníci jejich rasy byli všichni pohromadě v jedné nemocniční jeskyni. Slabost na nich spočívala jako hmatatelná rouška, která měnila barvu jejich kůže v nazelenalý nezdravý odstín. Leželi na tlustě vycpaných slannících, ale Kris se zdálo, že i dýchání samo je pro ně značnou námahou. Pess jí připadal skoro průhledný; byl z Deskiů nejstarší. Slábnou jim přece kosti, ne? Ne plíce.

Deskiové měli radost, že je někdo přišel navštívit, a všichni si navzájem cosi drmolili ve své mateřštině, když jim Zainal a Kris pověděli o jídle, které našli na své poslední výpravě.

„Myslíte dobře, děláte dobře,“ řekl Coo a přelétal pohledem z jednoho na druhého a přikyvoval. „Coo kráčí s vámi brzo.“

„A taky se naučí líp anglicky,“ šoupala Kris nohama, poněkud v rozpacích tváří v tvář takové zničující chorobě. Vzpomínala, jak nezdolní bývali Coo a Pess na jejich prvních průzkumech. Děsilo ji, když je teď viděla tak zbídačené. Kdyby se nehlídala, byla by začala znovu vzlykat.

„Máte na vaší planetě moře?“ zeptala se Cooa.

„Moře?“

„Spoustu vody, slanou.“

Následovala výměna názorů a potom Coo jako jejich řečník smutně zavrtěl hlavou. Kris poklepala na džbán. „Veliká voda, neuvidíš až na druhou stranu.“

„Aha.“ Oba dva, Coo i Pess zareagovali horlivým kýváním. „Veliká voda dobrá.“

„Dobrá pro Deskie?“ Kris se znovu dostalo přikývnutí. „Možná pomůžou ty škeble.“

V tu chvíli dovnitř strčil hlavu Leon. „Neunavte je příliš. Ale slyšel jsem, že jste našli na minulé cestě nějaké nové případné zdroje výživy.“

Kris se docela ulevilo, že může od Deskiů odejít, a radostně Leonovi popisovala, co Joe našel.

„Zajdu za ním později.“

„Jak jsou na tom, Leone?“ ptala se Kris tiše.

„Taktak to zvládají a ta žena je těhotná.“

Kris se zběžně ohlédla přes rameno „Která?“

„Ta vedle Pesse. Je to jeho družka. Doufáme, že Pess vydrží aspoň dokud ona neporodí, ale je to nejisté Jeho věk hraje proti němu. Není tak odolný jako ostatní. Kdyby to byli pozemšťané, řekl bych, že mají rachitidu a že prostě potřebují vitamín C. Objednal jsem si mikroskop,“ usmál se krátce, „od těch chlapíků inženýrských, co tvrdí, že z mechaňáckých dílů dokážou vyrobit cokoliv. Kéž by měli pravdu.“

Tou dobou se k nim přidal na cestě chodbou Zainal, ale ani nepotřeboval slyšet Leonovu diagnózu, aby si uvědomil, jak vážné to se všemi příslušníky rodu Deskiů je.

Měli toho večera výborné jídlo. Zlatým hřebem bylo fermentované pivo, které uvařili v Rocku. Mělo říz, ale chutnalo podivně.

„Vylepšíme to. My na to přijdeme,“ říkal Worry, který si přisedl k jejich stolu s hrnkem a džbánem, v němž si přinesl svoji porci piva. „Foster's nebo Pilsner to není, ale než přijde zima, budeme mít určitě něco lepšího. Taky to budeme potřebovat.“

„Potřebovat?“

„Hmmm, náš meteorolog říká, že zimy jsou tu zlé. Soudí podle známek na stromech a tak. Skaloší kožešiny půjdou na dračku.“

„Jak na dračku?“ ptala se Kris. Vůbec se zdálo, že se moc ptá.

„Normálně: každý, kdo pracuje, si zaslouží odměnu - v naturáliích. Mitford nedovolí, aby se zlato začalo používat jako platidlo, protože pak bychom nikdy neudrželi lidi u jejich úkolů. Všichni by se vydali hledat zlato. Taky pracujeme na



víně, z těch zelených bobulí. Nechutná to špatně. A utěší to ty, co nemají rádi pivo.“

„Taková tu taky jsou?“ zeptala se Kris neslaně nemastně. „Jak to chutná tobě?“ obrátila se k Zainalovi, který uvážlivě upíjel ze svého hrnku. „Existuje něco takového na Barevi nebo na Kateně?“

„Ano! Ne tak dobré jako toto,“ odpověděl Zainal. Taková poznámka jeho pověsti rozhodně neuškodila.

Pivo mělo sice zvláštní chuť, ale účinky se nelišilo od něčeho podobného na Zemi. Po dvou pohárcích se Kris začaly nezadržitelně klížit oči. Zainal zůstal sedět s Joem a Oskarem, který si, možná nerozumě, naléval až příliš často.

Druhého dne brzy ráno se ukázalo, že Oskar to opravdu přehnal, a tak ho Astrid, Joe a Zainal vzali dolů k jezeru, aby se probral. Sarah a Kris se přidaly, jelikož nic lepšího na práci neměly. Jezero patřilo v tuto časnou denní dobu jen jim, venku byla ještě hustá tma. Byli tedy všichni pohromadě, když vysíláčka, kterou Kris měla u sebe, zapípala.

„Hlídky hlásí, že se přibližuje něco velkého,“ řekl Worry. „Pojďte nahoru.“

„Ale vždyť je ještě tma. Teď nebude vidět nápisy,“ zakvílela Kris a svaly ji rozbolely při pouhé vzpomínce na dřinu při vyryvání obřích znaků ve svahu.

„Zůstanu s Oskarem,“ nabídla se Astrid a podepřela ho, aby ho Zainal mohl pustit.

Ostatní se rozběhli vzhůru po schodech, vděční za rozptýlené a klidné světlo ze skleněných lamp, díky jimž se možnost pádu snižovala. Řítily se chodbami a přes Čedarovou jeskyni, kde na ně přátelsky mávali pekaři, a konečně vyběhli ven, na skalní římsu.

Když se pozorně zaposlouchali, uslyšeli vzdálený hřmot vzdušného plavidla.

„Za chvíli máme obrysová světla přímo nad hlavou,“ řekl za nimi nějaký hlas a Kris si uvědomila, že patří Worrymu.

„Dal jsem už vědět Mitfordovi. Ten upozorňuje místní hlídky. Je tu někde Zainal?“ Worry zamával lucernou. „Dokázal bys říct, jestli...“

„Zpomaluje pro přistání,“ řekl Zainal.

„Obávám se, že nedokážeme předem zjistit, kde přistané?“

„Ne,“ potřásl Zainal hlavou. „Ale možná jako minule,“ ukázal tím směrem.

„Nemáme šanci se tam dostat, než přistanou.“

„Ale budeme tam, než zase odstartují,“ odvětil Zainal, otočil se jako na obrtlíku a rozběhl se kolem Joea a Sarah ke schodům.

Kris ho následovala a kývala přitom na ostatní, aby se přidali. Sama ale ještě odbočila do Čedaru. Usmívala se na pekaře a podržela dlaň nad bočníky, které právě vytáhli z pece.

„Musíme běžet, ale mohli bychom dostat nějaký chleba?“

Jistě...“

Popadla dva bočníky a strčila je do rukou Sarah a Joeovi, kteří na ni čekali. Pak vyrazili za Zsinalém.

Hukot sílil, znělo to nyní jako roj rozběsněného hmyzu.

Jakmile se dostali ven z tábora, Zainal nasadil vražedné tempo. Když se zastavili, aby nabrali dech, loď právě přelétala nad nimi.

„Transport,“ pozoroval Zainal temnou masu, orámovanou blikajícími světly.

Kris se v duchu modlila, aby ji přešlo píchání v boku, ale když Zainal znovu vyrazil, byla mu v mžiku v patách a ostatní za ní. I přes tmou dokázali běžet jen s občasným zakopnutím, ale bez pádů. Zvuk motorů mimozemského plavidla je přiměl vydat ze sebe všechno. Vzpomínka na rány, které mrchožrouti dokázali způsobit bezbranným tělům, stačila k tomu, aby Kris zapomněla na píchání v boku, i když se vracelo znovu a znovu. Jen kdyby pořád nezakopávala...

Zainal se přehoupł přes první živý plot, jako by tentokrát nebral v úvahu možnosti ostatních. Kris si však uvědomovala, že se před nimi nechce předvádět, a tak potlačila podvědomý vzdor, jak zůstávala víc a víc pozadu. Stála u plotu, který byl na ni příliš vysoký, a Sarah a Joe ji vzápětí dohnali.

„Na tohle je jeden vojenský figl,“ měřil si Joe plot pohledem a pak se do něj vrhl celým tělem jako buldozer, aby prolámal cestu větvemi. Kris a Sarah přes něj opatrně přešly na druhou stranu, pomohly mu ven a všichni společně vyrazili za Zainalem, který už mezitím doběhl na opačný konec pole.

„Zatracený Kat,“ brblala si Kris pod fousy, ale dělala, co mohla, aby zkrátila jeho náskok.

Loď byla nyní daleko před nimi, ale podle polohy světél Kris rozeznala, že žád se otáčí směrem k zemi. To chtějí přistát na oce? Jak budou vykládat své bezvědomé pasažéry? Mohutný trup teď zmizel pod kopcem, po jehož svahu se řítily jako šílení, bez ohledu na mizerný terén a slabé světlo. Rozednilo se však už natolik, že alespoň rozeznali Zainala, jak proletěl mezerou v plotu, a včas změnili směr, aby ho následovali na další pole.

Třeba se vrátili na to, na kterém se probudili oni sami, aniž by tušili, jaké nebezpečí se skrývá v zemi pod nimi? Kris o tom chvíličku uvažovala, ale všechna velká pole vypadala příliš podobně. Hlavní bylo, že i kdyby loď přistála o několik polí dál, budou dostatečně nablízku, aby zabránili ztrátám na životech a zraněním. Obloha se rozjasňovala. Ale stejně, krucinálhimlhergotfagot, Katové letěli pod nesprávným úhlem, takže nemohli vidět nápis na svahu kopce, i když byl zvýrazněný těmi blýskavými kameny.

A co když - málem při té myšlence ztratila rovnováhu - co když Zainal odletí s nimi? Zaúpěla, jednou, dvakrát, ale na víc neměla dech, jak se snažila rozhybat nohy k ještě většímu výkonu, aby jí Zainal nezmizel z dohledu.

Pod nohama i v tom zběsilém běhu cítila vibrace, jak loď přistávala. Bože, co když je Katenové znovu zajmou? Téměř se zarazila, když zvažovala fakt, že spěchá zachránit neznámé lidi. Pomyslení na bezmocného Cooa, na ostatní jeho druhy, kteří již zemřeli, na dítě, které se ještě nenarodilo, to všechno ji hnalo dál. Ty jsi ale altruista! Úvahy však jejím nohám dodaly potřebnou energii.

Joe a Sarah do ní málem narazili, když se zastavila u dalšího plotu, naprosto ohromená obřímí rozměry plavidla, které mezitím přistálo. Nebylo divu, že si museli vybírat ta největší botanská pole.

Loď zabírala horní třetinu volného prostoru. Náhle se rozsvítila světla, která zalila pláň tak jasnou září, že si Kris musela

zastínit oči.

„Nedělají věci... zrovna... polovičatě... co?“ supěla Sarah udýchaně a přes roztažené prsty sledovala scénu, ale její hlas zněl docela uznale.

Kris hodlala nejprve nabrat dech, dokud neuviděla Zainala, jak se žene do kopce k lodi. To ji vyburcovalo natolik, až si vzápětí uvědomila, že nedýchá vůbec a před očima jí poskakují světélka, která s lodí neměla nic společného. Přinutila se tedy dýchat dlouze a zhluboka. Z boku plavidla se začala vysouvat rampa.

„K čertu s ním,“ zavrčela a začala se prodírat živým plotem bez ohledu na škrábance na tváři a rukou a kombinézu natrženou o pahýl větve.

V této chvíli Katenové začali vykládat vězně, po třech nebo po čtyřech bezvědomých tělech naráz. Dva vždy nesli na širokých ramenou a jednoho či dva další táhli za látku jejich kombinéz. Fakt, že je ukládali do úhledných řad, se najednou zdál být docela absurdní. Katenů byla spousta a Kris i přes silnou potřebu být nablízku Zainalovi postupně zpomalovala.

„Ach bože, vím já... vůbec... co dělám?“

„Jestli to... víš, tak... nám to... řekni,“ funěl Joe vedle ní a nejistě klopýtal. Sehnul se, dlaně opřel o kolena, aby se vzpamatoval.

Dva Katenové ustali s prací, když se k nim Zainal přiblížil, a zamířili na něj zbraněmi. Přes sykot páry a řinčivé zvuky, vycházející z vnitřku lodi by Kris neslyšela, co Zainal říká, i kdyby uměla katensky, ale bylo jasné vidět, že Zainal jedná autoritativně a oba Katenové ustupovali. Rozběhli se zpátky k lodi a teď, když byl vstup otevřený dokořán, Kris viděla, že jeden z nich pokračuje do nitra lodi, zatímco ten druhý jen dál dělal svou práci.

Katenové se činili tak hbitě, že už měli venku dvě plné řady bezvládných těl. Na okraji pole stály dvě bedny, pravděpodobně nože, sekery a pokrývky jako obvykle.

Kris, Joe a Sarah, kteří stále ještě nemohli pořádně popadnout dech, neměli dost odvahy, aby se přiblížili ke katenským vojákům ještě více, a tak čekali za bednami, napůl ukrytí v jejich stínu před ostrými světly. Zainal se pootočil, kývl na ně a obrátil se zpátky. Ostatní Katenové si ho nevšimli a pokračovali v práci.

Ti, co šli právě zpět do lodi, se náhle prudce zastavili a z temného vchodu se vynořili tři další Katenové. Dva z nich se zastavili na okraji rampy a třetí směřoval k Zainalovi. Byli všichni urostlí, ale Kris si loajálně pomyslela, že Zainal vypadá vyšší, mohutnější a taky hrdější.

Slyšela útržky jejich rychlé rozmluvy a nově příchozí začal netrpělivě gestikulovat. Potom, už ne s takovou vervou, otočil hlavu na jednu a na druhou stranu. Jazyk těla je všude stejný, říkala si Kris. Nelíbilo se mu, co slyšel, nebo nevěděl, zda může Zainalovi vyhovět. Ten se teď zdál ještě vyšší a ruce měl nyní zkřížené na prsou, jako by právě předložil nějaké ultimátum.

Druhý muž se zjevně nemohl rozhodnout. Pak náhle prudce přikývl, otočil se zpět, vypochoďoval na rampu a oba strážcové se pustili za ním jako eskorta. Zainal jen vyčkával, paže zkřížené a nechal kolem sebe po obou stranách procházet katenské dělníky.

„Proč nešel na palubu?“ zeptal se Joe.

„Asi nedostal pozvání,“ poznamenala Kris. „A taky,“ vzpomněla si na větu, kterou kdysi slyšela, „říkal, že koho jednou zavrhnou, už nikdy nepřijmou zpět.“

„To myslím sebe? Chci říct,“ Sarah byla překvapená, „že to vypadalo, jako kdyby měl vyšší hodnost než ten jejich kapitán, nebo s kým to vlastně mluvil. A ať ho žádal o cokoliv, myslím, že to taky dostane. Nezdálo se mi, že by je nějak zvlášť zaskočilo, když se ze tmy najednou vynořil další Katen -“ Sarah lusklá prsty „-jakoby nic.“

„Neříkám, že jsem kdy viděla katenské vojáky,“ Kris se odmlčela, aby dala najevo, že Zainala do této kategorie neřadí, „aby na sobě nechali znát překvapení nebo jakékoli jiné emoce.“

„Vždyť jenom dělají svou práci,“ zamručel Joe.

„Říkali, že Zainal je Emassi,“ řekla Sarah, „a proto by se nebratříčkoval jen tak s nějakými dělníky.“

„Co kdo ještě říkal o Zainalovi?“

„Se hned nejež, Kris,“ poplácala ji Sarah konejšivě po rameni a usmála se v pološeru. „My máme Zainala rádi. On je přece dobrák.“

„My Australani dokážeme chlapa jako je Zainal ocenit,“ přidal se Joe. „Hergot, však jsme na tom všichni stejně. Operace Čilý Start, holka.“

Vykládání neúprosně pokračovalo a obloha se jasnila víc a víc.

„Možná bychom měli...“ Joe pokývl hlavou směrem k živému plotu.

„V žádném případě. Před takovými... se nebudu schovávat.“

„Správně,“ přitakala Sarah. „Jen se nedej.“

„A vůbec, co horšího by mi ještě mohli udělat, než je to, že mě vyložili tady?“ řekla Kris pevně. Olízla si rty a snažila se polykat sliny, aby si svažila vyschlé hrdlo. Někde poblíž by měl být potok... až Katenové zase odletí. Dokud byli zde, nehodlala se ani hnout. Mohli se prostě najednou svévolně rozhodnout, že Zainala odvedou s sebou.

Všichni tři se vyděsili, když za sebou zaslechli brblání a nadávky. Jako na povel se otočili a spatřili tmavé postavy, prodírající se plotem. V příští vteřině vedle Kris stanul poněkud zadýchaný Mitford. Přivedl s sebou celý dav, soudě podle světlých tváří, které se za ním rýsovaly v pološeru, jak se lidé postupně probojovávali plotem na pole. Nebylo jí dost dobře jasné, co chtěli tihle muži a ženy, vyzbrojení svými primitivními zbraněmi, proti Katenům dělat. Projev odporu mohl jedině přimět Kateny vytáhnout silobiče a při takové představě Kris běhal mráz po zádech.

„Co se děje? Co dělá Zainal?“ ptal se Mitford přerývaně.

„Myslím, že požádal o to jídlo pro Deskie. To jsme chtěli, nebo ne?“ odvětila Kris.

„On byl vevnitř?“ vyzvídal někdo z lidí.

„Ne a řekla bych, že ho nikdo ani nezval.“

Někdo jiný si nevěřicně odfrkl.

„Podívejte, jak ty ubožáky vykládají,“ podotkl další muž. Podle zpěvavého tónu hlasu se Kris zdálo, že to byl jeden z Doylů. „Chudáci.“

„Však se jim uvítání dostane,“ řekl Mitford důrazně „Že?“

„Jistě, seržante, jistě.“

Ted' zafuněl Mitford, když se názory vyjasnily.

Katenové vynášeli další bedny, a když viděli pozorovatele za nimi, začali se křenit a prohodili mezi sebou pár poznámek.

„Zaručeně nám neskládají komplimenty,“ ozval se Lennyho pobavený hlas. „Vy nám taky, pánové!“ vykřikl nahlas, ačkoli na něj ostatní syčeli, aby byl radši zticha.

Katenové se po nich ohlédlí a jeden udělal směrem k nim dlouhý krok a čekal na reakci. Nikdo neustoupil ani o milimetr, ale Kris viděla, jak se okamžitě zvedlo několik oštěpů a luků se šipy, vloženými do tětív, připravených ke střelbě. Katen se zatvářil překvapeně, zavolání z lodi ho však přimělo k odchodu.

Zdálo se, že budou čekat věčně. Slunce už ale vyšlo a naléhavost, s jakou se sem hnali, konečně ztratila smysl. Jenže - ta myšlenka zalila Kris náhlou vlnou paniky - Katenové vykládali těla vřdycky na více místech, že ano? Přistáli už dříve někde za Rockem? Ne, Zainal přece říkal, že přilétali pod přístávacím úhlem. Takže tohle bylo tentokrát první místo?

Nemohl by je Zainal přesvědčit, aby nechali celý náklad tady a ušetřili nám lítání po celé planetě a sbírání přistěhovalců po troskách? uvažovala Kris podrážděně. Znovu polkla, aby si svlažila hrdlo, a učítla, že jí Mitford cosi podává: svou polní láhev. Nerozběhl se bezhlavě sem jako ona, a tak měl čas, aby ho napadlo vzít s sebou důležité věci.

Převalovala první doušek chvíli v ústech a nakonec polkla, pak se napila více a podala láhev dál Sarah, stojící vedle.

A čekali; Zainal nehnul ani svařem od chvíle, kdy kapitán, nebo kdo to byl, od něj odešel. Vypadal jako socha, ostřelován palbou pohledů svých krajanů, kteří ho míjeli cestou do lodi a z lodi. Kris to najednou přišlo k smíchu a tiše se chichotala.

„Taky bych se rád zasmál,“ poznamenal Mitford.

„On vypadá jako ostrůvek v moři. Nechá je obcházet ho kolem dokola, ale neuhne ani o kousíček. Třeba teď,“ ukázala na dvojici, která se musela rozdělit, „a kdybyste byl Katen, řekl byste, že by ho odstrčili? Kdyby mohli? Kdyby se odvážili?“

„Máš pravdu,“ odpověděl Mitford zadumaně. Zesílil trochu hlas, aby ho slyšeli i ostatní. „Jo, pane, náš Zainal jim to pěkně ukazuje, jen co je pravda.“

Kris si v duchu říkala, jak chytré je od seržanta, že před ostatními Zainala takhle vyzdvihuje. A kdyby Zainal opravdu... Objevili se dva Katenové s velkou bednou, kterou položili Zainalovi k nohám. Čtyři další přinesli menší balíky. V tu chvíli Zainal zvedl levici a pokynul svým druhům za krabicemi, aby šli za ním. „Dobrá, jdeme si vyzvednout dárky,“ podotkl Mitford a zavolal pět jmen.

„Já jdu taky,“ řekla Kris a popošla k Mitfordovi. Vzápětí vedle ní stanuli i Joe a Sarah. Když se na ni seržant zamračil, dodala: „My jsme jeho patrola.“

Mitford jen zaúpěl. Pak se v jednom šiku vydali k lodi, s Mitfordem v čele. Kris cítila, jak se chvěje v takové blízkosti ani ne tak plavidla, jako Katenů samých. Dva z nich je minuli s nákladem bezvědomých těl. Už předtím si všimla, že v této várcce byla pěkná směsice. Viděla Deskie, Rugary, více Turů a také nějaké troglodyty, které neznala ani z Barevi. Jak se přibližovali ke vchodu, uvědomila si zápach, který se linul zevnitř: pot, výkaly, zatuchlý pach těl, zavřených příliš dlouho v příliš stísněném prostoru, a také štiplavý puch látky, která celou cestu udržovala pasažéry v bezvědomí.

„To je ale smrad!“ ovívala se Sarah.

S odnášením krabic neotáleli. Tu velkou museli zvednout čtyři muži a Katenové se dobře bavili, když viděli jejich námahu, takže bylo jen dobře, že se Zainalova skupina přidala. I menší balíky byly těžké a Kris cítila, jak se jí napnuly zádomové svaly, když se snažila zvednout ten svůj.

„Jdeš už?“ zamumlala k Zainalovi, který přešlápl z nohy na nohu a setrval ve své pozici.

„Hned. Ještě není všechno, co chci.“

„Zůstaneš s námi?“ Najednou to bylo pro Kris životně důležité. Zachvacovala ji panika, když si představila, že by ho mohla ztratit, teď, když si konečně připustila, jak mnoho pro ni znamená.

„Zůstanu.“

Cestou zpátky se snažila udržet pomalý, ale pravidelný krok, aby nedala Katenům jedinou záminku k posměškům.

„Ježíšikriste, co do toho dali?“ hekal Lenny, když jim pomáhal složit bednu na zem. „Opatrně, mohlo by to být křehký.“

„To ne, Lenny, ale zato my jsme,“ supěl Ninety a okázale si masíroval křížovou krajinu.

„Jde zpátky?“ ptal se Lenny Kris a ukazoval na Zainala.

„Říká, že ano. Ještě mu ale nedali všechno, oč požádal.“

„Doufejme, že dostane víc, než zaslouží.“ Kris zaplavila zuřivost, když rozeznala odporný Aarensův hlas.

„Co ten tady ksakru dělá?“ ptala se Doylů.

„Je to jedinej způsob, jak ho mít pod dohledem,“ vysvětloval Lenny. Pak dodal: „Začíná si o sobě moc myslet, věčně se vytahuje, že jedinej on dokázal přijít na to, jak fungují mechaňáci a který díly a jak můžeme využít my. Není nějaká šance, že by ho Kateni vzali s sebou zpátky?“

„To sotva... bože, podívejte se na tu hromadu lidí,“ změnila Kris téma, protože původní úhledné řady se začaly postupně měnit na chaotickou zmršť těl, namačkaných jedno na druhém.

„To je mnohem víc, než bylo nás,“ zběžně počítal Mitford. „Mnohem víc. Možná, že nám přece jen vyšli vstříc a vykládají je všechno na tomhle místě.“

„Ale seržante, kam je dáme, až se proberou?“

„Uděláme místo. Spousta z nich jsou naši!“ odsekl nekompromisně Mitford.

„To ano, ale co je moc, to je moc. Zrovna jsme se pohodlně rozmístili a teď...“

„Tak se s nimi rozdělíme! Snad si ještě pamatujete sami, jaké to je. Tak jim pomůžeme, krucinál!“ Argumenty ustaly a vykládání stále pokračovalo. „Radši je budu mít od začátku v táboře, kde je máme jako na dlani, než aby zdivočeli a věčně s nimi byly jen trable.“

Únava způsobená zběsilým během a námahou s těžkým nákladem si začala u Kris vybírat svou daň. Dívka se malátně posadila na bednu.

„Mám tady bochník chleba, jestli má někdo zájem,“ vzpomněla si náhle a sáhla do vaku s mapou. Kus si odlomila a podala bochník Mitfordovi.

„Prima nápad,“ řekl. „Pohov, pánové... a dámy. Teď se budeme jen koukat, jak ti velcí tlustí smradlaví Katové makají.“ Všichni se rozvalili na trávu, na bedny, kam se dalo. Sarah a Joe se také podělili o ostatní o svoje bochníky a vzápětí se ukázalo, že i další příchozí mysleli prakticky a začali rozdávat, co přinesli oni.

„Zvedni ten žok a táhni ten prám,“ zaspíval Lenny svým měkkým tenorem.

„Určitě by mi nevadilo trochu se ožrat a skončit v lapáku,“ zareagoval kdosi a dokončil úryvek písničky hlubokým hlasem.

Všichni se rozesmáli a Katenové je slyšeli.

„Jde jim to na nervy.“

Jen to moc nepřehánějte!“

„Ale seržante!“

„Jen pomalu. Pamatujete se na silobiče, nebo snad ne?“

„Žádné nemají.“

Jen proto, že jsou všichni v bezvědomí.“

„Počítáš, Tesco?“ dodal Mitford.

„Počítal bych, kdybys... osm set dvacet jedna, dva, tři... kdybys mě v jednom kuse nerušil.“

„Neměli bychom je tolik dráždit, chlapi, oni jsou schopní zchladit si žáhu na těch bezbranných chudácích,“ varoval Joe Marley.

Všichni rázem zmlkli, jak si uvědomili, že Katenové opravdu zacházejí s bezvládnými těly méně a méně šetrně. Málem je na zem házeli.

„Zainale, mohl bys jim říct, aby náklad laskavě nerozmlátili napadrt?“ zahulákal hromovým hlasem Mitford.

Zainal se pootočil a spatřil přesně to, proti čemu Mitford protestoval. Vyštěkl na Katenu strohý příkaz. Přistřižený dělník okázale pečlivě a opatrně uložil tělo na zem. I ostatní, vědomí si Zainalova ostřížního zraku, se začali ihned chovat uvážlivěji.

„Chce tam Zainal zůstat, dokud to nedodělají?“ zeptal se Lenny Kris se znepokojeným výrazem.

„Asi ano. Aspoň udrží na uzdě to jejich nemožné chování.“

„Jak mu to může projít?“ nechápal Lenny.

„Protože ví, jak udělovat rozkazy,“ řekl téměř obdivně Mitford.

Jalová konverzace ve skupině pozorujících pokračovala, ale nedošlo už k jedinému výbuchu smíchu, který by mohl podráždit Kateny. Tesco napočítal do tisíce a Mitford pak požádal Dowdalla, aby ho vystřídal. Katenové tou dobou vynesli další krabice, které uložili na druhé straně pole v gestu na rozloučenou, jež vyjadřovalo jejich nepříjemný pocit. Zainal stále čekal.

Vojáci zmizeli v nitru lodi a pak už ticho rušily jen zvuky samotného kolosu, kovové řinčení a sykot. Náhle se však ozvaly odlišné kovové rány a druhá delegace Katenů se objevila ve vstupním otvoru. Dva zůstali uvnitř, tři sestoupili dolů a dva z nich se zastavili v půli rampy. Katen, který kráčel v jejich čele, oděný v daleko honosnější uniformě a asi o hlavu menší než Zainal, přistoupil až k němu a podal mu jakési pouzdro, které Kris připadalo jako složka na tiskopisy, a potom ještě jedno. Tvářil se přitom velmi pedantsky. Kris moment myslela, že snad i srazí paty a vysekne mu vojenskou germánskou úklonu.

Zainal převzal obě věci téměř rozpačitě a potom se ležérním krokem vydal od lodi pryč. Oslnivá modrobílá světla zhasla, rampa se zatáhla a z lodi se ozval zvuk startujících motorů.

V první chvíli se Kris zděsila, že zážeh motorů spálí stovky těl na uhel. Obrovitý transportér se však se zavytím, které ji přimělo přitisknout dlaně k uším, pomalu vertikálně nadzvedl, otočil se a sunul se vzduchem pryč. Až když byl o několik polí dál, motory na zádi opět vychrlily žlutý sloup světla, který se vzápětí rozsvítil doběla a až do modra tak oslnivě, že museli zavřít oči. Tlaková vlna byla tak náhlá a silná, že několik lidí upadlo. Ti, kteří leželi na poli v bezvědomí, byli naštěstí dost nízko, chránění před prudkým nárazem.

Kris už nemohla déle vydržet a rozběhla se k Zainalovi, který zrychlil, ale naprosto ignoroval poryv horkého vzduchu.

„Dostal jsi, co jsi chtěl? O co jsi jim to řekl, že to tak dlouho trvalo?“ křičela, jak se k němu blížila.

„Mám tu zprávu z jejich průzkumu,“ zvedl nad hlavu složku, „a lékařské poznatky o rase Deskiů,“ potřásl druhým pouzdem. „Léky pro ně...“ ukázal na krabici, kterou předtím táhla Kris. „Léky pro pozenšťany a pro Rugary,“ zamířil prstem na další dvě. „A testovací vybavení.“

„Jak to, že ti tak vyšli vstříc?“ zeptal se Joe.

Zainal se usmál. „Můžu být na dně, ale ne mimo.“

Kris se nervózně uchichla jeho slangovým výrazům. Jako samá špička lepší společnosti, pomyslela si.

„Pořád jsem Emassi a oni to vědí“, zdůraznil poslední slovo.

„A co teda 'Emassi' znamená, když jsi doma?“ vyzvídala Joe a naklonil hlavu na stranu.



„Narozený... titul.“ Zainal škubl rameny.

„Dědičný,“ opravila ho Kris automaticky. Chtěla ho naučit angličtinu pořádně.

„Já jsem mu rozuměl,“ napomenul ji jemně Joe

Kris stiskla rty, aby mu neodsekla. Teď nebyla vhodná chvíle na hašteření.

„Lidi, podívejte se na to takhle, právě se náš počet skoro zdvojnásobil - přinejmenším,“ spustil Mitford poté, co vyskočil na jednu z beden.

„Zpátky na starém postu, co, seržante?“ zavolal kdosi.

„Přesně tak a budeme postupovat podle starých dobrých pravidel. Už to přece známe. Dowdalle, ty půjdeš zpátky do Narrowu a zajistíš nocleh a jídlo. Pošli mi zpátky aspoň dvacet dalších lidí. Ať přinesou nějaké džbány a nádoby na vodu, abychom jim mohli dát pít. Začneme je posílat do tábora, jakmile budou schopni chůze. Není to naštěstí daleko. Ty, ty, ty, a ty, začněte hledat zraněné - ti Katové s několika z nich opravdu sekli o zem - a případné mrtvé. Lenny a Ninety, otevřete ty bedny. Su, Jay, začněte rozdělovat materiál. Jayi, ty potom odvedeš skupinu prvních padesáti do Narrowu.“ Mitford seskočil a přistoupil k Zainalovi. „Zdá se mi, že tady na tomto poli vyložili veškerý náklad. Je to tak, Zainale?“

Zainal přikývl.

„Dá se ta zpráva přečíst?“ Mitford mrkl na znaky, které se podobaly těm, jež Kris pomáhala vyrýt do svahu kopce.

„Ano. Také jsem jim řekl, že tuto planetu používá nějaká jiná technicky vyspělá rasa.“

„A věřili ti?“

„Ne.“ Zainal se neradostně zasmál. „Ale oni řeknou těm, kteří potřebují vědět.“

Mitford se na něj ostře zahleděl. „Proč ti nevěřili? To si mysleli, že lžeš nebo co, aby ses odsud dostal?“

Zainal potřásl hlavou. „Řekl jsem jim nejprve, jak jsem se tu octl a že zůstávám.“ Nepodíval se sice na Kris, ale ona si byla naprosto jistá, že to říkal kvůli ní a srdce jí bolestně poskočilo. Hloupá! Jenže byla tak ráda, že neodešel. „Oni věří zprávě, že tato planeta je... prázdná.“

„Pane na nebi,“ zaúpěl Joe Marley, „jak si mohli nevšimnout těch garáží?“

„Budovy nejsou teplokrevná forma života,“ odpověděl Zainal a zazubil se.

Zasténání jednoho z blízko ležících přerušilo rozhovor a všichni s vrhli do práce. Vlastně, uvažovala Kris cestou k potoku s Mitfordovou polní lahví v ruce, se nemuseli hnát jako šílení a riskovat polámané kosti, aby sem doběhli včas. Katenům trvalo přinejmenším několik hodin, než všechny vyložili. Mohli klidně kráčet nebo aspoň počkat na snídani, ale stejně byla zatraceně ráda, že to neudělali. Byla by přišla o pohled na Zainala, který tam stál pevně a nehnutě jako Gibraltarská skála. Byl by tam tak vydržel čekat celý den, kdyby se zdráhali splnit jeho přání? Nebo požadavky? Jeho titul Emassi mu bezpochyby zaručoval jistá privilegia, přestože byl deportován sem.

## KAPITOLA DVANÁCTÁ

Byli tak dobře sešraní a Mitford je neustále komandoval a popoháněl tak efektivně, že 'domácí personál', jak je nazýval, roznášel z narychlo vyburcované táborové kuchyně horké povzbudivé nápoje dřív, než slunce vystoupilo do půl cesty k zenitu, a o něco později už i sendviče k obědu. Čerstvě probuzeným se dostalo laskavé rady, aby se nejprve důkladně napili vody a teprve potom pomalu snědli třetinu jedné přidělové tyčinky; hltaost po dlouhém půstu mohla způsobit nepříjemné reakce.

Mitford okamžitě odeslal krabice s léky - až na tu s testovacími soupravami - do tábora Rock společně se zprávou o nové várce přistěhovalců a požadavkem na Worryho, aby se ihned dostavil Leon a další zdravotníci. Katenům se podařilo při nešetřném zacházení s bezvládnými těly polámat několika chudákům kosti. Určitý počet nově příchozích měl být ubytován v Rocku, jak začali lidé spontánně a téměř oddaně nazývat jeskynní tábor. Kris cítila značné uspokojení, že Leon teď bude moci důkladně léčit Cooa, Pesse a jeho těhotnou družku, a udržet nové Deskie při pevném zdraví.

Tou dobou se skupina prvních padesáti vypravila do tábora Narrow a Mitford zprostil Kris 'probouzečím' služby a přidělil jí za úkol zjišťovat jména, původ a povolání a v neposlední řadě také získat od nováčků informace o nejnovějších událostech - pro ně nejnovějších - na Zemi. Pouhý fakt, že pozenšťané stále ještě odolávali Katenům, náramně pozvedl morálku 'starousedlíků'. Dnešní setkání na poli se rovněž řadilo mezi velká plus.

„Dostat něco od Katenů a nemuset za to zaplatit,“ bylo spokojené shrnutí.

Když si Kris udělala chvilku na oběd, přišel za ní Mitford, aby se vypytal, co zjistila.

„Lidé, kterých jsem se zatím ptala, jsou ze Severní Ameriky a Kanady. Taky je tu moře Angličanů, Francouzů a Němců. Odpor sílí,“ usmívala se, „a Katenové museli přivolat posily, aby zvládli nejružnější stávky a blokády a všechny možné druhy pasivního odporu. Kromě toho také probíhají sabotáže, vyhazují do vzduchu katenské zásoby a náklady určené pro Katenu nebo Barevi.“ „Náklady? To odvázejí umělecká díla?“ „O tom jsem neslyšela. Seržante, vůbec se mi nezdá, že by Katenové měli estetické citění.“

„Hmmm. Asi ne. Jsou mezi lidmi nějaké užitečné profesionálové?“

„Dva kanadští dentisté, devatenáct učitelek - myslím, že Katenové za trest vyprázdnili celou jednu soukromou školu. Vzali všechna děvčata... pryč.“ Slova se jí jen těžko drala na jazyk. „Některé z těch učitelek jsou jeptišky. Bránily se při únosu. Jedna mi řekla, že jí zlomili ruku. Má ji trochu pokřivenou a na místě, kde to bylo zlomené, se dá nahmatat výrůstek na kosti, ale jinak je to v podstatě dokonale srostlé.“

„Takže cesta sem trvá pěkně dlouho. Co to jen používají k omámení na takovou dobu?“

Kris pokrčila rameny a dál listovala ve svých poznámkách, aby našla další zajímavá povolání. „Pět kadeřnic, dva maséři, jeden reflexolog...“

Jeden co?“

„Dá vám do pořádku chodidla.“

„Aha.“

„Měl byste to zkusit, seržante, to vám opravdu uleví!“

„Řekl jsem užitečná povolání!“

„No tak třeba dva chemici, pět farmakologů, stavební inženýr, devatenáct žen v domácnosti, tři z nich i s dětmi a... víte, mezi těmi padesáti, se kterými jsem mluvila, není ani jediný člověk přes padesát.“

„To už by byla hotová noční můra,“ řekl Mitford.

„Dva zlatníci, tři vojáci v záloze a detektivní inspektor.“ Došla až na konec výčtu dopoledního průzkumu.

Promluvit s každým jí zabralo zbytek dlouhého botanského dne. Zainal si vzal na starost nové Deskie a několik jich hned poslal na stráž před létajícími dravci. Mitford však měl pocit, že po rozebrání garáží, ať už byla souvislost jakákoli, jim nehrozilo ani toto nebezpečí. Přesto ochotně svolil k rozdělení hlídek, „jen pro jistotu.“

Tři sta dva mrtvých nechali na poli. Několik z nich ostatní identifikovali, protože je znali už když byli chyceni, a tak byla alespoň zaznamenána jejich jména. Kris se nemohla dívat na tělíčka dětí. Ty, kterým ještě nebylo pět, nevydržely narkózu. Jejich smrt, tak zbytečná a strašná, jí působila utrpení.

„Nikdy jsi je neznala,“ řekl tiše Zainal, když viděl slzy v jejích očích.

„Ne, a ani je nikdo nikdy znát nebude.“

Odvrátila se, zápasila s vědomím, že i Zainal je Katen, příslušník rodu, který tuhle smrt způsobil. Řekla si striktně, že Katen Nekaten, Zainal udělal všechno, aby pomohl a zaručeně omezil počet zranění při vykládání. Mohli mu být také vděční za to, že dokázal zabezpečit vyložení všech jen na tomto místě. Dokonce i vynikající Mitfordovy organizační schopnosti by bývaly nestačily na několikanásobnou záchrannou akci a odvedení všech do bezpečí dřív, než se snese další soumrak a s ním se objeví mrchožrouti.

Zainal se jemně dotkl jejího ramene. „Teď půjdeme. Bude noc.“

„Ano, bude,“ řekla a povzddechla si nad vším tím stresem dlouhého dne, během něhož se vydávala až do krajnosti.

Záchranné týmy se poněkud rozveselily díky teplé večeri, která na ně čekala v Narrow. Měli na ubytování k dispozici spoustu stájí, jelikož dosavadní osazenstvo čítalo jen pár stovek. To učinilo zásadní rozdíl mezi totálním chaosem a pouhým zmatkem. Mnoho nově příchozích se činilo, aby pomohli, jednak s ukládáním a ošetřováním svých zraněných druhů, či s vařením a vydáváním jídla stovkám dalších, Leon a jeho kolegové zřídili pro zraněné a zesláblé ošetřovnu. Kris viděla, jak Zainal s Leonem zkoumají testovací vybavení. Zainal doktorovi pečlivě překládal vlastnosti obsahu jednotlivých ampulí.

Leon posléze požádal Zainala, aby zůstal a překládal i dál, tentokrát nemalému počtu vystrašených mimozemšťanů.

Slav alespoň uklidnil příslušníky své rasy, kteří se však, jak si Kris při jídle všimla, zdáli být docela veselí. Zvědavě si prohlíželi Slavovy zbraně a zkoušeli napnout luk a sýčeli přitom svým nenapodobitelným rugarským smíchem. Bylo mezi nimi i několik žen, kvůli kterým se Slav doslova předváděl. Kris se až dosud nezamýšlela nad vztahy jiných ras, natož pak nad jejich rozmnožováním. Pokud ti, co jsou už tady na planetě, zůstanou naživu, bude možné, že se všech pět ras dočká potomstva. Jen Zainal ne. Zastrčila v mysli tu výjimku hluboko dozadu.

Mitford byl všude, dodával kuráž, rozebíral povolání jednotlivců, zkrátka Kris ze svého koutku v kuchyni, kam se unaveně usadila, viděla, že se snaží, aby ho znali všichni pozenšťané. Ke svému překvapení ho také zaslechla promluvit pár slov německy a francouzsky k příslušníkům těchto národností. Sama uměla francouzsky natolik, aby poznala, že jeho znalost je jen povrchní, ale snahu měl. Všichni na to reagovali trochou naděje, která vyzářovala z jejich chování. Potom si všimla Aarense, který se posadil vedle nějaké pohledné dívky a vmlouval se jí nečekaně plynulou francouzštinou. Dívka se zdál být polichocená a zjevně ji to vzpamatovalo ze šoku po přestálé cestě. Pohled na Aarense, oblečeného do vesty s mnoha kapsami a s opaskem ověšeným nástroji včetně celé sbírky šroubováků, ji rozesmál.

„Pojď,“ promluvil na Kris Zainal a natáhl k ní ruku. „Musíš spát. Zítra je další den.“

Usmála se, protože nevědomky použil slavnou větu Scarlett O'Harové, chytila se ho a nechala se vytáhnout na nohy.

Nemohla si nevšimnout, že je na cestě ze stáje provázely četné pohledy. Možná by mu měla na čelo napsat 'jeden z těch dobrých chlapíků'. Vzápětí se zarazila, protože si vzpomněla na vlastní nedávné, ani zdaleka ne šlechetné úvahy. Ale to byla unavená a rozčilená, když ji napadly. A měla tu slušnost, že je neřekla nahlas. Teď se cítila ještě unavenější. Kam ji to vlastně Zainal táhne? Na půl cesty do Rocku? Odbočil s ní do poslední stáje, která, jak si všimla, byla téměř prázdná. Ostatní už byli dávno ve snách - nebo v senách? Uchichtla se.

„Měkká postel,“ řekl Zainal, když ji jemně dotlačil do vzdáleného kouta, kde se tyčila pečlivě připravená hromada píce.

„Ach díky, díkydíky,“ otočila se a prostě se do ní zhroutila. Matně si uvědomovala, že Zainal ji k sobě přitiskl a víc už si nepamatovala.

Příštího dne oba dál zpovídali nováčky, Kris pozenšťany a on ostatní. Byli přitom společně v jedné ze stájí, a tak viděla, jak Zainal rozdílně zachází s různými rasami: čtyřiceti Deskium se od něj dostalo projevu důstojnosti, k devěťadvaceti Ilgincům mluvil chladněji a poněkud rozpačitě a s třiceti osmi Tury jednal poměrně ostře, hodně katensky. Slav zajišťoval kontakt se svými lidmi, kterých bylo celkem šedesát. Jelikož lidí ze Země bylo osm set, stejným úkolem jako Kris bylo pověřeno ještě dalších pět, z nichž tři ovládali cizí jazyky: němčinu, francouzštinu a italštinu.

O něco později téhož odpoledne svolal Mitford svoje poradce na schůzi v garáži Uvítacího výboru, aby zorganizovali rozdělení nového přírůstku botanské populace. Worry a Esker přišli z Rocku, Tesco a oba Doylové, pověření správou v táboře Narrow, byli hned po ruce. Aarensova nepřítomnost bila do očí; Kris ho naposledy viděla, když snídal společně s několika děvčaty.

Bavila se, když si všimla, že některé díly mechaňáků byly použity jako stoličky, zatímco zbylé části v různém stadiu

rozebrání někdo odsunul dozadu, aby se vytvořilo více prostoru ke shromáždění. Také spatřila učiněnou záplavu kreseb, náčrtků a diagramů, rozvěšených po stěnách a visících z různých pracovních stolů, zaházených součástkami, které čekaly na přepracování.

Mitford zabodoval, když po své pravici usadil Zainala a po levé straně Slava.

„Úplně nejdřív vám chci říct, vážení, že dlužíme Zainalovi daleko víc, než mu kdy budeme schopni splatit. Získal výživné látky, které pomohou přežít Deskiům, testovací soupravy, takže nebudeme muset dál riskovat otravu, abychom zjistili, co je jedlé. Také si vyžádal,“ Mitford nyní pozvedl složku, kterou Zainal dostal od katenského kapitána, „oficiální –“ potměšile se usmál „- zprávu o průzkumu této planety. Určitě vás potěší, když vám sdělím, že se nacházíme na největším ze čtyř botanských kontinentů, který má mírné podnebí. Zainal celou zprávu přeložil a upřímně řečeno, moje mínění o průzkumném týmu, který tu přistál, není valné. Zainal je téhož názoru.“

„Dobře vědět, že Katové nejsou takové jedničky, jak si sami myslí,“ poznamenal někdo. „Tím jsem se nechtěl dotknout tebe, Zainale!“

„To je v pořádku,“ odvětil Zainal s bodrým mávnutím ruky a nevzrušeným výrazem ve tváři.

„Zainal nám teď podá stručné shrnutí toho rozboru. Máš slovo,“ Mitford se usadil a současně pokynul Zainalovi.

„Zpráva říká, že planeta má dobrý vzduch k dýchání, dobrou vodu k pití a zelené... rostliny... rostou, a tak rostliny pro jiné světy mohou růst... také. Pravda. Zpráva říká, že dva... Katové...“ to, že sám použil tuto hanlivou zkratku, vyvolalo úsměvy ostatních, jednou v noci zmizeli. Strážce viděl pohyb, ale nešel se podívat. Myslel, že šli vypustit tekutinu.“ Zainal se určitě nesnažil nikoho si předcházet, ale i tak se vyjadřoval velmi povedeně. „Nenašli je nikde. Strážce řekl o podivném pohybu. Na planetě je nebezpečí. Další dva ztraceni, a tak zbytek spí uvnitř.“

„Prosím tě, Zainale, jak si ale mohli nevšimnout těch garáží a stájí?“ ptal se Esker.

„Senzory hledají živou hmotu a loď přistála v zimním období,“ pokrčil rameny. „Senzory zaznamenaly kov, ale ne dost pro...“ obrátil se ke Kris, „ty, co pracují v zemi...“

„Horníky.“

„Pro horníky a žádné speciální kovy, které Katenové potřebují.“

„Ale slitiny použité v mechaňácích jsou náramně speciální,“ vložil se mu do řeči Lenny Doyle. „Úplně speciálně speciální,“ zopakoval.

„Souhlasím,“ přikývl Zainal, „ale ti hlupáci z průzkumu to nevědí. Vzali hlinu, vodu, vzorky kamenů, maso skalošť, létavců, krav a bytostí, které našli na jiných světadílech, ale... pro stromy neviděli les.“

Ninety se tomu hlasitě zasmál. „Přesně, Zainale.“

Kris sledovala reakce a jediný Dowdall a Tesco nejevili žádnou odezvu na to, co Zainal říkal; jen tam seděli a upřeně na něho hleděli. Kris uvažovala, jestli mu s takovým přístupem vůbec věřili jedině slovo.

Jaké jsou tu zimy, Zainale?“ zeptal se Lenny.

„Píše se tam o...“ zamračil se a otočil se ke Kris, „to, co padá z oblohy, mokré, studené, pevné, ale... na slunci teče...“

„Sníh.“

„Aha. Sníh.“

„Hluboký sníh?“ vyptával se Lenny.

„Ne tady. Asi jako ruka,“ Zainal roztáhl velkou dlaň palcem dolů, aby naznačil hloubku sněhu.

„To je celkem dost.“

„Delší den než má Katena, delší rok.“

Jak dlouhý?“

„Zpráva říká,“ vztyčil čtyři prsty, potom pět a nakonec dva.

„Ach bože, to je asi o tři měsíce víc. Jak jen užijeme dva a půl tisíce lidí celou dlouhou zimu?“

„Najdeme další sýpky a začneme chovat skaloše v zajetí,“ prohlásil Mitford. „Nějací dobrovolníci na první skaloší farmu?“

„Sakra seržante, neutahujte si z nás lovců,“ zaúpěl Worry.

„Zainale, jak dlouho zůstal ten průzkumný tým na Botany?“

Zainal pohlédl do složky. „Dvacet dní.“

„Zatraceně, to jsme se s tím vypořádali daleko líp než oni, ne?“ rozesmál se Ninety.

Zainal poklepal na papíry. „V tomhle jsou zaznamenány výsledky testů, které potřebují Leon a Joe Marley. Užitečné.

Některé rostliny jsou smrťové.“

„Řekni nám o něčem, co jsme sami nevyzkoušeli tou horší cestou,“ zabručel Tesco.

„Tohle nám pomůže dokonce i teď,“ namítl Mitford. „Tak, nevadilo by ti říct nám něco o tvém rozhovoru s kapitánem té lodi?“ Zainal pohnul rty v lehkém opovržení. „Není kapitán. Níže než kapitán. Jeden stupeň.“

„Jeho zástupce?“ napovídal Mitford.

Zainal pokrčil rameny. „Emassi může poručet i Emassi, který byl přivezen sem. Poslechnou. Dobrý zvyk. Nevěří na mechaňáky. Nechtějí věřit, co není ve zprávě.“ Pobaveně odfrkl. „Budou věřit. Taky podají zprávu.“ Šlehl pohledem po Mitfordovi. „Uvidíme.“

„No jo, ale teď žádný mechaňák neuvidíš, ani když tu budou lítat od rána do večera, když jsme je všechny rozmontovali,“ namítl Ninety mrzutě.

„A co?“ ozval se Zainal. „My jsme tady. Můžeme mechaňáky použít. Příště Katenové přistanou, jiný příběh. Nebudu stát,“ předvedl svou pózu se zkříženými rukama, kterou zaujal tam na rampě lodi, „a čekat.“

„Ty bys přepadl některou z vašich lodí?“ nevěřil Ninety svým ušima.

„Proč ne?“ Zainal ho odměnil blahosklonným pohledem. „Lod' bude užitečná, až se Farmáři příští rok vrátí pro úrodu.“

„Chceš tím říct, že by ses je pokusil sledovat až do jejich domovského systému?“ užasla Kris nad jeho záměrem.

Zainal přikývl. „Velmi dobré, vidět, kdo tady hospodaří.“

„Sakra, myslím, že bych měl svinsky nahnáno,“ měřil si Dowdall Zainala uznalým pohledem. „A nebylo by to na tebe samotného trochu velké sousto?“

„Půjdeš se mnou?“

„Já?“ Dowdall se zatvářil zaskočeně, ale pak se trochu nervózně na Katenu usmál. „Hergot, chlape, jestli se do toho chce tobě, myslím, že mně taky.“

„Máme tu šest pilotů dopravních letadel plus dva specialisty od NASA v záloze,“ oznámila Kris radostně. „Možná bychom mohli... páni, já bych dala nevím co, abych se dostala do první styčné skupiny.“

„Žádné nevímco už ti nezbylo,“ zazubil se na ni Zainal.

Po této poznámce se rozhostilo poněkud zaražené ticho, které vehnalo Kris červeň do tváří, ačkoli přímo na ni se vlastně nikdo nedíval.

„To by chtěla spousta z nás tady, nejenom ti borci z NASA,“ ukončil odmlku Worry. „Ale myslím, že to je zatím takřikajíc za horama. Nezeptal ses jich náhodou, jestli nám hodlají přivést ještě nějaké lidi?“ zeptal se trochu toužebně. Zainal zavrtěl hlavou. „Není proč se ptát. Kapitán bere rozkazy. Nízký kapitán. Ne chytrý,“ zakýval velkou rukou, tak jak to viděl u Ninetyho. „Vy pozemšťané děláte problémy, dostanete se sem. Jednoduché.“ Usmál se způsobem, který si Kris vysvětlila jako uznání. „Pozemšťané dělají Katenům velké starosti.“ Jeho úsměv se ještě rozšířil.

„A tobě se to líbí?“ zeptal se Tesco o něco hlasitěji, než bylo třeba.

„Ano, líbí,“ šťouchl se palcem do hrudi. Jiným Katenům ne!“ Zakroutil hlavou. „Je to od vás pěkné,“ dodal, „dělat problémy. Nutíte tím Kateny přemýšlet.“

Worrell se hlasitě rozesmál. „Od tebe je to taky pěkné, Zainale. Nemohli sem s náma poslat lepšího chlapa.“

„Takže můžeme očekávat víc?“ ozval se Mitford, ne zrovna potěšený tou vyhlídkou.

„Asi ano. Ale...“ Zainal pozvedl ruku. „Zpráva možná změní jejich rozhodnutí. Snad...“

„Ale nepočítejte s tím, co?“

„A Katové by nás nechali, abychom si to odsákali od těch bytostí, kterým tahle planeta patří?“ zeptal se někdo v přední části garáže ostrým hlasem.

„Majetek je devět desetin práva,“ řekla Kris důkladně, když zaslechla mrazivý tón tlumených poznámek po celé garáži. Jsme tady a zjevně tady taky zůstaneme.“

„Katenové nejsou nejvyšší. Také dostáváme rozkazy,“ poznamenal Zainal.

„Od těch Eosi, o kterých jsi mi říkal?“ ptal se Mitford podmačeně a s napjatými svaly.

„Pracujeme pro Eosi, kterým patří většina planet, vhodných pro Kateny i ostatní humanoidy. Nepřejte si je potkat,“ řekl Zainal a vrtěl hlavou.

„Ale já bych docela rád, jestli jsou to ti, kteří zodpovídají za všechno tohle svinstvo,“ zamračil se Mitford ještě víc.

„Tak jsme to aspoň slyšeli na Zemi,“ podotkl Worrell. „Nikdy jsme tam Eosi neviděli. Jen jejich žoldáky.“ Usmál se.

„Učinili jsme tu planetu poněkud nebezpečnou i pro okupační vojska.“

„A já jsem si celou dobu myslel, že naši nepřátelé jsou Kateny,“ pokoušel se Dowdall strávit tu informaci. „A oni jsou jenom najatí vojáci.“

„Tak teď to víš,“ kabonil se Mitford.

„Jak je ale možné, že se o Eosi dozvídáme až nyní?“ šlehl Dowdall obviňujícím pohledem po Zainalovi. Neměl rád překvapení.

Zainal se usmál. „Za prvé nemám slova. Za druhé, neptej se. Nevyslychej mne.“

Doylové a Worrell se zasmáli a Dowdall vymazal ze své tváře nepřátelský výraz a zvládl i chabý úsměv.

„Eosi dokážou dobře využít všechny,“ řekl Zainal. „Móóc chytrá rasa.“

„Tak bychom mohli Zainala zbavit toho břemene,“ navrhla Kris. „Můžeme přece rozšířit, že ti špatní jsou Eosi.“ Napadla ji další věc, a tak spěšně pokračovala. „Umiš jazyk Eosi, pro případ, že to sem přijdou znovu zkoumat?“

Zainal zvažoval otázku. „Jestli se zpráva dostane dost vysoko, myslím, že někoho sem pošlou, ale ne Eosi. Bude to vysoko postavený Emassi. Ale mluvím k Eosi.“

Moc se mu to však nezamlouvalo, soudila Kris podle jeho výrazu.

„Takže tu budeme čekat, dokud se nějaké velké zvíře neuvolí přechíst si tu zprávu ještě v tomto století nebo kdy?“ vrčel Tesco.

Zainal letmo pohlédl na Mitforda, který přikývl a odpověděl za něj.

„Budeme dělat to, co doposud, co můžeme a s tím, co máme. Jestli přiletí mechaňácká loď, zkusíme se jí zmocnit.“

„A kampak s ní poletíme?“ ptal se Tesco uštěpačně. „Ani NASA se ještě nedostala dál než za Jupiter.“

„Já to dokážu. Jsem kapitán vesmírných letů,“ řekl Zainal. „Ale budu potřebovat posádku.“

„No, to je sice pěkná myšlenka, ale jak to chceš udělat? Jestli ani vy Katové nevíte, co je to za druh, který na téhle planetě farmaří, tak jak chceš řídit jejich loď?“

„Pokud bude mít živého pilota, přinutíme ho, aby nás vzal s sebou,“ odpověděl Zainal, který se vůbec nenechal zaskočit jízlivým tónem otázky. „Bude to stroj - vrátí se na základnu, tak je naprogramovaný. My se povežeme.“

„A potom co?“ pokračoval Tesco nabručeně.

Zainal pokrčil rameny. „Nejprve musí přiletět loď. Sem, kde je spousta... yankeeského dův-ti-pu.“

Kris vyprskla smíchy a pár Američanů ji následovalo.

„My čarodějové ze země Oz taky v improvizacích nejsme k zahoezení,“ prohodil Worry neochvějně.

„Uvidíme, která loď se objeví dřív, a pak budeme dělat další plány. Ano?“ řekl Zainal a otočil se k Mitfordovi, který se znovu zvedl.

„Ano, Zainale, přesná trefa. Takže poslouchajte, vážení. Musíme ubytovat ty nejčerstvější nováčky a naučit je, jak to



tu chodí. Worry, svolaj shromáždění v Rocku hned jak se tam vrátíš a pověz jim, co se všechno událo. Všechny patroly teď budou v první řadě hledat další garáže a stáje na ubytování. Na další várku se musíme nachystat předem. Já zavolám do Shutdownu a Bella Visty,“ pohlédl něžně na vysílačku, zavěšenou na opasku. „Mohli bychom klidně i vyhlásit Botany za naši planetu! A potom k čertu s nějakými Eosi.“

„Ať žije král Mitford!“ zavtipkoval Lenny Doyle.

Mitford nasadil kyselý výraz a hněvivě zakýval na Lennyho prstem.

„Nech si to laskavě od cesty, Doyle. Nejsem žádný král a ani být nechci. Jestli má někdo chuť vzít si to všechno na triko za mě, tak račte!“ Rozhlédl se kolem a nikdo nezapochoyboval o upřímnosti jeho přání sestoupit ze svého postavení, ale také se nikdo nenabídl, že by velení převzal.

„Ale vždyť jsem jen tak kecal, seržante,“ řekl Lenny zkroutěně. „Náhodou jste jednička!“

„S tím naprosto souhlasím!“ promluvil Worry a zvedl ruku, aby vyvolal odezvu ostatních. Ze všech stran se ozvaly souhlasné povzbudivé výkřiky

„No,“ Mitford vypadal jen částečně uchlácholeně, „sám jsem se o to netrhal, ale někdo vás musel zorganizovat, vy pomíchaná bando všeho druhu.“

„Což se vám obdivuhodně podařilo,“ řekla Kris. „Nikdo na vašem místě by to tak nezvládl. Tak si to tak neberte, seržante.“

„Ale,“ rozmáchl se a předstíral, že jí chtěl dát pohlavek. Vzápětí se jeho výraz rozjasnil. „Zbylo ještě nějaké pivo?“ Kris nemohla nepostřehnout, jak se napětí při zmínce o pivu viditelně vytratilo. Sama by se pár douškům nebránila, ale pak si všimla, že Zainal míří ke dveřím. Všichni v garáži vstávali a pohybovali se po místnosti, takže celkem nepozorovaně vyklouzla za ním.

Venku byla naprostá tma, ještě nevyšel první měsíc. Zahlédla Zainala v pruhu světla, které se linulo z pootevřených dveří další stáje.

„Zainale,“ zavolala tiše, protože věděla, že by uslyšel i šepot. Viděla, jak se na moment zastavil, pak znovu vykročil a ona se rozběhla a chytila ho za paži. „Přede mnou laskavě neutíkej, kamaráde!“

Pokračoval dál, takže musela poklusávat, aby mu vůbec stačila. „Copak tomu stále ještě nerozumějí? My Katenové nejsme vlastními pány... také!“

„Ne, asi nerozumějí. Tedy aspoň já ne.“

„Děláme... špinavou práci pro Eosi. Výzkum pro Eosi, válka pro Eosi, policie pro Eosi, zabíjení... „toto slovo bylo vyřčeno s velkým odporem, „když je potřeba zabít. Všichni nenávidí Kateny. Měli by spíš nenávidět Eosi!“

Dlouho potlačovaná pohana dostala volný průchod, a tak mluvil a mluvil celou cestu kolem stájí, až došli na otevřené prostranství, kde byly naskládány bedny na maso.

„To jsem vůbec nevěděla, Zainale. Myslím, že pro tebe bude mnohem lepší, když se to dozvědí všichni.“

„Já se nebudu nikoho prosit,“ otočil se k ní hněvivě. Díky šedé pokožce jeho postava téměř splývala s temnotou.

„Dobrá, ale nemusíš v sobě živit nenávist. A musím říct, že je tu pár lidí...“

„Pár? Víc než jen pár. Pár znamená dva, ne?“

„Ano, možná, zkrátka jsou to hlupáci, kteří nesnášejí každého, kdo není jako oni. Tak ať začnou nenávidět skutečné viníky, Eosi. Katenové musejí plnit rozkazy, i když mě nikdy ani ve snu nenapadlo, že vy byste si nechali od někoho poroučet.“ Odmlčela se, zaváhala, jestli říká ty správné věci. „Co jsou vlastně ti Eosi zač, když rozkazují statečným, tvrdým, silným Katenům?“

„Oni...“ v Zainalově pomlce bylo mnohem víc, než jen hledání vhodných výrazů. Poprvé z něj vycítila strach. „Jsou to mozky,“ poklepal si na čelo, „které vědí všechno.“

„Vševědoucí hlavy,“ začala a neuctivě se uchechtla. Zainal ji popadl za ruce.

„Nesměj se, dokud se s nimi nesetkáš.“

Cítila lehké chvění jeho rukou i hlasu.

„Tys je viděl?“

„Ano, jako dítě, jdu s otcem na... zkoušku k Eosi.“ Mimovolně jí stiskl ruce tak silně, že měla co dělat, aby nevykřikla. Taková zkouška musela být velmi bolestný proces, když i pouhá vzpomínka u něj vyvolala takovou reakci.

„Uspěl jsi?“

Zainal se napřimil. Zřejmě si ani neuvědomil, že se předtím mimoděk postupně krčil.

„Jsem Emassi. My mluvíme s Eosi.“ Zahlédla jeho zuby, i ve tmě bělejší než jeho pokožka, ale nebyl to úsměv. Vzpomněla si na zednářské lóže na Zemi.

Kris uvažovala, jak setřást Zainalovu hrůzu z Eosi, která poznamenala okolní atmosféru. Tenhle řetězec pánů a podřízených alespoň vysvětloval, proč se kapitán transportu neodvážil ignorovat Zainala.

„Možná na Botany nikdo nepříjde a my se nebudeme muset obávat Katenů nebo Eosi nebo dokonce ani Farmářů,“ řekla konejšivě.

Zainal odfrkl. „Ne, oni přijdou. Eosi pošlou vysoko postavené Kateny.“ Odmlčel se a zjevně zvažoval, co právě řekl.

„A mechaňáci pošlou svého zástupce a všichni se srazí dohromady a my si budeme žít dál.“ Roztáhla paže doširoka a pak srazila sevřené pěsti dohromady. „Prásk! Zmizí v oblaku dýmu a bude to!“

Popadl ji do náruče a zdvihl ji kousek ze země, takže si hleděli z očí do očí. Už se usmíval.

„Takhle si to přeješ?“

Jasně, proč ne? Vesmírné mlýny melou pomalu, ale jistě.“ prohlásila a klidně si k tomu překroutila jedno rčení.

„Pozemšťani budou dělat takové problémy, že to Eosi budou muset s naší planetou vzdát. Anebo ještě líp. Katenům se rozsvítí a začnou spolupracovat s neporazitelnými pozemskými ozbrojenými silami proti nadvládě Eosi a osvobodí celou galaxii. Jste snad z téhle galaxie, ne?“

„Jsme,“ řekl už veseleji. Potom jeho výraz ztvárněl a on se jí zahleděl do tváře. „Tobě se tenhle Katen líbí?“ zeptal se. „Tenhle Emassi, tenhle styčný důstojník pro Eosi?“

Polkla, protože vycítila jeho nejistotu.

„Ano,“ odvětila a snažila se, aby jí v hlase nezazněla nedočkavost. Katenové se jen tak nezaleknou, že ne? Jeden polibek, počechrání ve vlasech.

„Já jsem trpělivý, jako Jay,“ usmál se. „A ty nejsi jako Patti Sue...“

„To sakra doufám, že nejsem.“

„Ale o Katenech ještě uslyšíš věci...“

„Tebe znám, Katene Emassi Zainale,“ šťouchla ho prstem do hrudi tak silně, že si ho málem zlomila. „Ty jsi ten, o kterého si dělám starosti.“

„Ty si o mě děláš starosti?“ Možná ho ta poznámka potěšila, rozhodně ho ale také pobavila.

„Jistě, mohli tě desetkrát zastřelit, když jsi stál na té rampě. Srdce jsem měla celou dobu až v hrdle.“

„Ty si o mě děláš starosti?“ znovu ji chytil za ramena a zvedl ji, jako by vážila méně než... než Deski. Nohy se jí houpaly ve vzduchu.

„Ano, ty žoku hrdinství. A se mnou si nemusíš dávat načas. Celou věčnost doufám, že uděláš něco...“

Přerušil ji polibkem a pouhý dotyk jeho rtů v ní rozpoutal bouři citů a pocitů, které ji rozproudily krev v tepnách a rozechvěly kosti tak, že ho musela obejmout kolem krku, aby neupadla.

Ale Katenové přece nelíbají, napadlo ji navzdory tomu, o čem ji ujišťovaly vlastní smysly. Rty měl pevné a velmi dobře věděl, jak líbat, aby to mělo správný účinek. Ach bože, on přece musel vidět Sarah s Joem, když se po večerech láskyplně líbali! To se tedy naučil náramně rychle.

Jednou rukou ji tiskl k sobě a druhou jí zběžným, ale pustošivě přesným pohybem přešel po těle. Tenkrát v poletoni přece řekl, že pozemšťanku ještě neměl.

Tedy ho za to musela složit k zemi. Nyní toužila složit se s ním.

„Katenové jsou dobří milenci,“ zazněla jí v hlavě věta, kterou od kohosi slyšela docela nedávno. No, teď to zjistí sama, a velice brzy. Trochu se uvolnila z jeho sevření a zajela mu dlaní pod kombinézu, aby se dotkla jeho dráždivě hladké kůže, kterou tak obdivovala, už když byl nemocný.

S ústy na jejích rtech něco zamumlal a pohnul se pryč, vlekl ji kamsi dlouhými kroky. Kam ji to jen táhne? V celém táboře nebylo snad kousiček soukromí a Kris nečekala, že by mohli na tomto místě, přečpaném lidmi, najít úkryt, kde by je nikdo nerušil. Zdálo se však, že Zainal ví přesně, kam míří. Měl to celé naplánované? Zastavil se a párkrát hekl, jak ji vzal do náručí a šplhal s ní po čemsi kovovém nahoru a dovnitř.

Podle pachu poznala, že to musí být jeden z upravených mechaňáků, o nichž už slyšela. Uložil ji na hromadu pokrývek.

Ano, bylo to některé z těch přestavěných vznášedel, která používali na odvoz materiálu z místa přistání.

Neměla dost času o tom přemýšlet, protože Zainalovy ruce, na tu velikost a sílu v nich až neuvěřitelně něžné, jí začaly svlékat kombinézu. Snažila se udělat totéž s jeho, ale ruce se jim zamotaly.

„Ty musíš vždycky pomáhat...“ smál se tiše.

Hodila paže za hlavu. „Tak se do toho pusť.“

Neztrácel čas. V okamžiku jí stáhl boty i kombinézu. Pak ho spatřila těsně nad sebou, našedlou postavu, když jí hladil vlasy a tvář, objížděl její rysy tak jemnými pohyby, že ani nedýchala. Kdo by čekal, že Katen se dokáže chovat takhle? Cítila, jak se vtiskl do ní, opatrně, jako by se bál, že ji svým tělem rozmačká. V mysli jí naskočila další poznámka, kterou o Katenech slyšela: byli skutečně velcí! Sama to teď pocítila. Žaludek se jí sevřel strachem.

„Neublížím ti,“ šeptal chraptivě. „Tobě ne, Kris, věř mi. Půjdu pomalu, pomalu...“ a ona cítila tlak, který pomalu vzrůstal... až příliš pomalu. Pohnula se, snažila se posunout níž, aby se dostal hlouběji.

Prudce zalapal po dechu, ale nereagoval na její šepot a pronikal do ní stejně zvolna, až sténala touhou po dovršení.

I přes své nemnohé zkušenosti se jí nikdy před tím nestalo, že by tak hladově toužila po všem, co jí muži mohli dát. Ani tenkrát ve druhém ročníku univerzity s Bracem Tennemannem, který byl nejhezčí kluk z celého jejich fotbalového týmu.

„To je moc pomalu, Zainale,“ zaúpěla a pokusila se ho ještě víc přitisknout k sobě, jak jen to jeho pevné paže dovolily, a líbala jeho tělo všude, kam dosáhla, mazlila se smyslně s jeho báječnou pletí.

„Pomaluje to lepší,“ v hlase mu zazněly vlnky smíchu a slasti z její nedočkavosti. „Pomaluje to lepší i pro mě.“

Zvolna pokračoval v dráždění její povolnosti, až byla celá bez sebe požitky, které ji způsobovaly jeho dotečky a nevěděla, jak teprve vydrží vyvrcholení. Zaplavilo je oba naráz a oba společně vykřikli nezměrnou rozkoší a radostí.

Právě když cítila, že víc té fantastické úlevy už nesnese, začal se ten pocit vytrácet a ona vnímala, jak jeho tělem stále ještě probíhá chvění. Oba lapali po dechu a on se převálil na bok vedle ní, bezvládný náhlým uvolněním.

„Jestli to příště budeš dělat tak pomalu, Zainale, zabiju tě,“ zamumlala.

„Pomaluje to lepší pro tebe a moc, moc dobré pro mě,“ řekl téměř samolibě, ale jeho dlaně, něžně laskající její tělo, ji ujišťovaly o jeho pozornosti.

„Jenže tohle bude rovnoprávný vztah, můj milý,“ namítla. „Občas si sama určím rytmus.“

„Ale, vážně?“ K jejímu naprostému úžasu se nadvzděl a znovu se k ní přitiskl.

„Bože!“ Kde jenom tak rychle zase nabral energii?

Těsně u ucha uslyšela tichý smích. „To je jako trnože na Barevi, Katenovi netrvá dlouho, aby znovu nabil.“

„Ach bože dobrý!“

„Ne páni, páni, páni?“ zeptal se škádlivě.

„Ne, ale pane jo!“ Zhluboka polkla a nabrala dech. „Myslím, že... to... udělej to jako předtím. Prosim!“

Emassi Zainal byl jen šťastný, že jí může vyhovět.

Někdy v průběhu noci ji Zainal přenesl tam, kde původně měli přespat. Usmála se, když se probudila diskrétně

oblečená a boty našla po straně kupky sena, na níž ležela. Zainal, pravda, spal na druhé straně, jenže za ním byli Joe a Sarah, tak jak spávali vždycky na výpravách: všichni pohromadě. Bylo to od něj velmi ohleduplné, že pomyslel na její pověst, pokud na to ovšem pomyslel aspoň na vteřinu už během té vášnivé noci. Protáhla se, byla trochu rozbolavělá, i přes jeho politiku pomalé metody. Naprosto teď chápala pozemšťanky, které byly Kateny brutálně znásilněny. Ale to ovšem závisí na dotyčném muži! Ať je to Katen nebo pozemšťan.

Kdosi procházel uličkou mezi stájem a řinčel dveřmi na každé z nich. Začínal další botanský den.

Výplnili ho celý vypravováním lidí do Bella Visty, Shutdownu a Rocku. Tábor Narrow se měl zaměřit na recyklaci mechaňáků, a tak se tu měli ubytovat všichni, kdo disponovali nějakými technickými dovednostmi a znalostmi. Měli nyní už dvě vozidla, takže nebylo problémem dovézt z jiných garáží cokoliv potřebovali, včetně celých mechaňáckých 'trupů', aby mohli postavit další užitečné dopravní prostředky. Také se už sestrojovaly další vysílačky a nová vozidla pro přepravu materiálů, vyrobená z podvozků.

„Nejsou zrovna nejrychlejší, ale překážky zvládají jedna radost,“ řekl Kris Lenny v poledne. „Někteří z těch maníků tady mají fakt pod čepicí,“ pokračoval nadšeně. „Přišli na to, jak zkratovat, či co to dělají s těma programovacíma číčkama...“

„To jsou čipy, Lenny.“

„Tak čipama, aby jim zůstaly všechny funkce, ale aby zároveň šofér mohl řídit. Vy-ma-ka-né!“

„To ano.“

„Neumí jet moc rychle, ale ti hoši se to pokoušejí vylepšit.“

„Já osobně bych se do velké rychlosti v tomhle terénu ani moc nepouštěla,“ podotkla Kris.

Lenny se jen zazubil. „Ještě sis to nezkusila.“

Kris se vypravila sbírat zase informace, ale Mitford ji z tohoto úkolu odvolal, aby mu pomohla vymyslet, kde by bylo nejlepší místo pro zbývající nováčky.

„Jak dlouho člověku trvá, než se stane 'domorodcem'?“ zeptala se Mitforda v jeden moment. Musela si co chvíli předsednout, aby ulevila bolavým místům. Ale stálo to za to. Zainal se usmíval, kudy chodil.

„Co? Aha,“ Mitford se zazubil a protáhl si ramena a paže. „No, řekněme, že do té chvíle, než musí jít pomáhat další várce nováčků. Víš co, pověz mi o té budově, co jste s vaší skupinou našli na pobřeží.“

„Není o tom co povídat. Bylo to důkladně zavřené, i když Zainal vyzkoušel všechno možné, aby se dostal dovnitř.“

Možná teď není ta pravá rybí sezóna.“

„Ryby mám rád. A takovou polívku z mušlí...“ Mitfordův hlas zazněl trochu lítostivě. Kris byla ráda, že jen ona je svědkem takového jeho projevu.

„Mohli bychom za svítání vyrazit s jedním z těch vznášedel a do soumraku bychom byli zpátky s celým pytlek mušlí,“ navrhla. „To by nebylo špatné.“

Kdyby je Dowdall právě v tu chvíli nepřerušil, byla přesvědčená, že by byli dostali od Mitforda zelenou na takový luxusní výlet. Ale vozidla bylo potřeba využít k mnohem důležitějším úkolům.

Třetího dne Kris, Zainal, Joe a Sarah doprovázeli vznášedlo naložené slabšími nováčky do tábora Bella Vista. Jeli přes Rock, kde je až přemrštěně vítal Worry ze své 'kanceláře'.

„Vaše skupina pro nás musí lovit,“ řekl jim, „a taky při tom zacvičíte smíšenou partu nových chlapců a děvčat. Rock se stane zásobovacím skladem masa a rostlinných potravin.“

„Smíšenou partu?“ ptala se Kris.

„To se ví, protože máte Zainala a ten umí jazyk Deskiů, Rugarů i Turů.“

„Jo takhle smíšenou,“ pokývala Kris hlavou. Pokud měli trénovat Tury, byl Zainal tím nejvhodnějším učitelem.

„Taky vás potřebujeme na krátké jednodenní výpravy,“ pokračoval Worry už více důvěrně ke Kris. „Pro případ, že by... víš co?“ vysunul bradu vzhůru k obloze.

„Aha, v případě, že by nás znovu kontrolovali,“ podívala se Kris na Zainala, který se nyní také honosil vysílačkou.

Mitford se měl vrátit do Rocku následujícího dne, ale ještě než odjel, si soukromě promluvil s Kris.

„Drž se Zainalovi nablízku, ano?“

„Proč?“ loupala po něm očima.

„Nechci přijít o naši nejdůležitější mimozemskou výhodu.“

„Nepřijdete o něj.“

„Určitě ne díky jemu samotnému,“ zadíval se Mitford na Kris pátravým zrakem, což mu oplatila beze stopy rozpaků. Pokývl hlavou, jako by věděl víc, než si dovolil říci nahlas. „On je Emassi a může jednat s Eosi... myslím, že Emassi Katenové s nimi smějí mluvit. Mohli bychom ho tudíž velice potřebovat, kdyby se tu Eosi objevili. Pokud se k nim vůbec zpráva z této planety dostane.“

„Zainal tvrdí, že sem pošlou nějakého Emassiho s vyšší hodnotí než já sám,“ Kris si uvědomila, že právě ujistila seržanta přesně o tom, co ho nejvíce zajímalo.

„Na Zemi, na Barevi i na Kateně se toho děje mnohem víc, než kdokoli z nás ví,“ pokračoval.

„To je víc než jisté,“ souhlasila Kris.

„Tak jen abys věděla, že s tebou počítám, Bjornsenová.“

Zpřímá na seržanta pohlédla a postřehla přitom nové vrásky okolo jeho očí a matné panenky, výsledek bezpočtu problémů, se kterými se potýkal.

„Můžete se na mě spolehnout, seržante,“ řekla a tentokrát mu opravdu zaslutovala.

Usmál se a pozdrav opětoval.

Na noc měli znovu přidělený Mitchelstown a věci, které tam předtím nechali, byly nedotčené. U každé postele byla připravená nová kombinéza a pár bot. Když to uviděly Sarah a Kris, hned se rozhodly vyrazit k jezeru, aby se vykouply a vypraly staré oblečení, když se teď měly do čeho převléci. Přestože původní kombinézy dokonce ani po

pěti týdnech nošení nevykazovaly nějaké obzvlášť zjevné známky špíny.

Jakýsi kluk, už žádný nováček, je zastihl právě když se chystaly odejít.

„Kris Bjornsenová?“ ptal se a díval se střídavě na Kris i na Sarah.

„To jsem já,“ pomohla mu Kris.

„Doktor Dane by s vámi chtěl mluvit, až budete mít čas. Říkal, že to nespěchá.“

„Vzkaz mu, že na to budeme pamatovat a brzy za ním přijdeme. A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Buzz, Bzučák,“ zakřenil se kluk a ukázal přitom mezeru po dvou předních zubech, „protože furt lítám sem a tam jako čmelák. Máma říká, že na včelu nadělám moc randálu a na Botany včely stejně nejsou. Ve skutečnosti se jmenuju Parker, ale nemám to vůbec rád.“

„Buzz je pro takového neposedu vynikající jméno,“ usmála se na něj Kris. „Tak to se zas někde brzy uvidíme.“

„Zaručeně,“ odpověděl vesele už přes rameno a 'odbzučel' pryč.

Leon jim chtěl referovat o některých svých objevech, k nimž mu pomohly testovací soupravy. Takové informace budou neocenitelné pro lovecké výpravy, protože Leon a jeho lidé identifikovali další rostliny a plody, bohaté na výživné látky.

„Poslali jsme několik mladíků z Rocku na sběr tohohle,“ poklepal na cosi, co vypadalo jako skořápky ořechů. „V okolí jsem jich viděl spousty. A tyto bobule mají vysoký obsah vitamínu C a A.“ Ukázal na zelené kuličky, které už Joe považoval za jedlé. „Zkoušíme je sušit, aby se daly skladovat. Vím, že vy lovci byste radši šli na maso, ale tohle je pro správné složení naší stravy stejně důležité.“

„Můžeme vidět Cooa?“ zeptala se Kris.

„No, jestli ho někde potkáte,“ odpověděl Leon suše. „Ty léky účinkovaly jako zázrak. Na všechny. Takže teď jen trochu hlídám Murn, tu ženu. I Pess je zpátky ve službě. Díky, Zainale.“ Leon ho přátelsky poplácal po rameni. „Zachránils jim život, víš.“

Zainal jen pozvedl obočí, ale Kris měla pocit, že vůbec není tak rozpačitý, jak vypadal. Leon si zjevně myslel to samé.

Rock byl znovu plný lidí. Tak to má být, říkala si Kris. A co víc, mnohem více 'starousedlíků' nyní mávalo nebo se alespoň usmívalo na Zainala, když ho potkali.

Příštího dne se vydali na lov a vrátili se domů s nákladem skalošů a jednou klokrávou, protože Bari a Pete ji chtěli v Čedaru upéct vcelku, aby ukázali nováčkům, že to jde a že maso je chutné.

Lovili také následující dva dny a vydávali se různými směry. Nějaký čas vždy věnovali sbírání ořechů a obírání větve každého keře bobulí, který našli.

„bychom měli mnohem víc, kdybys trhal do vaku,“ šlehla Sarah znechuceným pohledem po Joeovi.

Joe jen zvedl oči v nevinném úžasu. Oskar se hlasitě rozchechtal, protože jeho pytel byl očividně těžší.

Příští den se na lov nešlo, i když to původně měli v plánu. Právě vycházel třetí měsíc, když do Mitchelstownu vrazil strážce a zavolal Zainalovo jméno.

„Ano?“

„Pojď honem. Něco tu přistává. Není to tak velké jako ty předtím, ale i tak,“ a vyběhl zase ven.

„Probuď Worrell,“ vykřikl za ním Zainal.

„Už tam letím,“ odpověděl muž přes rameno a dostalo se mu upozornění, aby byl laskavě zticha, jak se hnal k Worryho příbytku.

„Všichni za mnou,“ zavelel Zainal a cpal nohy do bot.

Příchod hlídky je sice vzbudil, ale neměli se ke vstávání. Až teď. A mohli se přetrhnout. Když ale Joe a Oskar sáhli po svých oštěpech, Zainal je zadržel.

„Ruční zbraně proti Katenům jsou nesmysl a ukazuje to špatnou víru,“ vysvětlil krátce.

„Co myslíš, Zainale, kdo to je?“ předběhl Joe Kris se stejnou otázkou na jazyku.

„Katena. A hodně brzy.“

Byl právě čas dvou měsíců, a tak byla noc dostatečně jasná. Vyběhli na výšinu s Worrellem v patách a spatřili blížící se loď s třpytivými pohyblivými se světélky.

„Mála rychlá loď,“ řekl Zainal. „Míří támhle k tomu poli, myslím,“ ukázal k nejbližší rovné ploše asi dvacet minut od Rocku.

„Copak vědí, kde jsme?“ Worryho hlas zněl rozčileně.

„Čidla pro biologické formy života,“ vysvětloval Zainal stručně. „Vědí, kde přistál transport. Rock ukazuje mnoho lidí.“

„Nejsou hloupí. Tedy aspoň ne tihle,“ poznamenal Worry a rozběhl se dolů. „To nebylo na tebe, Zainale,“ dodal ještě.

„V pořádku,“ odpověděl Zainal.

„Možná bychom je mohli nechat čekat tak dlouho, dokud se neseznámí s mrchožrouty?“ navrhl Joe prohnane.

Zainal jen zavrčel, ale Kris se zdálo, že i pro něj měla ta poznámka určité kouzlo. Takže ji ani nepřekvapilo, když cestou čistou ranou složil skaloše, tvrdě spícího na balvanu, a nesl ho s sebou cestou přes skalnatý kopec.

Loď přistála dávno předtím, než se k ní dostali. Z otevřeného vchodu se světlo rozlévalo po strništi na poli. Světlo mrchožrouty nepřitahovalo, naopak, odpuzovalo je. Zainal pohodil skaloše ledabyle hned za hranici světla.

Jak dlouho to obvykle trvá?“ mumlal Joe.

„V blízkosti světla déle,“ odpověděl Zainal a pokračoval k lodi.

Byla hladká a lesklá a její dozadu stočená křídla a zúžený nos poukazovaly na to, že je zkonstruovaná pro vysokou rychlost a schopnost manévrovat. Byla poměrně velká, ne sice jako kdysi Challenger nebo Enterprise, ale asi tři, čtyřikrát vyšší než Zainal, dlouhá asi jako Boeing 727 a mnohem širší.

Zainal se zastavil přímo před vchodem a vyštěkl několik ostrých katenských slov.

V tom okamžiku se vynořili tři Katenové a jeden z nich vykročil po rampě k Zainalovi. Kris, která sledovala pozorně



jeho výraz, viděla, jak se mu rozšířily oči, asi překvapením, říkala si, a pravice, na kterou ze své strany viděla, se kratičce sevřela v pěst. Pak, jak se zdálo, musel vynaložit určité úsilí na to, aby se uvolnil a naslouchal svému krajanovi.

„Moje zpráva způsobuje problém,“ řekl ostatním, než spustil příval katenských vět.

Kris usoudila, že ten Katen je důstojník s vysokou hodností, alespoň podle perfektně padnoucí tuniky a složitěho hodnostního označení na límci a manžetách.

Zainal nevypadal, že by k němu choval nějakou posvátnou úctu, ba ani respekt, pokud ovšem na sebe Katenové neštekali zcela samozřejmě; tak trochu jako Angličané, kteří jsou úzkostlivě zdvořilí k lidem, které nemají rádi, a nepřetržitě osočují své dobré přátele. Reč Katenů zněla, jako by sestávala jen z vrčení, chrochtání a hrdelních zvuků, bez jediné měkké samohlásky. I když to mohlo jen znít tak ostře. Číňané také jako by na sebe navzájem stále jen nadávali, dokud je neuvidíte, jak se při řeči usmívají a zdvořile se klaní.

„A...“ pobízel ho Worry.

„Shozený sem. Zůstanu. On říká že je povinnost já bych šel s nimi. Já říkám shozený, proto zůstanu. Jeho ztráta, vaše výhra.“ Usmál se na Worryho a Kris se jeho výraz teď zdál až uličnický, jako kdyby držel v rukou zvlášť dobrou kartu při vysoké hře.

„Fuj,“ vydechla náhle Sarah a přitiskla se k Joeovi.

Zainal se ohlédl přes rameno a Kris také, a tak oba spatřili první chapadla mrchožrouta, deroucího se ze země poblíž mrtvého skaloše. Zainal cosi řekl a ustoupil, aby kapitán dobře viděl. Přestože se chapadla vyhýbala dopadu přímého světla, na tmavém pozadí se slizce leskla. Tělo mrtvého zvířete ubývalo po kouskách a stále rychleji, jak mrchožroutovi sousta zachutnala.

Potom Zainal vytáhl svou vysílačku a ukazoval na její jednotlivé části. Očividně vysvětloval, že je to nezvratný důkaz přítomnosti jiné rasy, který přistěhovalci pouze upravili pro své účely. Kapitán i oba další překvapeně vykřikli a sklonili se nad zařízením. Kris se na moment obávala, že jim Zainal dá přístroj do ruky.

Pak, jak usoudila, začal klást své požadavky, protože kapitán nejprve vehementně potřásl hlavou. Po chvíli se však podvolil Zainalově neústupnosti a začal sám klást otázky, na které Zainal odpovídal pouze přikývnutím nebo zavrtěním hlavou. Poté kapitán cosi sdělil jednomu ze svých podřízených a ten zmizel v modrobíle osvětlené přídi lodi.

Kapitán pokračoval ve vyptávání. Na některé otázky Zainal odpověděl, na jiné jen pokrčil rameny, buď netrpělivě, podrážděně, či s pobaveným a povýšeným výrazem.

Posel se vrátil s několika výtisky, které mu trčely z rukou na všechny strany. Kapitán na něho vyštěkl a muž je s vyplašeným a kajícím výrazem okamžitě urovnal a podal mu je.

Kapitán zběžně mrkl do prvního papíru a pak je všechny předal Zainalovi. Ten okamžitě natáhl ruku s materiálem k Worrelovi.

„Mapy tohoto světa pořízené z vesmíru,“ zamumlal. „Vidět je hory, kov, jiné věci. Nechce je dát.“ Kris viděla, že Worrell se jen stěží ovládá natolik, aby se do výtisku okamžitě zaníceně nezahleděl.

Zainal nyní ustoupil o kousek zpět od otevřeného vchodu. Kapitán ho však následoval a blýskal ostrými a pronikavými pohledy po 'domorodcích', jako by si chtěl jejich tváře vrýt do paměti pro budoucí potřebu. Kris se ta prohlídka vůbec nelíbila, i když jí umožnila identifikovat Katenu jako Emassiho podle jemných, téměř patricijských rysů tváře, ne nepodobných Zainalovým. Kapitán, který na ni upřeně zíral, položil Zainalovi krátkou otázku. Zainal odpověděl s povýšeným výrazem ve tváři. Kapitán se zdál být šokován a znovu se na Kris nevěřicně zahleděl.

„Říkám mu, že jste velmi bystří pozemšťané, všichni, a že jsem hrdý na bytí v jedné skupině s tebou, Kris.“

„No to ti moc pěkně děkuju, Zainale.“ Jestli tenhle chlapík jednou přistane na Botany a začne se po ní shánět, bude se muset pěkně rychle ztratit. Zjevně viní ji ze Zainalova odmítnutí jít s nimi.

Pak jeho tvář dostala vědoucí, potutelný výraz. Řekl dvě krátká slova.

Zainal zareagoval tak bleskově, že ten pohyb byl vidět jen rozmazaně. Jeho pěst však přistála přesně na kapitánově bradě a vůbec si přitom nevšímal těch dvou, kteří na něj okamžitě zamířili zbraně. Ustoupil zpět a s kamennou tváří zkřížil ruce na prsou, zatímco kapitán se zvedal na nohy, odháněl strážu a mnul si čelist.

„Líbí se mi, že dostal malou porci zpátky,“ zabručel Worry ke Kris. „Co to jen řekl?“

„Jak to já mám vědět?“ vrčela Kris koutkem úst, ale na základě kapitánova výrazu se rozhodla, že se do toho musí vložit. Zainal jí dal návod - on patřil do její skupiny. Ostře se na něj podívala, že se neměl nechat strhnout. „Nebyla to šílená pitomost, když jediné, s čím se můžeme bránit, jsou praky?“ bafala na Zainala co nejpanovačněji, jako by mu spílala. Což tím vlastně dělala, protože namířené zbraně ji pořádně vyděsily. Už měla tu čest vidět je v akci. Jejich účinek byl prostý; trhaly nervy v těle a bylo velkým štěstím pro zasaženého, pokud byl nejprve omráčen.

„Stojí to za to,“ řekl Zainal, ale okatě podlézavě přikývl, ustoupil až kousek za ni a znovu zkřížil ruce.

Kapitán se opět na něco zeptal a tentokrát měl jeho hlas málem tesklivý tón, jak si třel naraženou čelist.

Zainal odpověděl trhnutím ramene, což jasně znamenalo „v žádném případě“.

Kapitán řekl cosi dalšího, nyní už brskně, mávl na své podřízené a ti zmizeli v nitru lodi. Kapitán je následoval, ale ještě předtím uctivě zsalutoval Zainalovi a ztuha, ale se stejným respektem se uklonil Kris. Vstupní otvor se za ním zavřel a ponechal je tak napospas tmě, prosvětlené jen matným svitem měsíce.

„To nemohli nechat rozsvíceno aspoň než se dostaneme pryč z toho pole?“ vyjekla Sarah.

„Dupej, když kráčíš,“ poradil jí Zainal a rozklusal se pryč od lodi. Při každém třetím kroku tvrdě došlápl na zem.

„Povíš nám o všem, čemu jsme nerozuměli?“ ptal se Worry a snažil se udržet se Zainalem tempo, jeho krátké nohy na to však nestačily.

Jistě.

Byli v bezpečné vzdálenosti, když se loď vertikálně zvedla, tak jako předtím transport, a teprve pak nabrala rychlost a stoupala v ostrém úhlu.

„To je síla, letoun s kolovým startem!“ poznamenal Joe. „Takhle jsou vybavené všechny vaše lodi, Zainale?“ Předvedl, co má na mysli.

„Ty co přistávají, ano. Největší zůstávají nahoře,“ odvětil Zainal a běžel dál.

Dupání, i když jen při každém třetím či čtvrtém kroku, Kris cítila v celém unaveném těle, ale pokaždé, když začala ochabovat, připomněla si pohled na slizká chapadla a síla se jí jako zázrakem vrátila. Konečně byli na kamenité půdě a jako jeden muž se opřeli o první bezpečnou skálu.

„To poslední, co řekl, než jsi mu ji ubalil,“ začala Kris stroze.

„Ubalil?“ zeptal se Zainal.

Nebylo to od něj vytáčení, protože si uvědomila, že 'uhodit' a synonyma tohoto slova se ještě v jejich rozhovorech neobjevila. Náznorně mu předvedla, co to znamená.

„Na Kateně ženy poroučejí jen jiným ženám,“ začal Zainal zešířena. „Ale zvláštní... aha, třída žen velí dokonce i Emassi.“

„Proč jsi ho praštil?“

Zainal zdráhavě ohrnul rty, než odpověděl. „Řekl o tobě zlé slovo. Špatné slovo.“

„Díky, ale to jsi se musel na něj tak vrhnout? Mohli nás postřílet, protože jsi udeřil jejich velitele. Tenhle problém jsi už jednou měl, nepamatuješ se?“

Zainal se usmál a ukázal si palcem na hrud'. „Ten problém je můj. Já 'neubalím' tak, že bych ho zabil, tak oni nebudou střílet. Oni jen... jak to řeknu...“ dřep si a vyskočil jako se zbraní v ruce.

„Podmíněný reflex?“ napovídal Joe.

„Hmmm,“ řekl Zainal, přestože úplně nepochopil význam jeho slov.

„Ponechme teď čest Kris stranou,“ řekl Worry. „Proč jsi chtěl tohle?“ Rozkládal jednotlivé papíry. „Teď potmě na nich nic není vidět.“

„Mapa této planety z vesmíru, řekne nám, kde jsme. Kam máme jít. Kde...“ zamračil se, jak nemohl najít vhodná slova, „kde je nejvíce velká garáž.“

„Vážně? Vaši ji našli?“

Potřásl hlavou. „Ukazuje kov. Moc... směšné? Ne, ne směšné.“ Zápasil se slovní zásobou a obrátil se ke Kris, aby mu pomohla.

„Anomálie?“

Jak bude ksakru rozumět 'anomálii'?“ namítl Worry.

„Ale, přece to vysvětlím. Anomálie je něco, co by nemělo být tam, kde to je. Odchylka od normálu. Podivný rozdíl.“

„Aha, ano.“ Zainal se zatvářil rozrušeně. „To je ono. Více kovu, než by tam mělo být. Moc míst. Moc kovu. Ne správný kov. Anomálie... hmmm,“ zdálo se, že to slovo přímo vychutnává. „Něco, co je jiné.“

„Oni ti tyhle mapy nechťeli dát?“ ptala se Sarah a také se pokoušela rozeznat na výtisku detaily.

„Ne.“

„Chtěli, abys šel s nimi, že?“ zeptala se kousavě Kris.

„Ano, řekli všechno bylo v pořádku,“ usmál se škodolibě, „přijít domů. Delší než den. Katenové mě shodí sem. Zůstanu. Nemůžou udělat jedno pravidlo pro mne, protože jsem jim užitečný, a jiné pro jiné Kateny.“

„Ten ale má smysl pro čest, jen co je pravda,“ řekl Joe lehce překvapeně.

„Proč ne?“ odsekla Kris.

„No jasně, proč ne?“ opakoval Joe smířlivě.

„Proč jsi nešel, když jsi mohl? Co byla ta služba, na kterou tě potřebovali?“

„Služba Emassiho,“ Zainalův hlas zněl náhle neoblomně. „Moc pozdě na službu teď. Kdyby jsem to chtěl. Ne teď. Moc se stalo. Shodili mě sem. Zůstanu shodilý.“

„Shozený,“ opravila ho Kris automaticky.

„Shozený. Směšná řeč, angličtina.“

„Nejsi první, kdo si to myslí,“

„A ne poslední,“ usmál se na ni.

„Takže,“ shrnul Worry, „tě chtěli pro službu, kterou už nechceš dělat?“

„Ano. Nikdo nevěří, co jsem řekl lidem z transportu o Farmářích.“

„Proto jsi mu ukázal tu vysílačku,“ pokračovala Sarah, „protože on ví, jaké vybavení nám sami poskytli a tohle tam zaručeně nebylo.“

„Ano,“ přisvědčil Zainal.

„Tak jsi mu ji ukázal a teď jim nezbyde, než ti uvěřit, ale proč ti nevěřili?“

„Jsem shozený,“ zdůraznil poslední slabiku.

„A co teď?“ ptala se Kris s obavami.

„Čekáme. Uvidíme.“

„A jestli Eosi přiletí dřív než Farmáři?“

„Ne Eosi, ale někdo víc než...“ Zainal palcem ukázal směrem zpět, kde předtím stála loď. „Čekáme. Uvidíme.“

„To se mi vůbec nelíbí,“ prohlásil Worry. Vtom zapípla vysílačka na jeho opasku, uprostřed noci to znělo podivně rušivě. „Tady Worrell... Ahoj Mitforde. Ano, Zainal se kontaktoval s posádkou. Je tady,“ Worry podal přístroj Zainalovi. „Měl zavolat na tvou.“

Ostatní slyšeli jen jednu polovinu jeho rozhovoru, ale vzhledem k tomu, že věděli, co se přihodilo, byly Zainalovy odpovědi chvílemi až legrační. Zřejmě to na Mitfordově konci znělo jinak, ale uprostřed chladné noci - a Kris už začala vnímat, jak je okolní vzduch ledový - vyzněly některé věty docela humorně. Konečně Zainal ukončil hovor sérií „dobře“ a „ano“, jak přijímal Mitfordovy instrukce, stiskl vypínač a podal vysílačku zpátky Worrellovi.

„On teď ví. My víme. Nic nebudeme říkat,“ oznámil ostatním.

„Nic neříkat?“ vykřikl Worrell. „Celý tábor byl vzhůru nohama, když ten zatracený strážný budil tebe a mě. Všichni se budou dožadovat informací.“

Zainal jen pokrčil rameny a vyrazil po skále vzhůru.

„Planý poplach, řekneme jim. Byl to jen planý poplach. Loď jen přeletěla nad námi,“ pokračoval Worry.

„Řekneme, že si vybrali špatný moment pro kontrolu. Měsíce zapadly příliš brzy,“ navrhol Joe, který šplhal vzhůru hned za Worrym.

„Nesmysl,“ přemýšlela ho stroze Kris. „Musíme jim říct pravdu, jinak nám už nikdy nemohou důvěřovat.“

„se ví,“ přidala se k ní Sarah. „Důvěru musíme budovat, a ne ničít.“

„Nic neřekneme,“ otočil se Zainal dolů. „Jen úsměv, ale nic neřekneme. Seržant jim řekne všechno, co potřebují vědět.“

„Možná má pravdu,“ usoudil Worry.

„Jedna věc mi nejde na rozum,“ Joe při strmém výstupu lapal po dechu, „jak to, že vaši průzkumníci doslova nezakopli o ten fakt, že celý tento svět - nebo aspoň tento kontinent - je rozdělený do polí? Přece si museli všimnout takové anomálie, která jasně ukazuje, že ta planeta je obdělávaná?“

„Klokrávy a skaloši nemají inteligenci, tak planeta není obydlená! Nejistili, že jsou tu stroje.“ Přidal nějaké zjevně urážlivé katenské slovo.

Konverzace utichla, jak potřebovali dech pro lezení po skále. Když přišli do Rocku, byly vzhůru jenom hlídky, tak, jak to mělo být. Worry odbyl jejich otázku slovy „Nic zvláštního, ráno se to dozvíte, teď jsem utahaný.“

## KAPITOLA TRINÁCTÁ

Mitford se dostavil příštího rána v přestavěném traktoru, který uvezl šest lidí. S ním přijeli dva experti z NASA, kteří měli za sebou speciální výcvik v poznávání rysů krajiny z vesmíru. Kris, Zainal a ostatní se nasnídali a pak šli podat Mitfordovi podrobnou zprávu. Odborníci z NASA - muž a žena, kteří se vůbec nijak nelišili od kohokoli v táboře, takže by nikdo neřekl, že byli ve vesmíru - právě studovali na jednom konci pracovního kamene mapy, které Worry spěšně předal Mitfordovi hned zrána.

„Proč jsi neodletěl s nimi?“ byla seržantova první ostrá otázka pro Zainala.

Ten se usmál. „Líbí se mi víc tady.“ Nepodíval se na Kris, ale Mitford ano a ona mu jeho upřený pohled vrátila obdobným, ve stylu „do toho ti nic není“. „Jsem shozený sem,“ pokračoval Zainal a opět zdůraznil poslední slabiku.

„Zůstanu.“

Ani Kris si opravdu nemyslela, že pro Zainala je to jediným důvodem, proč se nevrátil; kapitánovi katenské lodi to včera dal jasně najevo, že se cítí být zavázán svou ctí z nějakého nejasného důvodu. I když to mohl použít jen jako výmluvu, uvažovala. Stejně, museli ho velice nutně potřebovat zpátky, když pro něj poslali zvláštního rychlého kurýra. Copak nevěděli, kde byl Emassi Zainal zajat a jaké okolnosti tomu předcházely, než vypršela jednodenní lhůta? Na kapitánovi bylo vidět překvapení, a vůbec ne radostné, když mu stanul tváří v tvář. Možná, že nevěděl, koho na této planetě potká.

Zdálo se jí těžké uvěřit, že Zainal k ní cítí tolik, že by bez ní nemohl žít. Nevěřicně potřásla hlavou, ale neubránila se krátkému úsměvu. Intimní styky Katenů a pozemšťanů byly biologicky sterilní, přestože mohli společně vychutnávat radosti sexu - a 'vychutnávat' bylo pro její zkušenost slabé slovo. Tak trochu doufala, že Zainal bude chtít víc; zatím opravdu nebyl čas na žádné další... radovánky. Nepřipadala si nijak zvlášť sexy - no, až dokud ji nezačal vzrušovat on. I bez téhle intimní události se jí Zainal velmi líbil. Byl to celý chlap Pane jo, to teda byl! A ke všem se choval s takovým respektem a taktem po celých těch několik dlouhých týdnů. Na Barevi by zájem Katena žádná pozemšťanka, Kris nevyjímaje, rozhodně neuvítala. Se Zainalem tomu bylo ve všech ohledech jinak.

Musela nasměrovat myšlenky zpět. Ti dva z NASA se zdáli být rozrušeni kvůli nějakým symbolům v legendě mapy, kterou jim Zainal vysvětloval. Když natáhla krk, viděla, že to nejsou jen zobrazení obou polokoulí planety, ale i detailnější záběry - pokud se fotografie celých kontinentů daly ovšem nazvat detaily - které ukazovaly linie pobřeží, pohoří, údolí. Stejně plasticky byla zobrazena i dna moří a oceánů, jejich propasti a vyvýšeniny. Kompletní! Začala pozorně sledovat, o čem je řeč.

„Tahle poloha je pro řídicí centrum vynikající, seržante,“ říkal právě muž jménem Bert Put a klepal na bod ve velké nadmořské výšce, ležící téměř geometricky přesně uprostřed tohoto hlavního kontinentu. „Nedá se tam snadno dostat, ale to je jen rozumné opatření a je tam,“ znovu ukázal silným prstem, „to samé seskupení, které odpovídá symbolům u továren na zpracování masa, které už byly objeveny. Pravděpodobně je to tedy další garáž, umístěná pod hlavním zařízením. Všechno je ovládáno dálkově, takže je docela jedno, jak vysoko nad garáží je umístěn řídicí bod.“

„To místo není zase tak daleko...“ uvažoval Mitford a zahloubaná si třel spodní ret. „Hmmm.“ Prsty měřil vzdálenost.

„Asi tak na týden pochodu.“

„Teď už ne, když máme vozidla,“ řekl Worry nedočkavě.

„Funkční je z těch velkých zatím jen jedno...“ začal Mitford, „ale krucinál, ano, pro patrolu to bude daleko rychlejší a bezpečnější, než aby tam šlapali pěšky! Dobrá: Zainal, Kris, Bert, Joe jako zdravotník, Sarah jako lovec a ještě budete potřebovat dobrého mechanika.“ Mitford se zašklebil. „Je mi to taky hrozně proti srsti, ale nejlepší je tu Dick Aarens.“

„Ale seržante,“ namítla Kris.

„Teď,“ zvedl Mitford chlácholivě ruku a umlčel ji pohledem, „už tě nebude otravovat kvůli Zainalovi.“

„Ale on nesnáší mimozemšťany,“ odporovala Kris.

„Možná, ale dokázal, že umí zacházet s mechaňáckými systémy, jako když si hraješ s legem. Tohle není výlet. To je průzkum! Cestou budete mjet tábor Narrow, takže se k vám přidám a osobně Aarensovi ten úkol přidělím.“ Mitford se otočil k Zainalovi, Joeovi a Sarah. „Vy ho budete držet na uzdě, když to bude třeba. A tolik, kolik bude třeba. Možná mu

ta výprava dokonce prospěje.“

„To tedy budeme,“ přislíbila Kris jízlivě, ale neměla z té skutečnosti pražádnou radost. Bez něj to mohl být báječný podnik s lidmi, kterým důvěřovala. Přestože ještě pořádně neznala Berta Puta, zamlouval se jí jeho upřímný, otevřený obličej i nadšení a dychtivost, se kterou zkoumal mimozemské materiály jako chlapec s hlavolamem, který mu učaroval. Po důkladném prostudování terénu na mapě se shodli na tom, že cesta by měla trvat asi tři nebo čtyři dny při rychlosti, jakou byl traktor schopen vyvinout.

„Běžení je rychlejší,“ zabrblal Zainal.

„V tomhle terénu ne, příteli,“ ukázal Mitford na některá místa, kde se tyčily značně vysoké horské hřebeny a široké řeky. „Ta věčička překonává překážky jako gazela a ušetří vám dlouhé obcházky. Její stabilitu jsme vyzkoušeli na nejrůznějším podkladu a ukázalo se, že je lepší než tank. Prostě se nepřevrátí, protože sedí na vzduchovém polštáři. A je rozhodně pohodlnější než ty traktory, co si pamatuju z dětství.“

„Seržante, vy jste přece nikdy dítě nebyl,“ dobírala si ho Kris.

„Pomalu začnu věřit, že máš pravdu, Bjornsenová,“ podával mapu Dowdallově. „Dowdall vám udělá kopii s sebou. Originálu se nevzdám. Teď si dejte dohromady zásoby a nezapomeňte si vzít nějaké kožešiny. Budete vysoko v horách a v tuhle roční dobu už tam bude dost zima.“

Zainal vypadal v kožešinové vestě ušitě na míru ještě větší. Oblékl ji ale vznešeně, jako by to byl královský hermelín.

„Sem tu ještě neviděla tak obrovského skaloše,“ křenila se Sarah od ucha k uchu.

„Jsem legrační?“ ptal se Zainal s komickým rozhořčením v hlase. „Padne mi dobře. Hřeje.“ Vyklouzl z ní, složil ji a stáhl řemínkem.

Vesty a další kožešinové 'přehozy' dostal každý člen expedice, včetně Dicka Aarensa. Kris se stále ještě nemohla smířit s tím, že je jeho účast nevyhnutelná.

„Já vím, že je to hrozný lump, Kris, ale on dal tohle vozítko dohromady a ví nejlíp, jak s ním zacházet. Budete ho v týmu potřebovat.“

„Mně se to nelíbí, seržante, a jestli jenom jedinkrát...“

„Tak ho prašť. Nebo ještě líp, nech Zainala, ať ho praští on. Jenom ne moc silně. Mohl by se vám hodit v neporušeném stavu.“ Mitford jí sevřel rameno, aby tak přátelsky zdůraznil svůj příkaz.

Bertova přítomnost jim velmi pomáhala, i když jediné, co měl k dispozici, byla kopie příslušné části mapy, kterou Dowdall svědomitě vyrobil. Mitforda nechali v Narrow a neochotně přibrali do party suverénně se zubícího Aarensa, který se stále ještě pyšnil svým opaskem, ověšeným nejrůznějšími nástroji, a vestou s kapsami, nabitými k prasknutí dalšími věcmi.

„Já jsem připravený, pokud jste vy,“ prohlásil bujaře a usadil se na místo po Mitfordovi mezi Sarah McDouallovou a Joem Marleym.

„Jen si to nenech přerůst přes hlavu, kámo,“ zabručela Kris a škaredě se na něj podívala, protože cítila, jak si schválně tře koleno o její.

„Jen jsem chtěl být kamarád,“ řekl Aarens téměř lítostivě. „Možná, že bych měl řídit. Znáám tuhle hračku od á až do zet.“

„Já řídím,“ řekl Zainal a bylo to. Pod Mitfordovým dohledem si to už vyzkoušel cestou do Narrow a navíc to nebylo první pozemní vozidlo, které kdy řídil.

Zatáhl za řídící páku a vznášedlo se dalo do pohybu. Začali mu říkat Hopper, Skákadlo, protože se dokázalo přehoupnout přes jakýkoli terén, který přesahoval jeho naprogramovaný optimální úhel. Všichni se museli rychle naučit pevně se něčeho držet, aby se nepotloukli při neočekávaném manévru. Vcelku však vznášedlo plulo po svém polštáři docela hladce.

Aarensovy pokusy balit Sarah selhaly v okamžiku, kdy mu dala jasně najevo, že nemá zájem tím, že objala okolo ramen Joea. Aarens viditelně trucoval až do chvíle, kdy si uvědomil, že Bert Puta nevěřicně sleduje jeho dětské projevy, a konečně se zastyděl a přestal.

Hopper byl rychlejší než průměrný tank, ale nebyli na žádné Grand Prix. Zato hladce 'přeletěli' přes širokou meandrující řeku a tři uzoučké rokliny, s nimiž se na své cestě prvního dne setkali. Na noc se utábořili na prostorné skalní římsě nad nízkým vodopádem, který vytvářel malé jezírko. Bert a Zainal spočítali, že toho dne urazili přes stovku kilometrů.

K večeri si dali skaloše a pár drobných rybek, které ulovili dole v říčce. Zainal podal zprávu vysílačkou Mitfordovi a rozdělil hlídky. Aarensovi určil tu poslední. Když se Kris ráno probudila, našla ho, jak tvrdě spí.

„Proč tady máme vůbec hlídat?“ bránil se Aarens rozhořčeně, když s ním Zainal hrubě zatřásl, aby ho probral. „Hele, uklidni se. Mrchožrouti po skalách nelezou a ty létající bestie v noci ještě nikdo neviděl.“

„Stále ještě je tu pár pohřešovaných odpadlíků,“ přerušila ho Kris, „a ty víš zatraceně dobře, že by se jim Hopper náramně hodil.“

„Já jsem nikoho neviděl,“ protestoval.

„To si myslíš, že budou tak pitomí a budou se tu proměnávat, než na nás zaútočí?“ pokračovala Kris, rozlícená jeho hloupou arogancí, a zarývala ruce do boků, protože měla pocit, že jinak Aarens najednou praští. I když by ji jen potěšilo vidět ho sraženého na tvrdou zem, uvědomovala si, že by to bylo víc než nerozumné. Mohli by Aarensa velmi potřebovat, kdyby se něco stalo s vozidlem.

„Nikdo nás nepřepadl,“ bránil se nevrle.

Toho večera dostal za úkol nasbírat dříví a skaloší trus na oheň jako trest za zanedbání své povinnosti. Kris se samou nervozitou v noci několikrát probudila, když měl hlídku Aarens. Stejně tak i Zainal. Ve chvíli, kdy byli vzhůru oba naráz, si Zainal přitáhl Kris blíž k sobě a láskyplně si třel tvář o její krk. To však bylo k její lítosti všechno. Samozřejmě měla i z toho radost, ale bolestně toužila po něčem víc.



Trvalo jim nakonec celých šest dní, než se dostali na místo určení. Garáž, kterou hledali, bylo vidět v neúrodné pustině, prostírající se kolem na míle daleko.

„To je ale divné místo pro garáž,“ poznamenal Joe a snažil se odhadnout výšku dveří.

„Řídicí centrum je někde nad tím, že?“ nakukovala Kris Bertovi přes rameno do mapy.

„Mělo by to tedy být... támhle nahore,“ natáhl Bert ruku a vydechl, když si prohlédl svislou stěnu útesu přímo nad garáží. Jen solární panely, příliš pravidelné na přírodní útvar, prozrazovaly, že se průzkumníci nemýlili. „To jsem zvědavý, jestli se nám podaří dostat tam Hoppera z nějaké jiné strany...“ začal se rozhlížet směrem k východu, kterým se táhl i horský masív.

„Ne, máme lano,“ vytáhl Zainal kotouč provazu z úložného prostoru v Hopperu.

„A skoby,“ dodal Joe vděčně, protože viděl Jaye Greena, že jim pár těchhle nejnovějších výrobků přibalil k výzbroji.

„Když se tam dostaneme z boku s Hopperem, začnu hned rozebírat kolektory,“ promluvil toho dne poprvé Aarens.

„Nerad bych, aby vám přitom něco upadlo na hlavu, když budete zrovna ve stěně, hoši,“ ušklíbl se jízlivě.

„Pravda,“ souhlasil Joe Marley. „Já ti s tím pomůžu. Nemusíme všichni šplhat.“

Zainal pohlédl na slunce, které se již klonilo k obzoru.

„Ne dnes. Zítřka. Dnes všichni rozmontujeme panely. A dostaneme „se dovnitř.“ Netvářil se však velmi optimisticky, když začal zkoumat obrovité dveře. „Žádná škvíra.“

Zavolali Mitfordovi, který byl rád, že našli, co hledali, avšak varoval je, aby nespěchali, pokud zjistí, že je to zcela jiný druh zařízení. Jestliže to bylo hlavní řídicí centrum pro celou planetu, jak předpokládali, bylo dost pravděpodobné, že jeho vlastníci ho důkladně zabezpečili.

Aarens sundal sluneční kolektory ze střechy garáže. „Od toho tady jsem, ne?“ dožadoval se uznání. „V tomhle se vyznám. Vám by to trvalo věčnost a ty...“ upřel nepřátelský a obviňující pohled na Zainalovy ruce, „ty bys je ještě poškodil. Některé byly zničené tak, že se nedaly použít. Vy prostě nerespektujete techniku, jak byste měli.“

Kris si dobře pamatovala, jak mnohokrát s kolektory opravdu zápasili, a tak musela chtít nechtě uznat, že Aarens to skutečně zvládl rychleji a zřejmě i lépe než kdokoli z nich. Nebyl to však dostatečný důvod, aby si ho okamžitě všichni oblíbili a Aarens se tudíž nevyhnul noční hlídce, i když kolem toho nadělal spoustu řečí.

„Mám veliké ruce,“ zvedl Zainal svou mohutnou pěst k očím a prohlížel si ji, jako by ji ještě nikdy neviděl. Usmál se a otočil se se zjevným úmyslem k Aarensovi. „Velká ruka, velké poškození.“

„To by sis nedovolil,“ vyjekl Aarens a obešel oheň na druhou stranu, blíž k Sarah, která se ale okamžitě odsunula a nechala ho zase o samotě. „Potřebujete mě jako mechanika Abych vám řekl, co je tam nahore.“

„Možná,“ mínil Zainal. „Dlouho let jsem teď pilot vesmírné lodí. Vím trochu o obvodech a letounech a tak.“

Aarens se ponořil do zakaboněného mlčení a zíral na ně přes oheň.

„Vzbud mě na poslední hlídku,“ řekl Joe Zainalovi tiše. „Jemu nevěřím ani 'dobrou noc'.“

„Kde by šel?“ trhl Zainal ramenem.

„Ani ne tak kam by šel, jako spíš co by udělal? Vyřadí z provozu Hoppera jen tak, nám na truc? Nebo nám hodí ráno do čaje hrst toho jedovatého listí? Sakra, já bych se ani nedivil, kdyby sem přitáhl nějaké odpadlíky, aby nám podfízli krky.“

Aarens neřekl ani slovo, když ho příští ráno vzbudili společně s ostatními. Ve tváři se mu ale zračilo domýšlivé potěšení, jako by vyhrál tím, že nemusel hlídat. Což fakticky výhra byla, říkala si rozladěně Kris.

Zkoušeli, co mohli a Aarens použil svoje nejlepší figle, ale vstup do garáže se jim otevřít nepodařilo a jiné dveře nikde nebyly.

Po takhle vyplýtvaném dopoledni Zainal rozhodl, že využijí zbytek dne pro výstup na útes.

„Proč to nemůžeme nechat na zítra, hezky zrána?“ odporoval najednou Aarens nervózně. „Dneska si odpočinem. Můžeme třeba lovit.“

„Ne, lezeme,“ řekl Zainal a přehodil si kotouč lana přes rameno. „Já, Kris, Bert. Aarensi, jdi k řece lovit zeleninu. Joe, Sarah, hlídat. Kris, dej Joeovi vysílačku.“ Udělala to a Zainal vykročil ke skále vedle garáže na místo, kde bylo vidět dost nerovností, které jim poskytnou stupy a chyty. Aspoň na prvních zhruba dvaceti metrech.

Nebylo to tak obtížné, jak to na pohled vypadalo. Skalní stěna byla plná výstupků a trhlín, takže se bez problémů dostali i přes obrovitou vypouklinu v jejím středu, která je při pohledu zespodu dost děsila. Potom dospěli k opracovanému kameni, který už musel být součástí řídicího centra. Dalších sedm či osm metrů lezení je přivedlo až k solárním panelům, jež korunovaly vrchol. Ale ani tady nebylo vidět žádný znatelný vchod do vnitřních prostor, které musely být umístěny přímo ve skále. Až nakonec Kris, celá vyvedená z míry tou záležitostí, vyšplhala kolem kolektorů dál, kde objevila ventilační otvory.

„No, větráky někde mít museli, že jo?“ poznamenala, když zavolala Berta a Zainala, aby se šli podívat, co našla. Pak si všimla, jak si ji oba dva přeměřují zrakem, pohlédla na ventil a došlo jí, že je tady ze všech nejtíhlejší. „Já jsem věděla, že jsme měli s sebou vzít radši Lennyho.“

Trvalo jim dobré dvě hodiny, než vypáčili mříž větráku jedním z dlátok, která si Zainal prozíravě 'vypůjčil' od Aarensa. To se ovšem neobešlo bez výhrůžek a kleteb, jimiž ho mechanik zasypal v obavě, že by mu mohli některý z drahocenných nástrojů zničit. Když se Zainalovi podařilo vysekat dostatečný otvor pro prsty, chytil mříž a jediným mocným trhnutím ji vyrval ven. Uvázali Kris pod ramena smyčku a ona se nikoliv bez jediného škrábnutí protáhla otvorem a nechala se spouštět. Byla to dlouhá cesta do neznámě, zatuchle páchnoucí temnoty.

Jakmile se nohama dotkla země, rozsvítila se kolem světla: lehce oranžová záře, naprosto jiná než modrobílé osvětlení, které používali Katenové. Viděla jakési panely, které lemovaly 'přední' stěnu naproti, v zadní části řadu dlouhých krabicovitých obdélníků. Nebylo tu nic, co by připomínalo sedadla nebo křesla, nic, co by jí bylo alespoň trochu povědomé, až na zešikmené řídicí panely s pravidelnými prohlubněmi a výstupky. Bylo zde také šest obdélníků z

neprůsvitného materiálu, které vypadaly jako obrazovky, zavěšené vysoko na stěnách, a jedna větší, jako prázdný obraz v přední části místnosti.

„Myslím, že Bert nebo ty byste měli jít sem dolů, Zainale,“ navrhla. „Já vůbec nevím, co teď mám udělat.“

V otvoru ventilátoru se objevila Bertova hlava. „Pověz mi, co je před tebou, Kris. Možná ti dokážu poradit.“

„Dobře.“ Přejela prsty po skupině prohlubní na levé straně panelu a v příští vteřině se všechno rozsvítilo. „Proboha, něco jsem udělala. Hele, tady jsou nějaké piktogramy, vypadají docela srozumitelně. Tady ten by mohl znamenat dveře.“ Stiskla nerozhodně prsty a cítila, že se v konfrontaci s touto technikou pohybuje po tenkém ledu. Pod nohama nyní cítila lehké chvění, které však neznělo hrozně. Řekla jim o tom.

„Slyšíme, také,“ řekl Zainal povzbudivě.

Je tam těch obrázků se dveřmi víc?“ ptal se Bert.

„Pět.“

„A liší se nějak navzájem?“

„Ano, ve velikosti.“

„Zkus ten nejmenší a uvidíme, co se stane.“

Zdráhavě vložila prst do důlku vedle malého piktogramu. Uslyšela zahučení a za ní se odsunul dveřní panel.

„Otevřela jsem přístup dovnitř.“

„Tak se tam porozhlédni.“

Poslechla a dostala se do slepé chodby, široké a vysoké, která byla vytesána do skály. Oznámila svůj objev nahoru.

„Zkus další symbol dveří.“

Po stisknutí druhého spínače se svrchu ozval radostný řev a Bert halasně povykoval: „Sesam se otevřel!“ Tvář jí ovanul čerstvý vzduch a ona si uvědomila, že nevědomky otevřela vnější vstup. Ohromně se jí ulevilo, když Bert a Zainal vkročili do místnosti.

Bertova tvář dostala výraz nedočkavého kluka, když na Štědrý večer vybaluje postupně všechny hry, o které si napsal Ježíškovi. Tak dychtivě zkoumal řídicí panel. Zainal se více zajímal o obdélníky na vnitřní stěně a hledal, kudy by se jim dostal na zoubek.

„Tak a tady je sám Velký Tatínek Medvěd,“ prohlásil rozhodně Bert a stiskl poslední z řady ovladačů dveří.

Vzápětí se rozpíjala Zainalova vysílačka.

„Teda, pánové,“ Joeův triumfální hlas slyšeli všichni tři, „vy jste to dokázali. Hlavní vchod se otevřel jako po másle. A hele!“

„Co je uvnitř?“

„Nějaké letouny; jeden, ne dva, zaparkované v tandemu. Tupá krátká křídla, asi sedí na vzduchových polštářích, protože nevidím žádné podvozky, ale vypadají jako atmosférická letadla. Třeba jsou pro Hlavního Inspektora, když se chce kouknout, jestli se mechaňáci neflákají. Hej, no tak, moment, Aarensi, sakra...“ Spojení se náhle přerušilo.

Zainal vyletěl ze dveří a Kris s Bertem se málem srazili, jak vystartovali za ním.

Přes vypouklou část útesu však stejně neviděli, co se dole u garáže děje, dokud se vysílačka opět neozvala.

Je to v pořádku,“ řekl Joe. „Promiňte, že jsem trochu zpanikařil, ale ten pitomec vlezl do jednoho z těch letadel a já netušil, co udělá.“

„Potřebujeme toho lumpa mít tady nahoře,“ mračil se Zainal a Kris si jen přála, aby jeho výraz viděl Aarens; určitě by pak tolik neriskoval, že mu to Zainal spočítá.

Zatímco tedy čekali na Aarens, Bert studoval znaky na panelu a snažil se vykoumat, co znamenají. Symbolů, které dávaly nějaký smysl, bylo jen pár a dveře byly jedním z nich. Další byla řada šesti prohlubní, označených nějakým objektem s tupým koncem, jakoby projektilem. Jedno ze šesti světel nesvítlo.

„Možná jedno odpálili,“ uvažoval Bert. „Na zkoušku? Jako kapsli?“

„Nebo torpédo,“ dohadovala se Kris.

„No, mohlo by to být něco takového.“

„Zainale?“

Katen si obrázek chvíli prohlížel a pak bezmocně zavrtil hlavou. Ozvalo se pípnutí vysílačky.

„On prostě nepůjde,“ oznámil jim Joe dokonale otráveně.

„Nepůjde?“ zamrkal udiveně Zainal.

„Nechce vylézt nahoru. Má prý strach z výšky.“

„Z výšky?“ opakoval po něm Zainal, jako by nevěřil svým uším nebo nerozuměl, co to znamená.

„No jestli se to nedalo čekat?“ poznamenala Kris.

„On poleze,“ řekl Zainal bezvýrazně. Jeho tvář byla pro Aarens jedno velké špatné znamení.

„Já ti pomůžu,“ nabídla se Kris ochotně, protože se těšila, až uvidí, jak se Aarens bude tvářit, když mu dojde, že s Katenem si není radno takhle zahrávat.

Slézali dolů a Kris se v tom docela vyžívala; šplhání po skalách se jí na kurzu přežití vždycky líbilo.

Joe a Sarah jen ukázali dovnitř garáže, kde se Aarens schovával v koutě za oběma letadly, stojícími v dlouhém prostoru těsně za sebou. Garáž byla mnohem vyšší než pouze pro dva stroje. Uvnitř bylo také rozsvíceno, takže se rovněž ovládala z centra nad ní. Kris přemýšlela, jestli i letadla jsou na dálkové ovládání. Možná proto byly nahoře ty obrazovky: pro dálkový průzkum. Zainal mezitím došel k Aarensovi, zvedl ho za kombinézu ze země a jednou rukou ho nesl ven.

„Ne, ne, ne, říkám ti, že nepůjdu. Výšky prostě nezvládám. Omdlím, uvidíš. Určitě tě pozvracím...“ protestoval Aarens a marně se zmítal v Zainalově sevření.

„Potřebujeme tě nahoru, tak půjdeš nahoru!“ zasyčel na něj Zainal a kývl na Joea, aby mu podal další kus lana.

Aniž by vůbec pustil zběsile zápasícího technika z ruky, vytvořil jakýsi úvazek, kterým mu přitáhl paže těsně k tělu a pod rameny mu provlékl smyčku, aby ho mohl zvednout. Pak si na sebe uvázal volné konce a začal šplhat po skále vzhůru. Aarens, který sebou divoce mlátil v marné snaze zabránit mu v tom, prostě táhl za sebou.

„Měl bys radši používat ty nohy na odrážení od skály, ať se neutlučeš,“ radila mu Sarah s věcnou lhostejností.

„Nejde. to. Nesnáším výšky. Bože, bože, bože na nebesích!“ ječel bez ustání, ale Zainal ho neúprosně vytahoval výš a výš a on se kroutil a houpal a narážel do stěny. „Bože, bože, bože!“

Kris dvojici následovala. Ne, že by mohla nebo dokonce chtěla Aarensovi nějak pomáhat. Nebylo to ani zapotřebí, protože Zainal měl celou záležitost dokonale pod kontrolou.

„Ach pane bože, bože, bože,“ Aarensův hlas začínal znít nebezpečně hystericky.

„Zavři oči, ty zpropadenej šílence,“ překřikovala ho Kris. „Nedívej se dolů. Sakra, nedívej se tam..“

Aarens se nepozvracel, jak sliboval. Jeho děs se projevil v podobě jiného produktu jeho těla. Kris naštěstí stihla v poslední chvíli uhnout a po skále těsně vedle ní stekla tenká stružka.

Jeho jakot nyní přešel do žalostného tónu a začínal chraptět, ale Zainal ho ignoroval a za chvíli mu už Bert pomáhal vytáhnout smrtelně bledého Aarensa přes okraj srázu a dveřmi do řídicí místnosti.

„Vzpamatuj se, prosím tě,“ díval se Bert znechuceně na třesoucího se mechanika, když rozvazoval uzly. Zainal ze sebe shodil svůj úvazek. „Ten komplex sahá hluboko do podzemí, Zainale. Máš chuť se tam podívat?“

„Ne, zůstanu tady,“ díval se Zainal na žalostně vyhlížejícího Aarensa. „On musí něco pracovat.“

Kris byla ráda, že může odejít z těsných prostor místnosti, protože od Aarensa se po jeho nehodě linul nemilý puch.

Divila se, jak to může Zainal vydržet. Dveře však byly stále otevřené, a tak snad vítr, v této výšce poměrně silný, rychle vyvětrá a usuší Aarensovu kombinézu.

Bert ji vedl dál do chodby s velmi širokými a nízkými schody. Světla se rozzářila, pomalu, jako by se to dlouhým nepoužíváním odnaučila, a vydávala stejnou oranžovou záři jako v první místnosti. Přišli do prostoru, který byl prázdný až na dlouhý stůl s jedinou masivní nohou, ale chyběly jakékoli židle či stoličky, prostě cokoliv, na čem by se dalo sedět a odpočívat. Stůl vypadal často používaný, jeho hrany byly ohlazené a povrch brázdily četné škrábance. Od čeho ty rýhy jsou? Bert ji volal do další místnosti.

„Nevím, jestli jsou to nějaké postele nebo co,“ ukazoval na velké čtverhranné desky, vyčnívající asi půl metru nad podlahu. „A tohle už je mi úplná záhada.“ Zamířil do stejně velké místnosti vzadu, v jejímž středu se nacházela čtvercová prohlubeň s čímsi, co vypadalo jako odpadní kanál. „Nikde tu nejsou žádné vodovodní trubky nebo hadice, nic takového.“

Procházeli prostorami sem a tam a usoudili, že místnosti se stejným vestavěným vybavením, jako viděli v té první, zřejmě slouží za ložnice. Účel dalších nebyl na první pohled jasný. V některých našli velké obdélníkové truhly, které však úspěšně odolávaly jejich pokusům o otevření. Police na zdech byly bez výjimky umístěny výše, než měla Kris ramena.

„Velké bytosti? S končetinami v téhle výšce?“ zkoušela, jak by se natáhla pro něco z police.

„Nikdo tu celou věčnost nebyl,“ šoupal Bert nohama v tlusté vrstvě prachu na zemi.

„Nevím, co to je,“ ozval se najednou odněkud ze stropu Aarensův hlas. „Nikde žádná reakce.“

Bert a Kris se na sebe zašklebili.

„Možná bychom jim raději měli říct, že jsou na místním interkomu,“ navrhla Kris.

„Proč?“ pokrčil Bert rameny.

„Proč saháš na ty knoflíky?“ slyšeli jasně, jak Zainal zbystřil pozornost.

„Ty máš označení pro ty torpédovité věcičky na nosičích v garáži,“ odpovídal Aarens ulízaným prohnáním tónem.

„Mohlo by...“

„Ne!“ zařval Zainal.

V témže okamžiku uslyšeli z hloubi pod nohama dunivý hřmot. Oba se naráz rozběhli zpět do řídicí místnosti.

Zainal se tyčil nad ležícím Aarens, pravici ještě stále zaťatou v pěst. V levé ruce svíral zapnutou vysílačku.

„Ubalil jsem mu,“ řekl celkem zbytečně. Pak ukázal na panel, kde v jednom z důlků svítilo červené světýlko.

Je červená barva všude znamením poplachu?

„Zmáčkl to. Něco to udělalo.“

„Díky, Zainale,“ slyšeli slabě z vysílačky Joeův hlas. „Stihli jsme uskočit. A dokonce správným směrem. Odpálila se jedna z těch věcí a my jsme zrovna byli kousek od trysek. Počkej, až se mi dostane Aarens pod ruku!“

„To si budeš muset vystát frontu,“ natáhla se pro vysílačku Kris, aby si zajistila i svoji účast. „Až vůbec přijde k sobě.“ Špičkou nohy se dotkla ležícího těla. „Co si myslel, že dělá, Zainale?“

„Trable,“ odpověděl jednoduše.

„Ó, ne,“ zareagoval Bert, protože Kris naprosto oněměla hrůzou při pouhém pomyslení, že možná schválně přivolali Farmáře a budou se muset zodpovídat bytostem, které mají za postel tvrdou skálu a stůl bez židlí a poličky na odkládání věcí ve výši ramen.

„Ach bože!“ vydechla nakonec a opřela se v návalu slabosti o Zainala.

„Možná to není špatný nápad,“ řekl konečně a pokýval hlavou. „Budeme vědět nejlíp nebo nejhůř.“

„Jak by to mohlo být nejlíp?“ zeptala se Kris, potěšená tím, že jí ochranněsky položil paži okolo ramen a lehce a povzbudivě ji stiskl.

„Za prvé: nejlípší je vědět. A potom, bude zajímavé zjistit, kdo vyrábí mechaňáky.“ Usmál se jejím hlasitým protestům.

„Jestli může toto místo sloužit jako příklad, tak tu nikdo a nic dlouhou dobu nebylo, Zainale,“ vrtěl Bert hlavou. „Přál bych si to vidět v provozu,“ dodal posmutněle.

„Zeptej se Joea, jak to vypadalo, až se dostaneme dolů.“

„A co uděláme se Šípkovou Růženkou?“ šťouchala Kris do Aarense.

Zainal nabral vzduch a zhluboka vydechl.

„Bylo by zábavnější spustit ho dolů, až si bude zase vědom té výšky,“ navrhoval Bert s potůchlým výrazem v jinak obvykle milé tváři.

„A poslouchat donekonečna, jak vríská?“ namítla Kris.

„Tedy, jestli slíbím, že se ničeho ani netknu, smím zůstat tady a zkusit přijít na kloub tomu, co všechno ještě ten panel ovládá?“ zeptal se Bert.

Zainal pokrčil rameny a zaletěl zrakem ke Kris. „Nevím, proč ne, muži z NASA,“ usmál se na něho.

„Nejprve zavoláme Mitfordovi,“ dodal pak.

„Líbít se mu to nebude,“ kroutila Kris hlavou. „Zvlášť potom, co nás upozorňoval, abychom se vyvarovali nepředloženosti.“

K jejímu údivu se však Mitford přiklání spíš k Zainalovu názoru; nebyl by předem souhlasil s odesláním zprávy, pokud to bylo to, co se právě podařilo Aarensovi. Ale svým způsobem byl rád, že se to stalo.

„Jestli tvoji lidé planetu sledují, Zainale, budou z toho mít pěkný šok.“

„To tedy budou,“ přitakal Zainal.

„Máme se vrátit zpátky do Rocku, seržante?“ ptala se Kris.

„Můžete, proč ne, ale cestou zpátky ještě prozkoumejte další místa z té části mapy, co jsem dal Bertovi.“ Poté Mitford zavěsil.

Nakonec Zainal spustil bezvědomého Aarense ze skalní stěny a Kris přitom asistovala, aby mu spouštěním neublížili. Nijak po tom netoužila, ale nechtěla hrát na jeho úrovni. Sarah a Joe zatím naložili vak jídla, vody a kožešin, který Zainal vytáhl, tentokrát opatrněji, nahoru pro Berta. Nechal mu také svoji vysílačku, aby mohli zůstat v kontaktu.

„Řekni Bertovi, že nemusí vůbec spěchat dolů,“ řekl Joe Zainalovi, když si volali, a spiklenecky přitom mrkal na Sarah. Rozhodli se, že zatím bezvládného Aarense nerozvážou a uložili ho do Hopperu mezi sedadla. Sarah přes něj přehodila jeho kožich.

„Ráno to bude smrdět, ale to je jeho problém,“ podotkla suše. „K večeri je dušené maso,“ oznámila potom. Jen pro nás čtyři.“ Usmála se, zvláštním, vědoucím způsobem. Kris nedalo práci dovtípit se a úsměv jí hned s příkypnutím oplátila.

„Mohli bychom dnes v noci držet hlídky po dvojicích. Bylo by to fajn, ne?“

„Báječný nápad,“ řekla Kris a bloudila zrakem po okolí, aby našla místo, kam rozprostře svoje a Zainalovy deky a kožešiny. Určitě někam daleko od Aarense, aby nemuseli poslouchat jeho stížnosti, až přijde k sobě, a v patřičné vzdálenosti od Sarah a Joea, aby nerušili jejich soukromí.

„sem slyšela, že Katenové jsou dobří milenci,“ prohodila Sarah nenuceně.

„Ano?“

„Jo, ještě na Zemi jsem se znala s několika děvčaty, která se dala dohromady s Kateny... záměrně, aby získaly informace,“ dodala spěšně.

„Á, smysl pro povinnost,“ řekla Kris.

„No, z toho, co jsem slyšela já, nebylo těžké se dávat,“ Sarah na Kris zamrkala a odmlčela se; zjevně čekala na její reakci. „Vlastně se vracivaly domů s úsměvem. Já vím, samozřejmě byla spousta znásilněných, taky jsem slyšela všechno o Patti Sue a vím, že jejich vojáci jsou často velmi brutální. Ale Zainal je jiný. Ach jo, fakt je jiný. Kdybych nepotkala Joea...“ Sarah se usmála, trochu lítostivě a trochu závistivě. Hned se však vrátila k obvyklé upřímné otevřenosti. „Prostě se ti jen snažím říct, že by sis neměla dělat starosti kvůli chození se Zainalem, Kris. A myslím, že ráda ho máš.“

„Hmmm. Asi ano, Sarah. Díky.“

Sarah se vypravila zpátky k ohni, aby zamíchala jídlo, a Kris sledovala Zainala, který se právě obratně a elegantně spouštěl dolů po skalní stěně. Už si zvykla na jeho obrovitou postavu a rozhodně si dál nehodlala lámat hlavu tím, co řeknou ostatní. I tak bylo od Sarah pěkné, že o tom začala mluvit první. Zvlášť nyní, když je již mnozí obyvatelé Rocku stejně začali považovat za pár. Dívala se, jak odvázel lano, stočil ho pečlivě pro příští použití a vešel do garáže. Pozorovala ho, jak zkoumá nosič, ze kterého byla odpálena raketa, a ostatní čtyři, které ještě seděly svých místech. Po vypuštění stěly se zapnuly ventilátory, takže pach pohonných látek se už vytratil, ale Zainal čichal, asi se snažil zjistit, jaké palivo bylo použito. Pak si začal prohlížet další záhadné skříňky, panely a zařízení. Usadil se na nakloněném křídle zadního letadla a vytáhl z kapsy na stěně kus kůrového papíru a tužku. Přistoupila k němu, když začal kreslit vnitřek garáže.

„Bert dělá návrhu to samé?“

„Na vrchu?“ zeptal se nechápavě. Ukázala prstem vzhůru a on se usmál. „Aha, ano. Bude to do zprávy pro seržanta.“

Kris bavilo pozorovat, jak Zainal kreslí, prsty měl mohutné, ale vůbec ne neobratné. Představila si je, jak se pohybují po jejím těle a zachvěla se v příjemném očekávání.

Byl jako kreslíř skutečně zručný, stačil mu krátký pohled a hned zachytil věrnou podobu celé jedné části stroje. Mračil se soustředěně, když držel náčrt v ruce, aby se ujistil, že podoba sedí.

„Ty máš talent na spoustu věcí, vid', Zainale?“ řekla, když svou práci dokončil.

„Ani ne,“ odpověděl roztržitě. Odložil tužku a papír stranou, přitáhl si Kris blíž k sobě a pozorně se na ni díval.

„Co bys řekl tomu, kdybychom dnes v noci drželi hlídku společně?“ navrhla téměř upejpavě. Nikdy předtím 'upejpavost' nesnášela, protože dívka, která měří metr osmdesát, vypadá při 'upejpání' nemožné, ale Zainal jaksi pozměnil její názory v mnohých ohledech.

Prohrábl jí rukou vlasy, které už začínaly být dost dlouhé na cop, jinak jí začnou překážet.

„To bych možná mohl,“ souhlasil přívětivě.



„Tsss, tsss,“ ušklíbala se, „někdy se chováš víc americky než já sama.“

Je to dobře?“

„No, určitě je báječné, že ses naučil tak rychle anglicky.“

„Rád bych se naučil něco jiného rychle a dobře,“ třel si tvář o její krk a něžně ji kousal.

„Je tohle součást katenských milostných hrátek?“

„Hrátek?“ zamumlal s ústy na jejím hrdle.

„Milování.“

„Myslím, že ano. Nikdy jsem Katenku nemiloval.“

Ta věta jí vyrazila dech. Jestliže nikdy nemiloval katenskou ženu, miluje potom ji? Nebuď tak hloupá, moje milá. On je ve svém světě Emassi a setkal se s Eosi. Je příliš důležitý pro děvče z jakéhosi zapadlého koutu galaxie, zvaného Země. Ale její paže se sama ovinula kolem jeho krku a ona ho políbila na tvář. Na hebkou tvář.

„Vy Katenové se nikdy nepotřebujete holit?“

Neměla ani tušení, kde se v ní ta otázka vzala, ale to byla celá ona.

Zasmál se. „Holit? Aha, myslíš sundávat si vlasy z tváře. Katenové nemají vlasy na tváři.“ Hladil její tvář svojí.

„HEJ, BANDO CHLUPATÁ,“ zavolala v té chvíli od ohně Sarah, která neměla ani tušení, o čem se právě bavili. Jen použila svůj oblíbený slangový výraz, „VEČEŘE!“

Zainal ji chytil v pase a postrčil ji směrem k ohni a jejich jídlu.

„Až budeme v noci stát na hlídce, myslím, že dlouho stát nebudeme,“ řekl tak tiše, aby ho slyšela jen ona „i když se to samozřejmě dá udělat i tak.“

Jak myslíš,“ vykoktala, ohromená tou představou.

Joe Marley při jídle překypoval spekulacemi o tom, jaká bude odezva na raketu, odeslanou do domovského světa.

„Možná neletí domů,“ namítal Zainal.

„A kam jím?“ odvětil Joe. „Nikde nic nevybuchlo, kdyby to bylo torpédo, Mitford by nám dal vědět. Kromě toho, tyhle hračky jsou moc velké a složité záležitosti. Obsahovalo to palivo, podle toho, jaký to po sobě nechalo smrad. Tak si myslím, že je to kurýr, vystřelený domů.“

„Pravda.“

„A teď, když jsme se dostali sem,“ Joe namířil prstem do útrob garáže, oranžově osvětlené tak slabě, že stěží viděli ocas prvního letounu, „tak možná přijdeme i na to, jak otevřít tu budovu na pobřeží.“

Jestli budeme muset vzít na pomoc Aarens, tak určitě ne,“ prohlásila stroze Kris.

„Bert jde,“ řekl Zainal.

Jestli ovšem budeme mít čas, než se objeví Farmáři,“ dokončil Joe neradostně.

„Může to trvat desítky let, než posel doletí na místo určení.“

„K čemu by takový posel byl?“ odporoval Joe. „Ne, aby to bylo efektivní, a že tihle tvůrci mechaňáků efektivně myslet umějí, musí to doletět domů v relativně krátkém čase.“ Vůbec se mu ale ta představa brzké odpovědi nezamlouvala.

„Nač si s tím teď lámat hlavu, Joe?“ utěšovala ho Kris.

„To je jen moudré, přemýšlet dopředu a počítat s různými možnostmi.“

„To je Mitfordova práce,“ odpověděla Kris. „A Worryho. Ať se starají oni.“ Byla sytá a cítila se báječně, když mohla jen tak polehávat u ohně blízko Zainala a těšit se, že bude ještě blíž, až zaženou Sarah a Joea do postele.

„Řekni, Zainale, myslíš, že dostaneme odpověď brzy?“

„Dostaneme jednu jinou drzeji z Kateny,“ usoudil. Ležel s rukama za hlavou a oči mu ve světle plamenů zlatě svítily.

Kris se zdál být cize mimozemský a důvěrně známý zároveň.

„Proč? Umístili sem satelit nebo co?“

Museli mu vysvětlit, co satelit v jejich řeči znamená a Zainal souhlasil, že takové zařízení Katenové mají.

„Ale nevěří, že existují Farmáři. I když možná po...“ odmlčel se a na čele mu naskočila vráska.

„Odkdy tu byl ten kapitán?“ pobízela ho Kris.

Zainal se na ni usmál. „On věřil a je schopný jednat bez rozkazu.“

„Byl tady na rozkaz od Eosi?“

Zainal potřásl hlavou. „Přišel pro mě.“

„Ale ty jsi shozený a zůstaneš,“ popíchla ho Sarah.

Kris si byla vědomá, že to setkání bylo mnohem významnější, než kdokoli tušil, a zalétla pohledem k Zainalovi, aby nepropásala jeho reakci.

„Zůstanu,“ řekl a usmál se.

„Ale mohl zaktivovat nějaké varovné zařízení?“ zeptal se Joe, kterýsi všechno vysvětlil jednoduše.

„To mohl.“

„Takže by věděli, že něco bylo odsud odpáleno.“

Zainal přikývl.

„Možná už sem potom nepřivezou žádné další nedobrovolné přistěhovalce,“ zadoufala Sarah.

Zainal se uchechtl. „Mají mnohem víc pozemšťanů, které potřebují uklidit na bezpečné místo. Mnohem víc.“

„Ale co proboha budeme dělat?“ zvolala Sarah.

„Zatím jsme si poradili bezvadně,“ řekla Kris trochu drsně. Sarah a Joe se sem dostali poměrně nedávno a jednali, jako by tu byli od samého začátku. A co je na tom? peskovala se vzápětí. Aspoň je vidět, že chtějí patřit do téhle šílené kolonie.

„To tedy ano.“ Zainal se zvedl ze země. „Budeme hlídat první,“ prohodil nenuceně.

„Kdepak, určitě bys usnul po všem tom vláčení nákladů nahoru a dolů,“ odpověděl Joe stejným tónem.

„bychom měli nakrmit Aarens,“ poznamenala Sarah a neznělo to nijak nadšeně. „A převléct ho, nebo bude v Hopperu do rána šílený smrad.“

„Není probuzený,“ pokrčil Zainal rameny.

„Nepraštil jsi ho doufám moc silně, Zainale, vid?“ pípala Kris s obavami.

„Ale ně,“ odpověděl místo něj Joe. „Byl jsem ho zkontrolovat. Zainal mu ubalil jednu přesnou. Myslím, že jsme po tom už všichni dost toužili.“

„Ach bože bože - ty taky?“ hrála Kris divadýlko. Ostatní se rozesmáli.

Zapíjala vysílačka a Joe ji zapnul. „Berte... kontroluješ, co?... Ně, to víš, že bychom neodfrčeli a nenechali tě vysvětlovat Farmářům, co jsme zač. Zrovna se chystáme zalehnout. Na nic jsi nepřišel, dobrá... Ach... No, byl to den plnej překvapení, co? Budeš hlídat? To je od tebe pěkný, kamaráde. Máš na na to nejlepší místo. Tak se měj, končím.“ Zazubil se na Zainala. „Bere si první hlídku. Pak mě vzbudí. Já vzbudím tebe. A teď jdu zkontrolovat Aarens.“

„Jen na mě pak zavolej,“ souhlasil Zainal. Natáhl ruku ke Kris a ona se nechala vytáhnout k němu do náruče, jakmile Sarah zmizela ve tmě za Joem. Oči mu zářily, odrazem ohně. „Neznám tvou myšlenku, Bjornsenová,“ řekl, „ale měl jsem štěstí, že jsi byla v těch trnkeřích na Barevi.“

„Myslíš, že to bylo štěstí? Po tom všem, co se od té doby přihodilo?“ Maličko se odsunula, aby mu viděla do očí.

„Měníš můj život. Katena mnoho lidí nezmění.“

„To máš pravdu, mnoho ne,“ souhlasila bezvýhradně.

„Teď je dlouhý čas, než budeme stát na hlídce.“ Podíval se na ni a v očích mu skotačili malí ďáblici. „Co uděláme s tím časem jen pro nás?“

„Hmmm, myslím, že na něco určitě přijdeme.“

A samozřejmě přišli.

## DOSLOV

Seržant Chuck Mitford si nechal pro sebe zprávu o tom, že Aarens odpálil něco, co bylo pravděpodobně poslem, míficím domů. Ztracený chlap! To je celý on, se svými zlomyslnými nápady. Než se dozvěděl, kdo povede výpravu, nemohl se dočkat, až uvidí domnělé řídicí centrum. Další příležitost pro Dicka Aarens, jak předvést svou chytrost. A kus geniality v něm opravdu byl, na tom se shodli všichni odborníci. Jenže to mu nebránilo, aby současně nebyl příjemný asi jako hřebík v uchu! Hned se chtěl odhlásit, když zjistil, že má jít se Zainalem. A že v partě bude i Bjornsenová.

„Copak to o nich nevíš?“ řval jako pomínutý. „Nevíš, že ona s tím Katem spí?“

„Jestli ano, tak je to její věc, Aarensi, a já bych ze sebe na tvém místě nedělal takové nevinátka,“ odsekl Mitford. „Ty si určitě vystačíš sám se sebou, co? To je fuk, ale varuju tě, jestli se mi dostane na stůl ještě jediná stížnost, že jsi někoho obtěžoval, tak tě nejenom strčím na pranýř každou noc, abych si byl jistý, co děláš, ale přikážu Daneovi, aby tě vykastroval. Jasně?“

„To bys neudělal,“ zděsil se Aarens, protože už na vlastní kůži zkusil, že Mitford nemluví do větru.

Takže Aarens se činil, hned jak se mu naskytla příležitost. Jenže v tom případě není v poslovi uložena žádná zpráva, jestli ovšem skutečně tomuto účelu slouží. Možná, že Farmáři nebudou brát jeho návrat vážně. Planý poplach.

Mitford si povzdechl a sepal prsty za hlavou. Nesnesl pomyšlení, že všechno, co tu na Botany vybudoval doslova z ničeho, by mělo jít ke dnu. Byl na to, čeho dosáhl, opravdu hrdý. A byl to hotový ráj, bez těch úžasně chytrých kapitánů a poručíků s jejich úžasně chytrým výcvikem ve West Pointu, kteří by mu předhazovali, že polovina z toho, co dělá, není v Knihách. Bodejť, když tuhle Knihu psal sám.

Nechtěl takovou práci, ale časem se mu zalíbila. Začít pěkně zčerstva a udělat svět tak, jak má být. Takovou šanci nedostane mnoho lidí.

Zítřka ráno začne plánovat různé možnosti. Jedna věc je jistá, Farmáři můžou začít dělat vážné problémy kvůli tomu, že jim zlikvidovali jejich stroje. Budou pravděpodobně muset opustit garáže a stáje, takže by měl rychle vyslat zvědy, aby hledali další jeskyně, kde by se mohli ukrýt a přečkat okupaci majitelů planety.

A taky jsou tu Katenové. Co když umístili na oběžnou dráhu satelit, aby sledovali, jestli dochází k nějakým kontaktům s vyspělou civilizací, která si dělá na planetu nárok jako první? Bude to muset projednat se Zainalem. Mitfordovi něco říkalo, že v to časné ráno, kdy přiletěla loď Emassi, šlo o něco víc, než mu Zainal řekl. Ale seržant si ho příliš vážil na to, aby ho zmáčk. Ten chlapík je čestný a lidé si to začínají uvědomovat. Což je o jedno břímě na Mitfordových ramenou méně. Jestli Emassi hodlají podniknout něco proti Botany, Mitford si byl jist, že Zainal bude stát na jeho straně.

Zabručel si pro sebe: „Já jsem shodilý, já zůstanu.“ A uchechl se. Byl teď rád, že neposlouchal ty, kteří se chtěli Katena zbavit hned po přistání.

Už méně ho však těšilo, že ta Bjornsenovic holka s ním začala chodit. Byla by se mu samému zamlouvala. Vůdce má jen pár privilegií. Ba ztracené málo.

Obával se, že nic jen tak lehce nezmění katenské plány s Botany. Bylo to tak vhodné místo pro uklizení všech problémových disidentů, s nimiž si Katenové nevěděli rady na Zemi... a na Barevi.

No, majetek je devět desetin zákona. Ale jaký zákon vlastně platí pro Botany? Udělal by to podle svého, kdyby mohl. Začínal být v té vládnoucí pozici proklátě dobrý. Určitě lepší, než kdy nějaký demokrati či republikáni.

Anebo všichni skončí mezi dvěma panovačnými rasami... záhadnými Eosi a ještě tajemnějšími Farmáři? Mohlo by to být zajímavé. A také osudné. S tím se nebude trápit. Tenhle kontinent je velký.

Musí si nechat sehnat další kůru nebo najít někoho, kdo umí vyrobit papír. Budou potřebovat kopie map, geografické i prostorové. Určitě je v té spoustě lidí někdo, kdo se ve výrobě papíru vyzná! Prohrábl se v kapse na prsou, vytáhl proužek kůry a novou, už trochu lépe tvarovanou tužku, a udělal si poznámku. Tak! Zítřka se začne zabývat otázkou

invazí. Bude mít jako planetární vůdce možnost konfrontovat zástupce obou skupin? Třeba by je dokázal přimět ke kompromisu? Aby nechali planetu jemu. To je mizivá naděje, ale Mitford se tou představou bavil.

Nejdřív si na svých šest hodin schrupne, aby si hlava odpočala před zítřejšími povinnostmi. Operace čilý Start, jak to z legrace nazval v to ráno, kdy se ujal vedení té bandy, se posouvala do další fáze a on na to musí být připravený. A tak se otočil, natřásl si polštář vycpaný 'kočičkami' a usnul.

Vypuštění posla bylo pozorováno. Prostorová dráha letu zaznamenána a zpráva letěla k těm, kteří měli takové záležitosti na starosti.

Anna McCaffrey

HRANICE VOLNOSTI

Překlad Ina Leckie Obálka George Underwood

Ilustrace Petr Utěšil

Odpovědná redaktorka Věra Ježková

Sazba NETOPEJR

Vydalo nakladatelství

Karel Petřík

jako svou 15. publikaci

Olomouc 1998, vydání 1.

Tisk EURO-PRINT PŘEROV, s. r. o.

Přerov

Prodejní cena včetně DPH 187 Kč ISBN 80-86096-06-8